

Jurisprudentie
Protestants Christelijk Onderwijs

2002

Uitspraken van de

Commissies van Beroep
Commissies voor Geschillen
DGO-Geschillencommissie
Bezwarencommissies Functiewaardering
Landelijke Klachtencommissie

bewerkt door mw. mr. H.M. Vos

Uitgave van de Besturenraad Christelijk Onderwijs

CIP-gegevens Koninklijke Bibliotheek, Den Haag
Melis-Gröllers, mr. A.C.
Jurisprudentiebundel Protestants Christelijk Onderwijs 2002
Besturenraad Protestants Christelijk Onderwijs
ISBN: 9070724812
Trefw: Jurisprudentiebundel protestants-christelijk onderwijs 2002

Copyright (c) 2005
Besturenraad Christelijk Onderwijs

Adres : Oosteinde 114, Voorburg
Postadres : Postbus 907, 2270 AX Voorburg
Telefoon : 070 – 3481148
Website : www.besturenraad.nl

Eindredactie: mw. mr. A.C. Melis-Gröllers
Druk: Besturenraad Voorburg

INHOUD		Blz.
Woord vooraf		07
Deel A	R E C H T S P O S I T I E	
A.I.	Uitspraken van de Commissies van Beroep	13
A.I.1.	Uitspraken van de Commissies van Beroep voor het PC Basis-, Speciaal en Voortgezet Speciaal Onderwijs	15
A.I.2.	Uitspraken van de Commissie van Beroep voor het PC Voortgezet Onderwijs en Hoger Beroepsonderwijs	41
A.I.3.	Uitspraken van de Commissie van Beroep voor het Confessioneel Beroepsonderwijs en Volwasseneneducatie	91
A.II.	Uitspraken van de Commissies voor Geschillen	123
A.II.1.	Uitspraken van de Commissie voor Geschillen van de NPCS	125
A.II.2.	Uitspraken van de Commissie voor Geschillen Confessioneel BVE	127
Deel B	M E D E Z E G G E N S C H A P e n D G O / I G O	
B.I.	Uitspraken van de Commissie voor Geschillen WMO	131
B.II.	Uitspraken van de Commissie voor Geschillen en Arbitrage Decentraal Georganiseerd Overleg	163
B.III.	Uitspraken van de Commissie voor Geschillen en Arbitrage Instellings Georganiseerd Overleg Confessioneel BVE	165
Deel C	F U N C T I E W A A R D E R I N G	
C.I.	Adviezen van de Bezwarencommissie Functiewaardering PC primair onderwijs en voortgezet onderwijs	169
C.II.	Adviezen van de Bezwarencommissie Functiewaardering PC Hoger Beroepsonderwijs	171
C.III.	Adviezen van de Bezwarencommissie Functiewaardering Confessioneel BVE	173

		Blz.
Deel D	K L A C H T E N R E G E L I N G	
D.	Adviezen van de Landelijke Klachtencommissie (PC) primair en voortgezet onderwijs	181
	Lijst van gebruikte afkortingen	305

Woord vooraf

In deze bundel zijn opgenomen de uitspraken van de kringenrechtspraak in het protestants-christelijk onderwijs uit het jaar 2002. De bundel bestaat uit vier delen. Deel I, Rechtspositie, bevat de uitspraken in zaken betreffende de rechtspositie van het personeel aan een school. Deel II, Medezeggenschap en DGO, bevat de uitspraken in medezeggenschapsgeschillen en geschillen uit het Decentraal Georganiseerd Overleg. In deel III zijn opgenomen de adviezen over functiewaardering en in deel IV de adviezen van de Landelijke Klachtencommissie PC Primair en Voortgezet onderwijs.

Binnen de kringenrechtspraak (in ruime zin) voor het protestants-christelijk onderwijs worden de volgende commissies onderscheiden:

Commissie van Beroep voor het pc BAO/(V)SO (instandgehouden door de Besturenraad)
Commissie van Beroep voor het pc VO/HBO (instandgehouden door de Besturenraad)
Commissie voor Geschillen WMO (instandgehouden door de Besturenraad)
DGO-geschillencommissie (instandgehouden door de Besturenraad)
Bezwarencommissie Functiewaardering pc PO/VO (instandgehouden door de Besturenraad)
Bezwarencommissie Functiewaardering pc HBO (instandgehouden door de Besturenraad)
Commissie voor Geschillen NPCS (instandgehouden door de Besturenraad)
Commissie van Beroep voor het Confessioneel BVE
Commissie voor Geschillen Confessioneel BVE
Commissie voor Geschillen en Arbitrage IGO
Bezwarencommissies Functiewaardering
Landelijke Klachtencommissie.

Er is een Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk Basis-, Speciaal en Voortgezet Speciaal Onderwijs en een Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk Voortgezet Onderwijs en Hoger Beroepsonderwijs. Volgens de onderscheiden onderwijswetten en het Rechtspositiebesluit Onderwijspersoneel kan een personeelslid bij de aangewezen Commissie in beroep komen tegen een door het schoolbestuur genomen besluit inhoudende:

- a. een disciplinaire maatregel;
- b. schorsing;
- c. het direct of indirect onthouden van promotie;
- d. het verminderen van de omvang van de betrekking;
- e. ontslag anders dan op eigen verzoek, voordat de pensioengerechtigde leeftijd is bereikt;
- f. de beslissing van het bevoegd gezag ten aanzien van een personeelslid op basis waarvan op termijn vermindering van diens betrekkingsomvang kan plaatsvinden;
- g. de beëindiging van een tijdelijk dienstverband;
- h. de aanwijzing als personeelslid boven de reguliere formatie voortvloeiend uit een algemeen verbindend voorschrift welke aanwijzing op termijn kan leiden tot ontslag, vermindering van de betrekkingsomvang of beëindiging van een verlengd tijdelijk dienstverband;
- i. de aanwijzing van een andere school of andere scholen waaraan een personeelslid werkzaamheden zal verrichten;
- j. en overigens die zaken die bij of krachtens wet voor beroep vatbaar zijn verklaard.

De Commissie voor Geschillen NPCS behandelt geschillen rondom de uitleg en toepassing van de akte van benoeming en de CAO-VO. Ook staat de commissie open voor behandeling van andere geschillen, welke niet tot de competentie van de overige commissies behoren.

De Commissie voor Geschillen WMO behandelt de geschillen waartoe zij krachtens de Wet Medezeggenschap Onderwijs 1992 bevoegd is.

Deze worden in artikel 19 WMO onderscheiden in:

- a. instemmingsgeschillen;
- b. reglementsgeschillen;
- c. adviesgeschillen;
- d. interpretatiegeschillen;
- e. andere geschillen.

De volledige naam der Commissie is: Commissie voor Geschillen WMO voor het protestants-christelijk onderwijs.

In 1995 is door de Besturenraad PCO een Commissie voor Geschillen en Arbitrage Decentraal Georganiseerd Overleg ingesteld. Zij behandelt de geschillen die in het decentraal GO zijn gerezen tussen schoolbesturen en personeelsorganisaties.

De Commissie van Beroep voor het Basis-, Speciaal en Voortgezet Speciaal Onderwijs deed in 2002 11 uitspraken en de Commissie van Beroep voor het Voortgezet Onderwijs en Hoger Beroepsonderwijs 13 uitspraken.

Van de Commissie voor Geschillen NPCS verschenen dit jaar geen uitspraken. De Commissie voor Geschillen WMO deed in 2002 5 uitspraken en de Commissie voor Geschillen DGO geen uitspraken.

In verscheidene uitspraken van de commissies van beroep wordt verwezen naar een of meer artikelen van de akte van benoeming van de appellant respectievelijk verzoeker. In de regel gaat het om akten van benoeming die overeenstemmen met de in het protestants-christelijk onderwijs gangbare modellen, uitgegeven door NPCS of BPCO. In het hoger beroepsonderwijs geldt sinds 1 augustus 1993 een collectieve arbeidsovereenkomst en in het voortgezet onderwijs is dit het geval vanaf 1 augustus 1996. In het primair onderwijs geldt sinds 1992 een Raamovereenkomst FBS en vanaf 1 augustus 1998 een Raamovereenkomst primair onderwijs 1998-2001.

In 1990 is door de bevoegde gezagsorganen van de protestants-christelijke HBO-instellingen een Bezwarencommissie Functiewaardering PC-HBO in het leven geroepen. Deze is ondergebracht bij de Besturenraad PCO en heeft conform de desbetreffende ministeriële beschikking tot taak het bevoegd gezag van een instelling te adviseren over een door hem te nemen beslissing op een door een personeelslid ingebracht bezwaar tegen de resultaten van de waardering van zijn functie. In 1995 is door de Besturenraad PCO ook nog ingesteld een Bezwarencommissie Functiewaardering voor het PC primair onderwijs en voortgezet onderwijs. Van deze Commissies zijn in 2002 geen adviezen verschenen.

Voorts zijn in deze bundel opgenomen uitspraken van de Commissie van Beroep voor het Confessioneel BVE (7 uitspraken in 2002) en adviezen van de Bezwarencommissie Functiewaardering Confessioneel BVE (geen uitspraken in 2002). Deze Commissies zijn in 1994 ingesteld door de BPCO en de VBKO ten gerieve van PC, RK en IC-instellingen van BVE. Tegelijkertijd zijn in het leven geroepen een Commissie voor Geschillen Confessioneel BVE en een Commissie voor Geschillen en Arbitrage Confessioneel BVE. Van deze Commissies verschenen in 2002 geen uitspraken.

Voor het vijfde jaar zijn in deze bundel uitspraken opgenomen van de Landelijke Klachtencommissie. Deze commissie is in 1998 ingesteld door de Besturenraad naar aanleiding van de in de

Kwantiteitswet opgenomen verplichting voor schoolbesturen om zelf een klachtencommissie in het leven te roepen danwel zich aan te sluiten bij een landelijke klachtencommissie. Het overgrote deel van de schoolbesturen in het pc PO en VO heeft zich inmiddels bij de Landelijke Klachtencommissie aangesloten. Dit jaar zijn er 34 adviezen van de Klachtencommissie opgenomen.

De reglementen van de commissies van beroep, de commissies voor geschillen, de Bezwarencommissies Functiewaardering en de Landelijke Klachtencommissie, kunnen worden opgevraagd bij de Besturenraad.

Tevens kunnen ze worden geraadpleegd op www.kringenrechtspraak.org of www.klachtencommissie.org

DEEL A RECHTSPOSITIE

A.I. UITSPRAKEN VAN DE COMMISSIES VAN BEROEP

A.I.1.

Uitspraken van de Commissie van Beroep voor het
protestants-christelijk basis-, speciaal en voortgezet
speciaal onderwijs (BAO/(V)SO)

Overzicht

02/1	Ontslag administratief medewerkster wegens ziekte zonder herplaatsing in andere functie
02/2	Ontslag uit functie van leerkracht; artikel F.26 lid 1 onder e van de CAO PO en artikel 113 lid I onder e van de akte van benoeming
02/3	Ontslag uit functie van leraar wegens ziekte of arbeidsongeschiktheid; artikel F2.6 onder e van de CAO
02/4	Onvrijwillige overplaatsing; C18 van de CAOPO onder Personeelsbeleid
02/5	Ontslag uit functie van directeur; F2.6 onder f van de CAO PO
02/6	Schorsing van directeur/leraar wegens diverse klachten van ouders over gedrag tegenover leerlingen
02/7	Ontslag uit functie van leerkracht wegens ziekte; artikel F2.6 lid I onder e van de CAO PO
02/8	Onvrijwillige overplaatsing; C18 CAO PO
02/9	Ontslag uit functie van directeur wegens gewichtige omstandigheden; artikel F2.6 onder f CAO PO
02/10	Ontslag uit functie van leerkracht wegens van rechtswege aflopen van arbeidsovereenkomst
02/11	Berisping van docent; artikel F2.8 CAO PO

Ontslag uit functie van administratief medewerkster op grond van ongeschiktheid van de functie wegens ziekte of gebrek zonder tegelijkertijd te herplaatsen in een andere functie.

Het bestuur stelde zich op het standpunt dat, na onderzoek is gebleken dat appellante niet herplaatsbaar is in andere arbeid, gezien het (medische) oordeel dat appellante niet in staat is een functie als administratief medewerkster te vervullen.

Ter zitting is evenwel gebleken dat het bestuur appellante ander werk kan verschaffen. Hoewel van dit werk ook lichte administratieve werkzaamheden deel uitmaken, geschiedt dit werk niet op de centrale locatie, hetgeen voor appellante van wezenlijk belang is. Dit werk kan als andere arbeid worden begrepen. Het bestuur heeft zich ter zitting bij dit oordeel aangesloten.

De Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk basis-, speciaal -en voortgezet speciaalonderwijs heeft de navolgende beslissing gegeven in de zaak van

Mw.***, administratief medewerkster, appellante,
gemachtigde: aanvankelijk Mw.***, vervolgens Mw ***.

tegen

het bestuur van de Stichting *** te ***, gemachtigden: Mw. Mr.*** en Mr***

De procedure

Namens appellante is bij beroepschrift d.d.27 april 2001 beroep ingesteld tegen het aan appellante bij bestuursbesluit d.d. 20 maart 2001 verleende ontslag met ingang van 1 augustus 2001.

Het bestuur heeft een verweerschrift d.d. 20 juli 2001 ingediend. De zaak is behandeld ter zitting van de Commissie d.d. 31 augustus 2001, alwaar partijen en raadslieden zijn verschenen.

De Commissie heeft vervolgens na behandeling besloten de verdere behandeling van de zaak aan te houden en partijen verzocht in overleg te treden om de mogelijkheden van herplaatsing te onderzoeken.

Het bestuur heeft een schrift d.d. 10 januari 2002 ingediend. Appellante heeft een schrijven d.d. 21 februari 2002 ingediend. De zaak is verder ter zitting van de Commissie d.d. 16 mei 2002 behandeld, alwaar verschenen zijn appellante en Mr. ***, terwijl het bestuur werd vertegenwoordigd door Mr.*** van de Besturenraad en mede aanwezig was dhr. ***, personeelsfunctionaris.

De beoordeling

Beoordeeld moet worden of het bezwaar van appellante tegen de beslissing van het bestuur om haar te ontslaan uit haar functie van administratief medewerkster op grond van ongeschiktheid voor de functie wegens ziekte of gebrek zonder haar tegelijkertijd te herplaatsen in een andere functie al of niet gegrond is te achten.

De Commissie volstaat met betrekking tot het in deze zaak uitgebrachte functieongeschiktheidsadvies, dat aan het ontslag ten grondslag is gelegd, met de constatering, dat er met betrekking tot dit advies

tussen partijen meningsverschillen cq onduidelijkheden bestaan, welke in deze procedure niet tot klaarheid zijn gekomen.

Omdat het appellante thans vooral gaat om herplaatsing beperkt de Commissie om deze praktische reden haar oordeel in deze procedure tot de vraag of het bestuur al of niet voldoende zorgvuldig heeft onderzocht of herplaatsing in een functie met passende arbeid mogelijk is.

Na opgemelde aanhouding van de zitting heeft het bestuur zich op het standpunt gesteld, dat na onderzoek is gebleken, dat appellante niet herplaatsbaar is in andere arbeid, gezien het (medische) oordeel dat appellante niet in staat is een functie als administratief medewerkster te vervullen.

Ter zitting is evenwel gebleken, dat het bestuur in staat is om appellante ander werk, met name afdelingswerk op een van de dependances, te verschaffen.

Van dit werk maken weliswaar lichte administratieve werkzaamheden deel uit, maar het werk geschiedt niet op de centrale locatie, hetgeen voor appellante van wezenlijk belang is.

De Commissie is van oordeel, dat dit werk, hoezeer daarvan lichte administratieve werkzaamheden deel uitmaken, als andere arbeid kan worden begrepen en heeft zich in deze zin ook ter zitting uitgelaten.

Het bestuur heeft ter zitting zich bij dit oordeel aangesloten. Het bestuur heeft verder ter zitting toegezegd tot herplaatsing van appellante over te gaan en ook met haar de benodigde voorbereidende stappen te zullen zetten.

Tenslotte heeft appellante ter zitting aan de Commissie verzocht thans een eindoordeel te geven en de zaak niet verder aan te houden, hetgeen het bestuur wenste, omdat het zou willen bezien hoe de herplaatsing zich zou ontwikkelen.

Appellante kan echter in dit stadium een eindoordeel verlangen, omdat het gaat om de beoordeling van de vraag of het bestuur al of niet juist heeft gehandeld door bij de bestreden beslissing reeds tot ontslagverlening over te gaan.

De Commissie is van oordeel, dat nu bedoelde andere arbeid aanwezig is en het evenmin, naar het bestuur mededeelde, een probleem is om ten behoeve van appellante thans ook feitelijk een plaats open te stellen, het bezwaar van appellante gegrond is te achten, hetgeen leidt tot vernietiging van het ontslagbesluit.

De beslissing

De Commissie van Beroep
vernietigt bovenvermeld ontslagbesluit.

Ontslag door bestuur mede naar aanleiding van een functie-ongeschiktheidsadvies van het USZO.

Het bestuur was redelijker wijze niet meer gehouden het besluit tot ontslag van appellante uit haar functie van lerares langer uit te stellen, nu het bestuur verder niet op de hoogte gebracht is van de omstandigheid dat en wanneer appellante bezwaar tegen de beslissing van het USZO inzake de toepassing van de WAO heeft gemaakt en anderzijds het functie-ongeschiktheidsadvies noopte tot een ontslag per 1 augustus 2002, terwijl bovendien ook appellante van oordeel is dat zij geen werkzaamheden als lerares meer kan uitoefenen.

De Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk basis -, speciaal en voortgezet speciaal onderwijs heeft de navolgende beslissing gegeven in de zaak van mw. *** tegen het bestuur van de Stichting

De procedure

Appellante heeft bij beroepschrift dd. 6 juni 2002, met bijlagen, beroep ingesteld tegen het door het bestuur bij schrijven dd. 19 april 2002, door appellante ontvangen 4 mei 2002, aan haar verleend ontslag met ingang van 1 augustus 2002 uit haar functie van leerkracht in vaste dienst bij genoemde stichting

Het bestuur heeft een verweerschrift d.d 19 augustus 2002, met bijlagen ingediend.

De mondelinge behandeling van de zaak, aanvankelijk gepland op 13 september 2002, heeft, in verband met verhindering van het bestuur, plaats gevonden ter zitting van de Commissie van Beroep op 7 oktober 2002, alwaar verschenen zijn en gehoord enerzijds appellante, geassisteerd door ***, die het standpunt van appellante nader heeft toegelicht aan de hand van een overgelegde pleitnota en anderzijds een bestuursafgevaardigde en **, adviseur van het bestuur.

Vorengenoemde stukken worden geacht deel uit te maken van deze beslissing.

De Commissie van Beroep was bij gelegenheid van de hoorzitting samengesteld uit de voorzitter en twee leden en vervolgens heeft de Commissie zich nader voltallig over de zaak beraden met inachtneming van vorengenoemde stukken en het verhandelde ter zitting en tenslotte beslist.

De beoordeling

Beoordeeld moet worden of de bezwaren van appellant tegen het haar verleende ontslag al of niet gegrond moeten worden geacht.

De Commissie zal eerst de ontslagverlening wat betreft de formele zijde daarvan beoordelen.

Ingevolge artikel F 2.6, lid 1, onder e, van de toepasselijke CAO en artikel 13 lid 1, onder e van de akte van benoeming kan ontslag wegens ziekte plaats vinden die 2 jaar onafgebroken heeft geduurd, herstel binnen 6 maanden na deze 2 jaar niet te verwachten is en er geen reële herplaatsingsmogelijkheden bij de werkgever zijn-

Uit de stukken blijkt dat appellante vanaf 11 oktober 1999 wegens ziekte of arbeidsongeschiktheid haar functie van lerares niet heeft kunnen vervullen en in verband daarmee afwezig is geweest.

Het bestuur beschikt vervolgens over een functie-ongeschiktheidsadvies van het USZO van 4 september 2001 inhoudende, dat de arts van het USZO tot de conclusie is gekomen, dat appellante voor de functie van lerares op de voorgenomen ontslagdatum 2 jaar arbeidsongeschikt is wegens ziekte of gebrek en dat naar verwachting ook nog zal zijn 6 maanden na die datum.

De motivering van dit advies houdt in, dat appellante op termijn van 6 maanden na de voorgenomen ontslagdatum (gelegen in augustus 2002) niet functiegeschikt is te achten, omdat er een blijvende discrepantie is tussen de arbeidsbelasting in de functie van lerares en de gezondheidstoestand van appellante.

Appellante heeft te dezer zake aangevoerd dat "noch door het ABP, noch door enige andere instelling een onherroepelijk besluit is genomen, waarbij zij blijvend arbeidsongeschikt is verklaard voor de verdere vervulling van haar functie, waarmee het besluit feitelijke grondslag ontbeert."

De Commissie heeft van appellante begrepen, dat zij bezwaar heeft gemaakt tegen de beslissing van het USZO van 4 september 2001, waarbij het recht op een uitkering ingevolge de WAO opnieuw is vastgesteld in verband met een nieuw onderzoek naar de arbeidsongeschiktheid en dat op dit bezwaar nog niet is beslist.

De Commissie van Beroep is van oordeel, dat de vraag of de uitkering ingevolge de WAO op de juiste wijze is vastgesteld, er los van staat dat het bestuur het ontslagbesluit mede kan baseren op het functie-ongeschiktheidsadvies van het USZO. Dit advies bevat zelfs de zinsnede, dat indien het bestuur bij ontslag afwijkt van dit advies, de redenen daartoe expliciet in het ontslagbesluit moeten worden vermeld.

Verder is niet gebleken of aangetoond dat het bestuur zich onvoldoende zou hebben ingespannen voor reïntegratie van appellante. Voldoende is namelijk gebleken, dat appellante niet als remedial teacher kon worden ingeschakeld, hetgeen zij wenst, reeds omdat appellante, afgezien van andere belemmeringen, niet de vereiste bevoegdheid bezit, terwijl inschakeling in passende dan wel gangbare arbeid in verband met het feitelijk ontbreken van bedoeld werk evenmin mogelijk was.

Appellante meent verder, dat zij in verband met de toezegging in de brief van het bestuur d.d. 5 maart 2002 mag verwachten, dat het bestuur pas een ontslagbesluit zal nemen nadat het USZO een negatief besluit naar aanleiding van eerder genoemd bezwaar zal hebben genomen.

De Commissie is echter van oordeel dat de toezegging in de genoemde brief van het bestuur is geplaatst in het kader van activiteiten tot herplaatsing van appellante buiten de schoolorganisatie van het bestuur.

Nu het bestuur verder niet op de hoogte is gebracht van de omstandigheid, daten wanneer appellante bezwaar tegen de beslissing van het USZO inzake de toepassing van de WAO heeft gemaakt en anderzijds het functie-ongeschiktheidsadvies noopte tot een ontslag per 1 augustus 2002, terwijl bovendien ook appellante van oordeel is, dat zij geen werkzaamheden als lerares meer kan uitoefenen, was het bestuur redelijkerwijze niet meer gehouden het besluit tot ontslag van appellante uit haar functie van lerares langer uit te stellen.

Voorts heeft het bestuur ter zitting zijn blijkens de stukken eerder gedane aanbod om de kosten van outplacement voor zijn rekening te nemen herhaald.

Tenslotte heeft het bestuur medegedeeld, dat appellante aanspraak kan maken op de wettelijke financiële regelingen, welke gelden na ontslag.

De Commissie is, het geheeloverziende, van oordeel, dat het bestuur in dit geval zorgvuldig is opgetreden en tot ontslagverlening kon overgaan en dat het daartegen ingestelde beroep ongegrond moet worden verklaard

De beslissing

De Commissie van Beroep verklaart het beroep ongegrond.

Eervol ontslag uit functie van leraar wegens ziekte of arbeidsongeschiktheid

Appellant is in september 1999 ziek geworden en is om psychische redenen niet meer in staat om voor een volledige klas te staan. Het bestuur heeft appellant niet voor de VVE functie in overweging genomen omdat het ontslagtraject toen al geheel was doorlopen. Deze functie is aan een andere kandidaat toegewezen van wie op basis van de adviezen van het USZO vaststond dat volledige reïntegratie in de functie van groepsleerkracht wel mogelijk was. De commissie is van oordeel dat nu appellant ruim voor de beslissing tot ontslag d.d. 11 september 2001 zijn belangstelling voor het tutorschap aan het bestuur kenbaar gemaakt heeft, mag het bestuur zich redelijkerwijs niet beroepen op het feit dat het ontslagtraject van appellant reeds was doorlopen. Nu voorts vaststond dat appellant niet langer als groepsleerkracht kan functioneren, maar wel met kleine groepen kan werken, terwijl degene inmiddels als tutor benoemd is, wel kon reïntegreren als groepsleerkracht, was het naar het oordeel van de Commissie zonder meer aangewezen geweest dat het bestuur appellant op de aangegeven wijze zou herplaatsen en maakt appellant daar thans ook terecht aanspraak op. De commissie van Beroep verklaart het beroep gegrond.

De Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk basis-, speciaal en voortgezet speciaalonderwijs
heeft de navolgende beslissing gegeven

in de zaak van

*** leraar, appellant tegen

het bestuur van de Vereniging ***

De procedure

Appellant heeft op 15 oktober 2001 beroep aangetekend tegen het aan hem bij schrijven van 11 september 2001 aangezegde besluit om hem met ingang van 1 februari 2002 eervol te ontslaan uit zijn functie van leraar aan de onder het bestuur ressorterende school. Het bestuur heeft een verweerschrift ingediend. Appellant heeft een nadere memorie ingediend.

De voorgemelde stukken worden geacht aan deze beslissing te zijn gehecht.

De zaak is mondeling behandeld ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 22 maart 2002, alwaar zijn verschenen appellant en het bestuur, vertegenwoordigd door de heer ***, algemeen directeur, bijgestaan door mevrouw mr *** van het ***

Beoordeling van het geschil

Nagegaan dient te worden of het beroep van appellant tegen de beslissing tot ontslag al dan niet terecht is.

Op grond van artikel F2.6 onder e van de Collectieve Arbeidsovereenkomst voor het primair onderwijs is de werkgever bevoegd de werknemer te ontslaan wegens ziekte of arbeidsongeschiktheid indien deze twee jaar onafgebroken heeft geduurd en herstel binnen zes maanden na deze twee jaar

redelijkerwijs niet is te verwachten en er geen reële herplaatsingsmogelijkheden bij de werkgever zijn.

Nadat appellant in september 1999 ziek is geworden, en vast is komen te staan dat hij om psychische redenen niet meer in staat is om voor een volledige klas te staan, heeft hij bij brief van 2 april 2001 aan het bestuur van de school zijn belangstelling kenbaar gemaakt voor de functie van tutor binnen een project voor Voor- en Vroegschoolse Educatie (V.V.E.-project). In deze functie wordt in kleine groepen gewerkt aan het wegwerken van leerachterstanden. Appellant heeft in beroep in hoofdzaak aangevoerd dat het bestuur, mede nu appellant reeds 25 jaar naar tevredenheid in dienst van het bestuur als leerkracht heeft gefunctioneerd, de betrekking van tutor aan hem had moeten aanbieden en hem niet had mogen ontslaan.

Het bestuur heeft het ontslagbesluit gebaseerd op het arbeidsongeschiktheidsadvies van het USZO van 5 juli 2001, op basis van welk advies volgens het bestuur niet verwacht zou mogen worden dat appellant voor 1 februari 2002 zijn werkzaamheden aan de school weer zou kunnen hervatten. Het bestuur heeft aangegeven dat tijdens zijn ziekte regelmatig met appellant is gesproken, over het vak van leerkracht, en over het negatieve beeld dat appellant naar eigen zeggen van het vak van leerkracht heeft gekregen. Daarnaast heeft het bestuur appellant externe begeleiding aangeboden om het negatieve beeld van zijn vak te verbeteren en om zijn eigen mogelijkheden te onderzoeken. Dit heeft volgens het bestuur echter niet tot het gewenste resultaat geleid. Het bestuur heeft appellant voor de V.V.E.-functie niet in overweging genomen omdat, op het tijdstip waarop deze V.V.E.-functie officieel mogelijk werd, het ontslagtraject van appellant volgens het bestuur inmiddels geheel: was doorlopen. Bovendien wordt het tutorschap op grond van het beleid van het bestuur niet als een functie aangemerkt, maar als een taakdifferentiatie van de functie van groepsleerkracht. Dit beleid is volgens het bestuur mede gebaseerd op een advies van het GCO. Het bestuur heeft aangegeven ook niet het voornemen te hebben om van het tutorschap een aparte functie te maken aangezien vanuit het ministerie van OCenW vooralsnog slechts sprake is van een tijdelijk project. Het bestuur heeft er uiteindelijk voor gekozen om het tutorschap aan een andere candidate toe te wijzen. Het betreft een candidate die ten tijde van het aanbieden van het tutorschap ziek was, maar van wie volgens het bestuur op basis van adviezen van het USZO vaststond dat volledige reïntegratie in de functie van groepsleerkracht wel mogelijk was en wier ervaring bovendien beter aansloot op het werken met leerlingen in de onderbouw.

Nu appellant reeds in april 2001, derhalve ruim voor de beslissing tot ontslag d.d. 11 september 2001, zijn belangstelling voor het tutorschap aan het bestuur kenbaar heeft gemaakt, is de Commissie van Beroep van oordeel dat het bestuur zich redelijkerwijs niet mag beroepen, op het feit dat het ontslagtraject van appellant reeds was doorlopen op het moment dat de V.V.E.-functie officieel mogelijk was. Reeds in verband met deze omstandigheid is het bestuur ten onrechte niet aan zijn herplaatsingsplicht als bedoeld in artikel F2.6 onder e van de Collectieve Arbeidsovereenkomst voor het primair onderwijs toegekomen. Het bestuur kan zich verder niet met vrucht beroepen op zijn, op het advies van het GCO gebaseerde, beleid dat het tutorschap slechts als taakdifferentiatie van de functie van groepsleerkracht zou kunnen worden vervuld. Op het bestuur rust immers in het kader van zijn herplaatsingsplicht de verplichting om, na afweging van alle belangen en indien dat redelijkerwijs mogelijk is, van dit beleid af te wijken. De Commissie van Beroep is van oordeel dat zowel op basis van de stukken als het verhandelde ter zitting niet is komen vast te staan waarom het bestuur in dit geval niet van dit beleid heeft kunnen afwijken. In dat kader is relevant dat ter zitting is komen vast te staan, dat de leerkracht die thans is ingeschakeld naast het tutorschap ook geen andere taken uitvoert en dat dit zoals door het bestuur medegedeeld, naar verwachting in de toekomst niet het geval zal zijn. Nu voorts vaststond dat appellant niet langer als groepsleerkracht kan functioneren, maar wel met kleine groepen kan werken terwijl degene die inmiddels als tutor benoemd is, wel kon reïntegreren als groepsleerkracht, was het, naar het oordeel van de Commissie van Beroep, gelet op alle belangen zoals ter zitting bekend geworden, zonder meer aangewezen geweest dat het bestuur appellant op de aangegeven wijze zou herplaatsen en maakt appellant daar thans ook terecht aanspraak op.

Gelet op het bovenstaande kan het ontslagbesluit derhalve niet gehandhaafd blijven.

Beslissing

De Commissie van Beroep: Verklaart het beroep gegrond.

Vernietigt de beslissing tot ontslag d.d. 11 september 2001 en bepaalt dat appellant alsnog voor plaatsing zoals bovenvermeld in aanmerking dient te worden gebracht.

Onvrijwillige overplaatsing op grond van de CAO Primair Onderwijs, onder Personeelsbeleid C18

Het bestuur heeft niet voldaan aan het in C 18 onder 5 bepaalde dat de afweging tot onvrijwillige overplaatsing niet in het besluit vermeld is. Ook feitelijk is van geen belangenafweging sprake geweest, nu het bestuur ter zitting heeft verklaard de gezondheidstoestand van appellant niet als wegingsfactor meegenomen te hebben. De commissie is van mening dat het niet aanvaardbaar is dat de duidelijk omschreven specifieke belangen van appellant niet op de juiste wijze gewogen zijn door het bestuur, terwijl verder de zienswijze van appellant over een verder functioneren van hem op de betreffende school niet als onjuist of onbegrijpelijk voorkomt. De commissie acht het beroep van appellant gegrond.

De commissie van Beroep voor het protestants-christelijk basis- en: (voortgezet) speciaalonderwijs heeft de navolgende beslissing gegeven in de zaak van

*** leraar, appellant,
gemachtigde:*** juridisch medewerker *** tegen

het bestuur van de Vereniging ***
basisonderwijs in de gemeente *** c.a.

De procedure

Het bestuur heeft bij beslissing, medegedeeld bij schrijven d.d. 15 mei 2002 appellant onvrijwillig overgeplaatst met ingang van 1 augustus 2002. De gemachtigde van appellant heeft bij schrijven d.d. 21 juni 2002 beroep ingesteld.

Het bestuur heeft een verweerschrift d. d. 3 juli 2002 ingediend.

Appellant heeft een aanvullend beroepschrift d.d. 5 juli 2002 ingediend.

Beide partijen hebben verder nog stukken, welke verband houden met de zaak, overgelegd.

De zaak is mondeling behandeld ter zitting van de Commissie d.d. 11 juli, alwaar appellant en gemachtigde alsmede een afvaardiging van het bestuur zijn verschenen.

De beoordeling.

Het door appellant bestreden bestuursbesluit betreft een onvrijwillige overplaatsing.

De onvrijwillige overplaatsing is geregeld in de Collectieve Arbeidsovereenkomst Primair Onderwijs onder Personeelsbeleid, C 18.

De Commissie stelt vast, dat het bestuur niet heeft voldaan aan het in C 18, onder 5 bepaalde, dat in het geval, dat de werkgever tot een onvrijwillige overplaatsing beslist, hij bij zijn besluit aangeeft op welke wijze hij de belangen van de werknemer en de belangen van het onderwijs tegen elkaar heeft afgewogen.

Naast het feit, dat de afweging niet in het besluit is. vermeld, is ter zitting van de Commissie gebleken, dat ook feitelijk niet wezenlijk van een afweging van belangen sprake is geweest, nu het bestuur ter zitting heeft verklaard de factor gezondheidstoestand van appellant wel in het achterhoofd gehad te hebben, maar bij het nemen van de beslissing tot overplaatsing zich heeft laten leiden door het ter

zake uitgebrachte deskundigenrapport/advies tot overplaatsing en daarbij de gezondheidstoestand van appellant niet als wegingsfactor heeft laten meespelen.

De Commissie acht zulks onjuist, te meer waar appellant reeds in een vroeg stadium, namelijk nadat de uitkomsten van het betreffende rapport waren bekend geworden, op 18 februari 2002 schriftelijk gedetailleerd de gezondheidsproblematiek in relatie tot zijn verdere mogelijkheid tot functioneren bij het bestuur naar voren heeft gebracht: Appellant heeft in maart 1999 een hartaanval gehad. Daarna heeft hij een lange tijd van herstel gehad. Sinds augustus 2001 is hij weer voor 100% aan het werk. Hij wil spanningen door het werk voorkomen.

Door het actueel worden van de overplaatsingsplannen heeft hij thans gezondheidsklachten, welke ook medisch geverifieerd zijn (zoals recent door hem medegedeeld aan het bestuur op 12 mei 2000). Appellant is overigens op zichzelf niet tegen het beleid van het bestuur tot overplaatsing van teamleden in verband met een door hem erkende problematische situatie op de school en hij wil ook een overplaatsing van hemzelf, indien zulks op langere termijn nog nodig zou blijken niet per definitie uitsluiten, maar appellant meent, dat gezien zijn gezondheidstoestand daar thans niet toe moet worden overgegaan en bovendien uit een oogpunt van beleid ook niet behoeft te worden overgegaan, omdat hij zelf in een gewijzigde samenstelling goed op de betreffende school zou kunnen blijven functioneren. Verder heeft hij een verklaring overgelegd van de oudergeleding van de medezeggenschapsraad en een schrijven ondertekend door een aanzienlijk aantal ouders, waaruit blijkt, dat er waardering voor zijn functioneren bestaat en tevens dat men van die zijde gekant is tegen een overplaatsing van hem.

Gelet op het bovenstaande komt de Commissie tot de conclusie, dat het niet aanvaardbaar is, dat het bestuur bij de beslissing tot onvrijwillige overplaatsing de belangen van appellant, nu het hier gaat om duidelijk omschreven specifieke belangen, niet op de voorgeschreven wijze heeft gewogen, terwijl verder de zienswijze van appellant over een verder functioneren van hem op de betreffende school niet als onjuist of onbegrijpelijk voorkomt.

De Commissie acht derhalve het beroep van appellant gegrond en gaat ertoe over de bestuursbeslissing tot onvrijwillige overplaatsing te vernietigen.

De beslissing

De commissie van Beroep

Verklaart het beroep gegrond en vernietigt de beslissing tot onvrijwillige overplaatsing.

Eervol ontslag uit de functie van directeur op grond van artikel F2.6 onder f van de CAO voor het primair onderwijs

Appellant is al snel na zijn indiensttreding ziek geworden. Vervolgens is echter ten gevolge van het niet goed functioneren van appellant in zijn functie, ten gevolge van de ziekte van appellant, een vertrouwensbreuk ontstaan tussen appellant en het personeel van de school ontstaan. De commissie oordeelt dat tussen partijen vaststaat dat de basis voor een werkbare arbeidsrelatie niet kan worden hersteld. Het bestuur is erin geslaagd om tot reïntegratie van appellant te komen. De commissie oordeelt dat in verband met het aanvaarden door appellant van een functie elders, het bestuur het dienstverband heeft beëindigd met ingang van de datum van indiensttreding bij de nieuwe werkgever, zodat het ontslag uit de functie ook geacht moet worden in te gaan met ingang van die datum. De commissie is van oordeel dat het bestreden besluit gehandhaafd dient te worden.

De Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk basis-, speciaal en voortgezet speciaalonderwijs

heeft de navolgende beslissing gegeven in de zaak van

*** directeur, appellant

Gemachtigde: ****

tegen

het bestuur van de Stichting ***

De procedure

Names appellant is op 9 september 2002 beroep aangetekend tegen het aan hem bij schrijven van 19 juni 2002 aangezegde besluit om hem met ingang van 1 augustus 2002 eervol te ontslaan uit de functie van directeur. Het bestuur heeft een verweerschrift ingediend. Gemachtigde van appellant heeft vervolgens een nadere memorie ingediend.

De voorgemelde stukken worden geacht aan deze beslissing te zijn gehecht.

De zaak is op verzoek van partijen ingediend op grond van artikel III-A12 van het RPBO, schriftelijk behandeld.

Beoordeling van het geschil

In verband met het ingediende beroep dient te worden nagegaan of het ontslag al dan niet dient te worden gehandhaafd.

Appellant is op 1 augustus 2001 in dienst getreden van het bestuur. Al snel na zijn indiensttreding is appellant eerst voor korte en daarna voor langere tijd ziek geworden. Vervolgens is echter ten gevolge van het op zichzelf door hem zelf erkende niet goed functioneren van appellant in zijn functie, naar eigen zeggen mede ten gevolge van de ziekte van appellant, een vertrouwensbreuk tussen appellant en het personeel van de school ontstaan.

Appellant erkent niet dat hij schuldig is aan het ontstaan van de redenen van het ontslag. Het bestuur kan dit standpunt van appellant op zichzelf billijken. Anderzijds heeft inmiddels appellant wel begrip

gekregen voor het standpunt van het bestuur dat niet langer sprake is van een werkbare arbeidsverhouding.

Het bestuur heeft vervolgens onderzocht of appellant aan een andere school als directeur of als leerkracht kon worden herplaatst. Verweerder heeft aangegeven dat appellant hieraan zijn volledige medewerking heeft gegeven. Dit heeft ertoe geleid dat appellant met ingang van 1 augustus 2002 een functie als groepsleerkracht heeft aanvaard. Vervolgens is het bestuur ertoe overgegaan om appellant eervol te ontslaan.

Appellant stelt dat het bestuur heeft nagelaten om de wettelijke opzegtermijn van drie maanden in acht te nemen. Het bestuur stelt zich op het standpunt dat in onderling overleg met de werkgever is besloten dat appellant op 1 augustus 2002 bij zijn nieuwe werkgever in dienst zou treden. Het bestuur heeft hierop de opzegtermijn afgestemd.

Op grond van artikel F2.6 onder f van de Collectieve Arbeidsovereenkomst voor het primair onderwijs, kan ontslag door de werkgever plaatsvinden wegens gewichtige omstandigheden, die redelijkerwijs geacht moeten worden, met het oog op de belangen van de instelling en het onderwijs, de mogelijkheid van handhaving van het dienstverband uit te sluiten.

Op basis van de stukken oordeelt de Commissie van Beroep dat tussen partijen vaststaat dat de basis voor een werkbare arbeidsrelatie niet kan worden hersteld. Daarnaast is het bestuur erin geslaagd om tot reïntegratie van appellant te komen. Gelet hierop kon het bestuur in redelijkheid besluiten om appellant wegens genoemde gewichtige redenen, het belang van het onderwijs betreffende, te ontslaan zonder dat daarbij sprake is van verwijtbaarheid aan de zijde van appellant. Daarnaast oordeelt de Commissie van Beroep dat het bestuur, in verband met het aanvaarden door appellant van een functie elders, het dienstverband heeft beëindigd met ingang van de datum van indiensttreding bij de nieuwe werkgever, zodat het ontslag uit de functie ook geacht moet worden in te gaan met ingang van die datum.

Het bestreden besluit dient derhalve te worden gehandhaafd.

Beslissing

De Commissie van Beroep:

Handhaaft de beslissing tot ontslag d.d. 19 juni 2002, zulks met afwijzing van het door appellant ingestelde beroep.

Beroep tegen opgelegde schorsing

Appellant heeft gesteld dat de schorsing disproportioneel is, omdat het bestuur hem met toepassing van artikel C 16 tijdelijk op een andere school te werk had kunnen stellen. De commissie is van oordeel dat het bestuur tot schorsing heeft kunnen beslissen om de rust te handhaven en een onderzoek van aard en omvang zoals bovenvermeld in te stellen.

Tewerkstelling op een andere school was niet aangewezen omdat, gelet op de klachten, dit op een andere school evenzeer tot onrust zou kunnen leiden en het bestuur in verband met de klachten zonder onderzoek niet zonder meer van vertrouwen in appellant kon uitgaan. De commissie verklaart het beroep ongegrond.

De Commissie van Beroep voor het Protestants-Christelijk Basis- en (Voortgezet) Speciaal Onderwijs heeft de navolgende beslissing gegeven in de zaak van

***directeur, tevens leraar
appellant, gemachtigde ***

tegen,

het bestuur van de Stichting ***, gemachtigde ***

De procedure

Namens appellant is een beroepschrift d.d 14 oktober 2002 met bijlagen ingediend inzake een opgelegde schorsing. Door het bestuur is een verweerschrift d.d. 7 november 2002 met bijlagen ingediend.

De zaak is ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 13 december 2002 behandeld, alwaar appellant en genoemde gemachtigde zijn verschenen alsmede genoemde gemachtigde van het bestuur en ***, directeur algemene zaken

De beoordeling

Appellant is op 1 oktober 2002 geschorst met ingang van 2 oktober 2002. Zulks is hem op 1 oktober 2002 door het bestuur mondeling medegedeeld, terwijl de beslissing bij schrijven d.d. 4 oktober 2002 is bevestigd. Op 10 oktober 2002 is, na eerdere telefonische mededeling op 9 oktober 2002, aan appellant schriftelijk medegedeeld, dat het bestuur voornemens is de schorsing te verlengen voor een periode van maximaal 3 maanden, te rekenen vanaf 2 oktober 2002.

Op 30 oktober heeft het bestuur aan appellant schriftelijk medegedeeld, dat hij geschorst wordt voor een periode van maximaal 3 maanden, te rekenen vanaf 2 oktober 2002.

Uit de stukken en de mondelinge toelichting blijkt, dat het bestuur tot schorsing van appellant in de zin van orde- maatregel is overgegaan, nadat het bestuur was geconfronteerd met klachten van meerdere ouders over het gedrag van appellant jegens leerlingen. De klachten betroffen:

1. denigrerende opmerkingen door appellant naar de kinderen
2. angst van de kinderen voor appellant
3. het uiten van seksueel getinte opmerkingen door appellant
4. appellant zou een leerling gelikt hebben.

Het bestuur is naar aanleiding van de klachten tot schorsing van appellant overgegaan om de rust op de school te handhaven en tevens om een onafhankelijk onderzoek in te stellen door een daarvoor ingeschakeld organisatiebureau naar aard en oorzaken van de problematiek op de betreffende school en naar mogelijkheden van herstel van de vertrouwensrelatie van appellant en de overige betrokkenen en naar het perspectief van verder functioneren van appellant.

Appellant heeft gesteld, dat de schorsing disproportioneel is, omdat, indien appellant naar de mening van het bevoegd gezag niet op de betreffende school kon verschijnen, het bestuur hem met toepassing van artikel C 16 tijdelijk op een andere school te werk had kunnen stellen.

Verder heeft appellant gesteld, dat het bestuur een onderzoek heeft willen laten instellen naar wat er was voorgevallen. Pas later is het doel van het onderzoek gewijzigd. Mitsdien was het, aldus appellant, geheel niet noodzakelijk zo'n vergaande maatregel te treffen.

De Commissie van Beroep is van oordeel dat het bestuur, nu klachten van een aard zoals hiervoor vermeld het bestuur hebben bereikt, tot schorsing heeft kunnen beslissen om de rust te handhaven en een onderzoek van aard en omvang zoals bovenvermeld, in te stellen. Voorts was een tijdelijke tewerkstelling op een andere van het bestuur uitgaande school. naar het oordeel van de Commissie, niet aangewezen, omdat zulks, gelet op de klachten, op een andere school evenzeer tot onrust zou kunnen leiden en het bestuur in verband met de klachten zonder onderzoek niet zonder meer van vertrouwen in appellant kon uitgaan.

Het beroep tegen de bestreden beslissing moet derhalve ongegrond worden verklaard

De beslissing

De Commissie van Beroep verklaart het beroep ongegrond.

Ontslag uit functie van groepsleerkracht op grond van artikel F2.6 lid 1 onder e van de Collectieve Arbeidsovereenkomst voor het Primair Onderwijs

Appellante verwijt het bestuur dat nu zij ziek is geworden door de hele situatie op school, het bestuur haar niet had mogen ontslaan. Voor zover appellante wil stellen dat het bestuur in deze aansprakelijk/schadeplichtig is, is de Commissie van oordeel dat zij niet bevoegd is daarover te oordelen. Appellante is reeds twee jaar onafgebroken ziek en herstel is niet binnen zes maanden te verwachten. Het bestuur was derhalve bevoegd appellante te ontslaan. Nu appellante heeft aangegeven niet te willen terugkeren in haar oude functie en ook andere mogelijkheden bij haar werkgever niet te willen onderzoeken heeft de vertraging van het herplaatsingsverzoek voor de beoordeling van het beroep geen relevante betekenis. De commissie verklaart zich niet bevoegd met betrekking tot het aansprakelijk/schadeplichtig zijn en verklaart het beroep voor het overige gegrond.

De Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk basis-, speciaal en voortgezet speciaal onderwijs

heeft de navolgende beslissing gegeven in de zaak van

*** lerares, appellante
gemachtigde ***

tegen

het bestuur van de Stichting ***
gemachtigde ***

De procedure

Het bestuur heeft appellante bij schrijven van 28 januari 2002 met ingang van 1 mei 2002 ontslagen uit haar functie van groepsleerkracht. De gemachtigde van appellante heeft bij schrijven van 11 maart 2002 beroep ingesteld. Het bestuur heeft op 5 juni 2002 een verweerschrift ingediend. Naar aanleiding hiervan heeft de gemachtigde van appellante op 28 juni 2002 een reactie op het verweerschrift ingediend.

De voormelde stukken worden geacht aan deze beslissing te zijn gehecht.

De zaak is mondeling behandeld ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 13 september 2002, alwaar appellante en haar gemachtigde alsmede een afvaardiging van het bestuur, bijgestaan door een gemachtigde van het bestuur, zijn verschenen.

De beoordeling

2.1.

Appellante heeft in de eerste plaats aangevoerd dat het bestuur haar niet had mogen ontslaan omdat zij ziek is geworden door de hele situatie op de school. Daarbij verwijt zij het bestuur onvoldoende te hebben gedaan om dat te voorkomen. Voor zover appellante daarmee beoogt te stellen dat het bestuur in deze aansprakelijk dan wel schadeplichtig is, is de Commissie van Beroep van oordeel dat zij niet bevoegd is daarover te oordelen.

2.2

Met betrekking tot het verleende ontslag heeft appellante allereerst aangevoerd dat het bestuur, indien het ontslag op zichzelf al gehandhaafd zou worden, niet de juiste opzegtermijn in acht heeft genomen. Zij meent dat het dienstverband niet eerder kon worden opgezegd dan met ingang van 1 juni 2002. Het bestuur heeft ter zitting aangegeven dat de ontslagdatum met inachtneming van dit bezwaar zal worden gewijzigd in 1 juni 2002.

Appellante heeft in hoofdzaak aangevoerd dat het bestuur onvoldoende heeft gedaan om te komen tot reïntegratie. Weliswaar heeft het bestuur haar twee keer een aanbod gedaan om overgeplaatst te worden, maar de werksituatie op de school had haar dermate aangegrepen dat zij het destijds niet aandurfde om deze functies te aanvaarden. Daarnaast stelt appellante dat het door het bestuur in 1999 aangeboden loopbaantraject pas na herhaald verzoek van appellante in september 2000, en dus te laat, van start is gegaan, hetgeen het inzetten van haar herstel heeft belemmerd.

Het bestuur stelt voldoende te hebben gedaan om tot reïntegratie van appellante te komen, nu het bestuur appellante twee keer een vacature heeft aangeboden. Daarnaast stelt het bestuur dat appellante zelf heeft aangegeven de herplaatsingsprocedure te willen beëindigen.

Op grond van artikel F2.6 lid I onder e van de Collectieve Arbeidsovereenkomst voor het Primair Onderwijs kan ontslag door de werkgever plaatsvinden op grond van ziekte of arbeidsongeschiktheid, indien deze twee jaar onafgebroken heeft geduurd en herstel binnen zes maanden na deze twee jaar redelijkerwijs niet te verwachten is en er geen reële herplaatsingsmogelijkheden bij de werkgever zijn. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting is vast komen te staan dat appellante inmiddels twee jaar onafgebroken ziek is en dat herstel binnen zes maanden niet te verwachten valt. Het bestuur was dan ook bevoegd om appellante te ontslaan, tenzij het bestuur onvoldoende zou hebben, gedaan om tot reïntegratie van appellante te komen.

Ter zitting is door de Commissie van beroep onder meer aandacht besteed aan de omstandigheid dat appellante vindt dat het lang heeft geduurd voordat het herplaatsingsonderzoek van de *** is gestart. Het bestuur is die mening op zichzelf ook toegedaan. De Commissie van beroep is uiteindelijk tot de conclusie gekomen dat de gestelde vertraging voor de beoordeling van het beroep toch geen relevante betekenis heeft. Immers, uit een door appellante overgelegde brief van 20 maart 2001 blijkt dat appellante in een gesprek met het bestuur heeft aangegeven niet te willen terugkeren in haar oude functie en ook andere mogelijkheden bij de werkgever niet verder te willen onderzoeken. Nu het bedoelde onderzoek bovendien niet was gericht op herplaatsing van appellante bij de werkgever, maar op tewerkstelling elders, kan dit onderzoek en de eventuele vertraging naar het oordeel van de Commissie van Beroep geen betekenis hebben voor de beoordeling van de vraag of tot ontslag mocht worden overgegaan.

Het bestreden besluit dient derhalve te worden gehandhaafd, met dien verstande dat de ontslagdatum conform het door het bestuur gestelde zal worden gewijzigd in 1 juni 2002.

Beslissing

De Commissie van Beroep:

1. verklaart zich niet bevoegd om kennis te nemen van het beroep voor zover betrekking hebbende op 2.1;
2. verklaart het beroep voor het overige tegen het verleende ontslag ongegrond, met dien verstande dat de ontslagdatum wordt gewijzigd in 1 juni 2002.

Onvrijwillige overplaatsing op grond van de CAO voor het Primair Onderwijs, onder Personeelsbeleid C 18

Niet is komen vast te staan dat appellante door het ontbreken van een juiste vermelding van de beroepsmogelijkheid in haar belangen is geschaad nu zij binnen de geldende beroepstermijn van 6 weken beroep heeft ingesteld. Niet vast is komen te staan dat de door het bestuur ingestelde deskundige niet objectief is. De Algemene wet bestuursrecht(Awb) is in dit geval niet van toepassing, nu sprake is van bijzonder onderwijs en het bevoegd gezag, in ieder geval voor zover het beslissingen betreft die zijn gelegen in de sfeer van het personeelsbeleid, niet kan worden aangemerkt als een bestuursorgaan in de zin van artikel 1:1 Awb. De commissie oordeelt dat sprake is van een situatie waarin het bestuur tot overplaatsing kon besluiten. De commissie verklaart het beroep ongegrond.

De Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk basis-, speciaal en voortgezet speciaalonderwijs heeft de navolgende beslissing gegeven in de zaak van

*** lerares, appellante

tegen .-

het bestuur van de Vereniging *** c.a.

De procedure

Het bestuur heeft bij beslissing, medegedeeld bij schrijven van 15 mei 2002, appellante onvrijwillig overgeplaatst met ingang van 1 augustus 2002. De advocaat van appellante heeft bij schrijven van 14 juni 2002 beroep ingesteld. Het bestuur heeft op 13 augustus 2002 een verweerschrift ingediend. De advocaat van appellant heeft nog nadere stukken, welke verband houden met de zaak, ingediend. De voorgemelde stukken worden geacht aan deze beslissing te zijn gehecht. De zaak is mondeling behandeld ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 14 augustus 2002, alwaar appellante en haar advocaat alsmede een afvaardiging van het bestuur zijn verschenen.

De beoordeling

Het door appellante bestreden bestuursbesluit betreft een onvrijwillige overplaatsing. De onvrijwillige overplaatsing is geregeld in de Collectieve Arbeidsovereenkomst voor het Primair Onderwijs, onder Personeelsbeleid C 18. Op grond van artikel C18 lid 1 onder b is onvrijwillige overplaatsing mogelijk ingeval van een conflictsituatie waarbij om weer tot een werkbare situatie te komen één of meer bij het conflict betrokken werknemers op een andere school worden geplaatst. Indien geen overeenstemming bestaat en de werkgever desalniettemin tot een onvrijwillige overplaatsing besluit, geeft de werkgever bij zijn besluit aan op welke wijze het de belangen van de werknemer en de belangen van het onderwijs tegen elkaar heeft afgewogen.

Met betrekking tot de formele kant van de zaak heeft appellante allereerst aangevoerd dat zij in haar belangen is geschaad, nu het bestuur achterwege heeft gelaten om in het bestreden besluit de beroepstermijn te vermelden. Vastgesteld dient te worden dat appellante binnen de geldende

beroepstermijn van 6 weken beroep heeft ingesteld. Er is dan ook niet vast komen te staan dat appellante door het ontbreken van een juiste vermelding van de beroepsmogelijkheid in haar belangen is geschaad.

Daarnaast heeft appellante aangevoerd dat de door het bestuur ingeschakelde deskundige van het bureau *** niet onafhankelijk is, nu het bureau *** ook voor andere werkzaamheden, waaronder het verrichten van de administratie, aan de school verbonden is. Appellante heeft echter noch in het beroepschrift, noch ter zitting met betrekking tot het rapport ook maar iets vermeld op basis waarvan zij het gebrek aan onafhankelijkheid heeft kunnen staven. Derhalve is niet komen vast te staan dat de door het bestuur ingeschakelde deskundige niet objectief is.

Tenslotte wordt terzake van het toepasselijk recht het volgende opgemerkt. Op grond van artikel 60 van de Wet op het primair onderwijs is het bevoegd gezag aangesloten bij een Commissie van Beroep, in dit geval de onderhavige Commissie van Beroep.

Ingevolge artikel H1 van de CAO kan de werknemer tegen onder meer een besluit tot overplaatsing in beroep gaan bij de Commissie van Beroep waarbij de werkgever is aangesloten. Voor de verhouding tussen de Commissie van Beroep en de Burgerlijke Rechter zij verwezen naar de relevante jurisprudentie van de Hoge Raad (zie ondermeer HR 31 mei 1996, nr.15750, NJ 693). Daarbij is appellante er vanuit gegaan dat op het bestreden besluit naast het Burgerlijk Wetboek (BW) eveneens de Algemene wet bestuursrecht ("Awb") van toepassing is. Nu echter sprake is van bijzonder onderwijs kan het bevoegd gezag, in ieder geval voor zover het beslissingen betreft die zijn gelegen in de sfeer van het personeelsbeleid niet worden aangemerkt als een bestuursorgaan in de zin van artikel 1:1 Awb, zodat de Awb in dit geval niet van toepassing is.

Met betrekking tot de materiele aspecten van de zaak merkt de Commissie van Beroep het volgende op. Uit de stukken en ter zitting is naar het oordeel van de Commissie van Beroep voldoende vast komen te staan dat sprake is van een conflictsituatie als bedoeld in artikel C18 van de Collectieve Arbeidsovereenkomst voor het Primair Onderwijs. Deze conflictsituatie is onder andere ontstaan ten gevolge van een verschil in onderwijskundige visie tussen enerzijds de vrouwelijke en anderzijds de mannelijke leerkrachten die werkzaam zijn binnen de school. Dit verschil in visie heeft uiteindelijk geleid tot hetgeen de Commissie van Beroep beoordeelt als verstoorde verhoudingen tussen de betrokken leerkrachten. Teneinde tot een oplossing te komen heeft het bestuur een deskundige van het bureau *** ingeschakeld om een onderzoek te doen en om aanbevelingen te formuleren. Eén van de aanbevelingen uit het rapport van *** is om, teneinde de ernstig verstoorde verhoudingen aan te pakken, tenminste één mannelijke en één vrouwelijke leerkracht over te plaatsen.

Op basis van de conclusies en aanbevelingen uit het rapport van *** heeft het bestuur besloten om, zonder schuldigen aan het conflict aan te wijzen, een mannelijke en twee vrouwelijke leerkrachten, waaronder appellante, over te plaatsen naar een andere school.

Aan het bestuur van een school komt in het kader van een besluit tot overplaatsing van personeel een zekere mate van beleidsvrijheid toe. Daarbij dient het bestuur blijkens artikel C18 lid 5 Collectieve Arbeidsovereenkomst voor het Primair Onderwijs de belangen van de werknemer en de belangen van het onderwijs tegen elkaar af te wegen. Het bestuur heeft gemeend dat appellante, gelet op haar onderwijskundige kwaliteiten, overplaatsbaar was. Appellante heeft daartegen aangevoerd dat het bestuur geen rekening heeft gehouden met haar belangen. Uit de stukken en ter zitting is echter niet gebleken dat appellante naar voren heeft gebracht wat haar concrete belangen tegen een overplaatsing waren. Ter zitting is hieromtrent gebleken dat appellante in het kader van het bestreden besluit in de gelegenheid is gesteld om hierover in contact te treden met de secretaris van het schoolbestuur. Van deze gelegenheid heeft zij echter geen gebruik gemaakt. Het bestuur treft derhalve op dit punt geen verwijt.

Appellante heeft ter zitting naar voren gebracht dat-medische beperkingen en een zorgvuldig opgebouwd duo-partnerschap zich tegen een overplaatsing verzetten. Het bestuur heeft aangegeven dat met het oog op de medische beperkingen van appellante, op de nieuwe school waar nodig aandacht kan worden besteed.

De Commissie van Beroep oordeelt dat sprake is van een situatie waarin het bestuur, zonder dat wordt gesproken van schuldigen aan het conflict, tot overplaatsing kon besluiten. Daarbij meent de Commissie dat de eerst ter zitting naar voren gebrachte belangen van appellante tegen overplaatsing niet opwegen tegen het belang om tot een oplossing van de betrokken conflictsituatie te komen. Het bestreden besluit dient derhalve te worden gehandhaafd.

Beslissing

De Commissie van Beroep:
Verklaart het beroep ongegrond.

Eervol ontslag uit de functie van directeur op grond van artikel F2.6 onder f van de CAO voor het Primair Onderwijs

Tussen partijen staat vast dat de basis voor een werkbare arbeidsrelatie niet hersteld kan worden, terwijl er geen andere plaatsingsmogelijkheid bestaat. Gelet hierop kon het bestuur in redelijkheid besluiten om appellant wegens genoemde gewichtige redenen het belang van het onderwijs betreffende, te ontslaan, zonder dat daarbij sprake is van verwijtbaarheid aan de zijde van appellant. De commissie wijst het door appellant ingestelde beroep af.

De Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk basis-, speciaal en voortgezet speciaalonderwijs heeft de navolgende beslissing gegeven in de zaak van

***, directeur

tegen

het bestuur van de Vereniging ***

De procedure

Namens appellant is op 9 oktober 2001 beroep aangetekend tegen het aan hem bij schrijven van 31 augustus 2001 aangezegde besluit om hem met ingang van 1 maart 2002 eervol te ontslaan uit de functie van directeur van de onder het bestuur ressorterende ***school te***. Bij schrijven van 16 november 2001 zijn de gronden van beroep aangevuld. Het bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

De voorgemelde stukken worden geacht aan deze beslissing te zijn gehecht.

De zaak is mondeling behandeld ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 22 maart 2002, alwaar zijn verschenen appellant, bijgestaan door *** van *** en het bestuur, vertegenwoordigd door ***, bijgestaan door *** van ***.

Beoordeling van het geschil

In verband met het ingediende beroep dient te worden nagegaan of het ontslag al dan niet dient te worden gehandhaafd.

Appellant is gedurende een periode van ongeveer 35 jaar verbonden geweest aan bovengenoemde school, waarvan de laatste 29 jaar als directeur. Nadat appellant vele jaren goed heeft gefunctioneerd als directeur, is volgens het bestuur vanaf medio 2000 wegens gegroeide tegenstellingen tussen de directeur en andere bij het onderwijs betrokkenen in verband met uiteenlopende inzichten over organisatie en aanpak van het onderwijs, welke niet te verenigen bleken, een vertrouwensbreuk ontstaan die niet meer overbrugbaar is gebleken.

Appellant erkent niet dat hij schuldig is aan het ontstaan van de redenen van het ontslag. Het bestuur kan dit standpunt van appellant op zichzelf billijken. Anderzijds heeft inmiddels appellant na zich hierover te hebben beraden wel begrip gekregen voor het standpunt van het bestuur dat niet langer sprake is van een werkbare arbeidsverhouding. Het bestuur heeft verder onderzocht of appellant aan

een andere onder het bestuur ressorterende school als directeur of als leerkracht kon worden herplaatst. Dit is echter volgens het bestuur niet mogelijk gebleken, hetgeen appellant niet bestrijdt. Op grond van artikel F2.6 onder f van de Collectieve Arbeidsovereenkomst voor het primair onderwijs, kan ontslag door de werkgever plaatsvinden wegens gewichtige omstandigheden, die redelijkerwijs geacht moeten worden, met het oog op de belangen van de instelling en het onderwijs de mogelijkheid van handhaving van het dienstverband uit te sluiten.

Op basis van de stukken en hetgeen door partijen ter zitting naar voren is gebracht, oordeelt de Commissie van Beroep dat tussen partijen vaststaat dat de basis voor een werkbare arbeidsrelatie niet kan worden hersteld, terwijl er geen andere plaatsingsmogelijkheid bestaat. Gelet hierop kon het bestuur in redelijkheid besluiten om appellant wegens genoemde gewichtige redenen, het belang van het onderwijs betreffende, te ontslaan, zonder dat daarbij sprake is van verwijtbaarheid aan de zijde van appellant.

Het bestreden besluit dient derhalve te worden gehandhaafd.

Beslissing

De Commissie van Beroep;

Handhaaft de beslissing tot ontslag d.d. 9 oktober 2001, zulks met afwijzing van het door appellant ingestelde beroep.

Ontslag door verlopen tijdelijke aanstelling. Er blijkt sprake te zijn van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd.

De commissie is van oordeel dat appellante er op mocht vertrouwen dat sprake is van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd. Nu de bestreden brief van het bestuur de mededeling behelst dat de arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd niet zal worden verlengd, is er geen sprake van een ontslagbesluit in formele zin. Nu er geen sprake is van ontslag is het daartegen gerichte beroep niet-ontvankelijk. De commissie verklaart het beroep niet-ontvankelijk en oordeelt dat tussen appellante en het bestuur een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd bestaat en dat het dienstverband van appellante voortduurt.

De Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk basis-, speciaal en voortgezet speciaalonderwijs
heeft de navolgende beslissing gegeven in de zaak van

*** lerares,. appellante
Gemachtigde ***

- tegen

het bestuur van de Vereniging ***
Gemachtigde***

De procedure

Het bestuur heeft bij schrijven van 2 juli 2002 aan appellante medegedeeld dat haar arbeidsovereenkomst met ingang van 1 augustus 2002 van rechtswege zou aflopen. De gemachtigde van appellante heeft bij schrijven van 25 juli 2002 beroep ingesteld. Het bestuur heeft op 6 september 2002 een verweerschrift ingediend.

De voormelde stukken worden geacht aan deze beslissing te zijn gehecht..

De zaak is mondeling behandeld ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 13 september 2002, alwaar appellante en haar gemachtigde alsmede een afvaardiging van het bestuur, bijgestaan door zijn gemachtigde, zijn verschenen.

De beoordeling

Appellante maakt bezwaar tegen het ontslag dat volgens haar aan haar is verleend c.q. het feit dat haar werkzaamheden met ingang van 1 augustus 2002 door het bestuur worden beëindigd. Het bestuur meent dat de werkzaamheden van appellante waarvoor zij met ingang van 1 augustus 2001 was benoemd, met ingang van 1 augustus 2002 eindigen omdat het bestuur er vanuit gaat dat appellante een tijdelijke aanstelling heeft en dat deze aanstelling met ingang van 1 augustus 2002 van rechtswege afloopt.

Appellante heeft een akte van benoeming overgelegd waarin staat dat haar benoeming geschiedt voor onbepaalde tijd; deze akte van benoeming is ondertekend door de voorzitter en de secretaris van het bestuur. Onder verwijzing naar deze akte van benoeming stelt zij zich op het standpunt dat geen

sprake kan zijn van beëindiging van haar werkzaamheden, nu zij een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd heeft.

Het bestuur heeft zich verweerd door te stellen dat appellante had moeten begrijpen dat de uitreiking van de akte van benoeming, houdende een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd, op een misverstand berustte en dat bedoeld was een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd, zulks met name omdat appellante nog niet eerder aan de school had gewerkt.

Appellante heeft ter zitting verklaard dat zij tijdens het sollicitatiegesprek met de toenmalige directeur van de school uitdrukkelijk ter sprake heeft gebracht dat zij een dienstverband voor onbepaalde tijd beoogde. Verder heeft zij verklaard dat de directeur vervolgens bij de haar telefonisch medegedeelde benoeming, volstaan heeft met de mededeling dat zij benoemd was en dat zij, nadat zij na de zomervakantie feitelijk met haar werk was begonnen, overigens pas in november 2001 een akte houdende een vaste benoeming heeft ontvangen. Uitgaande van een vast dienstverband aan de school, heeft zij verder een aan haar aangeboden uitbreiding in uren aan een andere school afgeslagen.

De Commissie van Beroep heeft geen reden om te twijfelen aan de verklaring van appellante dat zij een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd in het sollicitatiegesprek ter sprake heeft gebracht. Het bestuur heeft aangevoerd dat de directeur in de richting van het bestuur heeft gecommuniceerd dat sprake zou zijn van een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd en dat sprake zou zijn van een mededeling van gelijke strekking van een bij het sollicitatiegesprek aanwezige lerares. De verklaringen waarop het bestuur zich beroept betreffen echter mededelingen van de (toenmalige) directeur en een lerares aan het bestuur, waarvan niet is gebleken dat die ook aan appellante zijn gedaan. Onder deze omstandigheden en gelet op de door appellante overgelegde en door het bestuur ondertekende akte van benoeming oordeelt de Commissie van Beroep, dat niet aannemelijk is gemaakt dat appellante er niet op mocht vertrouwen dat sprake is van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd.

Gelet op de door appellante overgelegde akte van benoeming en op hetgeen uit de stukken en op basis van het verhandelde ter zitting is komen vast te staan, oordeelt de Commissie van Beroep dat appellante er alleszins op mocht vertrouwen dat sprake is van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd.

Voor wat betreft de afhandeling van het beroep oordeelt de Commissie van Beroep op basis van het vorenstaande als volgt.

De bestreden brief van het bestuur behelst de mededeling dat de arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd niet zal worden verlengd.

Er is aldus geen sprake van een ontslagbesluit in formele zin. Dit brengt mee dat er, nu er geen sprake is van ontslag, het daartegen gerichte beroep niet-ontvankelijk is. Dit laat overigens onverlet dat de Commissie van Beroep oordeelt dat tussen appellante en het bestuur een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd bestaat en dat het dienstverband van appellante voortduurt.

Beslissing

De Commissie van Beroep:

1. verklaart het beroep niet-ontvankelijk
2. oordeelt dat tussen appellante en het bestuur een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd bestaat en dat het dienstverband van appellante voortduurt.

Beroep tegen schriftelijke berisping op grond van artikel F2.8 van de CAO voor het Primair Onderwijs.

De commissie van beroep oordeelt dat het bestuur het gestelde met betrekking tot het gedrag van appellant voldoende aannemelijk heeft gemaakt. De door het bestuur gehanteerde gronden acht de commissie voldoende ernstig om te beslissen tot een berisping van appellant. De commissie verklaart het beroep van appellant ongegrond.

De Commissie van Beroep voor het protestants-christelijk basis-, speciaal en voortgezet speciaalonderwijs

heeft de navolgende beslissing gegeven in de zaak van

***, docent OALT, appellant

Gemachtigde:***

tegen

het bestuur van de Stichting ***

Gemachtigde: ***

De procedure

Het bestuur heeft appellant bij schrijven van 23 april 2002 schriftelijk berispt. De gemachtigde van appellant heeft bij schrijven van 22 mei 2002 beroep ingesteld. Het bestuur heeft op 5 juli 2002 een verweerschrift ingediend.

De voormelde stukken worden geacht aan deze beslissing te zijn gehecht.

De zaak is mondeling behandeld ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 7 oktober 2002, alwaar appellant en zijn gemachtigde alsmede een afvaardiging van het bestuur, bijgestaan door gemachtigde van het bestuur, zijn verschenen.

De beoordeling

Op grond van artikel F2.8 van de Collectieve Arbeidsovereenkomst voor het primair onderwijs kan de werkgever de werknemer die zich aan een plichtsverzuim schuldig maakt, onder opgave van redenen schriftelijk berispen.

Het bestuur heeft zijn besluit tot berisping gebaseerd op drie gronden. Het bestuur heeft de eerste grond ter zitting formeel laten vervallen, zodat deze grond verder buiten beschouwing en beoordeling blijft. De tweede en de derde grond betreffen het verwijt van het bestuur dat appellant zich zeer frequent niet aan de vastgestelde werktijden heeft gehouden respectievelijk dat hij de afspraken die zijn gemaakt over de invulling van zijn functie niet is nagekomen.

Het bestuur heeft nader gesteld dat het in het verleden meerdere keren met appellant heeft gesproken over voorgevallen gebeurtenissen die betrekking hebben op de genoemde twee gronden. Daarnaast heeft het bestuur appellant in het verleden al eerder schriftelijk gewezen op zijn plichtsverzuim.

Appellant ontkent dat hij zich niet zou houden aan de vastgestelde werktijden en hij meent dat een concrete onderbouwing van dit verwijt ontbreekt. Ten aanzien van het niet nakomen van de gemaakte

afspraken over de invulling van zijn functie stelt appellant dat hij zich aan het grootste deel van de afspraken heeft gehouden en dat, voor zover dat niet het geval is, dit te wijten is aan het afzeggen van afspraken door de directeur van de school. Appellant stelt verder dat het bestuur het bestreden besluit onvoldoende heeft gedocumenteerd.

De Commissie van Beroep oordeelt dat het bestuur het gestelde met betrekking tot het gedrag van appellant voldoende aannemelijk heeft gemaakt. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting blijkt verder dat het bestuur appellant meerdere keren zowel schriftelijk als mondeling op zijn gedrag heeft aangesproken. Het bestuur heeft daartoe gespreksverslagen overgelegd. De Commissie van Beroep is van oordeel dat appellant het door het bestuur gestelde niet heeft kunnen weerleggen. De Commissie van Beroep acht verder de door het bestuur gehanteerde gronden voldoende ernstig om te beslissen tot een berisping van appellant. Het bestreden besluit dient derhalve te worden gehandhaafd.

Het bestuur heeft ter zitting nog medegedeeld dat het, indien appellant onvoldoende lering zou trekken uit de opgelegde berisping, verdergaande maatregelen zou overwegen. Het bestuur heeft echter eveneens medegedeeld dat, gelet op het feit dat thans geen klachten meer bestaan over het gedrag van appellant, er momenteel geen redenen aanwezig worden geacht voor het nemen van zulke maatregelen.

Beslissing

De Commissie van Beroep:
verklaart het beroep van appellant ongegrond.

Uitspraken van de Commissie van Beroep voor het
PC Voortgezet Onderwijs en Hoger Beroepsonderwijs

Overzicht

02/01	Ontslag op grond van artikel F7, eerste lid onder e van de CAO-VO
02/13	Beëindiging van het dienstverband op grond van artikel S-2, eerste lid onder a van de CAO-HBO 2000-2002
02/02	Opzegging van de dienstbetrekking wegens gewichtige redenen als bedoeld in artikel S-2, eerste lid onder a.
02/03	Schorsing met onmiddellijke ingang voor de duur van een in te stellen onderzoek, met een maximum van drie maanden op grond van artikel Q-1 van de CAO-HBO 2000-2002
02/04	Beëindiging van de arbeidsovereenkomst, artikel D3 en S-1 van de CAO
02/05	Beroep tegen mededeling van beëindiging arbeidsovereenkomst van rechtswege; artikel 7:668a BW en artikel D-5 van de CAO-HBO 2000-2002
02/06	Opzegging van het dienstverband op grond van artikel F7, eerste lid, onder b van de van toepassing zijnde CAO-VO en schorsing met toepassing van artikel F9, tweede lid onder e van genoemde CAO
02/07	Ontslag op grond van artikel F7, eerste lid onder e van de CAO-VO
02/08	Niet ontvankelijk wegens niet voor beroep vatbaar besluit als bedoeld in artikel K lid 1 van de CAO
02/09	Niet ontvankelijk wegens niet voor beroep vatbaar besluit als bedoeld in artikel K lid 1 van de CAO
02/10	Ontslag op grond van artikel F7, eerste lid van de CAO
02/11	Ontslag op grond van artikel F7 eerste lid onder e van de CAO
02/12	Ontslag op grond van artikel F7, onder 1 sub a van de CAO, subsidiair op grond van onbekwaamheid of ongeschiktheid voor de functie, anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken als bedoeld in artikel F7, onder 1 sub b van de CAO

Ontslag op grond van artikel F7, eerste lid onder e van de CAO-VO

Gelet op de aangeduide feiten en omstandigheden die zich in de loop der jaren hebben voorgedaan en gelezen de verklaring van de vijf coordinatoren kan niet worden staande gehouden dat verweerder niet heeft kunnen concluderen tot het aanwezig zijn van gewichtige omstandigheden, die redelijkerwijs geacht moeten worden met het oog op de belangen van de instelling en van het onderwijs de mogelijkheid van handhaving van het dienstverband uit te sluiten.

Het beroep dient verworpen te worden.

Uitspraak op het beroep van

*** te *** (appellant)

tegen een besluit van

het bestuur van *** (verweerder).

Het procesverloop.

Bij besluit van 17 juli 2000 heeft verweerder appellant ontslag aangezegd per 1 december 2000 op grond van artikel F7, eerste lid, onder e, van de toepasselijke CAO-VO.

Beslissende op het tegen dat besluit door appellant ingestelde beroep heeft de Commissie bij haar uitspraak van 26 januari 2001 (kenmerk CvB.VO/HBO.2000.033-U.2001.4) het besluit van 17 juli 2000 vernietigd.

Bij besluit van 18 juni 2001 heeft verweerder appellant ontslag aangezegd per 1 november 2001 op grond van artikel F7, eerste lid, onder i, van de toepasselijke CAO-VO.

Appellant heeft tegen dit besluit bij schrijven van 25 juli 2001, blijkens het poststempel op dezelfde dag verzonden, beroep bij de Commissie ingesteld. Bij brieven van 1 augustus 2001, 29 augustus 2001 en 22 november 2001 heeft hij zijn beroep aangevuld.

Verweerder heeft bij schrijven van 20 december 2001 een verweerschrift ingediend bij de Commissie.

Appellant en verweerder hebben bij brieven van 30 respectievelijk 31 januari 2002 verklaringen overgelegd.

De Commissie heeft de zaak op 13 februari 2002 behandeld in een openbare zitting te 's-Gravenhage. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellant bijgestaan door mevrouw mr. ***, als advocaat werkzaam bij de ***, en verweerder bij monde van mr. ***, alsmede ***.

Beoordeling van het geschil.

Artikel F7, eerste lid, van de toepasselijke verlengde CAO-VO 1998-1999 (hierna te noemen: de CAO

) luidt – voorzover van hier belang – als volgt:

“Ontslag door de werkgever kan plaatsvinden op grond van:

- b. onbekwaamheid of ongeschiktheid van de werknemer voor de door hem uitgeoefende functie, anders dan op grond van ziels- en lichaamsgebreken;
- e. ziekte of arbeidsongeschiktheid, indien dat tenminste 24 maanden heeft geduurd, en herstel binnen zes maanden na deze 24 maanden niet is te verwachten en er bovendien geen reële herplaatsingsmogelijkheden bij de werkgever zijn;
- i. andere met name genoemde gewichtige omstandigheden die redelijkerwijs geacht moeten worden met het oog op de belangen van de instelling en van het onderwijs de mogelijkheid van (handhaving van) het dienstverband uit te sluiten.”

De Commissie heeft de woorden “handhaving van” tussengevoegd, omdat zij ervan uitgaat, dat die woorden bij de tussentijdse wijziging van de CAO met ingang van 1 augustus 1999 abusievelijk zijn weggevallen.

Verweerder stelt zich op het standpunt, dat er sprake is van een onoverbrugbaar verschil van inzicht tussen appellant en de directie van het *** omtrent de wijze waarop leiding dient te worden gegeven aan het ***, hetgeen maakt dat voortzetting van de arbeidsovereenkomst niet langer van verweerder kan worden gevegd.

Dit onoverbrugbaar verschil van inzicht is tevens de reden, waarom verweerder herplaatsing niet mogelijk acht.

Ter staving van zijn stelling heeft verweerder een verklaring van de vijf coördinatoren van het *** overgelegd.

Appellant heeft betwist, dat de samenwerking tussen het bestuur en hem is verstoord. Naar zijn mening is ook niet gebleken van stukken ter onderbouwing van dat standpunt van verweerder. De uitspraken van verweerder zijn gebaseerd op het verleden. De reden van de niet altijd soepele verhouding tussen appellant en de voormalige rector zijn niet meer relevant. Met de overige directieleden is geen sprake geweest van een arbeidsconflict. Er is thans een nieuwe rector. Hervatting van zijn werkzaamheden als conrector behoort naar de mening van appellant tot de mogelijkheden. Het bestuur heeft echter geen enkele moeite gedaan om hem te herplaatsen. Het gaat daarbij volledig voorbij aan de belangen van appellant.

Ten bewijze van zijn stellingen heeft appellant verklaringen van acht (oud-)collega's overgelegd. De door verweerder overgelegde verklaring van de vijf coördinatoren heeft hij gedeeltelijk bestreden..

De Commissie overweegt het volgende.

Zij stelt voorop, dat zij bij de beoordeling van een ontslag gegeven op grond van artikel F7, eerste lid, onder i, van de CAO dient na te gaan, of verweerder in redelijkheid heeft kunnen concluderen tot het aanwezig zijn van gewichtige omstandigheden, die redelijkerwijs geacht moeten worden met het oog op de belangen van de instelling en het onderwijs de mogelijkheid van handhaving van het dienstverband uit te sluiten.

Uit de door appellant overgelegde verklaringen is bij de Commissie de indruk gevestigd, dat zich in het kader van de fusie van een aantal scholen op 1 augustus 1991, leidende tot het ontstaan van het ***, wrijvingen hebben voorgedaan. Appellant was voorheen directeur van de ***, één van de fusiescholen. In de directie van het *** was hij benoemd tot één van de vijf conrectoren. Betrekkelijk korte tijd na de fusie is appellant arbeidsongeschikt geworden, van 1 november 1991 tot april 1993 volledig en daarna voor 50 %. Het bestuur heeft hem destijds voorgesteld akkoord te gaan met ontslag per 1 augustus 1992. Appellant heeft daarmee niet ingestemd, omdat hij nog te korte tijd in

de nieuwe organisatie werkzaam was geweest. Zijn restcapaciteit heeft hij vanaf augustus 1994 uitsluitend aangewend om directietaken te verrichten. Sinds 7 juli 1998 is hij niet meer werkzaam geweest bij het ***.

De periode van 1995 tot heden kenmerkt zich door een veelheid van procedures (waaronder hoger beroep) tussen appellant en verweerder en/of de uitkeringsinstantie over onder meer de mate van arbeids(on)geschiktheid, die bij uitspraak van de *** uiteindelijk is bepaald op 50 % algemene arbeidsongeschiktheid en 100 % ongeschiktheid voor de functie van conrector.

In de loop der tijd, hangende de procedures, hebben partijen enkele pogingen ondernomen om tot een schikking te komen, echter zonder succes.

De Commissie moet constateren, dat de verhoudingen tussen partijen steeds meer verstoord zijn geraakt. Gelet op de hiervoor aangeduide feiten en omstandigheden die zich in de loop der jaren hebben voorgedaan en gelezen de verklaring van de vijf coördinatoren van het *** is de Commissie tot het oordeel gekomen, dat niet kan worden staande gehouden dat verweerder niet heeft kunnen concluderen tot het aanwezig zijn van gewichtige omstandigheden, die redelijkerwijs geacht moeten worden met het oog op de belangen van de instelling en van het onderwijs de mogelijkheid van handhaving van het dienstverband uit te sluiten.

De Commissie is niet gebleken van gronden, die tot vernietiging van het bestreden besluit zouden dienen te leiden. Het beroep dient derhalve te worden verworpen.

Beslissing.

De Commissie verworpt het beroep van appellant tegen het besluit van verweerder van 18 juni 2001.

Beëindiging van het dienstverband op grond van artikel S-2, eerste lid onder a van de CAO-HBO 2000-2002

Ingevolge artikel S-2 kan de werkgever de dienstbetrekking slechts wegens ongeschiktheid opzeggen, indien de werknemer in ernstige mate onbekwaam of ongeschikt blijkt te zijn voor zijn functie, niet zijnde het gevolg van lichamelijke of psychische oorzaken. Naar het oordeel van de Commissie is een beoordeling die nog niet onherroepelijk is geen deugdelijke basis voor de vaststelling dat de belanghebbende in ernstige mate onbekwaam of ongeschikt is voor zijn functie. Bovendien is het gestelde onvoldoende functioneren niet gepaard gegaan met schriftelijke afspraken over punten die verbetering behoeven. De dit jaar uitgebrachte beoordeling staat in zoverre, anders dan de Handleiding veronderstelt, op zichzelf en geeft onvoldoende aan in welke mate noodzakelijke geachte verbeteringen zijn gerealiseerd. De aangevoerde gronden zijn onvoldoende om de ernstige mate van onbekwaamheid of ongeschiktheid van appellant voor zijn functie aan te tonen, zodat de opzegging van de dienstbetrekking wegens ongeschiktheid in redelijkheid niet deswege had kunnen worden verleend. Het beroep is derhalve gegrond.

Uitspraak op het beroep van

*** te *** (appellant)

tegen een besluit van

de directeur van de *** te *** (verweerder).

Het procesverloop

Bij schrijven van 5 juli 2002 heeft mr. ***, directeur van *** appellant de beëindiging van zijn dienstverband bij de *** per 1 november 2002 bevestigd, een en ander op grond van artikel S-2, eerste lid, onder a, van de CAO-HBO 2000-2002.

Tegen dit besluit heeft appellant bij schrijven gedateerd 12 augustus 2002, blijkens het poststempel op diezelfde dag verzonden, beroep bij de Commissie ingesteld. Bij schrijven van 4 september 2002 heeft hij zijn beroep aangevuld.

Verweerder heeft bij schrijven van 11 oktober 2002 een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft bij brief van 4 november 2002 een nadere memorie aan de Commissie doen toekomen.

Verweerder heeft bij schrijven van 2 december 2002 een nadere reactie ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 12 december 2002 behandeld in een openbare zitting te 's-Gravenhage. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader toegelicht, appellant in persoon en bijgestaan door mevrouw mr. ***, werkzaam bij de ***, en verweerder bij monde van mr. ***, juridisch adviseur van het College van Bestuur van de ***, ***, projectleider algemene zaken, mr. ***, alsmede ***, projectleider voedingsmiddelentechnologie en food & business aan ***.

De standpunten van partijen

Het standpunt van appellant

Appellant heeft in zijn beroepschrift met bijbehorende produkties, in nader ingebrachte stukken en ter zitting – zakelijk weergegeven – het volgende aangevoerd.

Ten onrechte is hem bij het schrijven van verweerder, waartegen het beroep zich richt, ontslag wegens ongeschiktheid verleend. Na zijn indiensttreding per 1 augustus 1993 is voor de eerste maal een functioneringsgesprek gehouden op 5 juni 1996. Blijkens het verslag van dit gesprek voldeed appellant als docent. Bij een tweede functioneringsgesprek op 22 januari 2001 zijn alleen afspraken gemaakt over de taakinzet en de taaktoedeling. De eerste beoordeling heeft plaats gevonden op 2 juli 2001, onder vigeur van de “Handleiding Beoordelen”. Uit het verslag van het gesprek blijkt, dat appellant voldoet aan de eisen die gesteld worden aan de vervulling van zijn hoofdtaken, terwijl volgens de beoordelaar wat de algemene gezichtspunten betreft op vier punten aan de eisen wordt voldaan (beoordeling met de letter B), op twee punten het functioneren in ontwikkeling is (beoordeling met letter A) en op vijf punten sprake is van een prestatie die wordt gewaardeerd met zowel een B als een A. Dat laatste is in strijd met de Handleiding, die bij twijfel dwingt tot een keuze. Het eindoordeel van het gesprek is een B, met toevoeging van een kleine a, zulks opnieuw in strijd met de Handleiding. Ondanks de blijkbaar door verweerder gesignaleerde gebreken in het functioneren van appellant zijn geen afspraken gemaakt die tot verbetering zouden moeten leiden. Vervolgens hebben twee functioneringsgesprekken plaatsgevonden, resp. op 30 oktober 2001 en in maart 2002. In het eerste gesprek is blijkens het verslag over het functioneren van appellant totaal niet gesproken, van het tweede gesprek is geen verslag opgemaakt. Diverse klachten zijn toen wel besproken en gedeeltelijk weerlegd, terwijl appellant bovendien heeft gewezen op bijzondere omstandigheden die op zijn werk van invloed waren geweest. Die omstandigheden werden als eindconclusie geaccepteerd. Op 5 juli 2002 heeft daarna een tweede beoordelingsgesprek plaatsgehad. Zijn functioneren werd nu zowel wat betreft de vervulling van de hoofdtaken als ten aanzien van de algemene gezichtspunten met een A beoordeeld. Tegen deze beoordeling heeft appellant bezwaar gemaakt, vanwege daarbij gemaakte procedurele fouten, maar ook omdat appellant het met de inhoud van de beoordeling volstrekt oneens is. Niettemin is appellant vrijwel direct na het gesprek op grond van deze beoordeling ontslagen. De klachten over het optreden van appellant, die verweerder in deze procedure heeft overgelegd, zijn ongegrond. Appellant kan dat aantonen en heeft dat gedeeltelijk al gedaan.

Om al deze redenen vordert appellant vernietiging van het ontslagbesluit.

Het standpunt van verweerder

Verweerder voert - zakelijk weergegeven - aan, dat het functioneren van appellant zodanig beneden de maat is, dat hij als docent niet kan worden gehandhaafd. Het door appellant gegeven onderwijs is niet bij de tijd, het door hem geproduceerde onderwijsmateriaal slordig. Dat is te meer van belang, omdat appellant eigenlijk de enig overgebleven deskundige op zijn vakgebied is (voedingsmiddelentechnologie) en deze studierichting alleen bestaat aan de ***. Er komen klachten over appellant van studenten, collega's en externe instanties, niet alleen wat betreft de kwaliteit van zijn onderwijs, maar ook aangaande zijn houding en niet collegiaal optreden. Hij is een solist, legt als er iets verkeerd gaat altijd de schuld bij een ander, is weinig hulpvaardig en tegemoetkomend en legt waarschuwingen naast zich neer. Uit de vele overgelegde stukken blijkt voldoende van deze ernstige tekortkomingen in het functioneren van appellant. Aan de *** heerste een gemoedelijke, informele sfeer. De zaken werden nooit op scherp gesteld. Daarom was de beoordeling van 2001 nog betrekkelijk mild gesteld. Volgens de toen heersende cultuur werd een A eigenlijk niet gegeven. Dat de beoordeling van appellant van 2 juli 2001 desondanks op een aantal punten A/B luidt, is

veelzeggend. Die beoordeling lag ook ver beneden het gemiddelde aan de ***. Er zijn in dat beoordelingsgesprek wel degelijk afspraken gemaakt over de noodzaak van verbeteringen in het werk van appellant. Al zijn die niet schriftelijk vastgelegd, appellant heeft kunnen en moeten begrijpen, dat indien bij de volgende beoordeling geen wezenlijke verbeteringen zouden zijn gerealiseerd, ontslag zou volgen. Bij de beoordeling in juli 2002 bleek echter, dat het functioneren van appellant niet was verbeterd, integendeel. De klachten hielden aan en er zijn nieuwe bijgekomen. Omdat aan de Hogeschool nu duidelijker dan voorheen en minder verhuld de waardering wordt weergegeven, vertoont de laatste beoordeling van appellant vele malen een A. Op vrijwel alle aspecten scoort appellant onvoldoende. Ontslag was derhalve onvermijdelijk.

Beoordeling van het geschil

Ingevolge artikel S-2, eerste lid, onder a, tweede aandachtspunt, van de vigerende Collectieve Arbeidsovereenkomst voor het Hoger Beroepsonderwijs 2000-2002 (hierna te noemen: de CAO) kan de werkgever de dienstbetrekking slechts wegens ongeschiktheid opzeggen, indien de werknemer in ernstige mate onbekwaam of ongeschikt blijkt te zijn voor zijn functie, niet zijnde het gevolg van lichamelijke of psychische oorzaken.

Het bestreden besluit is op deze bepaling gegrond.

Ter beoordeling staat derhalve of genoegzaam is aangetoond, dat van zodanige ernstige onbekwaamheid of ongeschiktheid sprake is.

Blijkens de stukken en het verhandelde ter zitting is het ontslag wegens ongeschiktheid gebaseerd op de beoordeling van appellant van 5 juli 2002, in samenhang met en als vervolg op de beoordeling van 2 juli 2001.

Binnen de Hogeschool is een Handleiding Beoordelen van kracht, waarin onder meer regels worden gesteld voor de wijze van beoordelen.

Blijkens deze Handleiding wordt een medewerker beoordeeld op de voor hem vastgestelde hoofdtaken en op een aantal algemene gezichtspunten. Door de leidinggevende wordt in zijn beoordeling een keus gemaakt tussen de letters A, B, C en D. De letter A betekent: in ontwikkeling, de letter B: voldoet aan de eisen, de letter C: goed, en de letter D: excelleert.

De leidinggevende geeft door omcirkeling van een van de letters aan, welk oordeel het dichtst bij zijn mening ligt.

De Commissie stelt vast, dat het met deze richtlijn in strijd is, dat verweerder zowel bij de eerste als bij de tweede beoordeling bij diverse onderdelen twee letters heeft omcirkeld en bij de eerste beoordeling ook aan het eindoordeel B een (kleine) A heeft toegevoegd.

De Handleiding bepaalt eveneens, dat een "A-beoordeling", ongeacht voor welk aspect, altijd een afspraak impliceert die leidt tot verbetering.

De Commissie constateert, dat de beoordeling van juli 2001 geen schriftelijke afspraken bevat. Bij de beoordeling in juli 2002 kon dientengevolge moeilijk worden nagegaan, in hoeverre appellant gemaakte afspraken was nagekomen. Een en ander klemmt temeer, omdat, zoals verweerder heeft aangevoerd, het beleid ten aanzien van het weergeven van oordelen zakelijker is geworden. Vergelijking van de waardering van juli 2001 met die van juli 2002 is daardoor extra moeilijk.

De Handleiding geeft de medewerker die het niet eens is met de procedure van zijn beoordeling de mogelijkheid binnen een week bezwaar aan te tekenen bij de naasthogere leidinggevende en in tweede instantie bij het College van Bestuur. Appellant heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt. Aangezien ten tijde van de opzegging van de dienstbetrekking nog niet op het bezwaar tegen de

beoordeling was beslist, stond op dat tijdstip de beoordeling nog niet onherroepelijk vast. Naar het oordeel van de Commissie is een beoordeling die nog niet onherroepelijk is geen deugdelijke basis voor de vaststelling, dat de belanghebbende in ernstige mate onbekwaam of ongeschikt is voor zijn functie. Daarbij komt dan nog, dat in dit geval bij de vorige beoordeling gesteld onvoldoende functioneren niet is gepaard gegaan met schriftelijke afspraken over punten die verbetering behoeven. De dit jaar uitgebrachte beoordeling staat in zoverre, anders dan de Handleiding veronderstelt, op zichzelf en geeft onvoldoende aan in welke mate noodzakelijk geachte verbeteringen zijn gerealiseerd.

Het voorgaande leidt tot de slotsom, dat de aangevoerde gronden onvoldoende zijn om de ernstige mate van onbekwaamheid of ongeschiktheid van appellant voor zijn functie aan te tonen, zodat de opzegging van de dienstbetrekking wegens ongeschiktheid in redelijkheid niet deswege had kunnen worden verleend.

Het beroep is derhalve gegrond.

Beslissing

De Commissie verklaart het beroep gegrond en vernietigt het besluit tot opzegging van de dienstbetrekking.

Opzegging van de dienstbetrekking wegens gewichtige redenen als bedoeld in artikel S-2, eerste lid onder a.

Gelet op het grote belang van verweerder bij juiste vaststelling van cijfers volgens de voorgeschreven procedures en het feit dat appellant op herhaaldelijk verzoek zijdens zijn werkgever een en andermaal niet dan wel niet op genoegzame wijze opheldering heeft verstrekt over onduidelijkheden over cijfers, kan naar het oordeel van de Commissie, al het vorenstaande inoverweging genomen, niet worden staande gehouden dat verweerder niet in redelijkheid tot het standpunt heeft kunnen komen, dat er sprake was van gewichtige redenen, die tot beëindiging van het dienstverband met appellant moesten leiden. De Commissie verwerpt het beroep.

Uitspraak op het beroep van

*** te *** (appellant)

tegen een besluit van

het College van Bestuur van *** te *** (verweerder).

Het procesverloop.

Bij besluit van 12 april 2001, aan appellant ter kennis gebracht op 22 mei 2001, heeft verweerder de dienstbetrekking met appellant per 1 augustus 2001 opgezegd wegens gewichtige reden.

Tegen dit besluit heeft appellant bij schrijven gedateerd 30 mei 2001, blijkens het poststempel op diezelfde dag verzonden, beroep bij de Commissie ingesteld. Bij brief van 23 juli 2001 heeft hij zijn beroep aangevuld.

Verweerder heeft bij schrijven van 30 augustus 2001 een verweerschrift bij de Commissie ingediend. Appellant heeft hierop gereageerd bij brief van 24 september 2001. Naar aanleiding hiervan heeft verweerder bij schrijven van 5 november 2001 een reactie aan de Commissie doen toekomen.

De Commissie had de zaak in de maand december 2001 willen agenderen voor een behandeling ter zitting. Op verzoek van appellant is de behandeling uitgesteld. Enige uren voor de behandeling van de zaak op 13 februari 2002 heeft appellant de Commissie (opnieuw) om uitstel verzocht om persoonlijke redenen. Mede omdat appellant werd bijgestaan door een raadsman, heeft de Commissie dit verzoek niet ingewilligd.

De Commissie heeft de zaak vervolgens op 13 februari 2002 behandeld in een openbare zitting te 's-Gravenhage. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellant bij monde van mevrouw mr. ***, advocaat te **, en verweerder vertegenwoordigd door mevrouw mr. ***, juridisch beleidsmedewerker bij verweerder, alsmede ***.

Het standpunt van partijen.

Het bestreden besluit.

Het schrijven van 12 april 2001, waarbij verweerder het bestreden besluit aan appellant heeft medegedeeld, luidt – voorzover hier van belang – als volgt:

“Aan het einde van het studiejaar 1999/2000 is gebleken, dat er in uw opdracht een groot aantal cijfers voor studenten van de opleiding communicatie is ingevoerd, waarover ernstige onduidelijkheden bestonden.

Naar aanleiding van deze constatering is u begin juli 2000 mondeling en op 14 juli 2000 per e-mail door uw unitdirecteur, de heer ***, verzocht hierover opheldering te verschaffen voor 15 augustus 2000. Dit in verband met het afsluiten van het studiejaar.

Wij hebben vastgesteld, dat u genoemde e-mail op 23 juli 2000 heeft geopend, maar dat u noch mondeling noch schriftelijk heeft gereageerd.

Op 6 november 2000 heeft de heer *** u een brief gestuurd, waarin de reeds gestelde vragen werden herhaald en waarin tevens een aantal nieuwe vragen is gesteld. In de tussentijd is namelijk onder andere gebleken dat u op 5 september 2000 per e-mail instructie heeft gegeven aan het cijferbureau om nog een aantal cijfers in te voeren. Ook over deze cijfers bestonden ernstige onduidelijkheden. De heer *** heeft u in deze brief verzocht een afspraak te maken voor overleg. Uiteindelijk heeft de heer *** zelf bij uw secretaresse een afspraak gemaakt voor 15 november 2000. Op 15 november 2000 heeft u uw secretaresse deze afspraak per e-mail laten afzeggen met de toezegging dat u zelf een nieuwe afspraak zou maken. Dit heeft u echter tot op heden niet gedaan.

Uit het voorgaande blijkt dat de heer *** u herhaaldelijk heeft uitgenodigd opheldering te verstrekken dan wel overleg te voeren over de gang van zaken rond het toekennen van cijfers aan studenten. Inmiddels rest ons geen andere conclusie dan dat een aantal van de in uw opdracht ingevoerde cijfers onterecht is gegeven; onder andere geldt dit voor cijfers voor modules die al geruime tijd niet meer door u werden verzorgd, voor cijfers voor modules die nimmer door u zijn verzorgd en voor cijfers waaraan blijkbaar geen inhoudelijke beoordeling ten grondslag heeft gelegen.

Het behoeft geen betoog dat het ten onrechte of onjuist geven van studiepunten en cijfers aan studenten een uitermate ernstige aangelegenheid is, die ons als hogeschool ernstig kan schaden. (.....)

Op 2 januari 2001 heeft de heer *** u nogmaals geschreven. In deze brief zet hij de incidenten die zich hebben voorgedaan en waarvan wij een aantal hierboven hebben aangehaald, nogmaals op een rij en refereert hij ook nog aan afspraken die zijn gemaakt in 1999 naar aanleiding van een beoordelingsgesprek, waarin is vastgesteld dat er sprake is van afnemende betrokkenheid van uw zijde, onder andere leidende tot een onvoldoende organisatie.

Wij constateren dat deze trend in betrokkenheid zich zodanig ernstig heeft voortgezet, dat dit heeft geleid tot een situatie waarin u zich niet meer als een goed werknemer heeft gedragen.

Daarnaast heeft de wijze waarop u bent omgegaan met de met uw unitdirecteur gemaakte afspraken en zijn herhaalde uitnodiging tot overleg ertoe geleid dat het vertrouwen dat wij als werkgever in u hebben gesteld, blijvend is geschaad.

Alles overwegende stellen wij vast dat er hierdoor een verstoorde arbeidsrelatie is ontstaan. Dit resulteert in een zodanige verandering in de omstandigheden dat de dienstbetrekking billijkheidshalve behoort te eindigen.”

Het standpunt van appellant.

Het standpunt van appellant komt samengevat (voorzover hier van belang) op het volgende neer.

- Als reden voor het feit, dat hij ook cijfers invoerde van vakken, waarvoor hijzelf niet de verantwoordelijkheid droeg, heeft appellant het volgende aangevoerd. Elk jaar begeleidde appellant een groot aantal studenten bij hun afstuderen, onder meer door een tijdsplanning voor ontbrekende delen van de studie op te stellen; het betrof daarbij dus niet alleen het eigen vakgebied van appellant. Ieder jaar moesten de cijfers van collega's, van wie een groot deel part-time werkzaam is aan de Hogeschool, snel worden verzameld om de afstudeerdatum te halen. De invoer van cijfers gebeurde met behulp van een medewerkster van het cijferbureau. Voor het verwerken werd altijd contact opgenomen met de vakdocent; veelal werd een en ander ook teruggekoppeld naar de afstudeercoördinator. Het verbaast appellant, dat een procedure, die jarenlang werd gevolgd, nu opeens het predikaat "ernstige onduidelijkheden" krijgt.
- Aan het eind van het schooljaar 1999-2000 heeft appellant op een telefonisch verzoek van de heer *** opheldering gegeven over een onduidelijkheid. Nadat de heer *** vervolgens op 14 juli 2000 een e-mail aan hem had gestuurd, heeft appellant getracht hem telefonisch te bereiken, echter tevergeefs in verband met zijn vakantie. Daarna heeft appellant verschillende keren geprobeerd de Hogeschool te bellen. Dit is echter niet gelukt; de Hogeschool was slecht bereikbaar in verband met een verhuizing. Deze slechte telefonische bereikbaarheid is – naar appellant thans meent – waarschijnlijk ook de reden, dat zijn secretaresse (appellant was inmiddels wethouder geworden) de afspraak voor 15 november 2000 per e-mail – en niet telefonisch - heeft afgezegd. Bij het maken van een nieuwe afspraak is kennelijk ruis ontstaan..
- Appellant betwist zijn afnemende betrokkenheid bij de Hogeschool door te wijzen op het feit, dat hij zelfs tijdens de periode, dat hij met buitengewoon verlof was in verband met zijn wethouderschap, studenten heeft begeleid.

Beoordeling van het geschil.

Bevoegdheid van de Commissie.

Ter zitting is namens appellant betoogd, dat de Commissie niet bevoegd is te oordelen over het onderhavige geschil, omdat primair op grond van het Burgerlijk Wetboek ontbinding had moeten worden gevraagd en subsidiair geen toestemming van de Regionaal Directeur voor de Arbeidsvoorziening (RDA) op grond van het Buitengewoon Besluit Arbeidsverhoudingen 1945 (BBA) aanwezig is.

De Commissie vermag dit betoog van appellant niet te volgen, nog afgezien van het feit, dat appellant zelf het onderhavige beroep aanhangig heeft gemaakt..

Indien verweerder het dienstverband met een personeelslid wenst te beëindigen, is hij op grond van de te dezen toepasselijke CAO-HBO 2000-2002 niet gehouden zich tot de burgerlijke rechter te wenden met een verzoek tot ontbinding van het dienstverband. Hij kan dit doen door het personeelslid ontslag aan te zeggen.

Toestemming van de RDA is niet vereist voor de beëindiging van een dienstverband van onderwijzend personeel aan onderwijsinrichtingen, staande onder beheer van een natuurlijk of rechtspersoon.

Ingevolge artikel 2, eerste lid, aanhef en onder b, van het BBA is dit besluit niet van toepassing op de arbeidsverhouding van hiervoor omschreven onderwijzend personeel.

De Commissie is derhalve bevoegd te oordelen over het onderhavige geschil.

De zaak ten gronde.

Artikel S-1, eerste lid, aanhef en onder a, van de CAO bepaalt, dat de dienstbetrekking eindigt met opzegging door één der partijen door opzegging met inachtneming van artikel S-2. Blijkens de ontslagbrief heeft verweerder beoogd de dienstbetrekking te doen eindigen wegens gewichtige reden, als bedoeld in het derde onderdeel van artikel S-2, eerste lid, onder a.

De kern van het bestreden besluit is gelegen in het feit, dat appellant cijfers heeft doen invoeren voor niet door hem gegeven vakken en niet heeft gereageerd op herhaaldelijke verzoeken van de directeur van zijn unit om opheldering te verstrekken dan wel overleg te voeren over deze en andere in september 2000 ingevoerde cijfers.

Terecht hecht verweerder groot belang aan een juiste invoering van cijfers. Weliswaar is het –zoals verweerder heeft opgemerkt – op de Hogeschool mogelijk, dat een docent cijfers voor een niet door hem gegeven vak invoert, maar dit dient dan te geschieden volgens de op de Hogeschool voorgeschreven wijze, namelijk – zoals ter zitting is komen vast te staan – met instemming van de programmamanager of de voorzitter van de examencommissie. De door appellant aan het einde van het schooljaar 1999-2000 ingevoerde cijfers waren niet alleen voor door hem gegeven vakken. Hoewel appellant stelt, dat hij in een telefoongesprek met de heer ***, unitdirecteur en tevens voorzitter van de examencommissie, opheldering heeft gegeven, heeft verweerder in het verweerschrift onweersproken gesteld, dat appellant daarbij niet de naam van alle betrokken andere docenten heeft genoemd. Met één docent heeft de heer *** contact opgenomen. Daarbij bleek, dat het ging om een cijfer van een student die een eerder verstrekt cijfer had betwist, maar daarvoor geen cijferophoging had verkregen. Het cijfer, waarvoor appellant opdracht tot invoering had gegeven, riep dan ook terecht vraagtekens bij verweerder op. Ten einde na te gaan of dit cijfer en de andere in het geding zijnde cijfers op een reglementaire wijze waren ingevoerd, heeft de heer *** – vanuit zijn verantwoordelijkheid als voorzitter van de examencommissie – dan ook om opheldering bij appellant gevraagd.

Appellant heeft één keer telefonisch contact gezocht met de heer ***; dit was echter tijdens diens vakantie. Daarna heeft appelland, naar hij stelt, nog regelmatig geprobeerd de Hogeschool telefonisch te bereiken, echter tevergeefs. Volgens appelland was de Hogeschool in verband met een verhuizing slecht te bereiken. Ook al zou het gedurende een bepaalde tijd moeilijk zijn geweest telefonisch contact met de Hogeschool te leggen, dan had appelland zich schriftelijk tot de Hogeschool kunnen wenden. Hij was daartoe ook uitdrukkelijk per e-mail uitgenodigd. Dit heeft hij echter niet gedaan. Hij heeft daarmee een dringend verzoek van zijn werkgever in een gewichtige kwestie miskend.

Nadat vervolgens over de op 5 september 2000 doorgegeven cijfers eveneens onduidelijkheden waren gerezen, met name over een cijfer voor een stage waarin geen - volgens de regels voorgeschreven - eindgesprek had plaatsgevonden, heeft appelland evenmin de gevraagde opheldering verschaft. Dat hij in zijn bij de Commissie ingediende beroepschrift aanvoert, dat hij telefonisch een gesprek met de studente heeft gehad, kan daaraan niet afdoen, nog afgezien van de vraag of een telefonisch gesprek kan gelden als een reglementair eindgesprek. Een afspraak met de heer *** voor 15 november 2000 heeft appelland (laten) afzeggen op de dag, dat de afspraak zou plaatsvinden. Een nieuwe afspraak heeft hij niet gemaakt. Dat de oorzaak daarvan zou zijn gelegen in miscommunicatie tussen appelland en zijn secretaresse, doet hieraan niet af. Appellant kan verantwoordelijk worden geacht voor het regelen van de zaken met zijn werkgever.

Naar aanleiding van een brief van 2 januari 2001 van de heer *** heeft appelland ook niet gereageerd. Naar het oordeel van de Commissie was een reactie – zo die al niet eerder had dienen te zijn gegeven – naar aanleiding van deze brief te meer geboden, omdat de heer Knoester refereerde aan de omstandigheid, dat de opleidingenmanager, de heer ***, in september en oktober 2000 talloze e-

mails van studenten had ontvangen met de opmerkingen, dat toegekende cijferwijzigingen niet door appellant waren ingevoerd, hetgeen veel extra werk heeft opgeleverd en het diplomeringstraject onnodig heeft verzwaard. Laatstgenoemde omstandigheid was ook een van de punten, die de heer *** op 15 november 2000 met appellant had willen bespreken.

Gelet op het grote belang van verweerder bij een juiste vaststelling van cijfers volgens de voorgeschreven procedures en het feit, dat appellant op herhaaldelijk verzoek zijdens zijn werkgever een en andermaal niet dan wel niet op genoegzame wijze opheldering heeft verstrekt over onduidelijkheden over cijfers, kan naar het oordeel van de Commissie, al het vorenstaande in overweging genomen, niet worden staande gehouden, dat verweerder niet in redelijkheid tot het standpunt heeft kunnen komen, dat er sprake was van gewichtige redenen, die tot beëindiging van het dienstverband met appellant moesten leiden.

Aangezien ook overigens niet is gebleken, dat het bestreden besluit in aanmerking zou komen om te worden vernietigd, dient het beroep te worden verworpen.

Beslissing.

De Commissie verwerpt het beroep.

Schorsing met onmiddellijke ingang voor de duur van een in te stellen onderzoek, met een maximum van drie maanden op grond van artikel Q-1 van de CAO-HBO 2000-2002

De Commissie is niet tot de overtuiging gekomen dat sprake was van een zo dringende situatie dat appellant niet voor het nemen van de maatregel kon worden gehoord en dat de maatregel onmiddellijk diende in te gaan. Het bestreden besluit is in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel genomen en is ook niet deugdelijk gemotiveerd. De Commissie vernietigt het bestreden besluit.

Uitspraak op het beroep van

*** te *** (appellant)

tegen een besluit van

het College van Bestuur van *** te *** (verweerder).

Het procesverloop

Bij besluit van 17 januari 2002 heeft verweerder appellant met onmiddellijke ingang geschorst voor de duur van een in te stellen onderzoek, met een maximum van drie maanden. Dit besluit is appellant op 17 januari 2002 mondeling medegedeeld en is op diezelfde dag schriftelijk bevestigd.

Appellant heeft tegen dit besluit verweer gevoerd.

Verweerder heeft bij besluit van 8 februari 2002 de op 17 januari 2002 opgelegde schorsing bestendigd.

Tegen dit besluit heeft appellant bij schrijven van 19 februari 2002, verzonden op diezelfde dag, beroep bij de Commissie ingesteld.

Verweerder heeft bij schrijven van 27 februari 2002 een verweerschrift ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 4 maart 2002 in een openbare zitting te 's-Gravenhage behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellant bijgestaan door mr.***, werkzaam bij de ***, en verweerder bij monde van mevrouw mr. ***, advocaat te ***, alsmede mevrouw ***, directeur Facilitair Bedrijf, Inkoop en ICT van de ***.

Naar aanleiding van het ter zitting verhandelde heeft de Commissie de zaak aangehouden teneinde partijen in de gelegenheid te stellen onderling het geschil alsnog op te lossen. Verweerder heeft op 12 maart 2002 aan de Commissie bericht, dat na uitgebreid intern beraad is besloten de arbeidsovereenkomst met appellant te beëindigen. Bij schrijven van 12 maart 2002 heeft appellant de Commissie gevraagd uitspraak te doen op zijn beroep. .

De standpunten van partijen

Het standpunt van appellant.

Appellant heeft vooreerst procedurele bezwaren tegen het bestreden besluit aangevoerd. Schorsing is een diffamerende maatregel die moet berusten op een gefundeerde en toereikende grondslag.

Appellant is op 17 januari 2002 niet gevraagd naar zijn zienswijze; er is hem slechts mededeling van de schorsing gedaan. Naar zijn mening waren er geen dringende redenen, die het onmogelijk maakten dat verweerder appellant voor het nemen van de maatregel kon horen.

Voorts is het niet duidelijk welke gegevens verweerder bij het nemen van het bestreden besluit ten dienste stonden. Van het verweergesprek op 7 februari 2002 is geen verslag gemaakt. De aanwezigheid van een verslag was in dit geval noodzakelijk omdat het beslissende orgaan zelf niet bij het verweer aanwezig was.

Ook inhoudelijk kan het bestreden besluit in de visie van appellant niet in stand blijven. Uit de stukken van verweerder komt de indruk naar voren, dat verweerder appellant heeft geschorst in zijn eigen belang. De CAO spreekt in artikel Q-1 echter alleen van het belang van de werkgever. Nog afgezien daarvan heeft verweerder zich onvoldoende gerealiseerd welk een groot gevolg een schorsing voor een werknemer kan hebben. Hierbij klemmt te meer dat aan de opgelegde schorsing materiële gebreken kleven. Het aantal gevallen van verdwijning van apparatuur, waarmee verweerder appellant eerst in verband bracht, heeft verweerder lopende de procedure teruggebracht van “meerdere, tenminste vier” naar twee. Tevens is de terminologie gewijzigd van “diefstal” in “verdwijningen”. Voorts heeft verweerder geen rekening gehouden met de weerlegging door appellant van een aantal overgelegde verklaringen. Een kritische beschouwing van die verklaringen door verweerder zelf, mede in het licht van de weerlegging door appellant, ontbreekt. De verklaringen stemmen onderling ook niet overeen, zo heeft appellant betoogd.

Het standpunt van verweerder.

Verweerder is van mening, dat het zowel voor appellant als verweerder zelf van belang was, dat zo spoedig mogelijk een nader onderzoek naar de verdwijningen werd ingesteld en dat hij in verband daarmee hangende het onderzoek diende te worden geschorst. Gedurende de schorsing heeft appellant geen toegang tot de gebouwen van de Hogeschool.

De kern van de kwestie is volgens verweerder dat appellant telkens in verband werd gebracht met verdwijning van apparatuur.

Naar de mening van verweerder was er dringende spoed geboden bij het treffen van de maatregel. Daardoor was het niet mogelijk om appellant voor het nemen van de maatregel te horen. Het aantal verklaringen, waarin appellant in verband werd gebracht met verdwijningen, is daarbij niet van belang; relevant is alleen het feit, *dat* appellant daarmee in verband werd gebracht.

Beoordeling van het geschil

Artikel Q-1 van de CAO-HBO 2000-2002 luidt als volgt:

“1. Schorsing is iedere tijdelijke ontheffing van de gehele of gedeeltelijke uitoefening van de functie van een werknemer die door de werkgever als zodanig wordt aangemerkt.

2. Schorsing geschiedt op basis van een daartoe strekkend besluit van de werkgever en kan onmiddellijk ingaan.

3. Tijdens de schorsing heeft de werknemer slechts toegang tot de hogeschool na verkregen toestemming van de werkgever.

4. De werkgever kan de werknemer schorsen in gevallen waarin het belang van de werkgever dit vereist, voor ten hoogste drie maanden met dien verstande dat deze termijn indien de grond voor de schorsing nog voortduurt eenmaal met ten hoogste drie maanden kan worden verlengd.

5. De werkgever stelt de werknemer onverwijld doch uiterlijk binnen twee dagen nadat het besluit tot schorsing is genomen schriftelijk en met redenen omkleed daarvan in kennis.”

In artikel Q-2 van de CAO wordt het volgende bepaald:

“1. Indien de werkgever een besluit tot schorsing oplegt of overweegt, stelt de werkgever de werknemer schriftelijk en met redenen omkleed op de hoogte van zijn besluit dan wel zijn voornemen daartoe alsmede van de te volgen procedure. Indien de omstandigheden zodanig zijn dat de schorsing onmiddellijk dient in te gaan, handelt de werkgever tijdens de schorsing overeenkomstig het bepaalde in de eerste volzin.

2. De werknemer wordt in de gelegenheid gesteld zich te verweren. Bedoeld verweer dient binnen drie weken na de schriftelijke kennisgeving als bedoeld in het eerste lid plaats te vinden. Indien de schorsing onmiddellijk ingaat, vindt het verweer op overeenkomstige wijze tijdens de schorsing plaats.

3. De werkgever kan een besluit tot schorsing bestendigen nadat het in het tweede lid bedoelde verweer heeft plaatsgevonden of nadat de werknemer te kennen heeft gegeven van verweer af te zien. Het besluit dient binnen veertien dagen na het verweer te worden genomen en dient schriftelijk en gemotiveerd aan de werknemer kenbaar te worden gemaakt. Hierbij wordt aangegeven op welke wijze de werknemer tegen bedoeld besluit in beroep kan gaan.”

De artikelen Q-1 en Q-2 zijn geplaatst in hoofdstuk Q, dat als opschrift draagt: “Schorsing als ordemaatregel”.

Ter zitting is gebleken, dat het onderzoek naar de voorvallen betreffende verdwijningen is afgerond. Verweerder is echter nog niet in het bezit van het rapport van het onderzoeksbureau; na ontvangst daarvan zal verweerder zich beraden op eventuele verdere stappen.

Hoewel de schorsing dus thans is afgelopen, heeft appellant nog belang bij een uitspraak over de rechtmatigheid daarvan, met name gelet op mogelijke stappen jegens appellant, waarvan verweerder melding heeft gemaakt.

De reden voor verweerder tot het treffen van de bestreden maatregel is gelegen in het feit, dat er geregeld zaken verdwenen op de Hogeschool. In een aantal gevallen zou de naam van appellant zijn genoemd.

Het verdwijnen van apparatuur is een ernstige aangelegenheid, die aanleiding kan geven tot het instellen van een onderzoek en tot het nemen van maatregelen in de rechtspositionele sfeer. Het bevoegd gezag dient echter wel de vereiste zorgvuldigheid in acht te nemen alvorens het een ernstige maatregel als die van schorsing neemt. Weliswaar verplicht de CAO in het geval van een schorsing als ordemaatregel – waarvan hier sprake is – er niet toe, dat het personeelslid voorafgaand aan het treffen van de maatregel wordt gehoord, maar dit betekent niet, dat het bevoegd gezag in alle situaties rauwelijks tot het opleggen van een ordemaatregel als die van schorsing kan overgaan. Ook in zulk een geval zullen de redelijkheid en billijkheid in acht moeten worden genomen. In verband met de beantwoording van de vraag, of het bevoegd gezag in het onderhavige geval al dan niet terecht rauwelijks appellant heeft geschorst, acht de Commissie het volgende van belang.

Alras nadat verweerder op 17 januari 2002 appellant had geschorst, werd duidelijk, dat appellant geen betrokkenheid kon worden verweten bij alle gevallen die verweerder op 17 januari 2002 op het oog had. Van de vier gevallen, die in eerste instantie werden genoemd, vielen er reeds in de loop van diezelfde dag twee af; de resterende twee gevallen heeft verweerder voor nader onderzoek voorgelegd aan een bureau. De voorbereiding van de schorsing was derhalve niet zeer deugdelijk.

Het besluit van verweerder hield in, dat. appellant met onmiddellijke ingang de toegang tot de Hogeschool is ontzegd. Verweerder heeft in dit verband onder meer aangevoerd, dat het in het belang van appellant zou zijn als hij hangende het in te stellen onderzoek niet op de Hogeschool zou zijn. Als er in zijn afwezigheid wederom zaken zouden verdwijnen, zou dit voor hem pleiten.

Naar de mening van de Commissie is dit laatste argument niet overtuigend. Verweerder heeft immers ook niet de zekerheid gegeven, dat verdere maatregelen zouden uitblijven indien er niets meer zou verdwijnen tijdens de afwezigheid van appellant.

Naar het oordeel van de Commissie is voorts niet aannemelijk gemaakt, dat er ordeproblemen zouden ontstaan als appellant op de Hogeschool zou verschijnen. De kans, dat er – zoals verweerder stelt maar niet onderbouwt – spanningen met de collega's van appellant zouden ontstaan, acht de Commissie daartoe niet voldoende.

Het vorenstaande in aanmerking nemende is de Commissie niet tot de overtuiging gekomen, dat sprake was van een zo dringende situatie dat appellant niet vóór het nemen van de maatregel op 17 januari 2002 kon worden gehoord en dat de maatregel onmiddellijk diende in te gaan. Weliswaar is appellant na het opleggen van de schorsing gehoord, maar daardoor is dit gebrek niet geheeld, zodat dit doorwerkt in het thans bestreden besluit. Dit klemmt te meer, omdat van het verweer op 7 februari 2002 geen verslag is gemaakt en het bestreden besluit van 8 februari 2002, houdende de bestending van de schorsing, niet is genomen door een of meer personen, die ook bij het verweer aanwezig waren.

Het bestreden besluit is derhalve genomen in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, terwijl het ook niet deugdelijk is gemotiveerd.

Dit gebrek is naar het oordeel van de Commissie zodanig ernstig, dat het bestreden besluit niet in redelijkheid had kunnen worden genomen.

Gelet op het vorenstaande komt het bestreden besluit in aanmerking om te worden vernietigd.

Beslissing

De Commissie vernietigt het bestreden besluit van verweerder van 8 februari 2002.

Beëindiging van de arbeidsovereenkomst, artikel D3 en S-1 van de CAO

De Commissie is van oordeel dat hier geen sprake is van een voor beroep vatbaar besluit als bedoeld in artikel T-3, eerste lid onder c of d van de CAO, maar van een beëindiging van een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd met uitzicht op een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd. Appellant is derhalve niet-ontvankelijk in het door hem ingesteld beroep.

Uitspraak op het beroep van

*** te *** (appellant)

tegen een besluit van

het College van Bestuur van *** te *** (verweerder).

Het procesverloop

Bij schrijven van 24 januari 2002 heeft mevrouw ***, als unitdirecteur Economie verbonden aan de *** te ***, appellant mededeling gedaan van het besluit de arbeidsovereenkomst met appellant per 1 april 2002 te beëindigen.

Tegen dit besluit heeft appellant bij – niet van een poststempel voorzien, doch via een voorgedrukte vermelding “port betaald” verzonden - schrijven gedateerd 1 februari 2002, ingekomen bij de Commissie op 5 februari 2002, beroep bij de Commissie ingesteld. Bij brief van 13 april 2002 heeft hij zijn beroep aangevuld

Verweerder heeft bij schrijven van 29 april 2002 een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft bij brief van 27 mei 2002 een nadere memorie aan de Commissie doen toekomen.

Verweerder heeft bij schrijven van 11 juni 2002 een nader verweerschrift bij de Commissie ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 20 juni 2002 in een openbare zitting te 's-Gravenhage behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellant bijgestaan door mevrouw mr. ***, en verweerder bij monde van mevrouw mr.***, advocaat te ***, alsmede mevrouw ***, voornoemd.

Beoordeling van het geschil

De Commissie dient eerst in te gaan op de vraag, of in het onderhavige geval sprake is van een voor beroep vatbaar besluit, waarover zij bevoegd is te oordelen.

Artikel T-3, eerste lid, van de te dezen van toepassing zijnde CAO-HBO 2000-2002 (hierna aan te duiden als: de CAO) bevat een limitatieve opsomming van voor beroep vatbare besluiten, te weten:

- a. schorsing;
- b. een disciplinaire maatregel;

- c. beëindiging van een voortgezette dienstbetrekking, tenzij deze op grond van artikel D-5, tweede lid, artikel D-3, derde lid, onder a, en artikel D-3, derde lid, onder b, van rechtswege eindigt;
- d. ontslag anders dan op eigen verzoek voordat de pensioengerechtigde leeftijd is bereikt;
- e. het direct of indirect onthouden van een bevordering.

Vaststaat, dat verweerder en appellant zijn overeengekomen, dat appellant met ingang van 1 april 2001 werkzaam zou zijn als projectleider bij de *** te ***. De arbeidsovereenkomst is aangegaan voor bepaalde tijd met uitzicht op een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel D-3 van de CAO en eindigt op 31 maart 2002. Verder zijn partijen overeengekomen, dat zij een opzegtermijn hanteren op basis van artikel S-2, tweede lid, van de CAO.

Ter zitting is tevens komen vast te staan, dat deze arbeidsovereenkomst de eerste is tussen verweerder en appellant. Er is dus geen sprake van een voortgezette dienstbetrekking.

Appellant stelt zich op het standpunt, dat in het bestreden schrijven een ontslagbesluit als bedoeld in artikel T-3, eerste lid, onder d, van de CAO moet worden gelezen. In dit schrijven wordt niet gesteld, dat de dienstbetrekking van rechtswege eindigt. Bovendien is op grond van artikel D-3, vijfde lid, van de CAO een nadere handeling nodig, aangezien in deze bepaling wordt gesproken van "wordt beëindigd". Ook de opzegtermijn, die partijen zijn overeengekomen, duidt op meer dan een van rechtswege eindigen.

Verweerder daarentegen is van mening, dat geen sprake is van een ontslagbesluit anders dan op eigen verzoek. De dienstbetrekking loopt van rechtswege af. De bedongen opzegtermijn ziet op een tussentijdse beëindiging.

De in dit geval van belang zijnde bepalingen van de CAO luiden (voor zover hier relevant) als volgt.

- 1. De werknemer kan in dienst treden voor bepaalde tijd met uitzicht op een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd.
- 5. Uiterlijk twee maanden voor de afloop van de duur waarvoor de overeenkomst is aangegaan, besluit de werkgever op grond van een beoordeling als bedoeld in hoofdstuk O of de arbeidsovereenkomst met inachtneming van het in deze CAO bepaalde wordt beëindigd dan wel of de werknemer een voortzetting van de dienstbetrekking op grond van artikel D-2 of artikel D-3, derde lid, wordt aangeboden. Bedoeld besluit wordt schriftelijk aan de werknemer kenbaar gemaakt.

Artikel S-1.

- 1. De dienstbetrekking eindigt:
met opzegging door één der partijen:
 - a. door opzegging met inachtneming van artikel S-2;
 zonder opzegging:
 - d. door het verstrijken van de termijn of door beëindiging van de werkzaamheden waarvoor de overeenkomst is aangegaan (.....).

In artikel D-3, derde lid, wordt geregeld in welke gevallen de arbeidsovereenkomst als bedoeld in het eerste lid kan worden verlengd.

Artikel S-2, tweede lid, van de CAO bepaalt de duur van de opzegtermijn voor een geval als het onderhavige op drie maanden.

De Commissie stelt vast, dat het beroep zich richt tegen een beëindiging van een eerste tijdelijk dienstverband. Naar haar oordeel is hier geen sprake van een voor beroep vatbaar besluit als bedoeld

in artikel T-3, eerste lid, onder c of d, van de CAO, maar van een beëindiging van een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd met uitzicht op een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd. De CAO geeft in artikel D-3, vijfde lid, een regeling voor het ontnemen van dat uitzicht, waartoe de werkgever uiterlijk twee maanden voor de afloop van de duur waarvoor de overeenkomst is aangegaan, dient te besluiten. Het ontnemen van evenbedoeld uitzicht is echter in artikel T-3 van de CAO niet genoemd als een voor beroep vatbaar besluit en kan naar het oordeel van de Commissie ook niet voor de toepassing van de beroepsbepalingen worden aangemerkt als te behoren tot een van de in dit artikel wel genoemde (rubrieken van) voor beroep vatbare besluiten. De bepaling in de arbeidsovereenkomst, dat partijen een opzegtermijn hanteren op basis van artikel S-2, tweede lid, van de CAO, kan evenmin tot een ander oordeel leiden, aangezien een redelijke uitleg van die bepaling, gezien in samenhang met artikel D 3 van de CAO, met zich brengt, dat hiermede wordt bedoeld op een tussentijdse beëindiging als bedoeld in artikel 7:667, derde lid, van het Burgerlijk Wetboek. De Commissie merkt nog het volgende op. Een redelijke uitleg van de in artikel D-3, vijfde lid, van de CAO genoemde termijn van twee maanden brengt naar haar oordeel met zich, dat die termijn beoogt de belangen van de werknemer te beschermen, zodat hij uiterlijk twee maanden voor de afloop van de duur van de arbeidsovereenkomst weet of hij al dan niet kan rekenen op voortzetting van het dienstverband en, bij niet-voortzetting, tijdig in de gelegenheid is naar andere werkzaamheden uit te zien.

Aangezien naar het oordeel van de Commissie in het schrijven van 24 januari 2002 niet een voor beroep vatbaar besluit als bedoeld in artikel T-3, eerste lid, van de CAO kan worden gelezen, dient appellant in het door hem ingestelde beroep niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Beslissing

De Commissie verklaart appellant niet-ontvankelijk in het door hem ingestelde beroep.

Beroep tegen mededeling van beëindiging arbeidsovereenkomst van rechtswege; artikel 7:668a BW en artikel D-5 van de CAO-HBO 2000-2002

Bij brief van 27 augustus 2001 is aan appellant medegedeeld dat zijn arbeidsovereenkomst per 1 augustus 2001 van rechtswege eindigt. De Commissie is van mening dat er wel degelijk sprake is van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd en beëindiging anders dan op eigen verzoek is alleen mogelijk door opzegging. De brief van 27 augustus 2001 kan worden aangemerkt als een opzegging van de dienstbetrekking. Nu verweerder geen andere motivering heeft gegeven dat de arbeidsovereenkomst van rechtswege eindigt en geen grond als bedoeld in artikel S-2 eerste lid van de CAO heeft genoemd betekent dit dat het bestreden besluit in strijd met het bepaalde in de CAO is genomen. De Commissie vernietigt het beroep.

Uitspraak op het beroep van

*** te *** (appellant)

tegen een besluit van

het College van Bestuur van *** te ***, met ingang van 1 januari 2002 opgevolgd door de *** (verweerder)

Het procesverloop

Bij schrijven van 27 augustus heeft mevrouw ***, als adviseur Personeel en Organisatie verbonden aan de ***, appellant medegedeeld, dat zijn arbeidsovereenkomst met de *** per 1 augustus 2001 van rechtswege eindigt.

Tegen dit besluit heeft appellant met een schrijven gedateerd 11 september 2001, blijkens het poststempel op diezelfde dag verzonden, beroep bij de Commissie ingesteld. Bij brief van 6 december 2001 heeft appellant zijn beroep aangevuld.

Verweerder heeft bij brief van 15 april 2002 een verweerschrift bij de Commissie ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 20 juni 2002 in een openbare zitting te 's-Gravenhage behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellant bijgestaan door mr. ***, werkzaam bij ***, en verweerder bij monde van mr. *** secretaris van het College van Bestuur van ***, alsmede drs. ***, als onderwijsmanager verbonden aan de afdeling Talen van ***, voornoemd.

Beoordeling van het geschil

Bij brief van 31 juli 2001 heeft appellant zich tot verweerder gewend. Hij heeft daarbij, onder verwijzing naar zijn werkzaamheden sinds november 1996 als lerarenopleider Duits voor de *** alsmede onder verwijzing naar artikel 7:668a van het Burgerlijk Wetboek en artikel D-5 van de CAO-HBO 2000-2002, gesteld erop te vertrouwen, dat hij in het nieuwe schooljaar wederom bij zijn functie behorende taken krijgt toebedeeld.

Verweerder heeft deze brief van appellant ter afhandeling aan de adviseur P&O, mevrouw ***, doorgestuurd. Zij heeft appellant bij schrijven van 27 augustus 2001 geantwoord, dat hij volgens de administratie niet voldoet aan de criteria zoals gesteld in artikel D-5 van de CAO-HBO 2000-2002. Zijn arbeidsovereenkomst met *** eindigt derhalve per 1 augustus 2001 van rechtswege.

Partijen verschillen van mening over het karakter van de inhoud van de – thans bestreden - brief van 27 augustus 2001. In de stukken en ter zitting hebben zij hun standpunten nader toegelicht.

Volgens appellant moet in genoemde brief een ontslag worden gelezen. Hij gaat er daarbij vanuit, dat hij een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd heeft, aangezien hij reeds vanaf november 1996 werkzaam is geweest voor ***, aanvankelijk via Randstad Interim Kader, vanaf september 1997 krachtens tijdelijke arbeidsovereenkomsten met verweerder. Ingevolge artikel 7:668a, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek dient in de visie van appellant ook rekening te worden gehouden met zijn werkzaamheden voor *** via Randstad Interim Kader.

Verweerder daarentegen is van mening, dat in de brief van mevrouw *** slechts een mededeling moet worden gelezen en dat hierin geen voor beroep bij de Commissie vatbaar besluit is vervat. De tijd, gedurende welke appellant voor *** werkzaamheden verrichtte via Randstad Interim Kader, telt in de visie van verweerder niet mee op de wijze zoals appellant stelt. Volgens verweerder ziet genoemde bepaling uit het Burgerlijk Wetboek op situaties, waarin arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd telkens worden afgewisseld door perioden waarbij de werknemer als uitzendkracht hetzelfde werk verricht. Dat is hier niet het geval, omdat appellant alleen via een uitleenovereenkomst is gestart en er dus geen sprake is van afwisselend een uitleen- en arbeidsovereenkomst.

De Commissie zal, gezien het vorenstaande, eerst een oordeel geven over de vraag, of in dit geval sprake is van een voor beroep vatbaar besluit.

In artikel T-3, eerste lid, van de te dezen van toepassing zijnde CAO-HBO 2000-2002 (hierna te noemen: de CAO) is een limitatieve opsomming van voor beroep bij de Commissie vatbare besluiten vervat. In deze zaak zijn van belang de in deze bepaling onder c en d genoemde besluiten, te weten: c. beëindiging van een voortgezette dienstbetrekking, tenzij deze op grond van artikel D-5, tweede lid, artikel D-3, derde lid, onder a, en artikel D-3, derde lid, onder b, van rechtswege eindigt; d. ontslag anders dan op eigen verzoek voordat de pensioengerechtigde leeftijd is bereikt.

Van belang is voorts artikel 7:668a van het Burgerlijk Wetboek, dat als volgt luidt:

Artikel 668a

1. Vanaf de dag dat tussen dezelfde partijen:

a. arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd elkaar met tussenpozen van niet meer dan drie maanden hebben opgevolgd en een periode van 36 maanden, deze tussenpozen inbegrepen, hebben overschreden, geldt met ingang van die dag de laatste arbeidsovereenkomst als aangegaan voor onbepaalde tijd;

b. meer dan 3 voor bepaalde tijd aangegane arbeidsovereenkomsten elkaar hebben opgevolgd met tussenpozen van niet meer dan 3 maanden, geldt de laatste arbeidsovereenkomst als aangegaan voor onbepaalde tijd.

2. Lid 1 is van overeenkomstige toepassing op elkaar opvolgende arbeidsovereenkomsten tussen een werknemer en verschillende werkgevers, die ten aanzien van de verrichte arbeid redelijkerwijze geacht moeten worden elkanders opvolger te zijn.

3. Lid 1, onderdeel a en laatste zinsnede, is niet van toepassing op een arbeidsovereenkomst aangegaan voor niet meer dan 3 maanden die onmiddellijk volgt op een tussen dezelfde partijen aangegane arbeidsovereenkomst voor 36 maanden of langer.

4. De termijn van opzegging wordt berekend vanaf het tijdstip van totstandkoming van de eerste arbeidsovereenkomst als bedoeld onder a of b van lid 1.

5. Van de leden 1 tot en met 4 kan slechts bij collectieve arbeidsovereenkomst of bij regeling door of namens een daartoe bevoegd bestuursorgaan worden afgeweken ten nadele van de werknemer.

Artikel D-5, eerste lid, van de CAO bepaalt het volgende:

1. Arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd bij de hogeschool en/of werkgever conform de CAO kunnen elkaar opvolgen, waarbij de maximale duur van de som van de elkaar opvolgende arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd, in afwijking van artikel 7:668a van het Burgerlijk Wetboek, is:
 - a.....
 - b.....
 - c. vier jaar voor gevallen niet vallend onder sub a en sub b.

Niet in geschil is, dat zich hier niet een der gevallen, genoemd onder a en b, voordoet. Voor het antwoord op de vraag, of de onder c genoemde termijn van vier jaar is overschreden en derhalve een dienstverband voor onbepaalde tijd is tot stand gekomen, is het volgende van belang.

Vaststaat, dat appellant via een uitleenovereenkomst met Randstad Interim Kader (hierna aan te duiden als: Randstad), van 11 november 1996 tot en met 8 juli 1997 werkzaam is geweest als docent Duits bij ***.

Voorts zijn tussen appellant en verweerder de volgende arbeidsovereenkomsten gesloten (waarbij de Commissie de terminologie van de betreffende arbeidsovereenkomsten aanhoudt):

- van 1 september 1997 tot 17 november 1997, docent bij de Faculteit Educatie, voor werkzaamheden van specifieke aard als bedoeld in artikel D-4 van de CAO-HBO 1997-1998; de werkzaamheden waren van tijdelijke duur “gezien de nog bestaande onduidelijkheid rond het overgaan van de faculteit Educatie naar EFA en de nieuwe afdelingen”;
- van 17 november 1997 tot 1 augustus 1998, docent bij de Faculteit Educatie, voor werkzaamheden van specifieke aard als bedoeld in artikel D-4 van de CAO-HBO 1997-1998; de werkzaamheden waren van tijdelijke duur om dezelfde reden als bij de voorgaande arbeidsovereenkomst;
- van 1 september 1998 tot 1 september 1999, docent bij de Educatieve Faculteit Amsterdam, voor werkzaamheden van specifieke aard als bedoeld in artikel D-4 van de CAO-HBO 1997-1998 in verband met vervanging van mevrouw *** die werkzaam is voor het ***project;
- met ingang van 1 september 1999, eindigend op 31 augustus 2000, docent ten behoeve van de Educatieve Faculteit ***; de arbeidsovereenkomst is aangegaan voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel D-4 van de CAO-HBO 1999-2000;
- met ingang van 1 november 2000, eindigend op 1 augustus 2001, docent bij ***; de arbeidsovereenkomst is aangegaan voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel D-4 van de CAO-HBO 1999-2000.

De verschillende arbeidsovereenkomsten, met inbegrip van de uitleenovereenkomst, hebben elkaar opgevolgd met tussenpozen van niet meer dan drie maanden. Daarmede is voldaan aan een van de in artikel 7:668a, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek gestelde eisen.

De periode van vier jaar als bedoeld in artikel D-5, eerste lid, aanhef en onder c, van de CAO juncto artikel 7:668a, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek wordt alleen bereikt als de duur van de werkzaamheden in het kader van de uitleenovereenkomst via Randstad worden meegerekend. Gelet op de stukken en het ter zitting verhandelde is voor de Commissie komen vast te staan, dat appellant zowel in het kader van zijn uitleenovereenkomst als krachtens zijn vijf opvolgende arbeidsovereenkomsten met verweerder dezelfde werkzaamheden heeft verricht, te weten het doceren van het vak Duits. De Commissie acht voorts van belang, dat er tijdens de werkzaamheden in

het kader van de uitleenovereenkomst geen gezagsrelatie aanwezig was tussen appellant en Randstad, maar tussen appellant en ***. Gelet op deze omstandigheden concludeert de Commissie, dat de uitleenovereenkomst en de vijf arbeidsovereenkomsten met verweerder dienen te worden aangemerkt als elkaar opvolgende arbeidsovereenkomsten tussen een werknemer en verschillende werkgevers, die ten aanzien van de verrichte arbeid redelijkerwijze geacht moeten worden elkanders opvolger te zijn. Hiermede wordt voldaan aan de voorwaarde van vier jaar als bedoeld in artikel D-5, eerste lid, aanhef en onder c, van de CAO.

Gelet op artikel 7:668a, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek betekent het vorenstaande, dat de laatste arbeidsovereenkomst tussen appellant en verweerder (voor 0,13 fte) geldt als aangegaan voor onbepaalde tijd.

Nu er sprake is van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd, was beëindiging anders dan op eigen verzoek alleen mogelijk door opzegging. De brief van 27 augustus 2001, waarmee verweerder kennelijk beoogde de arbeidsovereenkomst met appellant te doen eindigen, kan derhalve redelijkerwijze niet anders worden aangemerkt dan als een opzegging van die dienstbetrekking. Voor de beëindiging door opzegging van een dienstbetrekking voor onbepaalde tijd zijn in de artikelen S-1 en S-2 van de CAO regelen gegeven, waarin onder meer de gronden voor opzegging zijn genoemd. Verweerder heeft echter in het schrijven van 27 augustus 2001 geen andere motivering gegeven dan dat de arbeidsovereenkomst van rechtswege eindigt. Een grond als bedoeld in artikel S-2, eerste lid, van de CAO heeft hij niet genoemd. Dit betekent, dat het bestreden besluit in strijd met het het bepaalde in de CAO is genomen. Derhalve komt dit besluit in aanmerking om te worden vernietigd.

Al hetgeen partijen overigens hebben aangevoerd, behoeft derhalve geen bespreking meer.

Beslissing

De Commissie vernietigt het bestreden besluit van 27 augustus 2001.

Opzegging van het dienstverband op grond van artikel F7, eerste lid, onder b van de van toepassing zijnde CAO-VO en schorsing met toepassing van artikel F9, tweede lid onder e van de genoemde CAO

Vast staat dat appellant al sinds maart 1997 niet meer heeft gewerkt en dat hij, naar hij stelt, ook niet kan werken. Gelet hierop en gelet op het vorenstaande kan naar het oordeel van Commissie niet worden staande gehouden dat verweerder niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten het dienstverband met appellant op te zeggen op de grond als bedoeld in artikel F7 eerste lid onder b van de CAO. De Commissie verwerpt het beroep.

Uitspraak op het beroep van *** te *** (appellant)

tegen een besluit van

het bestuur van ***, zetelend te *** (verweerder).

Het procesverloop

Bij besluit van 10 juli 2001 heeft verweerder appellant mededeling gedaan van zijn voornemen het dienstverband met hem op te zeggen per 1 februari 2002 op grond van artikel F7, eerste lid, onder b, van de van toepassing zijnde CAO-VO.

Tegen dit voornemen heeft appellant bij brief van 19 juli 2001 verweer gevoerd.

Verweerder heeft bij besluit van 25 juli 2001 het dienstverband met appellant met ingang van 1 augustus 2001 per 1 februari 2002 opgezegd wegens onbekwaamheid of ongeschiktheid van de werknemer voor de door hem uitgeoefende functie, anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken als bedoeld in artikel F7, eerste lid, onder b, van de van toepassing zijnde CAO-VO. Tevens heeft verweerder appellant bij dit besluit geschorst met toepassing van artikel F9, tweede lid, onder e, van genoemde CAO.

Tegen dit besluit heeft appellant bij schrijven gedateerd 30 juli 2001, ingekomen bij de Commissie op 31 juli 2001, beroep bij de Commissie ingesteld. Bij brief van 19 december 2001 heeft appellant zijn beroep aangevuld.

Verweerder heeft bij schrijven van 12 februari 2002 een verweerschrift bij de Commissie ingediend.

Van de door de Commissie geboden mogelijkheid om te reageren op het verweerschrift heeft appellant geen gebruik gemaakt.

De Commissie heeft de zaak op 20 juni 2002 in een openbare zitting te 's-Gravenhage behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellant bijgestaan door **, tolk, en verweerder bij monde van mr. ***.

Beoordeling van het geschil

Het bestreden besluit strekt hoofdzakelijk tot opzegging van het dienstverband van appellant op grond van artikel F7, eerste lid, onder b, van de CAO-VO 1998-1999, zoals deze is gewijzigd met ingang van 1 augustus 1999 en 1 augustus 2000 (hierna te noemen: de CAO). Aangezien de bij het besluit opgelegde schorsing als zodanig door appellant niet is aangevochten, zal de Commissie daaraan bij de beoordeling van het geschil voorbijgaan.

Ingevolge artikel F7, eerste lid, aanhef en onder b, van de CAO kan opzegging van een dienstverband voor onbepaalde tijd plaatsvinden op grond van onbekwaamheid of ongeschiktheid van de werknemer voor de door hem uitgeoefende functie, anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken.

Ten aanzien van de feiten is op grond van de stukken en het ter zitting verhandelde het volgende komen vast te staan.

Appellant is met ingang van 1 maart 1977 benoemd als schoolschoonmaker op de onder verweerder ressorterende *** te ***.

Op 17 maart 1997 heeft hij zich ziekgemeld.

Het USZO heeft geen WAO-uitkering toegekend, omdat er naar zijn mening geen sprake is van arbeidsongeschiktheid. Appellant heeft zijn werkzaamheden echter niet hervat.

In zijn beroepschrift heeft appellant aangevoerd, dat hij ten onrechte ervan wordt beschuldigd zonder toestemming van verweerder op vakantie te zijn gegaan. Ter zitting heeft hij voorts gesteld, dat hij ziek is en in verband daarmee niet kan werken.

Verweerder heeft erop gewezen, dat de bezwaren, die appellant in zijn beroepschrift heeft aangevoerd, niet ter zake doen bij de beoordeling van het besluit tot opzegging van het dienstverband. De kwestie of appellant al dan niet zonder toestemming van het bevoegd gezag op vakantie is gegaan, heeft daarbij geen rol gespeeld, maar wel bij de overweging van verweerder om al dan niet de bezoldiging te staken. Verweerder heeft echter de bezoldiging niet gestaakt. Hoewel de bedrijfsarts van mening is, dat appellant wegens lichamelijke klachten niet in staat is om te werken, heeft verweerder te maken met het standpunt van het USZO, inhoudende dat appellant niet arbeidsongeschikt is. Verweerder kan het dienstverband met appellant derhalve niet opzeggen op grond van ziekte of arbeidsongeschiktheid, zoals bedoeld in artikel F7, eerste lid, onder e, van de CAO. Appellant ondervindt echter geen financieel nadeel van een opzegging van de dienstbetrekking op grond van artikel F7, eerste lid, onder b, van de CAO.

De Commissie overweegt het volgende.

Op grond van de stukken en het ter zitting verhandelde is de Commissie over de vraag, of appellant al dan niet arbeidsongeschikt is en hem op die grond ontslag zou kunnen worden verleend, het volgende gebleken.

De raadvrouw van appellant die zich – om niet nader gebleken reden – later heeft teruggetrokken, heeft wel gesteld, dat beroep is ingesteld tegen de beslissing op bezwaar van het USZO, waarbij appellant niet arbeidsongeschikt is verklaard, maar noch in het overleg met de vertegenwoordiger van verweerder noch in de procedure voor de Commissie heeft zij stukken overgelegd waaruit zou kunnen blijken, dat inderdaad beroep is ingesteld.

Volgens door verweerder bij het USZO ingewonnen informatie daarentegen is geen beroep ingesteld. In deze procedure moet de Commissie er dan ook van uitgaan, dat appellant niet arbeidsongeschikt is en derhalve niet om die reden kon worden ontslagen.

Vast staat, dat appellant al sinds maart 1997 niet meer heeft gewerkt en dat hij, naar hij stelt, ook niet kan werken. Gelet hierop en gelet op het vorenstaande kan naar het oordeel van de Commissie niet worden staande gehouden, dat verweerder niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten het dienstverband met appellant op te zeggen op de grond als bedoeld in artikel F7, eerste lid, onder b, van de CAO.

Aangezien de Commissie ook overigens niet is gebleken, dat het bestreden besluit onjuist is, dient het daartegen gerichte beroep te worden verworpen.

Beslissing

De Commissie verwerpt het beroep van appellant tegen het besluit van verweerder van 25 juli 2001, houdende opzegging van het dienstverband.

Ontslag op grond van artikel F7, eerste lid onder e van de CAO-VO

Naar het oordeel van de Commissie laat de tekst van artikel 20, vierde lid van het BZA er geen twijfel over bestaan dat het bevoegd gezag bij het nemen van het ontslagbesluit dient te beschikken over het advies van de USZO. Aangezien verweerder niet beschikte over het advies van de USZO is het ontslagbesluit genomen in strijd met artikel 20 vierde lid van het BZA. De Commissie vernietigt het besluit.

Uitspraak op het beroep van

Mevrouw *** te *** (appellante)

tegen een besluit van

het bestuur van *** te *** (verweerder).

Het procesverloop.

Bij besluit van 23 oktober 2001 heeft verweerder appellante met ingang van 1 december 2001 eervol ontslag aangezegd op grond van artikel F7, eerste lid, onder e, van de CAO-VO.

Tegen dit besluit heeft appellante bij schrijven gedateerd 28 november 2001, blijkens het poststempel op diezelfde dag verzonden, beroep bij de Commissie ingesteld.

Verweerder heeft bij schrijven van 12 februari 2002 een verweerschrift ingediend, waarbij hij onder meer heeft medegedeeld de voorgenomen ontslagdatum te wijzigen in 1 februari 2002. Hij heeft daaraan echter toegevoegd, dat deze datum ook niet wordt gehandhaafd en dat de ontslagdatum opnieuw zal worden vastgesteld zodra het functie-ongeschiktheidsadvies van de USZO is ontvangen.

Naar aanleiding van het hiervoor genoemde schrijven van verweerder van 12 februari 2002 heeft appellante, vertegenwoordigd door mr. ***, de Commissie te kennen gegeven het beroep in te trekken indien verweerder het ontslagbesluit intrekt.

Verweerder, vertegenwoordigd door mevrouw mr. *** heeft bij brief van 19 april 2002 aan de Commissie medegedeeld het ontslagbesluit niet in te trekken.

Bij schrijven van 18 juni 2002 heeft appellante onder meer betoogd, dat verweerder ten onrechte het ontslagbesluit handhaaft, ondanks het feit, dat er geen advies van de USZO beschikbaar is. Zij heeft daarbij verwezen naar jurisprudentie.

In reactie hierop heeft verweerder bij schrijven van 5 juli 2002 onder meer aangevoerd, dat het ontslag niet wordt geëffectueerd zolang het advies van de USZO niet is ontvangen.

Verweerder heeft de Commissie bij brief van 5 juli 2002 en appellante bij brief van 15 augustus 2002 medegedeeld geen bezwaar te hebben tegen schriftelijke afdoening van het beroep door de Commissie.

Beoordeling van het geschil.

Partijen verschillen vooreerst van mening over de uitleg van artikel 20 van het Besluit ziekte en arbeidsongeschiktheid overheids- en onderwijspersoneel (KB van 21 december 1995, Stb. 1995, 703, zoals nadien gewijzigd), verder te noemen: BZA.

Artikel 20 (voorzover hier van belang) van het BZA luidt als volgt:

1. (....)
2. Indien blijkt dat de betrokkene op grond van ziekten of gebreken is geraakt in een toestand van blijvende ongeschiktheid om aan de aan zijn functie gestelde vereisten te voldoen, kan hij worden ontslagen, mits:
 - a. deze blijvende ongeschiktheid onafgebroken twee jaar heeft geduurd en;
 - b. herstel binnen een periode van zes maanden na deze twee jaar redelijkerwijs niet is te verwachten en;
 - c. er bij het bevoegd gezag voor betrokkene geen reële herplaatsingsmogelijkheden zijn.
3. (....)
4. Indien het bevoegd gezag wenst over te gaan tot ontslag, dient het de betrokkene schriftelijk aan te zeggen dat de procedure ter beoordeling van de medische geschiktheid voor de functie en de kansen op herstel binnen zes maanden in gang wordt gezet. Deze aanzegging geschiedt op zijn vroegst vanaf de 18e maand na de eerste ziektedag, met dien verstande dat de procedure, met inbegrip van het aan het ontslag ten grondslag te leggen medisch- en arbeidskundig advies en de afronding van het onderzoek naar de herplaatsingsmogelijkheden uiterlijk in de 24e maand na de eerste ziektedag kan zijn afgerond.
5. Bij het onderzoek naar de vraag of er sprake is van een situatie, als bedoeld in het tweede lid, onderdelen a. en b., worden de volgende geneeskundigen betrokken:
 - a. een geneeskundige, aangewezen door het bevoegd gezag;
 - b. een geneeskundige, aangewezen door betrokkene, indien hij hiertoe de wens te kennen heeft gegeven;
 - c. een geneeskundige van het Lisv. De conclusie van het onderzoek wordt neergelegd in een rapport, dat wordt opgesteld door de geneeskundige van het Lisv. Deze doet het rapport toekomen aan het bevoegd gezag en in afschrift aan de betrokkene. Het rapport heeft het karakter van een medisch advies aan het bevoegd gezag.
- (6. tot en met 9.)

Ten aanzien van de feiten is de Commissie uit de stukken het volgende gebleken.

Appellante is op 1 augustus 1998 in dienst getreden bij verweerder, als docente aan het *** te ***. Op 4 oktober 1999 heeft zij zich ziek gemeld. In december 1999 is een reïntegratieplan opgesteld. Toen de ziekte van appellante voortduurde, heeft verweerder bij besluit van 23 oktober 2001 ontslag aangezegd met ingang van 1 december 2001. Tegelijkertijd heeft verweerder de USZO gevraagd een ongeschiktheidsadvies uit te brengen. Verweerder stelt zich op het standpunt, dat zolang het advies niet is ontvangen, het ontslag niet wordt geëffectueerd. Indien het advies inhoudt, dat herstel binnen zes maanden niet is te verwachten, zal het ontslag worden geëffectueerd. Is volgens het uitbrengen advies herstel binnen zes maanden wel te verwachten dan wel is sprake van reële herplaatsingsmogelijkheden, dan vervalt in de visie van verweerder de voorwaarde waaronder de ontslagaanzegging heeft plaatsgevonden. Alsdan zal opnieuw een reïntegratietraject worden opgezet. Appellante bestrijdt deze visie, onder verwijzing naar jurisprudentie van de Commissie.

De Commissie deelt het standpunt van appellante. Zij overweegt – op gelijke wijze als in haar uitspraak van 28 november 1996 (CvB.VO/HBO.1996-063-U.1996.16) – het volgende.

Tussen partijen staat vast, dat de arbeidsongeschiktheid van appellante in oktober 2001, toen verweerder bij het bestreden besluit het ontslag aanzegde en advies vroeg aan de USZO, langer dan twee jaar had geduurd. Voorts staat vast, dat verweerder bij het nemen van het bestreden besluit nog niet beschikte over het medisch en arbeidskundig advies van de USZO als bedoeld in artikel 20, vierde juncto vijfde lid, van het BZA. Hoewel in artikel 20, vijfde lid, van het BZA wordt gesproken van het Lisv, geldt het advies van de USZO in de praktijk als zodanig.

Naar het oordeel van de Commissie laat de tekst van artikel 20, vierde lid, van het BZA er geen twijfel over bestaan, dat het bevoegd gezag bij het nemen van het ontslagbesluit dient te beschikken over het advies van de USZO. Dit artikellid spreekt immers over “het aan het ontslag ten grondslag te leggen medisch en arbeidsdeskundig advies”.

De Commissie overweegt voorts nog, dat de tekst van artikel 20, vierde lid, van het BZA (“het aan het ontslag ten grondslag te leggen ... advies”) geen ruimte biedt voor de opvatting van verweerder, zoals verwoord in de brief van 5 juli 2002, dat het ontslag kan worden aangezegd onder de – ontbindende – voorwaarde van afgifte van het advies van de USZO.

De Commissie stelt – nogmaals - vast, dat verweerder in dit geval niet beschikte over het advies van de USZO als bedoeld in artikel 20, vierde lid, van het BZA. Het met toepassing van deze bepaling genomen ontslagbesluit is mitsdien genomen in strijd met artikel 20, vierde lid, van het BZA. Dit besluit komt derhalve in aanmerking om te worden vernietigd.

Gezien het vorenstaande behoeven de overige grieven van appellante geen bespreking meer.

Beslissing.

De Commissie vernietigt het bestreden besluit van 23 oktober 2001.

Beroep tegen beëindigen tijdelijk dienstverband.

Niet ontvankelijk verklaren van appellant, aangezien er hier geen sprake is van een besluit in de zin van K lid 1 van de CAO.

Uitspraak op het beroep van

Mevrouw ***(appellante)

tegen een besluit van

het bestuur van de Vereniging *** (verweerder).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 31 mei 2002 heeft drs. S., als centraal manager in dienst van verweerder, appellante mededeling gedaan van het besluit van verweerder het dienstverband van appellante voor bepaalde tijd met ingang van 1 augustus 2002 te beëindigen.

Tegen dit besluit heeft appellante bij schrijven gedateerd 16 juni 2002, blijkens het poststempel verzonden op 16 juni 2002, beroep bij de Commissie ingesteld. Bij brief van 6 augustus 2002 heeft zij haar beroep aangevuld

Verweerder heeft bij schrijven van 9 september 2002 een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft bij brief van 18 september 2002 een nadere memorie aan de Commissie doen toekomen.

Appellante en drs. S. namens verweerder hebben bij brieven van 2 oktober 2002 respectievelijk 30 september 2002 schriftelijk ingestemd met het behandelen in raadkamer door de Commissie van de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep.

De Commissie heeft de zaak op 28 oktober 2002 in raadkamer te 's-Gravenhage behandeld.

Beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep.

De Commissie dient eerst in te gaan op de vraag, of in het onderhavige geval sprake is van een voor beroep vatbaar besluit, waarover zij bevoegd is te oordelen.

Artikel K1, eerste lid, van de te dezen van toepassing zijnde verlengde CAO-VO 1998-1999 (hierna aan te duiden als: de CAO) bevat een limitatieve opsomming van besluiten, waartegen de werknemer in beroep kan gaan bij de Commissie, te weten:

- f. een disciplinaire maatregel;
- g. schorsing;
- h. ontslag anders dan op eigen verzoek voordat hij de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt, of het tijdvak waarvoor hij is benoemd is, is verstreken;
- i. het direct of indirect onthouden van een promotie;

- j. de beëindiging van een verlengd tijdelijk dienstverband;
- k. de aanwijzing als personeelslid boven de reguliere formatie welke op termijn kan leiden tot ontslag (plaatsing RDDF);
- l. de aanwijzing van een andere school of andere scholen waaraan een betrokkene met een bestuursbenoeming werkzaamheden zal verrichten;
- m. en overigens die zaken die bij of krachtens wet voor beroep vatbaar zijn verklaard.

Vaststaat, dat verweerder en appellante zijn overeengekomen, dat appellante van 1 augustus 2001 tot 1 augustus 2002 werkzaam zou zijn als lerares aan het onder verweerder ressorterende *** College. Tevens is komen vast te staan, dat deze arbeidsovereenkomst de eerste is tussen verweerder en appellante. Er is dus geen sprake van een verlengd tijdelijk dienstverband.

De Commissie stelt vast, dat het beroep zich dus richt tegen een beëindiging van een eerste tijdelijk dienstverband. Naar haar oordeel is hier daarom geen sprake van een voor beroep vatbaar besluit als bedoeld in artikel K1, eerste lid, van de CAO. Ook is niet gebleken, dat tegen het bestreden schrijven van 31 mei 2002 anderszins krachtens de wet of de bekostigingsvoorwaarden beroep bij de Commissie zou kunnen worden ingesteld.

De omstandigheid, dat verweerder in het schrijven van 31 mei 2002 appellante heeft gewezen op de mogelijkheid beroep in stellen bij de Commissie, kan hieraan niet afdoen. Verweerder heeft in het verweerschrift ook erkend, dat ten onrechte de beroepsmogelijkheid is vermeld.

Aangezien naar het oordeel van de Commissie in het schrijven van 31 mei 2002 niet een voor beroep vatbaar besluit kan worden gelezen, dient appellante in het door haar ingestelde beroep niet-ontvankelijk te worden verklaard. Dit betekent, dat de Commissie niet kan ingaan op hetgeen appellante heeft aangevoerd.

Beslissing.

De Commissie verklaart appellante niet-ontvankelijk in het door haar ingestelde beroep.

Er is geen sprake van een dienstverband zoals bedoeld in artikel K lid 1 van de CAO. Appellant is niet ontvankelijk.

Uitspraak op het beroep van

Drs.*** (appellant)

tegen een besluit van

het bestuur van de Vereniging *** (verweerder).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 31 mei 2002 heeft drs. S., als centraal manager in dienst van verweerder, appellant mededeling gedaan van het besluit van verweerder het dienstverband van appellant voor bepaalde tijd met ingang van 1 augustus 2002 te beëindigen.

Tegen dit besluit heeft appellant bij schrijven gedateerd 27 juni 2002, blijkens het poststempel verzonden op 30 juni 2002, beroep bij de Commissie ingesteld. Bij brief van 12 augustus 2002 heeft hij zijn beroep aangevuld.

Verweerder heeft bij schrijven van 9 september 2002 een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft bij brief van 26 september 2002 een nadere memorie aan de Commissie doen toekomen.

Appellant en drs.S. namens verweerder hebben bij brieven van 4 oktober 2002 respectievelijk 30 september 2002 schriftelijk ingestemd met het behandelen in raadkamer door de Commissie van de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep.

De Commissie heeft de zaak op 28 oktober 2002 in raadkamer te 's-Gravenhage behandeld.

Beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep.

De Commissie dient eerst in te gaan op de vraag, of in het onderhavige geval sprake is van een voor beroep vatbaar besluit, waarover zij bevoegd is te oordelen.

Artikel K1, eerste lid, van de te dezen van toepassing zijnde verlengde CAO-VO 1998-1999 (hierna aan te duiden als: de CAO) bevat een limitatieve opsomming van besluiten, waartegen de werknemer in beroep kan gaan bij de Commissie, te weten:

- n. een disciplinaire maatregel;
- o. schorsing;
- p. ontslag anders dan op eigen verzoek voordat hij de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt, of het tijdvak waarvoor hij is benoemd is, is verstreken;
- q. het direct of indirect onthouden van een promotie;
- r. de beëindiging van een verlengd tijdelijk dienstverband;

- s. de aanwijzing als personeelslid boven de reguliere formatie welke op termijn kan leiden tot ontslag (plaatsing RDDF);
- t. de aanwijzing van een andere school of andere scholen waaraan een betrokkene met een bestuursbenoeming werkzaamheden zal verrichten;
- u. en overigens die zaken die bij of krachtens wet voor beroep vatbaar zijn verklaard.

Vaststaat, dat verweerder en appellant zijn overeengekomen, dat appellant van 1 augustus 2001 tot 1 augustus 2002 werkzaam zou zijn als leraar aan het onder verweerder ressorterende ***College. Tevens is komen vast te staan, dat deze arbeidsovereenkomst de eerste is tussen verweerder en appellant. Er is dus geen sprake van een verlengd tijdelijk dienstverband.

De Commissie stelt vast, dat het beroep zich dus richt tegen een beëindiging van een eerste tijdelijk dienstverband. Naar haar oordeel is hier daarom geen sprake van een voor beroep vatbaar besluit als bedoeld in artikel K1, eerste lid, van de CAO. Ook is niet gebleken, dat tegen het bestreden schrijven van 31 mei 2002 anderszins krachtens de wet of de bekostigingsvoorwaarden beroep bij de Commissie zou kunnen worden ingesteld.

De omstandigheid, dat verweerder in het schrijven van 31 mei 2002 appellant heeft gewezen op de mogelijkheid beroep in stellen bij de Commissie, kan hieraan niet afdoen. Verweerder heeft in het verweerschrift ook erkend, dat ten onrechte de beroepsmogelijkheid is vermeld.

Aangezien naar het oordeel van de Commissie in het schrijven van 31 mei 2002 niet een voor beroep vatbaar besluit kan worden gelezen, dient appellant in het door hem ingestelde beroep niet-ontvankelijk te worden verklaard. Dit betekent, dat de Commissie niet kan ingaan op hetgeen appellant heeft aangevoerd.

Beslissing.

De Commissie verklaart appellant niet-ontvankelijk in het door hem ingestelde beroep.

Ontslag wegens arbeidsongeschiktheid. Verweerder mocht afgaan op het advies van USZO dat appellante niet arbeidsongeschikt is voor de functie van docent wegens ziekte of gebrek.

Verweerder kon dan ook naar het oordeel van de Commissie besluiten het dienstverband met appellante op te zeggen op de grond als bedoeld in artikel F7, eerste lid, onder i, van de CAO. De vraag naar de verwijtbaarheid aan de kant van appellante doet hierbij niet terzake.

Uitspraak

Op het beroep van *** (appellante)

tegen een besluit van

het bestuur van de Vereniging *** (verweerder).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 28 november 2001 heeft verweerder appellante mededeling gedaan van zijn besluit haar met ingang van 1 maart 2002 ontslag te verlenen uit haar functie van lerares aan het onder verweerder ressorterende *** College en wel in verband met gewichtige omstandigheden als bedoeld in artikel F7, eerste lid, onder i, van de van toepassing zijnde CAO-VO.

Tegen dit besluit heeft appellante bij schrijven gedateerd 7 januari 2002, blijkens het poststempel verzonden op diezelfde datum, beroep bij de Commissie ingesteld. Bij brief van 16 februari 2002 heeft appellante haar beroep aangevuld.

Verweerder heeft bij schrijven van 1 maart 2002 een verweerschrift bij de Commissie ingediend.

Appellante heeft bij brief van 30 augustus 2002 een nadere memorie aan de Commissie doen toekomen.

Verweerder heeft bij schrijven van 10 september 2002 een nader verweer bij de Commissie ingediend.

De Commissie heeft de zaak op 28 oktober 2002 in een openbare zitting te 's-Gravenhage behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader uiteengezet, appellante bij monde van mr. K., advocaat te S. en verweerder bij monde van mevrouw mr.M., werkzaam bij ***, alsmede mevrouw Z., rector van het *** College en H., directeur personeel, financiën en beheer bij het *** College voornoemd.

De standpunten van partijen.

Het standpunt van appellante.

Het standpunt van appellante, zoals verwoord in de stukken en ter zitting, komt op het volgende neer. Appellante is van mening, dat zij arbeidsongeschikt is. Daardoor zijn ook de reïntegratiepogingen zonder succes gebleven. Het feit, dat er na een reïntegratiepoging steeds een terugval is opgetreden, is gelegen in de arbeidsongeschiktheid van appellante. Verweerder heeft dan ook in de visie van

appellante oorzaak en gevolg verwisseld. De oorzaak van de arbeidsongeschiktheid moet niet worden gezocht in haar verslaving, maar de verslaving is een gevolg van de fysieke en geestelijke gesteldheid van appellante. Het feit, dat zij met ernstige depressieve verschijnselen is opgenomen in een psychiatrische kliniek, leidt tot geen andere conclusie dan dat zij niet in staat is haar werkzaamheden te verrichten wegens arbeidsongeschiktheid. Gelet op de behandeling moet het echter niet uitgesloten worden geacht, dat appellante binnen zes maanden na de voorgenomen ontslagdatum haar werkzaamheden zou kunnen hervatten. Zij acht het dan ook van groot belang, dat nader onderzoek omtrent haar arbeidsongeschiktheid plaatsvindt.

De redenering van verweerder, dat de mening van het USZO bepalend zou zijn voor het al dan niet aanwezig zijn van arbeids(on)geschiktheid, kan appellante niet volgen.

In haar nadere memorie van 30 augustus 2002 heeft zij voorts gesteld, dat het verzuim van verweerder reële reïntegratiepogingen te ondernemen, de arbeidsongeschiktheid heeft doen toenemen.

Appellante heeft ter zitting nog aangevoerd, dat zij zich tijdens bezoeken aan keuringsartsen altijd beter heeft voorgedaan dan zij in werkelijkheid was.

De conclusie van appellante luidt, dat zich geen gewichtige omstandigheden als bedoeld in artikel F7, eerste lid, onder i, van de toepasselijke CAO voordoen. In elk geval ontbreekt elke verwijtbaarheid aan haar kant.

Het standpunt van verweerder.

Het standpunt van verweerder, zoals in de stukken neergelegd en ter zitting nader toegelicht, komt op het volgende neer.

Verweerder is van mening, dat de omstandigheid, dat appellante te kampen heeft met ernstige problemen van psychische aard welke voortkomen uit dan wel tot gevolg hebben dat zij lijdt aan verslaving aan alcohol en/of medicijnen, een gewichtige omstandigheid oplevert die met zich brengt, dat het dienstverband in het belang van de school en het onderwijs moet worden verbroken.

Verweerder heeft zich daarbij gebaseerd op de volgende feiten en omstandigheden.

Vanaf mei 1998 is sprake van veel en langdurig verzuim. Verscheidene pogingen het lesgeven op arbeidstherapeutische basis te hervatten, zijn op niets uitgelopen. Vanaf 1 november 2000 heeft appellante opnieuw drie uur les gegeven op arbeidstherapeutische basis. OP 7 november 2000 heeft zij zich weer ziek gemeld. In januari 2001 heeft het USZO een negatief functieongeschiktheidsadvies uitgebracht, hetgeen betekent dat appellante niet arbeidsongeschikt wegens ziekte of gebrek wordt geacht. Ondanks gesprekken over een reïntegratieplan is appellante er niet in geslaagd weer aan het werk te gaan. Naar aanleiding van de uitslag van een in overleg tussen de directie van de school en appellante uitgevoerde psychiatrische expertise, inhoudende dat er sprake is van een onderliggend lijden, is wederom een functieongeschiktheidsadvies gevraagd. In september 2001 heeft het USZO een negatief functieongeschiktheidsadvies uitgebracht op grond van de motivering, dat de oorzaak van de arbeidsongeschiktheid moet worden gezocht in de verslaving van appellante.

Verweerder heeft nog betoogd, dat de stelling van appellante, dat verweerder heeft bijgedragen tot de arbeidsongeschiktheid, geen doel treft aangezien er geen sprake is van arbeidsongeschiktheid, nu aan appellante geen WAO-uitkering is toegekend.

Beoordeling van het geschil.

Het bestreden besluit strekt tot opzegging van het dienstverband van appellante op grond van artikel F7, eerste lid, onder i, van de CAO-VO 1998-1999, zoals deze is gewijzigd met ingang van 1 augustus 1999 en 1 augustus 2000 (hierna te noemen: de CAO).

Ingevolge artikel F7, eerste lid, aanhef en onder b, e en i, van de CAO kan opzegging van een dienstverband voor onbepaalde tijd plaatsvinden op grond van:

- b. onbekwaamheid of ongeschiktheid van de werknemer voor de door hem uitgeoefende functie, anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken;
- e. ziekte of arbeidsongeschiktheid, indien dat tenminste 24 maanden heeft geduurd, en herstel binnen zes maanden na deze 24 maanden niet te verwachten is en er bovendien geen reële plaatsingsmogelijkheden bij de werkgever zijn;
- i. andere met name genoemde gewichtige omstandigheden die redelijkerwijs geacht moeten worden met het oog op de belangen van de instelling en van het onderwijs de mogelijkheid van handhaving van het dienstverband uit te sluiten.

Ten aanzien van de feiten is op grond van de stukken en het ter zitting verhandelde het volgende komen vast te staan.

Appellante is met ingang van 1 augustus 1978 als lerares aan het *** College in dienst getreden van (de rechtsvoorgangers van) verweerder.

Op 11 mei 1998 heeft zij zich ziek gemeld.

Bij besluit van 16 juli 1999 heeft het USZO appellante geen WAO-uitkering toegekend. Vervolgens heeft het USZO bij besluit van 23 mei 2000 aan appellante een WAO-uitkering toegekend met ingang van 17 november 1999. Op de aanvraag van verweerder om een functieongeschiktheidsadvies heeft het USZO op 6 februari 2001 een negatief functieongeschiktheidsadvies uitgebracht. Bij besluit van – eveneens – 6 februari 2001 heeft het USZO de WAO-uitkering van appellante vanaf 8 februari 2001 beëindigd. Verweerder heeft nogmaals een functieongeschiktheidsadvies gevraagd. Het USZO heeft naar aanleiding daarvan op 24 augustus 2001 opnieuw een negatief functieongeschiktheidsadvies uitgebracht.

Appellante heeft haar werkzaamheden echter niet hervat. Tegen de beëindiging door het USZO van de WAO-uitkering, heeft appellante geen rechtsmiddel aangewend.

De Commissie overweegt het volgende.

Verweerder mocht afgaan op het – meermalen kenbaar gemaakte - standpunt van het USZO, inhoudende dat appellante niet arbeidsongeschikt is voor de functie van docente wegens ziekte of gebrek. De stelling van appellante, dat ver weerder oorzaak en gevolg van de arbeidsongeschiktheid heeft verwisseld, behoeft daarom geen bespreking. Verweerder kon het dienstverband met appellante derhalve niet opzeggen op grond van ziekte of arbeidsongeschiktheid, zoals bedoeld in artikel F7, eerste lid, onder e, van de CAO. Hieraan doet niet af, dat de bedrijfsarts van verweerder appellante wel arbeidsongeschikt acht. Reïntegratiepogingen zijn echter steeds mislukt. Het is voor eigen risico van appellante, dat zij geen rechtsmiddel heeft aangewend tegen de weigering door het USZO haar een WAO-uitkering toe te kennen, ondanks het feit, dat de rector van de school haar daarop zowel schriftelijk als mondeling uitdrukkelijk heeft gewezen.

Vast staat, dat appellante sinds mei 1998 niet meer heeft gewerkt, behoudens korte tijden op arbeidstherapeutische basis. Tevens staat vast, dat zij, naar zichzelf stelt, thans ook niet kan werken. Gelet hierop en gelet op al het vorenstaande, waaronder de serieuze – tevergeefse - pogingen van verweerder om tot reïntegratie te komen, kan naar het oordeel van de Commissie niet worden staande gehouden, dat verweerder niet in redelijkheid heeft kunnen aannemen, dat sprake is van gewichtige omstandigheden als bedoeld in artikel F7, eerste lid, onder i, van de CAO, die redelijkerwijs geacht moeten worden met het oog op de belangen van de instelling en van het onderwijs de mogelijkheid van handhaving van het dienstverband uit te sluiten. Onder deze omstandigheden kon van verweerder niet worden gevergd, dat hij het dienstverband zou voortzetten. Verweerder kon dan ook naar het oordeel van de Commissie besluiten het dienstverband met appellante op te zeggen op de grond als

bedoeld in artikel F7, eerste lid, onder i, van de CAO. De vraag naar de verwijtbaarheid aan de kant van appellante doet hierbij niet terzake.

Aangezien de Commissie ook overigens niet is gebleken, dat het bestreden besluit onjuist is, dient het daartegen gerichte beroep te worden verworpen.

Beslissing.

De Commissie verwerpt het beroep van appellante tegen het besluit van verweerder van 28 november 2001, houdende opzegging van het dienstverband.

Ontslag op grond van artikel F7 eerste lid onder e van de CAO

De commissie is van mening dat de arbeidsongeschiktheid van appellant niet in zodanige mate aan verweerder is te wijten, dat verweerder het dienstverband in redelijkheid niet had mogen opzeggen op grond van het bepaalde in artikel F7, eerste lid, onder e, van de CAO. De commissie verwerpt het beroep.

Uitspraak op het beroep van

*** (appellant)

tegen een besluit van

het bestuur van de Stichting *** (verweerder).

Het procesverloop.

Bij besluit van 27 mei 2002 heeft verweerder appellant met toepassing van artikel F7, eerste lid, onder e, van de van toepassing zijnde CAO-VO per 1 november 2002 ontslagen als docent aan de Christelijke Scholengemeenschap ***, uitgaande van de Stichting.

Tegen dit besluit heeft appellant met een schrijven gedateerd 4 juli 2002, blijkens het poststempel op diezelfde dag verzonden, beroep bij de Commissie ingesteld.

Verweerder heeft bij schrijven van 6 september 2002 een verweerschrift met bijlagen bij de Commissie ingediend.

Appellant heeft bij schrijven van 1 november 2002 nadere stukken aan de Commissie en verweerder doen toekomen.

De Commissie heeft de zaak op 11 november 2002 in een openbare zitting te 's-Gravenhage behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader toegelicht, appellant in persoon en bijgestaan door mr. K., advocaat te A., en verweerder bij monde van mevrouw mr. L. werkzaam bij de ***, alsmede B., als directeur P&O in dienst van verweerder.

De standpunten van partijen.

Het standpunt van appellant.

Het standpunt van appellant, zoals vervat in de stukken en ter zitting nader toegelicht, komt op het volgende neer.

Appellant, die sinds 1 augustus 1975 als docent in dienst is van de scholengemeenschap, thans genaamd Christelijke Scholengemeenschap ***, uitgaande van de Stichting, heeft op zijn verzoek van 1 augustus 1997 tot 1 augustus 1999 buitengewoon verlof genoten. In de periode vanaf zijn indiensttreding tot zijn buitengewoon verlof, derhalve 22 jaren, heeft hij altijd naar behoren gefunctioneerd. Na terugkeer van zijn verlof werd hij echter geconfronteerd met een eis van de

leidinggevende, dat hij diende te veranderen. Zijn houding als docent zou te star en te streng zijn. Dergelijke signalen hebben hem in de 22 jaar daarvoor nimmer bereikt.

Voorts werd appellant na terugkeer van zijn verlof een donker en lawaaierig lokaal toegewezen, zulks ondanks het feit, dat het verweerder – uit feiten die zich in 1994 hebben voorgedaan - bekend was, dat appellant om medische redenen niet in staat was in een dergelijke omgeving zijn werkzaamheden naar behoren uit te oefenen. Aan herhaalde verzoeken om toewijzing van een ander lokaal werd eerst in maart 2000 voldaan.

Tevens stelt appellant, dat verweerder heeft nagelaten appellant te begeleiden met betrekking tot de tijdens zijn afwezigheid ingevoerde onderwijsvernieuwing. Er is niet een duidelijk traject afgesproken en er zijn geen evaluatiegesprekken gevoerd.

Verder werd appellant bij terugkeer van zijn buitengewoon verlof geconfronteerd met een onaangename bejegening door zijn collega's, welke is voortgekomen uit geroddel over zijn persoon tijdens de periode van buitengewoon verlof.

Al deze omstandigheden zijn van zeer negatieve invloed geweest op de geestelijke en lichamelijke gezondheid van appellant. Hij is dan ook van mening, dat verweerder na de terugkeer van het buitengewoon verlof een situatie heeft gecreëerd althans situaties heeft laten bestaan, die hebben geleid tot de uiteindelijke arbeidsongeschiktheid van appellant. Die arbeidsongeschiktheid is dan ook grotendeels veroorzaakt door toedoen van verweerder.

Verweerder heeft geen daadwerkelijke pogingen gedaan om appellant weer te reïntegreren in het arbeidsproces bij de school. Een door verweerder in de procedure voor de Commissie overgelegd reïntegratierapport is niet in samenspraak met appellant opgesteld en ook niet eerder aan hem ter kennis gebracht. Voorts is appellant niet eens per drie maanden aan een geneeskundig onderzoek onderworpen, zoals is vereist. Deze omstandigheden gevoegd bij het feit, dat verweerder een outplacementprocedure wilde starten, kunnen volgens appellant slechts tot de conclusie leiden, dat verweerder aanstuurde op een vertrek van appellant uit de school. Dit wordt ook nog eens bevestigd in een brief van een direct leidinggevende van 13 november 2001, waarin wordt gesteld: "Ik wil je niet meer terug hebben."

Al met al meent appellant, dat het ontslag kennelijk onredelijk is. Hij vraagt de Commissie hem een schadevergoeding toe te kennen.

Het standpunt van verweerder.

Samengevat komt het standpunt van verweerder (zoals vervat in het bestreden besluit, de nadere stukken en ter zitting toegelicht naar aanleiding van het beroepschrift van appellant) op het volgende neer.

Verweerder heeft appellant ontslag aangezegd wegens ziekte of arbeidsongeschiktheid als bedoeld in artikel F7, eerste lid, onder e, van de van toepassing zijnde CAO. Hij heeft zich daarbij gebaseerd op het advies van UWV-USZO.

Verweerder heeft appellant buitengewoon verlof verleend voor uitzending naar Afghanistan door een christelijke zendingsorganisatie. Een van de redenen daarvoor was, dat appellant gevoelens van onvrede had met zijn bestaan en werkzaamheden in Nederland. Verweerder heeft uit sympathie voor de missie van appellant toegestemd in het uitkeren van een premie van enkele tienduizenden guldens per jaar, hetgeen verweerder met succes heeft verdedigd bij de medezeggenschapsraad.

Weliswaar zijn geen schriftelijke stukken beschikbaar over het functioneren van appellant gedurende zijn 22-jarige loopbaan voor zijn verlof, maar in het verleden is hij herhaaldelijk aangesproken op zijn gedrag. De kritiek betrof onder meer de uitzonderlijk strenge manier van lesgeven en zijn cynisme.

Verweerder bestrijdt, dat hij appellant onvoldoende heeft begeleid bij de terugkeer op school, en dan met name bij de voorbereiding op het nieuwe onderwijssysteem. Er hebben verschillende gesprekken

plaatsgevonden, waarbij alle relevante boeken en stukken zijn uitgereikt. Aan appellant is een aanbod tot nascholing gedaan. Er is vervolgoverleg geweest met directie en collega's. Het hoofd van de opleidingsschool en coördinatie docentenbegeleiding heeft coachende gesprekken gevoerd met appellant. Appellant heeft toen aangegeven, dat hij zijn problemen zelf moest oplossen. Met betrekking tot de kwestie van het lokaal heeft verweerder erop gewezen, dat het aan appellant toegewezen lokaal voldeed aan de arbo-eisen. Toch heeft de schoolleiding in november 1999 getracht een ander lokaal te vinden. Deze poging kon niet slagen, onder meer omdat een lokaal, dat in aanmerking kwam, werd gebruikt door een docent, die binnen afzienbare tijd met pensioen zou gaan en deze niet bereid was zijn lokaal te verlaten. Toen appellant in maart 2000 aangaf, dat het echt niet meer ging, heeft de schoolleiding binnen enkele dagen een ander lokaal voor appellant geregeld. Appellant heeft vervolgens nog een maand gewerkt, zonder dat verweerder klachten heeft vernomen. De abrupte ziekmelding in april 2000 verbaasde verweerder dan ook. Het was voor verweerder duidelijk, dat de reïntegratie van appellant binnen de organisatie begeleiding vereiste. Er is veelvuldig met appellant gesproken over reïntegratie en herplaatsingsmogelijkheden binnen de organisatie. Gedurende de periode begin 2000 tot begin 2002 hebben gesprekken plaatsgevonden tussen appellant en werknemers van de Arbo Unie. In februari 2001 is in het kader van de reïntegratie van appellant in zijn eigen werk een sterkte-zwakte analyse, inclusief een belastbaarheidsonderzoek, uitgevoerd, waarbij alle activiteiten waren gericht op terugkeer van appellant binnen de eigen organisatie. In het Sociaal Medisch Team heeft de bedrijfsarts aangegeven, dat appellant volgens het onderzoek niet geschikt is voor het onderwijs. Verweerder heeft nimmer het initiatief genomen tot het starten van een outplacementprocedure. Ten bewijze van deze stelling heeft hij daarbij verwezen naar overgelegde stukken. Verweerder betreurt het, dat het niet is gelukt om appellant na zijn terugkeer uit Afghanistan zijn werk weer te laten doen. Hij vindt dit betreurenswaardig voor de school, maar vooral voor appellant.

Beoordeling van het geschil.

Het bestreden besluit is gegrond op artikel F7, eerste lid, aanhef en onder e, van de verlengde CAO-VO 1998-1999.

Deze bepaling (voorzover hier van belang) luidt als volgt:

Opzegging van een dienstverband voor onbepaalde tijd kan plaatsvinden op grond van:

e. ziekte of arbeidsongeschiktheid, indien dat tenminste 24 maanden heeft geduurd, en herstel binnen zes maanden na deze 24 maanden niet te verwachten is en er bovendien geen reële plaatsingsmogelijkheden bij de werkgever zijn."

In deze bepaling zijn drie voorwaarden voor opzegging van een dienstverband vavat, te weten:

1. de ziekte of arbeidsongeschiktheid heeft tenminste 24 maanden geduurd;
2. herstel is binnen zes maanden na deze 24 maanden niet te verwachten;
3. er zijn geen reële plaatsingsmogelijkheden bij de werkgever.

De Commissie zal eerst nagaan of aan deze voorwaarden is voldaan.

Vaststaat, dat appellant sinds 19 april 2000 ziek is. Op het moment, dat verweerder het bestreden besluit nam (op 27 mei 2002), had de ziekte c.q. arbeidsongeschiktheid van appellant derhalve tenminste 24 maanden geduurd. Aan de eerste voorwaarde is mitsdien voldaan.

Ten aanzien van de tweede voorwaarde is van belang het door UWV-USZO bij schrijven van 11 maart 2002 desgevraagd aan verweerder uitgebrachte functieongeschiktheidsadvies. Dit advies, met de daarbij behorende motivering, luidt (voorzover van belang) als volgt:

“De arts van USZO is tot de conclusie gekomen, dat uw werknemer voor de functie van docent economie op de voorgenomen ontslagdatum twee jaar arbeidsongeschikt is wegens ziekte of gebrek en dat naar verwachting ook nog zal zijn zes maanden na die datum. Uw werknemer is op termijn van zes maanden na de voorgenomen ontslagdatum in casu 1 december 2002 niet functiegeschikt te achten, omdat er een blijvende discrepantie is tussen de arbeidsbelasting in de functie van docent economie en de gezondheidstoestand van uw werknemer.”

Gesteld noch gebleken is, dat dit advies op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen of inhoudelijke gebreken vertoont. Verweerder mocht dit advies dan ook aan zijn besluit ten grondslag leggen. Hij mocht er derhalve van uitgaan, dat herstel binnen zes maanden na de 24 maanden ziekte niet te verwachten is. Daarmede is aan de tweede voorwaarde voldaan.

Met betrekking tot de derde voorwaarde overweegt de Commissie het volgende.

Uit de stukken is naar het oordeel van de Commissie genoegzaam komen vast te staan, dat verweerder serieuze pogingen heeft ondernomen om reële plaatsingsmogelijkheden voor appellant te zoeken. Er is een sterkte-zwakke analyse, inclusief een belastbaarheidsonderzoek, uitgevoerd. Het onderzoek geeft blijkens mededelingen van de bedrijfsarts aan, dat appellant niet langer geschikt is voor het onderwijs. Dit wordt nog eens bevestigd door het standpunt van UWV-USZO van 11 maart 2003 inzake het functieongeschiktheidsadvies alsmede de indeling in de arbeidsongeschiktheidsklasse van 80-100 %. De pogingen tot herplaatsing konden dan ook niet slagen. Hierbij speelde ook een rol dat appellant zelf niet aangaf wat hij wilde. De Commissie acht in dit verband tevens van belang, dat verweerder appellant zelfs tijdens diens afwezigheid wegens ziekte desgevraagd verlof heeft verleend om in Engeland alsmede later in Zwitserland een cursus te volgen. Ook aan de derde voorwaarde is derhalve naar het oordeel van de Commissie voldaan.

De omstandigheid, dat aan bovengenoemde voorwaarden is voldaan, brengt nog niet met zich, dat verweerder gehouden was het dienstverband op te zeggen. Opzegging van een dienstverband is een bevoegdheid, geen verplichting. Bij de beantwoording van de vraag, of verweerder in redelijkheid van deze bevoegdheid gebruik heeft kunnen maken, is van belang de stelling van appellant (zoals hiervoor uiteengezet), dat de arbeidsongeschiktheid grotendeels door toedoen van verweerder is veroorzaakt.

Eén van de omstandigheden, die appellant in dit verband heeft aangevoerd, is de kwestie van het lokaal. Te dien aanzien is de Commissie gebleken, dat verweerder aanvankelijk het verzoek van appellant om een ander lokaal heeft afgewezen om onderwijskundige redenen (te weten concentratie van bepaalde leerjaren in een bepaald deel van het schoolgebouw) alsmede vanwege de wens van een docent, die op het punt stond met pensioen te gaan en die voor de hem nog resterende – korte - tijd niet van lokaal wilde veranderen. Verweerder had derhalve enerzijds met deze belangen te maken, maar anderzijds met die van appellant. Niet gesteld kan worden, dat verweerder die afweging op onredelijke wijze heeft gemaakt, te meer daar uiteindelijk aan de wens van appellant tegemoet is gekomen.

De Commissie is voorts genoegzaam gebleken, dat verweerder appellant meer dan voldoende begeleiding heeft aangeboden na zijn terugkeer uit Afghanistan. Het feit, dat appellant zelf op bepaalde momenten heeft aangegeven geen behoefte te hebben aan begeleiding en verweerder derhalve de begeleiding heeft onderbroken, kan verweerder niet worden verweten.

Naar het oordeel van de Commissie is niet aannemelijk gemaakt, dat het verweerder kan worden aangerekend, dat bepaalde collega's appellant onaangenaam zouden hebben bejegend, zulks te minder, nu verweerder dit punt in november 2001 heeft opgepakt in gesprekken.

De Commissie is ook niet tot de overtuiging kunnen komen, dat verweerder – los van de procedure inzake het vaststellen van de arbeidsongeschiktheid – aanstuurde op een vertrek van appellant van de school. Verweerder is appellant in velerlei opzicht ter wille geweest, blijkende uit het verlenen van verlof voor twee jaar en daarna nog twee maal gedurende kortere tijdsbestekken tijdens de

ziekteperiode van appellant. Ook de toonzetting van de brieven van de schoolleiding wijst in generlei opzicht op een door verweerder vooraf opgezet plan om appellant te laten vertrekken. Verweerder heeft geen initiatief genomen tot het starten van een outplacementprocedure. Dat was een intentie van de bedrijfsarts, niet van verweerder. Dat appellant zich neerlegde bij een afscheid, kan ook blijken uit zijn brief van 11 april 2002 aan de schoolleiding, waarin hij – naar aanleiding van de eindrapportage van de USZO-arts – opmerkt, dat het er naar uitziet, dat zij binnenkort afscheid van elkaar moeten nemen.

Op grond van al het vorenoverwogene komt de Commissie tot de slotsom, dat de arbeidsongeschiktheid van appellant niet in zodanige mate aan verweerder is te wijten, dat verweerder het dienstverband in redelijkheid niet had mogen opzeggen op grond van het bepaalde in artikel F7, eerste lid, onder e, van de CAO.

Aangezien ook overigens niet is gebleken, dat het bestreden besluit in aanmerking komt om te worden vernietigd, dient het beroep te worden verworpen.

De Commissie is niet bevoegd te oordelen over het toekennen van een schadeloosstelling.

Beslissing.

De Commissie

1. verwerpt het beroep tegen het besluit tot het verlenen van ontslag aan appellant;
2. verklaart zich onbevoegd kennis te nemen van de vordering van appellant tot schadeloosstelling.

Ontslag op grond van artikel F7, onder 1 sub a van de CAO subsidiair op grond van onbekwaamheid of ongeschiktheid, anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken als bedoeld in artikel F7, onder 1 sub b van de CAO

**De commissie is van mening dat de door verweerder aan het plichtsverzuim ten grondslag gelegde feiten onvoldoende zijn onderbouwd om tot een ontslag op die grond te besluiten. Niet staande kan worden gehouden, dat verweerder niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten tot het gegeven ontslag op de grond als bedoeld in artikel F7, onder 1, sub b, van de CAO. De Commissie vernietigt het gegeven ontslag voorzover dit steunt op artikel F7, onder 1, sub a, van de van toepassing zijnde CAO;
De Commissie verwerpt het beroep voor het overige**

Uitspraak op het beroep van

*** (appellant)

tegen een besluit van het bestuur van de Vereniging *** (verweerder).

Het procesverloop.

Bij schrijven van 5 juni 2002 heeft verweerder appellant in kennis gesteld van zijn voornemen appellant te ontslaan op grond van plichtsverzuim als bedoeld in artikel F7, onder 1, sub a, van de toepasselijke CAO-VO, subsidiair op grond van onbekwaamheid of ongeschiktheid voor de door hem uitgeoefende functie, anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken als bedoeld in artikel F7, onder 1, sub b, van deze CAO.

Tegen dit schrijven heeft appellant bij brief van 10 juni 2002 verweer gevoerd. De gemachtigde van appellant, M. heeft bij brief van 28 juni 2002 verweer gevoerd.

Bij schrijven van 5 juli 2002 heeft mevrouw mr. M.G., appellant mededeling gedaan van het besluit van verweerder hem te ontslaan op grond van plichtsverzuim als bedoeld in artikel F7, onder 1, sub a, van de CAO-VO subsidiair onbekwaamheid of ongeschiktheid voor de door hem uitgeoefende functie, anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken als bedoeld in artikel F7, onder 1, sub b, van de CAO-VO.

Tegen dit besluit heeft appellant bij schrijven gedateerd 15 augustus 2002, blijkens het faxformulier op diezelfde dag verzonden en bij de Commissie ingekomen, beroep bij de Commissie ingesteld.

Verweerder heeft bij schrijven van 25 september 2002 een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft geen gebruik gemaakt van de hem bij schrijven van 3 oktober 2002 door de Commissie geboden gelegenheid te reageren op het verweerschrift, en wel – naar hij heeft medegedeeld na ontvangst van de oproep voor de zitting – omdat evengenoemd schrijven van 3 oktober 2002 in een ander dossier is terecht gekomen.

Bij schrijven van 8 november 2002 heeft appellant nadere stukken aan de Commissie en verweerder doen toekomen.

De Commissie heeft de zaak op 11 november 2002 in een openbare zitting te 's-Gravenhage behandeld. Partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten nader toegelicht, appellant in persoon en bijgestaan door M., voornoemd, en verweerder bij monde van mevrouw mr. M.G., voornoemd, alsmede P., als onderwijsdirecteur in dienst van de onder verweerder ressorterende Christelijke Scholengemeenschap ***, en mevrouw drs. B., als stafdirecteur Personeel en Organisatie ad interim werkzaam bij voornoemde scholengemeenschap.

Naar aanleiding van het ter zitting verhandelde heeft verweerder bij schrijven van 19 november 2002 nog nadere stukken aan de Commissie en in afschrift aan appellant doen toekomen, waarop appellant bij faxbrief van 19 november 2002 heeft gereageerd.

De standpunten van partijen.

Het standpunt van appellant.

Het standpunt van appellant, zoals verwoord in de stukken en ter zitting, komt op het volgende neer.

- Het bestreden besluit is onbevoegdlijk genomen. Ook de na de zitting toegezonden machtiging maakt dit niet anders.
- Ten onrechte stelt verweerder, dat appellant niet heeft meegewerkt aan het functieongeschiktheidsadvies. Volgens mededelingen van de arts aan appellant was hij niet verplicht te verschijnen op het onderzoek. Appellant heeft data genoemd, waarop hij telefonisch heeft gesproken met de betreffende personen.
- Het is onjuist, dat appellant niet zou zijn ingegaan op aanbiedingen met betrekking tot outplacement, zoals verweerder beweert. Appellant heeft verweerder medegedeeld, dat outplacement gezien zijn medische situatie niet tot de mogelijkheden behoorde.
- Appellant bestrijdt, dat hij onbekwaam of ongeschikt zou zijn voor zijn functie anders dan op grond van ziels- en lichaamsgebreken. Hij heeft steeds betoogd, dat hij zijn functie niet kan uitoefenen wegens ziekte. Hij voelt zich daarin gesteund door de psycholoog mevrouw T. alsmede de bedrijfsarts W., die op 21 november 2000 heeft verklaard, dat appellant arbeidsongeschikt is voor zijn functie. Verweerder stelt dan ook ten onrechte, dat het hem niet aangaat, dat appellant is verwikkeld in een WAO-procedure. Tegen de weigering hem een WAO-uitkering toe te kennen, heeft appellant beroep ingesteld bij de Rechtbank Leeuwarden. Dit beroep is ongegrond verklaard. Op het hiertegen ingestelde hoger beroep heeft de Centrale Raad van Beroep nog niet beslist. In die procedure betoogt appellant onder meer, dat de verzekeringsarts van het USZO niet zonder meer voorbij kan gaan aan het specialistische oordeel van mevrouw T.. Appellant heeft de Centrale Raad gevraagd een deskundige op het gebied van de psyche in te schakelen.
- De conclusie van verweerder, dat appellant niets wil, steunt niet op feiten. Verweerder heeft geen telefoonnotities of andere stukken overgelegd, waaruit de beweerdde weigerachtige houding van appellant zou kunnen blijken

Concluderend stelt appellant, dat verweerder op grond van onjuiste feiten tot de zwaarst mogelijke maatregel heeft besloten. Het bestreden besluit kan naar zijn mening dan ook niet in stand blijven.

Het standpunt van verweerder.

Het voornemen tot ontslag vermeldt het volgende. Tijdens het ziekteverzuim van appellant van 19 maart 1998 tot 21 december 1998 heeft verweerder alles in het werk gesteld om tot een goede reïntegratie te komen. Een en ander heeft ertoe geleid, dat appellant in januari 1999 zijn werk heeft hervat. Vanaf 6 september 1999 is er wederom sprake van ziekteverzuim. Door de schoolleiding is vervolgens ondersteuning aangeboden, waaronder de mogelijkheid tot omscholing. Uit het in die tijd

opgestelde reïntegratieplan bleek, dat appellant zichzelf ongeschikt voor zijn functie achtte. Een poging een WAO-uitkering te verkrijgen, is mislukt. Tijdens die procedure is er mede op verzoek van de schoolleiding een psychodiagnostisch onderzoek uitgevoerd. De bedrijfsarts heeft de conclusies van dat onderzoek in globale zin bij brief van 21 november 2000 aan de schoolleiding medegedeeld. Appellant heeft nimmer inzage verleend van het rapport aan de schoolleiding. Verweerder heeft uit evengenoemde brief van de bedrijfsarts afgeleid, dat er is geadviseerd, dat partijen een einde aan de arbeidsverhouding dienen te maken. Ook outplacement is geadviseerd in die brief. Overleg tussen de raadsman van appellant en verweerder, die een outplacementprocedure heeft aangeboden, heeft niet geleid tot het maken van afspraken. Verweerder heeft vervolgens een functieongeschiktheidsadvies aangevraagd. Appellant is de afspraak, die de bedrijfsarts met appellant had gemaakt om tot een verantwoord advies te komen, niet nagekomen. Nadat het USZO op 27 februari 2002 een negatief functieongeschiktheidsadvies had uitgebracht (inhoudende, dat appellant in staat wordt geacht de functie van docent te vervullen), is door verweerder appellant nogmaals een outplacementprocedure aangeboden. Noch appellant noch zijn raadsman heeft hierop gereageerd. Telefonisch heeft appellant aan de raadvrouw van verweerder, mr. M.G., te kennen gegeven geen enkel initiatief te zullen ontplooien.

De weigerachtige houding van appellant met betrekking tot een behoorlijke afwikkeling van de arbeidsverhouding, in die zin, dat hij niet heeft meegewerkt aan het functieongeschiktheidsadvies en niets onderneemt om weer elders te worden opgenomen in het arbeidsproces, merkt verweerder aan als plichtsverzuim in de zin van de CAO.

Tevens leiden deze feiten tot de conclusie, dat appellant ongeschikt/onbekwaam is voor zijn functie anders dan door ziels- of lichaamsgebreken. Immers, door het verzuim en zijn verdere gedrag geeft appellant te kennen, dat hij de verantwoordelijkheid verbonden aan de functie niet aankan.

In het bestreden besluit heeft verweerder aangegeven, dat het verweer van appellant en zijn raadsman geen aanleiding vormt om een ander standpunt in te nemen dan in het voornemen is vervat. De door appellant aangevoerde redenen – te weten zijn arbeidsongeschiktheid - voor het feit, dat hij niet heeft gereageerd op voorstellen van verweerder, is in de visie van verweerder niet valide, omdat de bedrijfsarts en het USZO objectief hebben vastgesteld, dat hij arbeidsgeschikt is. Bovendien zou zelfs een eventuele arbeidsongeschiktheid niet inhouden, dat appellant niet zou zijn gehouden tot een reactie op brieven of verzoeken van verweerder. Overigens kan volgens verweerder uit het oordeel van de psycholoog ook niet zonder meer worden afgeleid, dat appellant arbeidsongeschikt is. De psycholoog adviseert wel tot een einde van de arbeidsrelatie en tot een outplacement.

Beoordeling van het geschil.

Het bestreden besluit strekt tot opzegging van het dienstverband van appellant als leraar aan de Christelijke Scholengemeenschap *** wegens plichtsverzuim subsidiair onbekwaamheid of ongeschiktheid voor de door hem uitgeoefende functie, anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken, een en ander met toepassing van artikel F7, onder 1, sub a, subsidiair sub b, van de verlengde CAO-VO 1998-1999 (hierna te noemen: de CAO).

Ingevolge artikel F7, aanhef, onder 1, sub a, b en e, van de CAO kan opzegging van een dienstverband voor onbepaalde tijd plaatsvinden op grond van:

- a. plichtsverzuim als bedoeld in artikel F10, tweede lid;
- b. onbekwaamheid of ongeschiktheid van de werknemer voor de door hem uitgeoefende functie, anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken;

e. ziekte of arbeidsongeschiktheid, indien dat tenminste 24 maanden heeft geduurd en herstel binnen zes maanden na deze 24 maanden niet te verwachten is en er bovendien geen reële herplaatsingsmogelijkheden bij de werkgever zijn.

Blijkens het bepaalde in artikel F10, tweede lid, van de CAO wordt onder plichtsverzuim verstaan het overtreden van de voor de werknemer geldende voorschriften, het niet nakomen van hem opgelegde verplichtingen alsmede het doen of nalaten van datgene dat de werknemer bij een goede uitoefening van zijn functie behoort na te laten of te doen.

Appellant heeft betoogd, dat het door mevrouw mr. M.G. ondertekende bestreden besluit onbevoegdelijk is genomen. Ook de na de zitting toegezonden machtiging brengt hem niet tot een andere mening.

De Commissie deelt dit standpunt van appellant niet. Zij overweegt daartoe het volgende. Blijkens de machtiging, die op verzoek van de Commissie na de zitting is overgelegd, heeft verweerder mr. M.G., gemachtigd om de Vereniging te vertegenwoordigen in arbeidsgeschillen en namens haar besluiten te concipiëren, processtukken te vervaardigen, onderhandelingen te voeren en contracten te sluiten.

Weliswaar is deze machtiging niet gedateerd, maar de strekking is, dat de machtiging geldt zolang mr. M.G. werkzaam is bij ***.

Bij schrijven van 5 juli 2002 heeft mr. M.G. voornoemd het thans bestreden besluit van verweerder aan appellant medegedeeld. Mr. M.G. heeft niet zelf het besluit genomen. Gesteld noch gebleken is, dat verweerder niet zelf het besluit zou hebben genomen. De ondertekening van de brief, waarbij mr. M.G. het bestreden besluit meedeelt, moet naar het oordeel van de Commissie worden aangemerkt als een vertegenwoordiging van verweerder in arbeidsgeschillen. Daarmede is het besluit op bevoegde wijze aan appellant medegedeeld.

De Commissie zal thans een oordeel geven over de eerste ontslaggrond, te weten plichtsverzuim.

Ontslag wegens plichtsverzuim van een docent met een lang dienstverband, zoals appellant, die sinds 1976 in dienst is van (de rechtsvoorganger van) verweerder, is een vergaand besluit. Zo een besluit dient dan ook te steunen op een deugdelijke motivering. Voorts dient dit besluit evenredig te zijn aan het gepleegde plichtsverzuim, alle omstandigheden in aanmerking genomen. Met betrekking tot de vraag, of het bestreden besluit aan die eisen voldoet, overweegt de Commissie het volgende. Zij stelt voorop, dat niet is gebleken, dat er reeds gedurende langere tijd sprake was van handelen of nalaten dat niet zou passen in een goed werknemerschap.

Aan de Commissie is overgelegd een verslag van een functioneringsgesprek tussen P. en appellant, gehouden op 4 juni 1999. Daaruit blijkt, dat appellant goed in zijn vak is en een gewaardeerd collega is. Wel komt naar voren, dat appellant zich zwaar belast voelt. Afgesproken is dan ook, dat appellant contact met de bedrijfsarts zou opnemen. Dit is ook gebeurd. Mede naar aanleiding daarvan is op kosten van verweerder een psychologisch advies uitgebracht door mevrouw drs. T., als psycholoog werkzaam bij ***. De bedrijfsarts heeft dit advies op 20 november 2000 met appellant besproken. Bij brief van 21 november 2000 heeft de bedrijfsarts de kern van het advies (in zijn woorden) aan verweerder medegedeeld, luidende als volgt:

“Mevrouw T., de psychologe, ziet geen heil in inzichtgevende therapie, noch in meer praktische begeleidingsvormen, zoals meer lichaamstherapie of stresshantering. Zij verwacht hier weinig resultaten van. De enige opening die zij ziet, is een verandering aan te brengen in de omstandigheden. Zij verwacht niet dat het huidige verzuim- en arbeidspatroon doorbroken wordt “wanneer betrokkene in deze functie en werkomgeving werkzaam blijft.” Haar voorstel is, dat werkgever en werknemer met elkaar in gesprek gaan, waarbij het uitgangspunt is dat dhr. H. de

organisatie gaat verlaten. Volgens haar zou je bijvoorbeeld aan een outplacementtraject kunnen denken.”

Vervolgens hebben er gesprekken plaatsgevonden tussen appellant (en zijn raadsman) en vertegenwoordigers van verweerder. Er zijn echter geen concrete afspraken gemaakt over outplacement. Op nadere verzoeken van verweerder aan appellant om te reageren, is hij niet ingegaan. Appellant heeft daarvoor als reden aangevoerd, dat hij zich – in verband met chronische hoofdpijn - te ziek voelde om aan omscholing te doen ten einde tot outplacement te komen. Bovendien was – naar hij heeft gesteld - het volgen van een outplacementprocedure slechts een advies van mevrouw T.

Naar het oordeel van de Commissie kan weliswaar worden vastgesteld, dat er tussen partijen sprake is geweest van miscommunicatie op het punt van het al dan niet volgen van een outplacementprocedure, maar de Commissie is in het onderhavige geval niet gebleken van een plicht tijdens appellant tot het meewerken aan zo een procedure. In elk geval wijst het advies van mevrouw T. niet in de richting van het opleggen van zulk een verplichting.

Naast de kwestie van het beweerdelijk niet meewerken aan een outplacementprocedure heeft verweerder voorts als grond voor het gestelde plichtsverzuim aangevoerd, dat appellant niet heeft meegewerkt aan een functieongeschiktheidsadvies. Als verweer daartegen heeft appellant in zijn verweerbrief van 10 juni 2002 nauwkeurig – onder vermelding van data van telefoongesprekken en personen met wie hij heeft gesproken - aangegeven, dat hij volgens met name genoemde medewerkers van het USZO niet verplicht was te komen. Hem werd gezegd, dat de uitslag hem wel zou worden toegestuurd.

De Commissie heeft geen reden te twijfelen aan de juistheid van het door appellant op dit punt gestelde. Verweerder heeft althans geen stukken overgelegd, waaruit een andersluidende conclusie zou kunnen worden afgeleid.

Het vorenstaande in onderling verband en samenhang gezien leidt de Commissie tot het oordeel, dat de door verweerder aan het plichtsverzuim ten grondslag gelegde feiten onvoldoende zijn onderbouwd om tot een ontslag op die grond te besluiten. De Commissie komt temeer tot dit oordeel vanwege de ter zitting namens verweerder gedane mededeling, dat verweerder tot ontslag wegens plichtsverzuim heeft besloten om op die wijze een reactie van appellant uit te lokken. Dit doel kan geen reden zijn voor een ontslag wegens plichtsverzuim.

Uit het vorenstaande volgt, dat het gegeven ontslag voorzover gegrond op plichtsverzuim, niet in stand kan blijven.

Ten aanzien van de subsidiaire ontslaggrond overweegt de Commissie het volgende.

Vast staat, dat appellant vanaf november 2000, na het bekend worden van het rapport van ***, niet meer heeft gewerkt. Voor genoemd tijdstip heeft hij – sinds september 1999 – minder dan 50 % gewerkt. Tevens staat vast, dat UWV USZO bij schrijven van 27 februari 2002 aan verweerder een zogenoemd negatief functieongeschiktheidsadvies heeft uitgebracht. Dit advies en de motivering luidt als volgt:

“De arts van USZO is tot de conclusie gekomen dat uw werknemer voor de functie van docent geschiedenis op de door u aangegeven voorgenomen ontslagdatum niet gedurende 24 maanden ongeschikt is wegens ziekte of gebrek. Uw werknemer heeft geen beperkingen die een rechtstreeks en objectief medisch vast te stellen gevolg zijn van ziekte of gebreken. Op grond daarvan wordt betrokkene in staat geacht de functie van docent geschiedenis te kunnen vervullen.”

Voorts is de Commissie gebleken, dat UWV USZO afwijzend heeft beslist op de aanvraag om aan appellant met ingang van 4 september 2000 een WAO-uitkering toe te kennen. De Rechtbank te Leeuwarden heeft het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Tegen deze

uitspraak heeft appellant op 19 februari 2002 hoger beroep bij de Centrale Raad van Beroep ingesteld. Hierop is nog niet beslist.

Het vorenstaande betekent, dat verweerder niet de mogelijkheid had om appellant te ontslaan wegens ziekte of arbeidsongeschiktheid op grond van artikel F7, onder 1, sub e, van de CAO. De Commissie is echter van oordeel, dat van verweerder niet kon worden verlangd om het dienstverband van appellant, die al vanaf september 1999 tot november 2000 niet meer volledig heeft gewerkt en sinds november 2000 in het geheel niet meer, voort te zetten. Hierbij is naar het oordeel van de Commissie ook van belang, dat appellant het – door verweerder bekostigde – rapport van *** niet aan verweerder heeft overgelegd. Verweerder heeft slechts kennis kunnen nemen van een weergave van een aantal passages door de bedrijfsarts. Daardoor heeft appellant verweerder de mogelijkheid ontnomen zich bij een te nemen besluit mede te baseren op genoemd rapport en dit stuk wellicht te voegen bij de aanvraag om een door UWV USZO uit te brengen functieongeschiktheidsadvies. Uit de summier weergave van dat rapport door de bedrijfsarts valt niet af te leiden, dat appellant wegens ziekte voor zijn functie ongeschikt is geacht.

Onder deze omstandigheden kan naar het oordeel van de Commissie niet worden staande gehouden, dat verweerder niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten tot het gegeven ontslag op de grond als bedoeld in artikel F7, onder 1, sub b, van de CAO.

Aangezien de Commissie ook overigens niet is gebleken, dat het gegeven ontslag voorzover dit steunt op de subsidiaire ontslaggrond, gebreken vertoont, dient het daartegen gerichte beroep in zoverre te worden verworpen.

Beslissing.

1. De Commissie vernietigt het gegeven ontslag voorzover dit steunt op artikel F7, onder 1, sub a, van de van toepassing zijnde CAO;
2. De Commissie verworpt het beroep voor het overige.

Uitspraken van de Commissie van Beroep voor het
Confessioneel Beroepsonderwijs en Volwasseneneducatie

Overzicht

2002/01	Ontslag en schorsing op grond van artikel H 54 en H 41 van de CAO BVE
2002/02	`Berisping conform artikel H-42 van de CAO BVE
2002/03	Berisping conform artikel H-42 van de CAO BVE
2002/04	Niet ontvankelijk wegens niet aanvullen van gronden
2002/05	Niet ontvankelijk wegens termijnoverschrijding
2002/06	Berisping conform artikel H-42 van de CAO BVE
2002/07	Niet-ontvankelijk wegens termijnoverschrijding

Ontslag en schorsing op grond van artikel H 54 en H 41 van de CAO BVE

Nu de Commissie niet in staat is de aan appellant verweten feiten en gedragingen op waarheidsgehalte te onderzoeken, moet de Commissie de conclusie trekken dat het beroep van appellant tegen zijn ontslag en schorsing gegrond moet worden bevonden.

De Commissie van beroep als bedoeld in hoofdstuk N van de Cao-Bve

heeft in de zaak van

*****, wonende te *****, appellant, gemachtigde: *****, advocaat te *****,

tegen

***** gevestigd te***, gemachtigde***, advocaat te*****,

de volgende beslissing gegeven.

De loop van het geding

Appellant is op 8 maart 2002 in beroep gekomen door indiening van een beroepschrift met bijlagen, bij de Commissie ingekomen op 11 maart 2002.

Verweerder heeft op 27 maart 2002 een verweerschrift ingediend bij de Commissie.

De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Eindhoven op 15 mei 2002. Aangezien een lid van de Commissie gekozen door de besturen verhinderd was aan de behandeling deel te nemen heeft het jongste in leeftijd zijnde lid gekozen door de vakorganisaties niet aan de stemming in raadkamer deelgenomen.

Ter zitting zijn verschenen appellant, bijgestaan door zijn gemachtigde, en verweerder in de persoon van de heren***, lid van het college van bestuur, ***, hoofd dienst personeel, bijgestaan door zijn gemachtigde.

Partijen hebben hun respectieve standpunten nader toegelicht en vragen van de Commissie beantwoord.

De inhoud van voormelde stukken geldt als hier herhaald en ingelast.

De feiten

Appellant is volgens de schriftelijke arbeidsovereenkomst, door partijen getekend op 16 juni 1999, in dienst van verweerder als docent. De arbeidsovereenkomst is aangegaan voor onbepaalde tijd met een betrekkingssomvang van 0,5868. Op de arbeidsovereenkomst is van toepassing de CAO-BVE 1998-1999.

Bij aangetekend schrijven van 31 januari 2002 is appellant door het college van bestuur het volgende bericht.

Het college van bestuur van het *** College heeft, refererend aan de brief van d.d. 21 december 2001, besloten u met in achtneming van de wettelijke opzegtermijn primair op grond van artikel H 54 lid a van de CAO-8VE en subsidiair op grond van artikel H 54 lid b van de CAO-8VE per 1 juni 2002 te ontslaan.

Ter onderbouwing van het ontslag en als reactie op uw verweer, zoals dit in de brief van 16 januari 2002 door het advocatenkantoor *** is verwoord, deel ik u mee dat het college van bestuur intern de door u gestelde 'subjectieve mening' van ondergetekende heeft getoetst aan de feitelijke situatie. Hiervoor heeft het college van bestuur voormalige en huidige leidinggevendenden van u verzocht, het aan u verstrekte dossier te herbevestigen door nogmaals hun visie op uw functioneren als docent te willen geven. Deze contacten hebben de visie van het college van bestuur niet doen veranderen. Aan de hand van het dossier is het onderstaande overzicht opgesteld met betrekking tot het (vele malen) gesignaleerd plichtsverzuim en het niet nakomen van met u gemaakte afspraken. Op grond van de hoofdtaken van uw functie van docent is dit overzicht opgesteld.

1. Lesgevende en begeleidende taak

In de notities en de klachten van deelnemers van oktober / november 1997, 3 december 1997, februari 1998, 18 en 19 mei 2000 en 16 januari 2002 die met u zijn besproken, blijkt dat u uw reguliere taken als docent niet conform uw functiebeschrijving invult. De lesvoorbereiding, de verzorging van de (praktijk)lessen en de begeleiding van deelnemers worden door u verwaarloosd. Als docent houdt u zich niet aan de lesstof, u behandelt de lesstof onvoldoende en de begeleiding van de deelnemers is onvoldoende. Deelnemers klagen over uw taakopvatting en plichtsverzuim als docent.

2. Beroepspraktijkvorming

Als docent is één van uw hoofdtaken het onderhouden van contacten met beroepspraktijkplaatsen in de branche en het begeleiden van deelnemers. Deze beroepspraktijkplaatsen zijn van essentieel belang voor de deelnemers die een beroepsbegeleidende leerweg volgen. Deze deelnemers hebben een leerarbeidsovereenkomst en dienen door de praktijkdocent van het ***College te worden begeleid. Uit de verslagen en de memo's van december 1.'9~ , 2 juni 1999, november 1999, mei 2000, 16 januari 2002 blijkt dat u buiten de normale procedures van het onderwijsteam horeca van het **** College afspraken heeft gemaakt met beroepspraktijkplaatsen en deelnemers, die buiten de wettelijke kaders en uw bevoegdheid als docent vallen. Het plaatsen van deelnemers in niet erkende leerbedrijven, het niet ingepland bezoeken van beroepspraktijkplaatsen en het niet of inadequaat verzorgen van de verslaglegging met betrekking tot de beroepspraktijkvorming, onderstreept dat u meerdere malen gemaakte afspraken en verplichtingen als docent niet bent nagekomen.

Voor de collega docenten, de deelnemers, de horeca-praktijkplaatsen en voor de werkgever brengt uw structurele plichtsverzuim op het terrein van de beroepspraktijkvorming schade toe aan het onderwijsteam horeca en de goede naam van de instelling.

3. Het vervaardigen van lesmateriaal en toetsing en examinering

Uit de verslagen en notities van september / oktober 1998, februari / maart 1999, januari 2000, 9 januari 2002 blijkt dat u reguliere taken op dit terrein alsmede afspraken en verplichtingen die u als docent heeft, bij herhaling niet invult of niet bent nagekomen.

Het college van bestuur wenst te onderstrepen dat uw plichtsverzuim langere tijd met de mantel der liefde bedekt is gebleven. Meerdere collega's en leidinggevendenden hebben al dan niet opgetekend aangegeven dat zij u ondersteuning en begeleiding hebben aangeboden bij het verrichten van uw reguliere takenpakket. Dit past binnen de cultuur van een onderwijsorganisatie als het ***College. Uit

uw verweerschrift blijkt op geen enkele wijze dat u erkent steken te hebben laten vallen, terwijl collega's en leidinggevend en u ondersteuning en begeleiding hebben aangeboden. Voor zover zou blijken dat uw handelingen geen plichtsverzuim zouden opleveren, bent u onbekwaam of ongeschikt voor het uitoefenen van uw functie van docent. Het door het ****College- proberen bij te sturen van uw functioneren heeft niet geleid tot het gewenste resultaat.

Ik wens nadrukkelijk op te merken dat ik als lid van het college van bestuur met de portefeuille personele zaken, de afgelopen jaren meerdere indringende gesprekken met u heb gevoerd over de weergegeven klachten. In dit kader heeft u steeds toegezegd dat u zich alsnog aan de binnen onze instelling geldende kaders en afspraken zult houden. In het schooljaar 2000/2001 heb ik u meegedeeld dat ik, indien er zich weer klachten mochten voordoen, disciplinaire maatregelen zou nemen, waarbij ontslag voor de hand zou liggen.

De eindconclusie van het college van bestuur is dat u zich als docent gedurende een langere periode schuldig heeft gemaakt aan plichtsverzuim, bestaande uit het meerdere malen overtreden van geldende voorschriften, het niet nakomen van geldende verplichtingen alsmede het nalaten van hetgeen bij een normale uitoefening van uw functie als docent behoort, en zo toch zou blijken dat voornoemde feiten en omstandigheden geen plichtsverzuim opleveren, bent u onbekwaam en ongeschikt voor uw functie bij het ****College.

Op grond van bovenstaande feiten schorst het college van bestuur u met ingang van 1 februari 2002 op grond van artikel H 41 CAO-BVE.

Tegen deze besluiten tot schorsing en ontslag is appellant in beroep gekomen.

De gronden van het beroep

1

Appellant is inmiddels ruim 20 jaar als bevoegd docent werkzaam binnen het vakonderwijs. Naast zijn dienstverband voor 17 lesuren bij het ***College is hij ook nog 10 lesuren per week werkzaam op de beroepsonderwijsinstelling ****te ***. Ten aanzien van het functioneren van Appellant op ***zijn nimmer op en/of aanmerkingen gemaakt, integendeel.

2

Daar waar de werkzaamheden van Appellant binnen zijn dienstverband bij *** gelijk dan wel nagenoeg gelijk zijn aan de werkzaamheden van Appellant binnen het ***** College terwijl er op het functioneren van Appellant binnen ***** geen op- of aanmerkingen zijn, kan het niet anders zijn dan dat de door het ***** College

thans opgevoerde ontslaggronden, te weten plichtsverzuim/onbekwaamheid of ongeschiktheid voor de uitvoering van de functie onjuist zijn.

3.

Appellant merkt voorts op dat het *****College haar besluit tot ontslag van Appellant volledig baseert op de hierbij overgelegde "vertrouwelijke gespreksnotities over het functioneren van appellant". Deze "vertrouwelijke gespreksnotities" hebben in het kader van het dienstverband van appellant echter geen enkele status. Het zijn kennelijk niets anders dan (achteraf) uitgewerkte aantekeningen van zaken die kennelijk binnen de organisatie aan de heer ***op enig moment zijn gegeven. Inhoudelijk werd óp deze vertrouwelijke gespreksnotities tijdens de raadsman van appellant reeds gereageerd in diens brief van 16 januari 2002, welke brief is overgelegd. Ondanks hetgeen naar aanleiding van deze brief

in de ontslagbrief van 31 januari jl. wordt opgemerkt, staat appellant nog immer volledig achter hetgeen naar aanleiding van de notities is opgemerkt in de brief van 16 januari jl. De inhoud daarvan gelieve ten deze dan ook als overgenomen te worden beschouwd.

4

In de ontslagbrief van 31 januari 2002 wordt onder punt 1 ten aanzien van de lesgevende en begeleidende taak van appellant opgemerkt dat appellant zijn reguliere taken als docent niet conform zijn functiebeschrijving invult. Het is appellant echter niet duidelijk op welke "functiebeschrijving" ten deze wordt gedoeld. Appellant heeft nimmer een uitgewerkte functie- dan wel taakbeschrijving ontvangen. Appellant betwist ten stelligste dat zijn lesvoorbereiding, de verzorging van de praktijklessen en de begeleiding van de deelnemers door hem zouden worden verwaarloosd even zoals door hem de verwijten worden betwist als zou hij zich niet houden aan de lesstof, de stof onvoldoende behandelen en de deelnemers onvoldoende begeleiden. Dat er in een reeks van jaren een enkele keer door een leerling wordt geklaagd rechtvaardigt naar het oordeel van appellant niet een conclusie dat appellant zich zou schuldig maken aan plichtsverzuim als docent

5

Ter onderbouwing van de betreffende stelling wordt verwezen naar notities en klachten van deelnemers van oktober/november 1997, 3 december 1997, februari 1998, 18 en 19 mei 2000 en 16 januari 2002. Appellant merkt op dat notities en/of klachten van 16 januari 2002 hem volstrekt onbekend zijn. De "klacht" van 3 december 1997 ziet appellant thans voor het eerst en is, in ieder geval voor zover appellant zich kan herinneren, nimmer met hem besproken. De "klachten" van 18 mei zijn wel door de heer ****met appellant besproken en weerlegt c.q. opgelost.

6.

Wat betreft het op schrift gestelde door de heer ****merkt appellant op dat hij dit stuk voor het eerst ziet. Appellant wenst uitdrukkelijk te verwijzen naar het slot van de betreffende productie, waarin van de zijde van appellant is aangegeven dat er van de zijde van collega's van appellant opmerkingen naar buiten worden gebracht als zou men appellant er wel even uitwerken. Er is appellant toegezegd dat dit uitgezocht zou worden en dat dit door de heer ****hoog opgenomen zou worden. Echter, bij deze opmerking is het gebleven. Er is niets uitgezocht en er is verder niets mee gedaan, althans aan appellant is ter zake nimmer iets kenbaar gemaakt.

7.

De in de ontslagbrief onder punt 2 geuite verwijten aan het adres van appellant met betrekking tot vermeend tekortschieten zijnerzijds ten aanzien van zijn taken in het kader van de beroepspraktijkvorming, merkt appellant op dat hij de betreffende verwijten volstrekt niet kan plaatsen. Het verwijt is dat appellant buiten de normale procedures van het onderwijsteam horeca om afspraken zou hebben gemaakt met beroepspraktijkplaatsen en deelnemers, buiten het wettelijk kader en buiten zijn bevoegdheid. Ter zake deze verwijten kan appellant evenwel niets terugvinden in de aangehaalde "verslagen en memo's" die worden genoemd. Het enige stuk dat appellant in dit kader kan plaatsen is de overgelegde fax waarin de heer ****aan mevrouw ***meldt dat appellant eigenmachtig bedrijven zou bezoeken en zelfs met leerlingen naar bedrijven toe zou gaan om een werkplek te werven. Appellant is zich echter ter zake van geen kwaad bewust, integendeel. Uitdrukkelijk was appellant door de decaan ***van het ***College gevraagd om voor een bepaalde specifieke leerling, die zou gaan stoppen met de opleiding, een oplossing te zoeken en een werkplek. Indien er dan ook door appellant procedures en regels zijn overtreden, dan dient het verwijt ter zake niet op het bord van Appellant neergelegd te worden doch bij de betreffende decaan die appellant uitdrukkelijk om zijn medewerking en inzet ter zake had gevraagd. Juist uit het feit dat appellant aan het verzoek van de decaan heeft voldaan, blijkt wel dat appellant

zich wel degelijk volledig voor zijn werk inzet en zijn taak als vakleerkracht op het beroepsonderwijs serieus neemt.

8.

Van de onder punt 2 van de ontslagbrief aan het adres van appellant gemaakte verwijten blijft gezien het vorenstaande dan ook weinig of niets over. Het gaat dan ook volstrekt niet aan appellant structureel plichtsverzuim op het terrein van de beroepspraktijkvorming te verwijten.

9.

Tenslotte wordt onder punt 3 van de ontslagbrief gesteld dat appellant zijn reguliere taken op het vlak van vervaardigen van lesmateriaal, toetsing en examinering bij herhaling niet zou hebben ingevuld dan wel niet zou zijn nagekomen. Hoewel het in alle jaren van het dienstverband van Appellant wel eens is voorgekomen dat hij met de vervaardiging van het lesmateriaal en toetsen aan de late kant was, merkt appellant op dat ook dit absoluut niet gekwalificeerd kan en mag worden als plichtsverzuim. Appellant merkt op dat, anders dan in de ontslagbrief wordt gesuggereerd, hij ter zake ook steeds volledig alleen heeft gestaan en door collega's geïsoleerd is geworden.

10.

De stelling dat meerdere leidinggevenden zouden hebben aangeboden appellant te ondersteunen en te begeleiden bij het verrichten van zijn reguliere takenpakket, wordt absoluut niet door appellant onderschreven. In ieder geval heeft er nimmer enige begeleiding dan wel ondersteuning plaatsgevonden.

11.

Het is pertinent onjuist dat appellant niet zou erkennen dat hij in zijn meer dan 10-jarig dienstverband bij het ****College wel eens een steekje heeft laten vallen. Overal waar wordt gewerkt, worden fouten gemaakt en zulks is bij appellant niet anders als bij alle anderen binnen het ***College werkzaam. Indien er binnen het ****College een cultuur zou zijn zoals wordt gesuggereerd van hulpvaardigheid en ondersteuning, dan merkt appellant ter zake op dat hij daarvan in ieder geval nimmer iets heeft gemerkt. Integendeel, men wilde appellant er uit werken. Of de heer ****dit hoog heeft opgenomen zoals hij stelt, weet appellant uiteraard niet. Wel weet appellant dat er vervolgens niets mee gedaan is, althans naar appellant toe is daarover nimmer meer iets gecommuniceerd.

12

In de ontslagbrief wordt vervolgens gesteld dat, mocht het handelen van appellant geen "plichtsverzuim" opleveren, in ieder geval wel zou vaststaan dat hij onbekwaam of ongeschikt is voor het uitoefenen van zijn functie. Deze redenering ontgaat appellant ten enenmale. Onder het begrip plichtsverzuim is naar het oordeel van appellant iets geheel anders te verstaan dan onder het begrip onbekwaam of ongeschikt.

13

Terwijl in de ontslagbrief appellant een scala van verwijten voorgeschoteld krijgt en hem wordt verweten dat hij in zijn taakvervulling tekort is geschoten, moet worden geconcludeerd dat het ****College zelf in haar hoedanigheid van werkgeefster het met haar taakinvulling en taakopvatting niet te nauw neemt.

14

Immers, hoewel in de ontslagbrief uitdrukkelijk wordt gesteld dat meerdere malen zou zijn getracht bij te sturen in het functioneren van appellant, wordt dit op geen enkele wijze onderbouwd. Dit terwijl in de CAO zeer nadrukkelijk is geregeld dat het ****College als werkgever de verplichting heeft

regelingen te treffen en uit te voeren waarin procedures voor het houden van functioneringsgesprekken en beoordelingen zijn vastgelegd.

15

Appellant is inmiddels meer dan 10 jaar werkzaam bij het ***College. Functioneringsgesprekken in de zin van hoofdstuk E van de CAO hebben nimmer plaatsgevonden. Evenmin kent appellant schriftelijke beoordelingen, laat staan dat hem ooit "verbeterpunten" zijn voorgehouden waarop nadien is teruggekomen, etc., etc. De hele ontslagprocedure, zo moet appellant constateren, wordt volstrekt in strijd met de zorgvuldigheid die het ****College als goed werkgever betaamt en volstrekt in strijd met de verplichtingen die op het ***College als werkgever rusten, gebaseerd op persoonlijke notities van al dan niet gehouden vluchtige gesprekjes zonder enige status, waarop appellant zich niet of nauwelijks kan verweren .

16.

Tekenend voor het vorenstaande is bijvoorbeeld de in de ontslagbrief opgenomen opmerking van de heer ***"in het schooljaar 2000/2001 heb ik u medegedeeld dat ik, indien er zich weer klachten mochten voordoen, disciplinaire maatregelen zou nemen, waarbij ontslag voor de hand zou liggen." Appellant betwist ten stelligste dat hem een dergelijke mededeling/waarschuwing door de heer ***is gegeven. Het is Appellant dan ook een raadsel wanneer die mededeling aan hem zou zijn gedaan.

17

De eerste keer dat van de zijde van de werkgever het woord ontslag in de mond is genomen, is geweest in november 2001, naar aanleiding waarvan de overgelegde brief van de heer ***is gevolgd.

18

Opvallend is het overigens dat in het vertrouwelijke memo van de heer***, hoofd dienst personeel het advies om zonder dat er een volgens de CAO voorgeschreven personeelsbeoordeling heeft plaatsgevonden thans reeds over te gaan tot ontslagaanzegging wordt gebaseerd op de volstrekt onjuiste opmerking van de zijde van de heer ***dat in een laatste gesprek in 2000 (welk gesprek, wanneer en naar aanleiding waarvan blijft onduidelijk) aan appellant al zou zijn aangezegd dat er bij een volgende "klacht" een ontslagprocedure zou worden ingezet .

19

Appellant is dan ook van oordeel dat, zo er al sprake zou zijn van tekortkomingen in zijn functioneren, van het ***college als werkgever dan toch in ieder geval had mogen verwachten dat het op professionele wijze en zoals een goed werkgever betaamt, zulks met appellant zou hebben besproken in reguliere gestructureerde functioneringsgesprekken, waarbij dan ook gezamenlijk zou kunnen worden getracht te zoeken naar mogelijkheden ter verbetering, etc., etc.

20

Concluderend is appellant dan ook van oordeel dat de opzegging van zijn dienstverband op grond van plichtsverzuim dan wel onbekwaamheid c.q. ongeschiktheid onterecht is en niet voldoet aan de eisen van zorgvuldigheid. appellant kan zich daarbij niet aan de indruk onttrekken dan dat de onderhavige ontslagaanzegging het resultaat is van een vooropgezette actie van een of meerdere van zijn collega's om "hem er wel even uit te werken" waarover nota bene in mei 2000 reeds met de heer ***is gesproken. Daarbij is het des te opvallender dat het besluit tot ontslagaanzegging kennelijk wordt genomen naar aanleiding van de brief gedateerd 29 oktober 2001 van appellant aan de heren ***en***, sectordirecteur, naar aanleiding van een eerder gesprek dat hij heeft gehad met de

sectordirecteur en waarin hem werd verzocht op schrift te zetten wat hem dwars zat. Nadat hij dit had gedaan wordt vervolgens ineens een ontslagprocedure in gang gezet.

Het oordeel van de commissie

Verweerster heeft appellant ontslagen primair op grond van artikel H-54, CAO-BVE aanhef en sub a, terzake van plichtsverzuim en subsidiair op grond van artikel H-54, aanhef en sub b, CAO-BVE terzake van onbekwaamheid of ongeschiktheid van appellant voor de door hem uitgeoefende functie of voor de regelmatige vervulling daarvan, anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken. Bovendien heeft verweerster appellant geschorst op grond van artikel H-41 CAO-BVE terzake van plichtsverzuim. Zo luiden namelijk de door verweerster aangehaalde artikelen uit de CAO.

De Commissie verwijst naar artikel H-42 CAO-BVE, luidende:

onder plichtsverzuim wordt verstaan het overtreden van de voor de werknemer geldende voorschriften, het niet nakomen van voor hem geldende verplichtingen, alsmede het doen of nalaten van datgene dat de werknemer bij een goede uitoefening van zijn functie behoort na te laten of te doen.

Voorts verwijst de Commissie naar artikel A-16 CAO-BVE, waarin aangegeven is wat onder functie verstaan moet worden te weten: *het samenstel van werkzaamheden dat door de werknemer krachtens zijn arbeidsovereenkomst moet worden verricht zoals neergelegd in het functieboek van de instelling.*

Onder functieboek moet volgens artikel A-16b CAO-BVE worden verstaan: *het document van de instelling waarin voor elke in het formatieplan genoemde functie de beschrijving en waardering is opgenomen.*

Verweerster heeft ter zitting geen functieboek kunnen tonen als hierboven aangegeven.

Verweerster heeft ter zitting aangevoerd dat zij wel heeft een regeling waarin de procedures voor het voeren van functioneringsgesprekken met werknemers en voor het beoordelen zijn vastgelegd (artikel E-4 CAO-BVE), doch heeft zowel in haar verweerschrift als ter zitting moeten erkennen dat met appellant nimmer functioneringsgesprekken of beoordelingen hebben plaatsgevonden.

Aan beoordelingen kunnen rechtspositionele gevolgen verbonden worden (artikel E-6 CAO-BVE).

Verweerster voert aan dat appellant ernstig tekort geschoten in zijn functievervulling dan wel sprake is van plichtsverzuim. Nu er geen beoordelingen van appellant hebben plaatsgevonden heeft verweerster niet gestreefd naar optimale duidelijkheid voor appellant. Tijdens de functievervulling heeft appellant er recht op dat in beoordelingen wordt aangegeven waarin hij in ernstige mate tekort schiet. Hij heeft dan de mogelijkheid tot zelfcorrectie. Ook wordt de Commissie in een moeilijke positie geplaatst. De Commissie dient de door verweerster aangevoerde feiten en gedragingen te kunnen controleren, hetgeen zonder op de juiste wijze vastgestelde beoordelingen ten eerste wordt bemoeilijkt. Ook de verdediging van appellant wordt zodoende een schier onmogelijke taak opgelegd.

Door verweerster is aangevoerd dat door het lid van het college van bestuur met personeel in portefeuille vier maal met appellant een correctiegesprek is gevoerd. Wat de status van deze gesprekken ook mogen zijn van enige verslaglegging met wederzijdse instemming is de Commissie niet gebleken, zodat deze ook geen toetsingskader kunnen opleveren.

Er is met appellant een supervisie traject afgesproken, waarbij een externe supervisor behulpzaam zou zijn. Dit heeft geresulteerd in een drietal gesprekken waarna appellant het zou hebben afgebroken. Verder is er geen vervolg aan gegeven. Er zou geconstateerd zijn dat deze supervisie op geen enkele

wijze heeft bijgedragen tot een verbetering van het functioneren van appellant. Ook hier is geen sprake van een schriftelijke verslaglegging. Bovendien heeft een bespreking van de conclusie met appellant niet plaatsgevonden. Overigens is de Commissie van oordeel dat op verweerster de verplichting rust alles in het werk te stellen dat de supervisie voortgang had kunnen vinden.

Appellant is door zijn opeenvolgende (plaatsvervangend) sectordirecteuren diverse malen gewezen op onvolkomenheden. Daarvan zijn korte aantekeningen gemaakt en deze zijn gemeld aan het lid van het college van bestuur met personeel in zijn portefeuille. Deze aantekeningen strekken zich over jaren uit. Ook de inhoud van deze aantekeningen levert de Commissie geen juridisch relevant toetsingskader op, nu deze niet zijn opgenomen in daarvoor bij uitstek geëigende instrumenten als met voldoende procedurele waarborgen omklede beoordelingen van appellant. Nu blijven het eenzijdige aantekeningen, te summier om ter zitting voldoende te bespreken.

Nu de Commissie niet in staat is de aan appellant verweten feiten en gedragingen op waarheidsgehalte te onderzoeken, moet de Commissie de conclusie trekken dat het beroep van appellant tegen zijn ontslag en schorsing gegrond moet worden bevonden. Wel is de Commissie uit de bijlagen en het verhandelde ter zitting gebleken dat er sprake is van een vertrouwenscrisis tussen appellant enerzijds en het college van bestuur en docenten anderzijds. Dit zal op de instelling de nodige spanningen geven. Dit is echter voor de Commissie geen reden tot een andersluidend oordeel te komen. Wel zou dit mogelijk een reden kunnen zijn voor de rechter de arbeidsovereenkomst te ontbinden wegens gewichtige redenen.

Beslissing

De Commissie van Beroep voor het Confessioneel Middelbaar Beroepsonderwijs,

Rechtdoende:

Verklaart het beroep gegrond.

Berisping conform artikel H-42 van de CAO BVE

De Commissie is van oordeel dat verweerder naar redelijkheid het handelen van appellant heeft mogen opvatten als een plichtsverzuim als in artikel H-42 CAO-BVE bedoeld.

Verweerder heeft gemeend dit plichtsverzuim te moeten sanctioneren door het op leggen van een disciplinaire straf in de vorm van een berisping. Deze strafoplegging kan de Commissie niet marginaal toetsen in die zin dat een ernstige waarschuwing wellicht meer op zijn plaats was geweest. Appellant voert hieromtrent ook niets aan.

Het beroep dient derhalve ongegrond te worden bevonden.

De Commissie van beroep als bedoeld in artikel 4.1.5 Wet educatie en beroepsonderwijs

heeft in de zaak van

, wonende te, appellant, gemachtigde mr.***, advocaat te***,

tegen

Het Regionaal Opleidingen Centrum***, gevestigd te***, verweerder, gemachtigde mr.***, juridisch medewerker,

de volgende beslissing gegeven.

Het ontstaan en verloop van het geding

Appellant is in dienstbetrekking bij verweerder als docent binnen de Unit Horeca en Toerisme voor het vakgebied economie.

Bij schrijven van 21 september 2001 deelt de voorzitter van het college van bestuur van verweerder appellant mede, dat het college van bestuur voornemens is disciplinaire maatregelen te nemen in de vorm van een schriftelijke berisping vanwege plichtsverzuim als in dit schrijven nader aangegeven.

Op 26 oktober 2001 heeft de gemachtigde van appellant hiertegen een verweerschrift ingediend.

Bij schrijven van 26 oktober 2001 doet de gemachtigde van appellant opgave van een drietal met name genoemde getuigen.

Op 26 oktober 2001 heeft het verweer gesprek plaatsgevonden, waarvan een proces-verbaal is opgemaakt.

Vervolgens zijn eind november 2001 door verweerder de drie opgegeven getuigen gehoord.

Bij schrijven van 18 december 2001 deelt het college van bestuur van verweerder aan appellant het volgende mede:

“Bij brief van 21 september 2001 heb ik u mijn voornemen kenbaar gemaakt een disciplinaire maatregel te nemen. Nadat u bij brief van 4 oktober 2001 de wens heeft geuit mondeling hiertegen verweer te voeren, hebben wij op 26 oktober 2001 uw verweer gehoord. Van deze bijeenkomst is een proces-verbaal gemaakt waar uw verweerschrift deel van uit maakt.

Onderdeel van uw verweer was dat een drietal collega's zich bereid hebben verklaard om in dezen een verklaring af te leggen. Met elk van deze collega's is vervolgens een gesprek gevoerd waarvan eveneens een proces-verbaal is gemaakt dat door elke docent is ondertekend.

*Tevens heeft het drietal collega's met u en met de heer ***gesproken over de gerezen situatie en de mogelijke oplossingen daarvan. Ook is er binnen het managementteam van de Unit Horeca & Toerisme de stand van zaken alsmede de weg naar een mogelijke oplossing besproken.*

Uit de diverse rapportages leid ik af, dat u:

- ☐ *op maandag 27 augustus jongstleden in de personeelskamer van de locatie **van het aan de heer ***, opleidingscoördinator Toerisme, te kennen heeft gegeven dat de heer ***docent van het ***College, het niet zou moeten proberen om bij de Unit Horeca & Toerisme lessen te gaan verzorgen.*
- ☐ *voldoende op de hoogte was van het functioneren van de heer ***omdat uw dochter in het verleden les had gehad van de heer ***.*
- ☐ *op maandagavond 27 augustus telefonisch contact heeft opgenomen met de heer ***opleidingscoördinator van de Unit Horeca & Toerisme waarin u hem heeft medegedeeld dat u niet met de heer ***wenst samen te werken vanwege het feit dat hij u in het verleden zwart gemaakt zou hebben.*
- ☐ *van de heer ***als antwoord heeft gehad dat hem dit onbekend was, dat hij verwachtte dat op grond van zakelijke afspraken samenwerking mogelijk zou moeten zijn en dat hij u duidelijk te kennen heeft gegeven dat het management gaat over de inzet van personeel en hij derhalve niets met uw boodschap kon.*
- ☐ *ondanks de gesprekken met de heer ***en de heer***, u de heer ***te kennen heeft gegeven, tijdens een telefonisch onderhoud, dat u niet met hem wenste samen te werken en u geen enkele behoefte had aan een open gesprek.*

*Op grond van bovenstaande stel ik vast dat u in de richting van de heer ***heeft opgetreden zoals bedoeld in de Arbeidsomstandighedenwet 1998 zoals bedoeld in art. 1 lid 3, sub f en dat u zelfs na het gesprek met de heer ***zich heeft geuit tegen de heer ***op een wijze die door hem als kwetsend, denigrerend en intimiderend is ervaren en u daarmee voor u geldende voorschrift heeft overtreden, een voor u geldende verplichting niet bent nagekomen en u niet datgene heeft gedaan of heeft nagelaten wat u bij een goede uitoefening van uw functie behoort na te laten of te doen. Vanwege dit plichtsverzuim heeft het College van Bestuur besloten tegen u een disciplinaire maatregel te nemen en u schriftelijk te berispen.*

Tegen dit besluit heeft appellant beroep ingesteld door indiening van een beroepschrift met bijlage, ingekomen op 15 januari 2002.

Bij aanvullend beroepschrift van 8 februari 2002 met bijlagen wordt het beroep nader toegelicht en de gronden daarvan aangevoerd.

Verweerder heeft een verweerschrift met bijlagen, gedateerd 28 februari 2002, ingediend.

De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te *** op 28 maart 2002.

Ter zitting zijn verschenen appellant in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde, en verweerder in de persoon van de heer***, unitdirecteur van de unit Horeca en Toerisme, bijgestaan door de juridisch medewerker.

Partijen hebben haar respectieve standpunten nader toegelicht, de gemachtigde van appellant aan de hand van pleitaantekeningen, en vragen van de Commissie beantwoord.

De inhoud van voormelde bescheiden geldt als hier herhaald en ingelast.

Inhoud van het beroep

De kern van de zaak bestaat eruit, dat appellant zich in de richting van de heer ***zou hebben opgetreden, zoals bedoeld in artikel 1 lid 3 sub f van de Arbeidsomstandighedenwet 1998.

Appellant zou derhalve de heer *** psychisch of fysiek lastig hebben gevallen dan wel hebben bedreigd of aangevallen. Daarvan is echter absoluut géén sprake geweest!

Appellant heeft één telefoongesprek gevoerd met de heer***, namelijk op 28 augustus 2001. Het was nota bene de heer *** zelf die op die dag, omstreeks 10.25 uur, contact opnam met appellant die zich op dat moment in de docentenkamer bevond.

Tijdens dat gesprek, dat hooguit een halve minuut heeft geduurd, heeft appellant aan de heer *** medegedeeld dat hij -op grond van het gebeurde in het verleden- het bezwaarlijk vond om met hem te moeten gaan samenwerken. Verder heeft appellant gezegd dat hij de sollicitatie niet begreep omdat hij begrepen had dat de heer ***ziek was, maar dat hij (appellant) daar verder niets mee te maken had (een soort van verontschuldiging dus!). Daarna heeft appellant het gesprek beëindigd.

Er is derhalve géén sprake geweest van een kwetsende, denigrerende en/of intimiderende uitlating aan de zijde van appellant jegens de heer***, laat staan dat sprake zou zijn geweest van agressie en/of geweld in de richting van de heer***!

Van dit bewuste telefoongesprek zijn een drietal collega' s van appellant getuige geweest. Deze personen zijn in het kader van de "bezwaarprocedure "gehoord" door/namens het College van Bestuur van verweerder.

Bij de processtukken bevinden zich de processen-verbaal die zijn opgemaakt naar aanleiding van deze "verhoren".

Daaruit blijkt dat de 3 collega's onafhankelijk van elkaar verklaren c.q. beamen, dat appellant geen kwetsende, denigrerende en/of intimiderende uitlatingen aan het adres van de heer ***heeft gedaan.

- ☐ Getuige *** heeft verklaard: "de heer ***heeft gezegd dat hij niet met de heer ***wilde samenwerken".
- ☐ Getuige *** heeft verklaard: "ik hoorde de heer ***zeggen: "Nee, dat hoeft niet, want ik wil met jou niet samenwerken. Daag".
- ☐ Getuige *** heeft verklaard: "de heer *** heeft gezegd "ik werk niet met jou samen".

Behoudens het hiervoor genoemde telefoongesprek van 28 augustus 2001, is er geen contact geweest tussen appellant en de heer ***. Het vermeende verwijtbare gedrag van appellant kan derhalve enkel gestoeld worden op dat ene telefoongesprek.

Appellant bestrijdt nadrukkelijk dat hij op maandag 27 augustus 2001 in de personeelskamer van de locatie **aan de heer***, opleidingscoördinator Toerisme, te kennen zou hebben gegeven dat de heer ***het niet zou moeten proberen om bij de Unit Horeca & Toerisme lessen te gaan verzorgen. Een dergelijke uitlating heeft appellant niet gedaan!

De enige uitlating die appellant aan de heer ***heeft gedaan, betreft de uitlating dat hij het bezwaarlijk vond om met de heer *** te moeten gaan samenwerken.

Op soortgelijke wijze heeft appellant zich uitgelaten richting de heer ***tijdens het telefoongesprek op maandagavond 27 augustus 2001. Ook toen heeft appellant gezegd dat hij het bezwaarlijk vond om met de heer ***te moeten gaan samenwerken. Dit in verband met het feit dat dezelfde heer ***in het verleden nogal negatieve uitlatingen jegens appellant had gedaan in een sollicitatieprocedure voor de functie van vakgroepleider aan de voormalige ***.

Voor de beoordeling van deze zaak zijn de uitlatingen van appellant jegens de heren ***en *** overigens volstrekt irrelevant.

Appellant verwijt het College van Bestuur zich onzorgvuldig jegens hem te hebben opgesteld. Uit de stukken blijkt dat de zaak is gaan rollen nadat de heer ***heeft gesproken met de heer***. De heer ***heeft het verhaal van de heer ***zonder meer geloofd getuige zijn opmerking "ik vind dat het gedrag van *** niet kan" in zijn e-mail van 29 augustus 2001 aan de heer***. De heer ***had derhalve al een oordeel geveld zonder dat hij ook maar één keer met appellant had gesproken.

Uit hoofde van zorgvuldigheid had het op de weg gelegen dat men eerst appellant in de gelegenheid zou hebben gesteld zijn verhaal te doen, om vervolgens pas daarna een besluit te nemen.

In casu is echter de omgekeerde weg gevolgd. Pas op 20 september 2001 (ruim 3 weken later) heeft een gesprek plaatsgevonden tussen de heer ***en appellant. Tijdens dat gesprek kreeg appellant niet eens fatsoenlijk de gelegenheid zijn verhaal te doen. Het deed er in feite toch al niet meer toe en het besluit stond eigenlijk al vast, namelijk dat appellant bij het Bestuur zou worden voorgedragen voor een berisping.

Er is derhalve geen enkele geldige reden te noemen op grond waarvan het College van Bestuur had mogen overgaan tot het nemen van een disciplinaire maatregel jegens appellant.

Het beroep dient derhalve gegrond te worden verklaard en de opgelegde maatregel dient ongedaan te worden gemaakt. Naar analogie van het bepaalde in artikel H-40 CAO Bve, dient het College van Bestuur c.q. de werkgever zorg te dragen voor een passende rehabilitatie van appellant, immers door deze hele affaire is de goede naam van appellant (fors) beschadigd geraakt.

Het verweer

Binnen de Unit Horeca en Toerisme ontstaat op enig moment een (al dan niet tijdelijke) vacature voor het vakgebied Economie.

Tegelijkertijd is een op dat moment arbeidsongeschikte werknemer van een andere Unit geschikt bevonden aan een reïntegratie proces te beginnen.

De Dienst Personeelszaken en Personeelsbeleid spreekt met de Unit Horeca en Toerisme af, dat de reïntegratie kan starten met de vervanging voor het vakgebied Economie.

Appellant treedt over het overplaatsen van deze te reïntegreren werknemer in gesprek met de leidinggevende door hem te zeggen dat hij de samenwerking met deze te reïntegreren werknemer niet ziet zitten. Hij geeft de voorkeur aan een van extern aan te trekken docent.

De leidinggevende heeft daarop de heer ***te verstaan gegeven dat deze samenwerking moet en dat deze via zakelijke afspraken goed te regelen is.

Desondanks geeft appellant daags erna ook de te reïntegreren werknemer te verstaan dat hij met hem de samenwerking niet ziet zitten. Appellant zou daarbij gezegd hebben dat hij een en ander ook met managementleden en collega's had besproken.

De door de te reïntegreren werknemer ten overstaan van het Hoofd Personeelszaken en Personeelsbeleid afgelegde verklaring is door hem later herhaald ten overstaan van de Unitdirecteur van de Unit Horeca en Toerisme. Hierbij heeft hij aangegeven dat appellant niet met hem wenste samen te werken en dat hij al contact had gehad met collega's en managementleden. Omdat appellant door zijn leidinggevende was geïnformeerd over het feit dat de samenwerking met de te reïntegreren werknemer moet en een en ander goed vorm te geven zou zijn, heeft hij een voor hem geldend voorschrift overtreden een voor hem geldende verplichting niet nagekomen en in feite nagelaten wat een werknemer bij een goede uitoefening van zijn functie behoort te doen.

Deze beschrijving komt overeen met het gestelde in art. H-42 CAO-BVE.

Daarenboven is de werkgever gehouden een beleid te voeren met betrekking tot het ziekteverzuim van werknemers waar in ieder geval onderdeel van uitmaakt het voorkomen of beperken van ziekte van werknemers en het begeleiden van werknemers die door ziekte niet in staat zijn hun werk te verrichten.

Door te handelen zoals hij gehandeld heeft, dwingt appellant de werkgever om tegen hem op te treden vanwege het gestelde in de Arbeidsomstandighedenwet 1998 art. 1 lid 3 onder 1 in samenhang met de artikelen 3 en 4.

De kern van de zaak is, dat werkgever door appellant wordt gehinderd in het voeren van een "arbo beleid" zoals hierboven bedoeld.

Het gestelde in het beroepschrift, dat "nota bene de heer ***zelf" was die contact opnam, was een afspraak tussen de heer ***en de leidinggevende; er moesten immers werkafspraken worden gemaakt.

Juist dat appellant tegen de te reïntegreren collega zegt dat hij het bezwaarlijk vond met hem te moeten samenwerken is in de context van het verhaal waar het om gaat. Het past niet dat de heer ***dit zegt, zeker niet nadat zijn leidinggevende heeft aangegeven dat samenwerking moet omdat het een ander belang dient.

Appellant heeft omdat hij een collega in het vak economie is, waarmee de te reïntegreren collega afspraken moet maken van zijn leidinggevende er juist wel mee te maken.

Het gebeurde is voor de werkgever voldoende om te beslissen voor een disciplinaire maatregel.

De verklaringen van de drie collega's hebben enkel betrekking op het telefoongesprek in de personeelskamer. Over de rest van de kwestie kunnen zij geen mededeling doen en distantiëren zij zich daar ook van. Van het feitencomplex wordt daarom slechts een fractie gebruikt.

Het verwijtbare gedrag van de heer ***is gebaseerd op uitlatingen naar diverse mensen over het plan van de werkgever om de te reïntegreren collega binnen de Unit Horeca en Toerisme te laten werken.

Het betreft een tweetal opleidingscoördinatoren en de unitdirecteur.

Deze uitlatingen acht de werkgever niet -zoals gesteld in het beroepschrift- "volstrekt irrelevant". Zij dienen juist meegewogen te worden in een besluitvorming omtrent een maatregel waaruit blijkt dat de werkgever dit gedrag niet kan en mag tolereren.

De door appellant gevorderde rehabilitatie is op grond van de CAO-BVE enkel mogelijk in geval van een ten onrechte gegeven schorsing. Dit ligt ook in de rede omdat in dat geval eenieder hiervan kennis kan nemen.

Bij een berisping is een en ander minder waarneembaar en zou rehabilitatie juist bekendmakend werken. Werkgever wenst derhalve een mogelijk ten onrechte gegeven berisping in het belang van partijen niet te rehabiliteren.

Het oordeel van de Commissie

In het schrijven van 18 december 2000, waarin aan appellant de berisping is gegeven, wordt melding gemaakt van artikel 1 lid 3, sub f, van de Arbeidsomstandighedenwet 1998. Dit artikel luidt als volgt: *agressie en geweld: voorvallen waarbij een werknemer psychisch of fysiek wordt lastig gevallen, bedreigd of aangevallen onder omstandigheden die rechtstreeks verband houden met het verrichten van arbeid.*

De Commissie is van oordeel dat dit wetsartikel op het aan appellant verweten gedrag niet van toepassing is, nu dit artikel spreekt van voorvallen van psychisch of fysiek geweld, waaronder de verweten gedraging bezwaarlijk kan worden begrepen.

Zonder het artikel te noemen haalt verweerder in het berispingsschrijven ook aan artikel H-42 CAO-BVE, luidende:

onder plichtsverzuim wordt verstaan het overtreden van de voor de werknemer geldende voorschriften, het niet nakomen van voor hem geldende verplichtingen, alsmede het doen of nalaten van datgene dat de werknemer bij een goede uitoefening van zijn functie behoort na te laten of te doen.

De Commissie zal aan deze bepaling het aan appellant verweten gedrag toetsen.

Zoals uit de hiervoor weergegeven standpunten over en weer blijkt zijn partijen het er – kort weergegeven – over eens, dat er in het vakgebied economie van de Unit Horeca en Toerisme een vacature was; dat appellant in dit vakgebied aldaar werkzaam was; dat appellant deelnam aan de sollicitatiegesprekken; dat deze gesprekken geen voortgang meer vonden; dat appellant vernam dat een te reïntegreren collega uit een andere unit naar voren werd gebracht.

Appellant wenste op grond van ervaringen uit het verleden niet met deze collega samen te werken. Dit heeft appellant aan de heer***, opleidingscoördinator Toerisme te kennen gegeven. In de avond van 27 augustus 2001 heeft appellant telefonisch contact gehad met de heer***, opleidingscoördinator van

de Unit Horeca en Toerisme. Aan deze heeft appellant ook meegedeeld dat hij niet met deze collega wilde samenwerken. De heer ***heeft daarop gereageerd dat het mogelijk moet zijn afspraken omtrent samenwerking te maken en dat het management over de inzet van personeel gaat.

Het verweten gedrag spitst zich toe op het op 28 augustus 2001 gevoerde telefoongesprek. De Commissie zal de daartoe betrekkelijke feitelijkheden bezien.

Appellants collega belde op 28 augustus 2001 appellant op, die zich op dat moment in de docentenkamer bevond. Ter zitting heeft appellant erkend dat zijn collega hem opbelde om afspraken te maken over inzet en taak. De reactie van appellant daarop was zijn mededeling dat hij niet met hem wilde samenwerken en dat hij zijn sollicitatie, nu hij ziek was, ook niet begreep. Zijn collega heeft daarop het gesprek beëindigd.

De drie door verweerder gehoorde getuigen kunnen uit de aard der zaak enkel verklaren omtrent hetgeen appellant heeft gezegd. Zij kunnen niets verklaren over de feiten waarom zijn collega opbelde en wat deze collega in het telefoongesprek heeft gezegd. Toch verklaren deze getuigen niet direct ten gunste van appellant, hetgeen appellant wel betoogd. De Commissie zal deze verklaringen dan ook hier wat uitgebreider citeren.

***verklaart: appellant heeft gezegd dat hij niet met zijn collega wilde samenwerken. Appellant zei dat op een toon harder dan het normale gesprek.

***verklaart: hij hoorde appellant zeggen “nee dat hoeft niet, want met jou wil ik niet samenwerken. Daag”. Waarna appellant de hoorn op de haak legde. Omdat het telefoongesprek redelijk kortaf was verlopen en het antwoord nogal raar was hebben wij appellant gevraagd wie dat was.

***verklaart: appellant heeft gezegd: Ik werk met jou niet samen” Na het telefoongesprek weer teruggekeerd aan de tafel zei appellant dat de heer ***zou komen werken en dat appellant hem gezegd had dat hij echt niet met hem wilde samenwerken.

Dit telefoongesprek op 28 augustus 2001 kan niet los gezien worden van de context waarin dit is gevoerd. In het bijzonder dient hierbij betrokken worden het in de avond daaraan voorafgaand gevoerd telefoongesprek met de heer***, die appellant duidelijk te verstaan heeft gegeven dat er werk afspraken gemaakt moesten worden en dat het management gaat over de inzet van het personeel.

Naar het oordeel van de Commissie heeft appellant vrij bot gereageerd op het telefoongesprek, wat toch bedoeld was om werkafspraken te maken op welke verplichting hij uitdrukkelijk was gewezen. Desgevraagd heeft appellant ter zitting erkend dat in het subjectief beleven van de heer ***dit voor hem zou kunnen overkomen als kwetsend, denigrerend en intimiderend. Hij heeft hieraan toegevoegd dat dit niet zijn bedoeling was en dat hij dit niet als zodanig heeft ervaren.

De Commissie is van oordeel dat appellant bepaald niet heeft gereageerd als van hem als goede werknemer verwacht mocht worden. Hij heeft het handelen van zijn leidinggevende genegeerd; ondanks uitdrukkelijke waarschuwing niet willen samenwerken en ***gekwetst.

De Commissie is van oordeel dat verweerder naar redelijkheid dit handelen van appellant heeft mogen opvatten als een plichtsverzuim als in artikel H-42 CAO-BVE bedoeld.

Verweerder heeft gemeend dit plichtsverzuim te moeten sanctioneren door het op leggen van een disciplinaire straf in de vorm van een berisping. Deze strafoplegging kan de Commissie niet marginaal toetsen in die zin dat een ernstige waarschuwing wellicht meer op zijn plaats was geweest. Appellant voert hieromtrent ook niets aan.

Het beroep dient derhalve ongegrond te worden bevonden.

Beslissing

De Commissie van Beroep voor het Confessioneel Middelbaar Beroepsonderwijs,

rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Berisping conform artikel H-42 van de CAO BVE

Appellant heeft totaal niet op een adequate wijze gereageerd op mededelingen van leerlingen omtrent de hertoetsing op de volgende dag. Hij had zich hierover dienen te verstaan met de examencommissie. Het gedrag verder van appellant ten overstaan van leerlingen ten opzichte van mw. * en de heer *** getuigt bepaald niet van een goed werknemerschap. Het beroep van appellant dient dan ook ongegrond te worden bevonden.**

De Commissie van beroep als bedoeld in hoofdstuk N van de Cao Bve 1998-1999

heeft in de zaak van

, wonende te, appellant,

tegen

het Regionaal Opleidingen Centrum ***, gevestigd te ***, verweerster,

de volgende beslissingen gegeven.

Ontstaan en verloop van de procedure

Appellant heeft een arbeidsovereenkomst met verweerster voor onbepaalde tijd in de functie van docent met een werktijdfactor van 1,000.

Bij schrijven van 12 juli 2002 heeft verweerster aan appellant het voornemen kenbaar gemaakt tot berisping van hem naar aanleiding van een incident op 27 juni 2002.

De mondelinge behandeling hiervan heeft plaatsgevonden op 3 september 2002, waarvan een door beide partijen ondertekend proces-verbaal is opgemaakt.

Bij schrijven van 13 september 2002 wordt aan appellant de disciplinaire straf van berisping opgelegd. De inhoud van dit schrijven luidt als volgt:

Naar aanleiding van uw schriftelijk en mondeling verweer d.d. 3 september 2002 ontvangt u bijgaand het proces-verbaal.

Zowel op grond van de verslagen als de gevoerde gesprekken ben ik van oordeel dat er sprake is van plichtsverzuim zoals bedoeld in de CAO-Bve 2001-2002 artikel H-42 en handhaaf ik mijn standpunt dat uw gedrag de organisatie in diskrediet heeft gebracht.

Met dit schrijven wordt het voornemen tot berisping omgezet in een schriftelijke berisping. Deze brief zal evenals de hieraan voorafgaand correspondentie en verslagen van gesprekken worden toegevoegd aan uw personeelsdossier .

Mijn besluit u te berispen betreft uitsluitend de situatie in de klas d.d. 27 juni 2002.

*De wederzijdse klachten met betrekking tot de toets- en examenorganisatie heb ik niet in de beoordeling betrokken. Ik heb de onderwijsdirecteur *** opdracht gegeven de klachten in behandeling te nemen. Uw schriftelijk verweer is met uw goedkeuring naar de heer *** verzonden.*

Bij beroepschrift met bijlagen van 19 oktober 2002 komt appellant in beroep tegen het opleggen van deze berisping.

Bij verweerschrift met bijlagen van 13 november 2002 voert verweerster verweer tegen het ingesteld beroep.

De mondelinge behandeling van de zaak heeft plaatsgevonden te Eindhoven ter zitting van 6 december 2002. Aldaar zijn verschenen appellant en van de zijde van verweerster de heer***, directeur onderwijs.

Ter zitting hebben partijen de zaak bepleit, appellant aan de hand van een pleitnotitie en verweerster aan de hand van een notitie, en vragen van de Commissie beantwoord.

De inhoud van voormelde processtukken geldt als hier herhaald en ingelast.

De vaststaande feiten

Op verzoek van de coördinator van de opleiding Sociaal Pedagogisch Werk (SPW niveau 4) mevrouw **** werd inzake de examinering van de modules Persoonlijke en Maatschappelijke Vorming (PMV), deelkwalificatie 204 (1ste jaars leerlingen) en deelkwalificatie 305 (2^e jaars leerlingen), in overleg met appellant de volgende regeling getroffen. Waar leerlingen in week 24 deze deelexamens afleggen, moeten degenen die hiervoor lager dan de vereiste score 5.5 behalen reeds in week 26, op 28 juni 2002, deelnemen aan de herkansing voor dk. 204 (1ste jaars) resp. dk. 305 (2^e jaars). Als voorbereiding op de herkansingen gaf appellant op 27 juni 2002 een extra onderwijs ter bespreking en inzage van de in eerste aanleg gemaakte toetsen en voor extra instructie met het oog op de herkansingen. Hieraan namen ongeveer 30 leerlingen deel. In overleg met mevrouw *** informeerde appellant alle leerlingen persoonlijk per brief inzake het herkansingsmoment en de geplande voorbereidingsessies hiervoor van donderdag 27 juni 2002.

Een hertoetsing van dk 204 (1ste jaars leerlingen) door 2^e jaars leerlingen is toen niet aan de orde gekomen. Gebruikelijk is dat een dergelijke hertoetsing kan plaatsvinden half weg het tweede jaar of op het eind van het tweede jaar. In overleg met de leerlingen was gekozen voor een hertoetsing aan het einde van het tweede jaar. Aan de leerlingen was medegedeeld dat deze hertoetsing ook zou plaatsvinden op 28 juni 2002. Appellant was van deze hertoetsing en de dag waarop deze zou plaatsvinden niet op de hoogte.

Tijdens de extra les op 27 juni 2002 vroegen leerlingen aan appellant of hij hen ook kon voorbereiden op deze hertoetsing die de volgende dag zou plaatsvinden. Appellant achtte dit niet mogelijk en zei daarop dat deze hertoetsing niet kon doorgaan. Na een korte discussie zei appellant dat deze hertoetsing niet doorging op 28 juni 2002.

Een van de leerlingen verliet daarop het leslokaal en stelde zich in verbinding met mevrouw***. Hij vroeg aan haar hoe het nu zat, want enerzijds was er een schriftelijke mededeling van de hertoetsing op 28 juni 2002 zou plaatsvinden en anderzijds zei de docent, appellant, dat deze niet doorging. Hetgeen zich daarna heeft voorgedaan heeft mevrouw *** in een verslag bestemd voor het College van Bestuur vastgesteld. Appellant betwist de inhoud van dit verslag niet. Voor zover relevant bevat dit verslag het navolgende:

*'Op donderdag 27 juni 2002 was door *** een bijles/ inzage-les voor D 305 gepland voor studenten van niveau 4.*

*Tijdens deze middag kwam een student mij vertellen dat het examen DK 204 niet doorging. Onmiddellijk ben ik naar het betreffende lokaal gegaan om dit (op de gang) met hem te bespreken. Toen ik het lokaal binnen ging, werd ik geconfronteerd met de opmerking dat het examen DK 204 niet doorging, waarop ik reageerde dat dit wel doorging, conform afspraken en regeling. Aangezien mijn collega bleef ondermijnen heb ik onmiddellijk mijn afdelingsdirecteur *** erbij uitgenodigd.*

*Ook in het bijzijn van mijn afdelingsdirecteur, die dezelfde info als ik gaf (het examen gaat door!) bleef de heer *** beweren dat het examen DK 204 niet doorging. Tijdens deze woordenwisseling waar ongeveer 30 studenten getuige van waren, is een student boos weggelopen.*

*Later hebben enkele ouders contact opgenomen over deze wel zeer verwarrende situatie. U begrijpt hopelijk dat deze situatie zeer negatief uitpakt. Als lid van de examencommissie voel ik me ontzettend onderuit gehaald in het bijzijn van studenten. Het hele jaar werk ik om alle herkansingen/inhaalexamens goed te regelen met een juiste verhouding belastbaarheid student/docent en organisatie in een afdeling met ongeveer 600 studenten. Ook mijn directe collegae gaan hier op een zorgvuldige manier mee om. U begrijpt dat deze handelwijze van de heer *** zowel het ROC *** als de positie van mij als opleidingscoördinator, de examencommissie en de heer *** wederom enorm aantast.*

*De heer *** is niet in de positie zonder overleg besluiten te veranderen.*

Hij is hiermee ondermijnend naar directe collegae studentenbegeleiders, leden van de examencommissie en de directie.

Op deze manier wordt de communicatie naar studenten wel zeer verwarrend met alle gevolgen van dien.'

Mevrouw *** is na het incident naar de heer ***, directeur Zorg&Welzijn, gegaan. Van het geen nadien gebeurd is heeft de heer *** een verslag bestemd voor het College van Bestuur opgemaakt. Appellant betwist de inhoud van dit verslag niet. Voor zover relevant bevat dit verslag het volgende:

*'Ondergetekende *** directeur Zorg&Welzijn, wordt tijdens het directieoverleg in de kleine aula van de afdeling E,Z&W locatie *** mevrouw ***, coördinator examens en secretaris examencommissie Welzijn gevraagd met haar mee te gaan naar de college zaal, omdat de docent*** haar examencommissiewerk heeft ontregeld. Mevrouw *** is op dat moment geëmotioneerd en geeft aan zich geschoffeerd te voelen door de wijze waarop haar collega, de heer*** haar ten overstaan van de studenten eerste en tweede jaars SPW niveau 4 heeft behandeld.. De zaak op zich handelde om het gegeven, dat 5 studenten nog een herkansing moesten doen op 28 juni m.b.t. de deelkwalificatie 204. De betreffende studenten waren hiervan al geruime tijd op de hoogte en onlangs op 24 juni hieraan nog herinnerd door hun eigen studentenbegeleider te weten mevr.***, *** en ***. De heer*** zei toen mevrouw *** naar zijn groep studenten toeliep: "Deze mevrouw *** gaat nu horen dat de examens van deelkwalificatie 204 morgen niet doorgaan!". Mevrouw *** zei dat de examens wel degelijk doorgang moesten vinden en werd toen opnieuw overruled door de heer ***.*

**** ging met mevr.*** mee naar het betreffende lokaal en vroeg de heer *** even op de gang te komen. Deze gaf daar gehoor aan en de heer *** zei hem in het bijzijn van mevr.***, dat hij wilde dat de studenten gehoor zouden geven aan de mededelingen van mevr.*** als lid van de examencommissie en dat *** het niet kon maken daar dwars tegenin te gaan. De heer *** werd kwaad, zei dat de studenten de toets niet hoefden*

*te maken en ging abrupt terug de klas in de deur voor de neus van ondergetekende en mevrouw *** dicht trekkend. *** ging daarop, gevolgd door mevr. *** de klas in en zei tegen de studenten, dat zij de betreffende toets morgen, conform de aankondiging van mevr.*** dienden te maken. De heer *** zei toen dat dat niet zou gebeuren: "Zij maken die toets morgen niet". Er ontstond daardoor een pijnlijke situatie, waarin mevrouw *** en ondergetekende door de heer *** overschreeuwd werden.*

*Ondergetekende zei toen tegen de studenten en tegen de heer ***, dat hij -wat de heer *** ook riep - als directeur gelastte dat de studenten morgen hun toets zouden maken. De heer *** antwoordde dat dat niet zou gebeuren en hij zei riep ten overstaan van studenten en mevr.** naar ondergetekende "En ik spreek jouw baas hier wel op aan". Ondergetekende voelde zich enorm onderuitgehaald en geschoffeerd door de heer ***; ging niet op diens gezagsondermijnend gedrag in en verliet met een laatste mededeling aan de studenten samen met mevrouw *** het lokaal.'*

Het oordeel van de Commissie

Appellant heeft erkend dat hij, toen mw.*** het leslokaal binnen kwam direct voordat mw.*** ook maar iets kon zeggen heeft medegedeeld dat de betreffende hertoetsing de volgende dag niet doorging. Verder is er toen voorgevallen als hierboven is vermeld.

De Commissie is van oordeel dat verweerster voor deze gebeurlijkheden in redelijkheid appellant de disciplinaire straf van berisping kon opleggen.

Appellant erkent een “faux pas” zijnerzijds en stelt dat zijn optreden in de klas niet voortspoot uit enige intentie in de zin van ontkenning van het gezag of met de bedoeling mw.*** en de heer *** in hun functie of als persoon te beschadigen. Verder stelt hij dat de omstandigheden waaruit het gebeuren kon ontstaan de verklaringsgrond verschaffen. Al hetgeen appellant nadien stelt komt niet direct neer op een verklaringsgrond maar veeleer op een verschoningsgrond. Zijn rechtspositie als docent zou zijn aangetast, de organisatie zou niet zorgvuldig zijn en tactisch gehandeld hebben en er is sprake van willekeur van het bestuur.

In al hetgeen appellant stelt en ter zitting naar voren heeft gebracht kan de Commissie geen verschoningsgrond herkennen laat staan erkennen. Appellant had totaal niet op een adequate wijze gereageerd op mededelingen van leerlingen omtrent de hertoetsing op de volgende dag. Hij had zich hierover dienen te verstaan met de examencommissie. Het gedrag verder van appellant ten overstaan van leerlingen ten opzichte van mw. *** en de heer *** getuigt bepaald niet van een goed werknemerschap.

Het beroep van appellant dient dan ook ongegrond te worden bevonden.

Beslissing

De Commissie van Beroep voor het Confessioneel Middelbaar Beroepsonderwijs,

Rechtsdoende:

Verklaart het beroep ongegrond.

Niet ontvankelijk wegens niet aanvullen van gronden.

Appellant heeft beroep ingesteld, is door de secretaris van de Commissie in de gelegenheid gesteld de gronden met de benodigde bijlagen in te dienen en heeft dit vervolgens ingetrokken. Daaropvolgend bericht appellant alsnog in beroep te willen gaan. Hierbij worden wederom geen gronden vermeld waarop hij zijn beroep baseert, laat staan dat hij het bestuursbesluit over legt waartegen hij in beroep komt.

Nu het onmogelijk is om te beoordelen waartegen appellant in beroep komt en waarop hij dit baseert resteert geen andere conclusie dan dat appellant in zijn beroep niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

De Commissie van beroep als bedoeld in hoofdstuk N van de Cao-Bve

heeft in de zaak van

, ***, wonende te ***, appellante,

tegen

Stichting ***, gevestigd te ***, verweerster,

de volgende beslissing gegeven.

Verloop van de procedure

Bij brief gedateerd 10 juni 2002, door de Commissie ontvangen op 12 juni 2002, heeft appellante beroep ingesteld tegen het besluit van verweerster van 22 april 2002 waarbij haar verlengde tijdelijke aanstelling met ingang van 1 augustus 2002 niet wordt verlengd.

De secretaris van de Commissie heeft bij brief van 13 juni 2002 aan appellante verzocht aan de Commissie toe te zenden de gronden van het beroep en kopie van haar akte van benoeming. Verder is aan appellante verzocht om aan te geven dat zij zo snel mogelijk beroep heeft ingesteld als dit redelijkerwijs van haar mocht worden verwacht.

Bij brief van 8 juli 2002, door de Commissie ontvangen op 9 juli 2002, zendt appellante de gronden van haar beroep en kopie van haar akte van benoeming.

Overwegingen van de voorzitter van de Commissie

Een beroepschrift moet worden ingediend binnen zes weken gerekend vanaf de dag na die waarop het besluit waartegen het beroep wordt ingesteld is verzonden.

De Commissie van beroep als bedoeld in artikel 4.1.5 Wet educatie en beroepsonderwijs

heeft in de zaak van

***, wonende te ***, appellant,

tegen

***, gevestigd te ***, verweerster,

de navolgende uitspraak gegeven.

Verloop van de procedure

Bij brief gedateerd 3 april 2002, bij de Commissie ingekomen op 4 april 2002, is appellant in beroep gekomen tegen het besluit van verweerster hem op staande voet te ontslaan.

Daaropvolgend heeft de administrateur van de Commissie appellant telefonisch benaderd. Tijdens dit telefoongesprek werd afgesproken dat appellant per omgaande aan de Commissie zou toezenden de gronden van het beroep, kopie van het schriftelijk bestuursbesluit en kopie van de meest recente akte van benoeming van appellant.

Appellant heeft aan deze afspraak niet voldaan. Vervolgens heeft de secretaris van de Commissie appellant nog eenmaal schriftelijk bij brief d.d. 2 mei 2002 in de gelegenheid gesteld om aan het verzochte te voldoen.

Bij brief van 5 mei 2002, door de Commissie ontvangen op 6 mei 2002, heeft appellant bericht af te zien van het in beroep gaan.

Bij brief van 13 mei 2002, ingekomen op 14 mei 2002, schrijft appellant: *“Na aanleiding van uw schrijven 2-5-2002 wil ik bij deze kennis geven om alsnog in beroep te willen gaan tegen mijn ontslag.”*

Overwegingen van de voorzitter van de Commissie

Appellant heeft beroep ingesteld, is door de secretaris van de Commissie in de gelegenheid gesteld de gronden met de benodigde bijlagen in te dienen en heeft dit vervolgens ingetrokken.

Daaropvolgend bericht appellant alsnog in beroep te willen gaan. Hierbij worden wederom geen gronden vermeld waarop hij zijn beroep baseert, laat staan dat hij het bestuursbesluit overlegt waartegen hij in beroep komt.

Nu het onmogelijk is om te beoordelen waartegen appellant in beroep komt en waarop hij dit baseert resteert geen andere conclusie dan dat appellant in zijn beroep niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

Uitspraak van de voorzitter van de Commissie

Verklaart appellant niet-ontvankelijk in zijn beroep.

Wijst appellant op de mogelijkheid dat hij binnen een termijn van zes weken vanaf heden een beslissing van de voltallige Commissie kan vragen, zulks onder uiteenzetting van gronden en bijlagen, die tot een ander oordeel zouden moeten leiden.

Niet ontvankelijk wegens termijnoverschrijding

Het besluit van verweerster is gedateerd 22 april 2002, terwijl het beroepschrift van appellante door de Commissie is ontvangen op 12 juni 2002.

Het onderhavige beroepschrift is derhalve door de Commissie ontvangen na het verstrijken van de termijn.

Het voorgaande brengt met zich mee dat appellante haar beroepschrift heeft ingediend na afloop van de voorgeschreven termijn van zes weken.

Hoewel hierom verzocht heeft appellante niet aangegeven dat van een verschoonbare termijnoverschrijding sprake is. De commissie verklaart appellante niet-ontvankelijk in haar beroepschrift.

De Commissie van beroep als bedoeld in hoofdstuk N van de Cao-Bve

heeft in de zaak van

, wonende te ***, appellante, gemachtigde:

tegen

de Stichting ***), gevestigd te *** gemachtigde ***,

de volgende beslissing gegeven.

De loop van het geding

Appellante is op 5 juli 2002 in beroep gekomen door indiening van een beroepschrift met bijlagen.

Verweerder heeft op 27 augustus 2002 een verweerschrift ingediend bij de Commissie.

De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Eindhoven op 18 oktober 2002.

Ter zitting zijn verschenen appellante, bijgestaan door haar gemachtigde, en verweerster in de persoon van haar gemachtigde.

Partijen hebben haar respectieve standpunten nader toegelicht, de gemachtigde van appellante aan de hand van een pleitnotitie, en vragen van de Commissie beantwoord.

De inhoud van voormelde stukken geldt als hier herhaald en ingelast.

De vaststaande feiten

Appellante is volgens de schriftelijke arbeidsovereenkomst, door partijen laatstelijk getekend op 9 oktober 2001, in dienst van verweerster als docente. De haar opgedragen taken zijn: lesgeven, begeleiding, beroepspraktijkvormingen training verplaatsingstechnieken. De arbeidsovereenkomst is aangegaan voor onbepaalde tijd met een betrekkingsomvang van 0,6071. Op de arbeidsovereenkomst is van toepassing de CAO-BVE 2001-2002.

Alvorens het besluit tot beëindiging van het dienstverband te nemen heeft verweerster aan appellante medegedeeld dat zij in de gelegenheid is zich daartegen te verweren.

Op 16 mei 2002 heeft het verweergesprek plaatsgevonden, waarvan proces-verbaal is opgemaakt.

Bij aangetekend schrijven van 30 mei 2002 deelt verweerster appellante het volgende besluit mede.

U heeft tegen het eerder genomen 'voornemen tot ontslag' mondeling verweer gevoerd, waarvan proces-verbaal is opgemaakt en dat u met een enkele kanttekening ondertekend heeft geretourneerd. Wij hebben besloten om het ontslag daadwerkelijk te effectueren.

Voorzover daar aanleiding toe was, is in dit ontslagbesluit rekening gehouden met de punten van verweer.

Gezien de te doorlopen procedure conform de Cao zal het ontslag per 1 september 2002 ingaan.

Zoals aangegeven in het voornemen tot ontslag wensen wij de arbeidsovereenkomst met u te beëindigen wegens onbekwaamheid/ ongeschiktheid voor de functie van docent, subsidiair wegens andere redenen van gewichtige aard (conform art. H54 onder b subs. e CAO-Bve).

De redenen voor beëindiging van de arbeidsovereenkomst zijn kort gezegd: het docentschap is voor u ziekmakend en diverse reïntegratie-inspanningen, ook in breder verband, hebben gedurende de afgelopen twee jaar geen perspectief opgeleverd dat kan leiden tot verbetering van deze situatie. De rapportages van de Arbo-artsen, de heer *** en de heer ***, onderstrepen deze conclusie.

Voorafgaand is er in grote lijnen het volgende gebeurd:

Met ingang van 1 november 1984 heeft u een arbeidsrelatie als docent met het bestuur van de Stichting *** of een van haar rechtsvoorgangers.

U heeft zich op 6 april 2000 ziek gemeld. Uw functioneren was toen niet mogelijk wegens voortdurende klachten die te maken hadden met enerzijds vermoeidheid ten aanzien van de inhoud van uw werk als docent, anderzijds met persoonlijke omstandigheden (de geboorte van uw tweede kind, dat u 's-nachts wakker hield) In deze periode heeft u overwogen om ouderschapsverlof op te nemen.

Op 12 juni 2000 heeft u gevraagd om ontslag met terugkeergarantie. U heeft dat verzoek 21 juni 2000 weer ingetrokken, wat door de school is geaccepteerd.

Vervolgens zijn er diverse reïntegratiegesprekken gevoerd en zijn er diverse reïntegratieactiviteiten gepasseerd. U heeft een serie gesprekken gevoerd met het Bedrijfs Maatschappelijk Werk, u heeft een cursus 'omgaan met werkstress' gevolgd, u heeft een intensief loopbaanbegeleidingstraject met coaching gevolgd bij bureau ***, diverse stages gelopen bij kunstwinkels/ galerieën, werkzaamheden verricht bij het Cibap en u bent begonnen met een vooropleidingstraject bij de kunstacademie.

Vanaf september 2001 zijn er gesprekken gevoerd waarbij gezamenlijk geconcludeerd is dat reïntegratie binnen het *** niet meer reëel is en dat er dus dient te worden toegewerkt naar een beëindiging van de arbeidsrelatie (met als inzet per 1 april 2002).

De Arbo-artsen hebben deze conclusie onderschreven. De heer *** constateert bijvoorbeeld op 20-06-2001 dat de situatie ook zo genoemd kan worden dat er sprake is van 'buitengewoon verlof aangezien u immers niet ziek bent.

De door u gewenste werkzaamheden/ functies, die meer in de kunstwereld liggen, zijn niet binnen het *** beschikbaar.

In het laatste gesprek op 14 maart 2002 is het vooraf gedane voorstel van het *** besproken, waarbij de school u eervol ontslag verleent wegens onbekwaamheid/ ongeschiktheid voor de functie van docent c.q. wegens redenen van gewichtige aard. Wij hebben getracht om via constructief overleg met u te zoeken naar oplossingen. In het kader hiervan hebben wij u voorstellen gedaan. Hier bent u echter niet op ingegaan. De conclusie is, dat wij met u in goed overleg niet tot een oplossing zijn gekomen. Derhalve zien wij geen andere mogelijkheid dan u het ontslag op grond van gemelde gronden kenbaar te maken.

De heer *** heeft er op aangedrongen om een functieongeschiktheidsadvies (FOA) te vragen bij het USZO, alvorens tot ontslag over te gaan. Wij hebben toegezegd het FOA aan te vragen om de heer *** tegemoet te komen in zijn uitdrukkelijke wens. De school verwachtte dat hiermee de datum van beëindiging van de arbeidsrelatie slechts vooruitgeschoven zou worden. Van de Uszo ontvingen wij vervolgens het verzoek om het FOA-verzoek in te trekken, wegens de voorspelbare uitkomst ervan

(afwijzing), hetgeen wij inmiddels hebben gedaan. U heeft van de brief van het Uszo een afschrift ontvangen bij ons schrijven van 9 april jl., waarbij u is aangekondigd dat de school nu per 1 augustus 2002 tot ontslag wegens bovengenoemde gronden overgaat. In verband met de wettelijke opzegtermijn is de ontslagdatum nu 1 september 2002 geworden.

Tegen dit besluit tot ontslag is appellante in beroep gekomen.

De gronden van het beroep

Formeel bezwaar

Namens appellante wordt bezwaar gemaakt tegen de ontslaggronden zoals deze door verweerster worden gebruikt.

Niet juist is dat er twee gronden worden aangevoerd. Het is niet duidelijk waar tegen in beroep moet worden gegaan. Dit belemmert de verdediging. De opsomming van artikel H 54 CAO BVE laat niet toe dat er meerdere gronden worden gebruikt.

inhoudelijk bezwaar

Er zijn een tweetal inhoudelijke bezwaren tegen het aangezegde ontslag.

A. De (medische) begeleiding tijdens het ziekteverzuim was niet optimaal.

B. Er is onvoldoende door verweerster gedaan appellante ander werk te geven.

Toelichting op A: De (medische) begeleiding

Rekening houdend met het gestelde in voornoemde bijlagen vindt appellante dat te snel (reeds op 30 januari 2001) gekozen is voor een voortvarend reïntegratietraject buiten de school. Beter was geweest appellante te adviseren tegen de WAO-beslissing in beroep te gaan. Immers het docentschap was (en is) naar de mening van de ARBO-artsen ziekmakend. Het lag in de rede nader medisch onderzoek te (laten) verrichten omdat de bedrijfsarts cliënte "ziek" hield. Afwijzing van de WAO betekent immers dat de kans op een functie-ongeschiktheidsadvies klein zou zijn. Appellante thans wegens ongeschiktheid voor de functie te ontslaan is een miskenning van de feitelijke medische ongeschiktheid. Tendentieus is de opmerking in het ontslagbesluit dat de bedrijfsartsen "ook" vinden dat naar een beëindiging van de arbeidsrelatie moet worden toegewerkt. De (negatieve) opmerking over "buitengewoon verlof" hebben in plaats van ziek zijn kan appellante in de stukken niet terug vinden.

Toelichting op B: Ander werk

Meerdere malen zijn door appellante voorstellen gedaan andere werkzaamheden te verrichten. Het georiënteerd zijn op een traject buiten de school en de wisseling van aanspreekpunten heeft er niet toe geleid dat er daadwerkelijk in het *** gezocht is naar ander werk.

Het oordeel van de Commissie

ten aanzien van het formele bezwaar

Artikel H-54 CAO-BVE luidt als volgt.

Opzegging door de werkgever kan plaatsvinden op grond van:

- a. n.v.t.
- b. onbekwaamheid of ongeschiktheid van de werknemer voor de door hem uitgeoefende functie of voor de regelmatige vervulling daarvan, anders dan op grond van ziels- of lichaamsgebreken;
- c. n.v.t.
- d. n.v.t.
- e. andere redenen van gewichtige aard.

Verweerster heeft appellant ontslagen primair op grond b en subsidiair op grond e.

De ontslaggrond is de hierboven genoemde grond sub b subsidiair sub e.

Appellante is van mening dat verweerster niet duidelijk is in de gestelde ontslaggrond en de daarvoor aangevoerde feiten, zodat zij zich daartegen niet naar behoren kan verweren. Het is bovendien niet duidelijk of het onbekwaamheid/ ongeschiktheid is voor de uitoefening van de functie of de regelmatige vervulling daarvan, terwijl er geen andere redenen van gewichtige aard zijn opgesomd. De Commissie is van oordeel dat aan de primaire en de subsidiaire ontslaggrond door verweerster hetzelfde feitencomplex ten grondslag is gelegd. Dit feitencomplex dient de Commissie in haar oordeel te betrekken en vervolgens te beoordelen of dit geheel te kwalificeren is als onbekwaamheid/ ongeschiktheid dan wel als andere redenen van gewichtige aard. Nu het om hetzelfde feitencomplex gaat is niet in te zien waarom verweerster daaraan niet een primaire en subsidiaire gevolgtrekking mag verbinden zoals zij. dat gedaan heeft. Appellante heeft voldoende mogelijkheid gehad om de feiten te bespreken en haar zienswijze daarover aan de Commissie kenbaar te maken. De Commissie is dan ook van oordeel dat aan het formele bezwaar voorbij dient te worden gegaan.

ten aanzien van het inhoudelijke bezwaar

In de pleitnotitie van de gemachtigde van appellante wordt aangevoerd dat door werkgever en bedrijfsarts onvoldoende onderkend is dat hier sprake is van een door haar ziekte labiele persoon die met name in haar werksituatie disfunctioneerde. Toch wilde zij weer aan de slag. Volgens appellante is het bezwaar van haar tegen de ondernomen reïntegratiepogingen dat al in een vroeg stadium de oplossing werd gezocht buiten het***. Er zouden geen inspanningen zijn verricht om andere taken te vinden binnen het ***.

De reïntegratiepogingen die zijn ondernomen, zijn vastgelegd in gespreksverslagen die mede door appellante zijn ondertekend. Een aantal – niet alle – van deze gespreksverslagen is aan de Commissie overgelegd.

Uit het gespreksverslag van 7 november 2000 blijkt duidelijk dat het de bedoeling van partijen is dat reïntegratie zal plaatsvinden binnen het***. Reeds toen is de mogelijkheid besproken – hetgeen door de gemachtigde van appellante ter zitting wederom naar voren is gebracht – de vraag van appellante om structureel ingezet te worden in de stagebegeleiding. Reeds toen is aangegeven dat dit in het kader van het onderwijsconcept moeilijk ligt: een voorwaarde voor de kwaliteit van het beroepsonderwijs en integratie van theorie en praktijk is dat docenten zowel betrokken zijn bij het theoretische als het praktische deel van het onderwijs. In dat gesprek heeft appellante medegedeeld dat de bedrijfsmaatschappelijk werkster haar heeft geadviseerd om een begeleidingstraject te volgen met als doel andere loopbaanmogelijkheden te onderzoeken. Van de zijde van verweerster is gewezen op een oriëntatie binnen een andere opleiding of team bijvoorbeeld de unit Welzijn. Afgesproken is onder meer dat het vooralsnog zal gaan om integratie op arbeidstherapeutische basis met een inzet van 2 uur per week.

Het gesprek van 30 januari 2001 had ten doel het formuleren van een loopbaanbegeleidingstraject. Uit de inhoud van dit gesprek blijkt dat het niet primair gaat om een outplacement maar dat ook binnen het *** gezocht moet worden naar mogelijkheden.

Uit het gespreksverslag van 27 juni 2001 blijkt dat al met al de mogelijkheden binnen het *** beperkt zijn.

In het gesprek op 28 september 2001 wordt de eindrapportage van de loopbaanbegeleider besproken. Toen is voor het eerst de duidelijke conclusie getrokken: de wegen scheiden zich en, na overleg met en toestemming van de werkgever, appellante mag in het kader van praktijkervaring en loopbaanperspectief werkzaamheden verrichten bij andere personen of instellingen: de werkzaamheden bij het CIBAP kunnen worden gecontinueerd.

In het gesprek van 11 december 2001 wordt van de zijde van verweerster medegedeeld dat de insteek is om ontslag aan te zeggen. Appellante heeft verklaard hiermee wel te kunnen instemmen.

Uit vorenstaande zeer verkorte weergave van de tussen appellante en verweerder plaatsgevonden hebbende gesprekken blijkt van een langdurig traject waarin beide partijen participeerden om de mogelijkheden en onmogelijkheden te onderzoeken met betrekking tot het functioneren van appellante. Uiteindelijk is ontslag als enige mogelijkheid overgebleven waarmee appellante kon instemmen (zie gesprek 11 december 2001). Daaraan voorafgaande is door verweerder wel degelijk gestreefd naar integratie van appellante binnen het***. De Commissie is dan ook van oordeel dat de bezwaren van appellante ten onrechte naar voren zijn gebracht.

conclusie

Uit het feitencomplex zoals het bij de Commissie als vaststaand tussen partijen naar voren is gekomen kan de Commissie geen andere conclusie trekken dan dat appellante onbekwaam of ongeschikt is voor de uitoefening van haar functie als docente. Het ontslag gebaseerd op deze grond is dan ook terecht gegeven. Het daartegen gericht beroep moet ongegrond worden verklaard. Appellante is door UVW-USZO niet blijvend ongeschikt verklaard voor de uitoefening van haar functie, zodat de regels als neergelegd in artikel 20 van het Besluit ziekte en arbeidsongeschiktheid voor onderwijspersoneel primair en voortgezet en educatie en beroepsonderwijs niet van toepassing waren. Een functieongeschiktheidsadvies kon dan ook niet worden aangevraagd.

Beslissing

De Commissie van Beroep voor het Confessioneel Middelbaar Beroepsonderwijs,

Rechtdoende:

Verklaart het beroep ongegrond.

Het besluit van verweerder is gedateerd 22 april 2002, terwijl het beroepschrift van appellante door de Commissie is ontvangen op 12 juni 2002.

Het onderhavige beroepschrift is derhalve door de Commissie ontvangen na het verstrijken van de termijn.

Het voorgaande brengt met zich mee dat appellante haar beroepschrift heeft ingediend na afloop van de voorgeschreven termijn van zes weken.

Hoewel hierom verzocht heeft appellante niet aangegeven dat van een verschoonbare termijnoverschrijding sprake is.

Uitspraak van de voorzitter van de Commissie

Verklaart appellante niet-ontvankelijk in haar beroepschrift.

Wijst appellante op de mogelijkheid dat zij binnen een termijn van zes weken vanaf heden een beslissing van de voltallige Commissie kan vragen, zulks onder uiteenzetting van gronden en bijlagen, die tot een ander oordeel zouden moeten leiden.

Berisping conform artikel H-42 van de CAO BVE

Gelet op alle omstandigheden van het geval is de Commissie van oordeel dat de omstandigheden toch niet van zodanige aard zijn dat het college van bestuur van verweerder in redelijkheid tot het besluit is kunnen komen dat naar appellant toe gereageerd moest worden met een disciplinaire straf van berisping. De Commissie acht enerzijds onder de geschetste omstandigheden deze straf geen adequate reactie op het gebeuren, terwijl anderzijds de afdelingsdirecteur ook niet vrij uitgaat in de wijze van communicatie naar appellant toe. De commissie verklaart het beroep gegrond.

De Commissie van beroep als bedoeld in hoofdstuk N van de Cao-Bve

heeft in de zaak van

*** wonende te Tilburg, appellant,

tegen

***, gevestigd te ***,

de volgende beslissing gegeven.

Loop van het geding

Appellant is op 9 april 2002 in beroep gekomen door indiening van een beroepschrift met bijlagen, bij de Commissie ingekomen op 10 april 2002.

Verweerder heeft op 7 mei 2002 een verweerschrift ingediend bij de Commissie.

De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Eindhoven op 14 juni 2002.

Ter zitting zijn verschenen appellant, bijgestaan door de heer ***, en verweerder in de persoon van de heer ***, afdelingsdirecteur, en mevrouw ***, beleidsmedewerker van het college van bestuur, Partijen hebben hun respectieve standpunten nader toegelicht en vragen van de Commissie beantwoord.

De inhoud van voormelde stukken geldt als hier herhaald en ingelast.

Het oordeel van de Commissie

Bij schrijven van de voorzitter van het college van bestuur van verweerder van 8 maart 2002 wordt aan appellant het besluit van het college meegedeeld, dat hij schriftelijk wordt berispt conform artikel H-42 van de CAO BVE. De reden van deze berisping als uitgedrukt in dit schrijven is:

‘Vast is komen te staan dat u zonder overleg met de leiding lesuren die gepland waren in het rooster niet, respectievelijk niet op de geplande tijden hebt uitgevoerd. Derhalve heeft u zich conform artikel H-41 – H-42 CAO BVE schuldig gemaakt aan plichtsverzuim.’

Uit dit schrijven blijkt niet om welke lessen het ging, ten aanzien waarvan appellant verweten wordt dat hij deze niet, respectievelijk niet op de geplande tijden heeft uitgevoerd. De vraag die derhalve beantwoord moet worden of het aan appellant, gezien de verweerprocedure van de artikelen H-43 tot

H-47 CAO BVE, welke procedurele artikelen in acht zijn genomen, voldoende duidelijk is geweest wat hem verweten wordt. Ook aan de Commissie dienen deze feiten, die aan de berisping ten grondslag liggen, voldoende duidelijk te zijn teneinde tot een beoordeling van de zaak te kunnen komen.

De inhoud van het beroepschrift en die van het verweerschrift geven in deze niet voldoende duidelijkheid. Als eerste bijlage bij het beroepschrift, waarop appellant voortborduurt, is overgelegd een schrijven van 3 december 2001 van de afdelingsdirecteur aan appellant, welk schrijven inhoudt dat appellant “met regelmaat niet alle lessen verzorgd” met als “concreet voorbeeld: de les op maandag 3 december”.

Ter zitting heeft de Commissie door uitvoerige vraagstelling helder gekregen dat het in deze alleen gaat om twee lesuren aan het begin van de maandagochtend van 3 december 2001 aan een en dezelfde klas. Tevens is ter zitting gebleken dat het aan partijen duidelijk was dat het alleen om deze twee lesuren ging.

Ter zitting heeft de Commissie vervolgens zeer uitvoerig behandeld en door middel van vele vragen duidelijk willen krijgen wat zich omtrent deze twee lesuren heeft afgespeeld. Daarbij hebben appellant en de afdelingsdirecteur ter zitting ieder zijn eigen zienswijze op het gebeuren naar voren gebracht. De Commissie zal hierna in het kort deze zienswijzen weergeven.

Appellant:

De inhoud van het te geven onderwijs dient te voldoen aan de voor het desbetreffende vak gestelde eindtermen. Helaas is het zo dat de aangedragen informatiematerialen onvoldoende zijn om alle eindtermen te dekken. Van de docent moet daarom verwacht worden dat hij er inhoudelijk zelf nadere invulling aan geeft. De klas waar het om gaat bestaat uit 7 leerlingen, die gezien hun niveau in staat zijn om zich zelfstandig verder te bekwamen. Het instituut beschikt over een open leer centrum (OLC). De week vóór 3 december 2001 heb ik de leerlingen toestemming gegeven zelfstandig te werken in het OLC. Zij hebben dat in die week ook gedaan. In het tegenoverliggende lokaal heb ik les gegeven die dreigde uit te vallen door ziekte van een docent. De leerlingen hadden voor de les op 3 december 2001 eveneens van mij toestemming om op het OLC te werken. Ook toen heb ik de les verzorgd van de zieke docent. Het niet klassikaal lesgeven maar de leerlingen zelfstandig op het OLC laten werken is in het schooljaar 2000/2001 met medeweten van de afdelingsdirecteur bij herhaling voorgekomen. Deze lijn heb ik voortgezet. Ik heb de studieleider van alles op de hoogte gesteld. In de namiddag van 3 december werd ik bij de afdelingsdirecteur geroepen en die verweet mij dat ik de twee lesuren niet had gegeven. Hij gaf daarbij aan dat ook op mij de CAO van toepassing is en maakte mij kenbaar dat het wel eens tot een ontslag zou kunnen komen. Ik ben toen geëmotioneerd geworden. Het gesprek duurde dan ook heel kort. Mijn zienswijze heb ik toen niet uiteengezet. Op 7 december 2001 vond er een gesprek plaats met de afdelingsdirecteur en de heer *** van personeelszaken. Voor dit gesprek heb ik mijn zienswijze opschrift gesteld en tijdens het gesprek overhandigd.

De afdelingsdirecteur:

Het is juist dat in het schooljaar 2000/2001 in overleg met mij klassikale lessen van appellant zijn vervangen door werken in het OLC. Waar het hier omgaat is dat mij het bericht bereikt heeft dat appellant op 3 december 2001 de leerlingen naar huis had gestuurd en dat hij geen les had gegeven. Dit kan en mag niet gebeuren. Ik heb appellant in de namiddag van 3 december 2001 daarover aangesproken. Appellant werd toen zo geëmotioneerd dat ik het gesprek heb afgebroken. Ik heb daarbij het woord ontslag beslist niet genoemd. Op 7 december heeft er een gesprek plaatsgevonden, waarbij appellant zijn zienswijze op schrift heeft overhandigd. Ik heb daarna geen enkele informatie ingewonnen om te bezien of de feiten, die appellant naar voren had gebracht, juist waren. Ik heb met

de studieleider een optimale communicatie. Deze heeft mij niets gemeld omtrent overleg van appellant met hem. Mij is niet bekend op welke wijze de lessen van de zieke docent vervangen werden. De studieleider meldt mij wie ziek is en ik zorg voor vervanging. Mij is niet bekend dat de leerlingen van appellant zelfstandig in het OLC hebben gewerkt.

De Commissie is zich er ten eerste van bewust dat vorenstaande weergaven van de standpunten van appellant en de afdelingsdirecteur een zeer verkorte weergave is van hetgeen ter zitting uitvoerig naar oren is gekomen. Doch de kern waar het om gaat komt hierin naar voren. Deze kern is een miscommunicatie tussen appellant en de afdelingsdirecteur, beginnend in de middag van 3 december 2001. Het toen plaatsgevonden hebben gesprek was kort en emotioneel. De Commissie heeft getracht nader aan de weet te komen of er nadere oorzaken waren van het zo uit de hand lopen van een gebeurtenis. Appellant en de afdelingsdirecteur hebben beiden verzekerd dat er geen andere problemen in het verleden waren voorgevallen, die de kwestie hebben verergerd. Tussen hen bestond in het verleden een goede verstandhouding. Ook de inhoud van het plaatsgevonden hebbend functioneringsgesprek, van de inhoud waarvan de Commissie heeft kennis genomen, leidt niet tot een andere opvatting.

Bij het beoordelen van de zaak dient de Commissie dus uitsluitend aandacht te geven aan hetgeen op 3 december 2001 is gebeurd. Appellant heeft toen zijn eigen leerlingen laten werken in het OLC en hij heeft de lessen van een zieke docent overgenomen. Het melden daarvan aan de studieleider is geen bevoegde melding, omdat deze geen bevoegdheid in deze had. Daar staat tegenover dat de afdelingsdirecteur van mening was dat appellant zijn leerlingen naar huis had gestuurd en dat hij niet onderzocht heeft of de feiten wel eens anders konden liggen.

De Commissie is van oordeel dat appellant eigen initiatief heeft genomen door zijn leerlingen te laten werken in het OLC en elf lessen van een zieke docent over te nemen. Enerzijds is dit een lofwaardig initiatief, doch anderzijds had hij dit duidelijk kenbaar dienen te maken aan de afdelingsdirecteur. Daar staat tegenover de opvatting van de afdelingsdirecteur, die vernomen zou hebben dat appellant zijn leerlingen naar huis had gestuurd in toen geen les had gegeven, hetgeen niet nader door hem is onderzocht. Geconcludeerd moet worden dat beide personen ieder op zijn wijze hebben bijgedragen tot een miscommunicatie. Van beiden had meer prudentie verwacht mogen worden.

Gelet op alle omstandigheden van het geval is de Commissie van oordeel dat deze omstandigheden toch niet van zodanige aard zijn dat het college van bestuur van verweerder in redelijkheid tot het besluit is kunnen komen dat naar appellant toe gereageerd moest worden met een disciplinaire straf van berisping. De Commissie acht enerzijds onder de geschetste omstandigheden deze straf geen adequate reactie op het gebeuren, terwijl anderzijds de afdelingsdirecteur ook niet vrij uitgaat in de wijze van communicatie naar appellant toe.

Beslissing

De Commissie van Beroep voor het Confessioneel Middelbaar Beroepsonderwijs,

Rechtdoende:

Verklaart het beroep gegrond.

Niet-ontvankelijk wegens termijnoverschrijding

Het onderhavige beroepschrift is door de Commissie ontvangen na het verstrijken van de termijn.

Het voorgaande brengt met zich mee dat appellant zijn beroepschrift heeft ingediend na afloop van de voorgeschreven termijn van zes weken.

Van een verschoonbare termijnoverschrijding is niet gebleken.

De commissie verklaart appellant niet-ontvankelijk in zijn beroepschrift.

De Commissie van beroep als bedoeld in hoofdstuk N van de Cao-Bve

heeft in de zaak van

***, wonende te ***, appellant,

tegen

***, gevestigd te ***, verweerster,

de volgende beslissing gegeven.

Verloop van de procedure

Bij brief met diverse bijlagen, gedateerd 12 september 2002, door de Commissie ontvangen op 17 september 2002, heeft appellant beroep ingesteld tegen het besluit van verweerster van 23 januari 2002, dat bij brief van 8 februari 2002 schriftelijk werd bevestigd, waarbij de omvang van zijn dienstverband met ingang van 1 februari 2002 werd verminderd.

Overwegingen van de voorzitter van de Commissie

Appellant heeft, voordat hij zich tot deze Commissie wendde, diverse malen (brieven van 28 januari, 11 maart en 21 mei 2002) bezwaren bij verweerster tegen het besluit gemaakt. Hierop is door verweerster telkenmale afwijzend gereageerd. Appellant heeft zich vervolgens tot de commissie VO-BVE te Woerden en de interne geschillencommissie van verweerster gewend. De eerstgenoemde heeft het beroepschrift geretourneerd, daar verweerster niet bij deze Commissie bleek te zijn aangesloten en de geschillencommissie heeft bij brief van 27 augustus 2002 aangegeven niet akkoord te gaan met arbitrage.

Een beroepschrift moet worden ingediend binnen zes weken gerekend vanaf de dag na die waarop het besluit waartegen het beroep wordt ingesteld is verzonden.

Het besluit van verweerster is gedateerd 8 februari 2002, terwijl het beroepschrift van appellante door de Commissie is ontvangen op 17 september 2002.

Het onderhavige beroepschrift is derhalve door de Commissie ontvangen na het verstrijken van de termijn.

Het voorgaande brengt met zich mee dat appellant zijn beroepschrift heeft ingediend na afloop van de voorgeschreven termijn van zes weken.

Van een verschoonbare termijnoverschrijding is niet gebleken.

Uitspraak van de voorzitter van de Commissie

Verklaart appellant niet-ontvankelijk in zijn beroepschrift.

Wijst appellant op de mogelijkheid dat hij binnen een termijn van zes weken vanaf heden een beslissing van de voltallige Commissie kan vragen, zulks onder uiteenzetting van gronden en bijlagen, die tot een ander oordeel zouden moeten leiden.

A.II.

Uitspraken van de Commissies voor Geschillen

Geen uitspraken

A.II.1.

Uitspraken van de Commissie van Geschillen NPCS

Geen uitspraken

A.II.2

Commissie voor Geschillen Confessioneel BVE

Geen uitspraken

DEEL B MEDEZEGGENSCHAP EN DGO

Overzicht

247-01	Aanpassing onderwijsaanbod en aanpassing schooltijden
247-02	Besluit tot invoering van kernteams
248-02	Onthouden instemming MR aan begroting
249-02	Onthouden instemming MR aan besluitbestuur inzake de notitie Hoofd Afdeling I ICT(onderdeel van het formatieplan)
250-02	Besluit van het bestuur om de status van nevenvestiging aan school te ontnemen had op grond van artikel 26, aanhef en tweede lid, sub F van het voor de school geldende medezeggenschapsreglement ter advisering aan de medezeggenschapsraad moeten worden voorgelegd.

Aanpassing onderwijsaanbod en aanpassing schooltijden

De MR heeft het bestuur laten weten niet in te kunnen stemmen met het Strategisch Plan.

De Commissie stelt vast dat voor het voorgenomen besluit tot invoering van kernteams op grond van artikel 26, tweede lid, onder F van het voor de school geldende medezeggenschapsreglement vooraf het advies van de MR is vereist. Dit geldt ook voor het besluit tot aanpassing van het onderwijsaanbod.

De Commissie verklaart de MR niet-ontvankelijk in het door de Commissie als adviesgeschil aangemerkte geschil inzake de aanpassing van het onderwijs aanbod en de invoering van de kernteams.

De Commissie concludeert dat het bestuur bij afweging van de betrokken belangen in redelijkheid tot de voorgenomen besluiten heeft kunnen komen.

De Commissie voor Geschillen WMO (hierna aangeduid als de Commissie), ingesteld krachtens artikel 18 van de Wet medezeggenschap onderwijs 1992 (hierna aangeduid als WMO 1992) door de Stichting Nederlandse Protestants-Christelijke Schoolraad (NPCS).

Inzake het geschil tussen

Het bestuur van de Vereniging voor Christelijk Voortgezet Onderwijs in F te S
(verder aangeduid als het bestuur)

en

de medezeggenschapsraad van het College B te S (verder aangeduid als de medezeggenschapsraad)

Het bestuur is bevoegd gezag van de school.

De school is aangesloten bij de Commissie, zodat deze bevoegd is het geschil in behandeling te nemen.

Procesverloop:

Het bestuur heeft bij schrijven met bijlagen van 18 oktober 2001 de Commissie verzocht uitspraak te doen in een aantal geschillen met de medezeggenschapsraad.

Het bestuur heeft bij schrijven van 13 november 2001 de Commissie desgevraagd nadere stukken doen toekomen.

De medezeggenschapsraad heeft de Commissie bij schrijven met bijlagen van 27 november 2001 een verweerschrift doen toekomen, waarbij de Commissie tevens is verzocht uitspraak te doen in een aantal geschillen met het bestuur.

De Commissie heeft de zaak op 31 januari 2002 in een openbare zitting te Utrecht behandeld. Daar hebben het bestuur, vertegenwoordigd door G, vice-voorzitter, H, centraal manager, K, rector en L, plv. rector, en de medezeggenschapsraad bij monde van M, voorzitter, N, secretaris, O en P, leden, en E, adviseur Onderwijsbonden CNV, hun standpunten toegelicht.

Ter zitting is met partijen afgesproken dat zij in de periode 1 februari - 2 april 2002 zouden proberen alsnog de geschillen op te lossen en uiterlijk 15 april 2002 de Commissie schriftelijk zouden informeren over het resultaat.

Bij schrijven met bijlagen van 10 april 2002 heeft het bestuur de Commissie bericht dat partijen het op een aantal onderdelen niet eens zijn geworden en de Commissie verzocht alsnog uitspraak te doen.

De medezeggenschapsraad heeft bij schrijven met bijlagen van 18 april 2002 zijn standpunt nader toegelicht.

Het bestuur heeft bij fax van 23 april 2002 de Commissie een afschrift gestuurd van zijn reactie aan de medezeggenschapsraad op laatst genoemde brief.

De Commissie heeft de zaak op 25 april 2002 opnieuw in een openbare zitting te Utrecht behandeld. Daar hebben het bestuur, vertegenwoordigd door G, vice-voorzitter, H, centraal manager, K, rector en mr. I, juridisch adviseur, en de medezeggenschapsraad bij monde van M, voorzitter, N, secretaris, O, P en R, leden, en E, adviseur Onderwijsbonden CNV, hun standpunten nader toegelicht.

Feiten:

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting gaat de Commissie uit van de volgende vaststaande feiten.

Het bestuur heeft bij brief van 15 juni 2001 het Strategisch Plan VCVO in F 2001-2006 (hierna aangeduid als Strategisch Plan) aan de medezeggenschapsraden van de onder zijn beheer staande scholen voorgelegd waarbij verzocht is op de in de brief gespecificeerde onderdelen instemming te verlenen dan wel te adviseren.

In het Strategisch Plan is een kader gegeven voor het beleid en de ontwikkelingen binnen de onder het beheer van het bestuur staande scholen voor de periode 2001-2006. Als basis voor het Strategisch Plan hebben gediend het in maart 2001 vastgestelde zelfevaluatierapport en de daaruit getrokken conclusies zoals verwoord in de uitgangspuntennota van 25 april 2001.

De medezeggenschapsraad heeft bij brief van 20 september 2001 het bestuur meegedeeld op dat moment niet te kunnen instemmen met het Strategisch Plan.

In zijn brief van 2 oktober 2001 heeft het bestuur de medezeggenschapsraad voorgesteld een convenant met hem af te sluiten, inhoudende dat de medezeggenschapsraad de hoofdlijnen van het Strategisch Plan onderschrijft en dat het bestuur meer ruimte in het invoeringstempo biedt en op korte termijn aan aantal notities levert die voor het afronden van het oordeel van de medezeggenschapsraad essentieel zijn te weten meerjaren- investeringsplan om de invoering van het plan te begeleiden, scholingsplan gericht op docenten, teams en management, nota over kernteams (inclusief de gevolgen voor de functie van sectorleider) en nota over de Centrale Dienst.

De medezeggenschapsraad heeft op 11 oktober 2001 uitgesproken niet bereid te zijn dit convenant te tekenen. Daarop heeft het bestuur besloten de geschillen aan de Commissie voor te leggen.

Gelet op de stukken en het verhandelde ter zitting heeft de Commissie op 31 januari 2002 vastgesteld dat nader overleg tussen partijen over het Strategisch Plan en de vier hiervoor genoemde uitwerkingsnotities mogelijk tot overeenstemming tussen partijen kon leiden. Hiertoe is met partijen afgesproken dat het bestuur deze notities per omgaande aan de medezeggenschapsraad zou aanbieden, dat de medezeggenschapsraad uiterlijk 2 april 2002 zijn standpunt aan het bestuur kenbaar zou maken en dat het bestuur op basis van deze standpuntbepaling uiterlijk 15 april 2002 aan de Commissie zou berichten in hoeverre de geschillen zijn opgelost. Tevens is afgesproken dat, indien

de geschillen niet (geheel) zouden zijn opgelost, partijen zouden worden uitgenodigd voor een zitting op 25 april 2002.

De medezeggenschapsraad heeft bij brief van 2 april 2002 een definitief antwoord geformuleerd op de advies- en instemmingsverzoeken van het bestuur betreffende het Strategisch Plan en de vier uitwerkingsnotities.

In een bijeenkomst van het dagelijks bestuur van de medezeggenschapsraad en de directie van de school op 8 april 2002 heeft de medezeggenschapsraad zijn standpunt toegelicht. Op 9 april 2002 heeft het bestuur een commentaar op dit standpunt vastgesteld.

Het voor de school geldende medezeggenschapsreglement (hierna aangeduid als medezeggenschapsreglement) is gelijkloidend aan het modelreglement medezeggenschaps- raad van de NPCS, versie 1999.

Standpunt van het bestuur:

Het bestuur heeft ter verdediging van zijn standpunt –zakelijk weergegeven- het volgende aangevoerd.

Het bestuur heeft aangegeven zich ervan bewust te zijn dat de veranderingen die het bestuur voor ogen staan een ingrijpend en langdurig veranderingsproces betreffen. Het bestuur is echter voornemens veel te investeren in scholing en begeleiding van personeel. De belangen van leerlingen, ouders, personeel en de organisatie als geheel zijn zorgvuldig afgewogen.

Het bestuur heeft zijns inziens met inzet en zorgvuldigheid alle stappen gezet om tot een goede koersbepaling te komen, maar wel vanuit de nieuwe besturingsfilosofie zoals ook door de medezeggenschapsraad goedgekeurd.

- Het voornemen tot aanpassing van het onderwijsaanbod.

Het bestuur is van mening dat de medezeggenschapsraad ter zake een adviesrecht heeft (artikel 26, tweede lid, onder A, van het medezeggenschapsreglement). Het bestuur kan niet meegaan met het nieuwe element van de heterogeniteit dat de medezeggenschapsraad inbrengt met betrekking tot het voornemen van het bestuur om het aanbod van vestigingen in K en W uit te breiden met havo 3 en vwo 3 zodra het pedagogisch-didactisch verantwoord is binnen de bestaande groepenstructuur. Gegeven het aantal leerlingen op deze vestigingen zal het niet mogelijk zijn aparte HAVO/VWO-dakplanklassen te realiseren. Ook in een meer heterogene groep zal sprake zijn van een kwalitatief verantwoord aanbod omdat beide teams een gedegen voorbereiding en scholing krijgen. Het bestuur heeft erop gewezen dat in het Strategisch Plan een intentie wordt uitgesproken. Het definitieve voorstel daarover komt nog.

- Het voornemen tot aanpassing van de schooltijden en het lesrooster.

Het bestuur is van mening dat de medezeggenschapsraad een adviesbevoegdheid heeft inzake de invoering van het 70-minutenrooster, althans wat betreft de onderwijskundige aspecten (over de arbeidsvoorwaardelijke consequenties wordt DGO gevoerd). Het wijst op de inconsistentie in de formulering van de toelichting in het modelreglement van de NPCS bij artikel 26, eerste lid, onder C, en de zijns inziens duidelijke toelichting bij artikel en baseert zich à contrario op artikel 26, tweede lid, onder F, van het modelreglement van de NPCS. De uitgewerkte lessentabel zal op een later moment als onderdeel van het leerplan ter instemming worden voorgelegd.

Het bestuur is van mening dat de randvoorwaarden voor invoering van het 70-minutenrooster een kwestie van beleid zijn. Als de ontwikkelingsrichting vaststaat, kan gericht worden geïnvesteerd. Het bestuur is bereid om over een eerste stap voor de aanpassing van de schoolgebouwen een duidelijke

toezegging te doen.

Het bestuur is verder bereid te praten over fasering (eventueel in verschillend tempo) van de invoering van het 70-minutenrooster. Het bestuur kan ook instemmen met het geven van initiatief aan de, nu eerst te vormen, teams voor de planning van de invoering. Het is echter wezenlijk voor het bestuur dat het principe van het 70-minutenrooster gehandhaafd blijft. Het bestuur benadrukt dat er sprake is van een samenhangend voorstel op basis van het zelfevaluatie-rapport. Het bestuur begrijpt dat een dergelijke cultuuromslag thans niet met een volledig draagvlak gerealiseerd kan worden, maar wil aan draagvlakverbreding werken door middel van onder meer scholing en collegiale contacten met een partnerschool waar het rooster al functioneert.

Het lesrooster in het Strategisch Plan is bedoeld als voorbeeld. Lessen tot 16.30 uur acht het bestuur nu en in de toekomst een onwenselijke uitzondering.

- Principe van taken en banduren.

Het bestuur voert aan dat de medezeggenschapsraad niet met het principe van banduren instemt, omdat hij grote vraagtekens zet bij de praktische invulling. Op deze wijze kan door het bestuur geen strategisch beleid worden geformuleerd. Het bestuur acht de banduren essentieel in de structuurverandering. Het bestuur wil de leerkrachten juist bij de praktische invulling betrekken. Het bestuur acht het de eigen keuze van de medezeggenschapsraad dat deze geen uitspraak doet over het principe van taken.

- Leerlijnen en leerlingbegeleiding.

Het bestuur betreurt het dat de medezeggenschapsraad geen uitspraak doet over de leerlijnen in het leerplan en de voorgestelde verandering in de leerlingbegeleiding. Het heeft de medezeggenschapsraad daarover bij brief van 15 juni 2001 een uitspraak gevraagd. Verder heeft de centraal manager op 21 maart 2002 de secretaris van de medezeggenschapsraad erop geattendeerd, dat de medezeggenschapsraad in zijn voorlopige standpuntbepaling niet op deze vraag ingaat en verzocht hieraan in het definitieve standpunt wel aandacht te besteden.

- Notitie kernteams.

Het bestuur heeft toegelicht dat in verband met de invoering van de kernteams middelen zijn gereserveerd in de meerjareninvesteringsbegroting om fricties op te vangen. Hierin is ook geld voor de onderwijsassistent begroot. Het bestuur heeft begrip voor het feit dat de medezeggenschapsraad wil waken voor het uitdijen van de overhead-formatie en is bereid verantwoording af te leggen, maar kan zich onmogelijk op alle door de medezeggenschapsraad gestelde voorwaarden vastleggen. Over de verdere uitwerking van de kernteams zal het bestuur voorstellen aan de medezeggenschapsraad doen toekomen.

- Notitie inzake de Meerjareninvesteringsbegroting 2001-2006 (MIB).

Het bestuur wijst erop dat de MIB ieder jaar opnieuw wordt vastgesteld. Reserves in de begroting zijn pas echt reserves, wanneer aan het eind van het boekjaar deze bedragen daadwerkelijk nog beschikbaar zijn.

Het bestuur wijst er voorts op dat er bij de medezeggenschapsraad kennelijk verwarring bestaat over de vermogenspositie van de vereniging. De vereniging is in feite een verzameling van drie scholen waaronder het College B. In het geval van het College B (een deelverzameling van de vereniging) gaat het dus om het versterken van de financiële positie van het College B.

Het bestuur heeft meegedeeld dat de onderhandelingen met de gemeenschappelijke medezeggenschapsraad over compensatie van de werkdrukverhoging gaande zijn.

Standpunt van de medezeggenschapsraad:

De medezeggenschapsraad heeft ter verdediging van zijn standpunt –zakelijk weergegeven- het volgende aangevoerd.

De medezeggenschapsraad betreurt het dat, uitgezonderd de fasering, het Strategisch Plan in feite niet bespreekbaar is voor het bestuur. Van meet af aan heeft het bestuur het Strategisch Plan niet als een onderhandelingsinzet gezien.

Dit Plan bevat naar de mening van de medezeggenschapsraad niet alleen strategische doelstellingen, maar ook operationele uitwerkingen die allemaal, onlosmakelijk met elkaar verbonden, tot hoofdlijnen zijn verheven.

- Het voornemen tot aanpassing van het onderwijsaanbod.

De medezeggenschapsraad is van mening dat de aanpassing van het onderwijsaanbod weliswaar onder een adviesbevoegdheid valt, maar dat gezien de verregaande gevolgen van de wijziging artikel 26, tweede lid, onder A, en artikel 26, tweede lid, onder F, van het medezeggenschapsreglement van toepassing zijn en de medezeggenschapsraad mitsdien een instemmingsbevoegdheid heeft.

Het voornemen als zodanig acht de medezeggenschapsraad redelijk, maar hij is van mening dat de uiteindelijke uitvoering in ieder geval moet gebeuren onder dezelfde voorwaarden als zijn bepaald voor de vorming van een soortgelijke klas in B, zoals in het Strategisch Plan overigens reeds is gesteld. In het bijzonder gaat de medezeggenschapsraad ervan uit dat op het punt van heterogeniteit dezelfde afspraken zullen gelden. Hij claimt opnieuw instemmingsrecht voor het geval het tot realisatie van deze plannen komt.

- Het voornemen tot aanpassing van de schooltijden en het lesrooster.

De medezeggenschapsraad gaat ervan uit dat hij een instemmingsbevoegdheid heeft, zeker over het 70-minutenrooster. De medezeggenschapsraad verwijst onder meer naar de toelichting bij artikel 26, eerste lid, onder C, van het modelreglement van de NPCS, waarin staat dat met de daar vermelde aangelegenheid 'lesrooster' wordt bedoeld 'de lessentabel' en dat de discussie over de lessentabel valt onder de aangelegenheid van artikel 25, sub B (schoolplan).

Voor de medezeggenschapsraad is een verlengd (gewijzigd) lesuur onder stringente voorwaarden bespreekbaar. De medezeggenschapsraad heeft aangegeven op dit moment niet te kunnen instemmen met dit rooster op grond van de navolgende argumenten. De medezeggenschapsraad kan zich voorstellen dat een verlengd lesrooster uiteindelijk een goede of misschien wel de beste uitwerkingmogelijkheid biedt om de strategische doelen te verwezenlijken. Daar zijn naar de mening van de medezeggenschapsraad wel een aantal voorwaarden aan verbonden.

In ieder geval dient er binnen afzienbare tijd zicht te zijn op de realisatie van de noodzakelijke randvoorwaarden. De medezeggenschapsraad heeft ook moeite met de integrale invoering van dit punt. Mogelijk zou overwogen kunnen worden om tot (experimentele) invoering te komen van het 70-minutenrooster voor een team dat zich in principe wel in dit rooster kan vinden. Op dit moment is er volgens de medezeggenschapsraad geen draagvlak op de school voor deze verandering. Een grote meerderheid van de docenten is tegen het 70-minutenrooster op grond van vaktechnische, pedagogische en onderwijskundige argumenten. Overigens is naar de mening van de medezeggenschapsraad dit rooster niet essentieel voor de invoering van de onderwijsvernieuwing. De medezeggenschapsraad gaat ook niet akkoord met het lesrooster zoals dat in eerste versie in het Strategisch Plan is opgenomen. De medezeggenschapsraad acht het niet verantwoord voor een streekschool de lessen te laten eindigen om 16.30 uur.

- Principe van taken en banduren.

Banduren zijn naar de mening van de medezeggenschapsraad niet een strategisch doel, maar een

uitwerking. De medezeggenschapsraad heeft grote vraagtekens over de praktische invulling van banduren. Hij acht het essentieel dat de begeleidingsuren worden gegeven door vakdocenten aan kleine, niet te heterogene groepen. Ook bij dit voorstel heeft de medezeggenschapsraad vraagtekens bij de integrale invoering en ziet graag een nadere uitwerking tegemoet. Over het principe van de taken kan de medezeggenschapsraad naar zijn zeggen geen uitspraak doen, omdat de wijze van invulling nog volstrekt onduidelijk is.

Overigens is hij van mening dat een besluit over de invoering van taken beter genomen zou kunnen worden op het niveau van teams en leerniveaus.

- **Leerlijnen en leerlingbegeleiding.**

Ten aanzien van de leerlijnen en de leerlingbegeleiding merkt de medezeggenschapsraad op dat deze onderwerpen in de afgelopen 2 maanden niet in de besprekingen met het bestuur en de directie aan de orde zijn geweest. Hij heeft erop gewezen dat het grotendeels ver uitgewerkte voorstellen betreft die in principe binnen de school van groot belang zijn, maar waarvan de uitwerking voornamelijk te maken heeft met inzichten en behoeften binnen leerniveaus en locatie en deels ook met beschikbare middelen (ICT).

- **Notitie kernteams.**

Betaalbaarheid is voor de medezeggenschapsraad een harde voorwaarde voor invoering van kernteams. Het directiebudget mag niet overschreden worden.

In principe beoordeelt de medezeggenschapsraad de vorming van kernteams en de aanstelling van teamleiders, met als gevolg vorming van kleine(re) sociaal pedagogische eenheden en het formeren van een middenkader, als positief. De medezeggenschapsraad vraagt zich echter af of in de praktijk bij integrale invoering in een modulair systeem met periodisering wel goed functionerende kernteams kunnen worden gerealiseerd. De medezeggenschapsraad voorziet bovendien grote (rooster)technische problemen.

Bij een wijziging van de schoolorganisatie met een dergelijke omvang is het naar de mening van de medezeggenschapsraad noodzakelijk van tevoren een duidelijk beeld te vormen van de praktische haalbaarheid, de consequenties voor de bestaande onderwijskundige structuur en de financiële gevolgen. Dit is echter niet gebeurd.

De medezeggenschapsraad is voorts van mening dat het takenpakket van de onderwijsassistent ter instemming aan hem moet worden voorgelegd en dat de taken die deze functionaris doet ter ondersteuning van de teamleider uit het directiebudget moeten worden betaald.

De medezeggenschapsraad stemt in met de vorming van kernteams, mits aan bovengenoemde voorwaarden op bevredigende wijze tegemoet wordt gekomen.

- **Notitie inzake de Meerjareninvesteringsbegroting 2001-2006.**

De medezeggenschapsraad heeft aangevoerd dat in de MIB geen aandacht wordt besteed aan knellende randvoorwaarden op verschillende vestigingen, waardoor zijns inziens het op een goede manier invoeren van belangrijke punten in het Strategisch Plan zeer moeilijk tot onmogelijk wordt. De medezeggenschapsraad is het er principieel niet mee eens dat in de begroting al rekening wordt gehouden met de versterking van de financiële positie. Er moet reëel worden begroot. Eventuele bedragen die overblijven door budgetcontrole kunnen aan de reserve worden toegevoegd. Ook is de medezeggenschapsraad van mening dat invoering van het Strategisch Plan tot een zodanige werkdruk leidt, dat deze binnen de jaartaak op bevredigende wijze dient te worden gecompenseerd.

Verder ziet de medezeggenschapsraad de notitie MIB als een duidelijk en goed onderbouwd plan.

Samenvattend heeft de medezeggenschapsraad het bestuur voorgesteld zich bij de uiteindelijke besluitvorming inzake het Strategisch Plan te richten op de delen die op dit moment een behoorlijk

draagvlak en de eerste prioriteit hebben. Dit betreft naar de mening van de medezeggenschapsraad scholing, kernteams en middenkader en periodisering waar dit mogelijk en wenselijk is.

De Commissie:

De Commissie constateert dat partijen van mening verschillen over een aantal onderdelen van de voorgenomen besluiten van het bestuur zoals verwoord in het Strategisch Plan en de vier uitwerkingsnotities.

De Commissie kan zich niet aan de indruk onttrekken dat een deel van het probleem voortvloeit uit het feit dat partijen onvoldoende vertrouwen in elkaar hebben.

Het bestuur heeft bij herhaling kenbaar gemaakt een bepaalde koers (op hoofdlijnen) te willen vastleggen, waarna deze in overleg met de medezeggenschapsraad wordt uitgewerkt. De medezeggenschapsraad heeft daar moeite mee -hetgeen begrijpelijk is, gelet op de omvangrijke en ingrijpende operatie die het bestuur beoogt- en wenst geen stappen te nemen waarop hij in een later stadium niet kan terug komen. Hierbij merkt de Commissie op dat het bestuur er kennelijk niet in is geslaagd de medezeggenschapsraad ervan te overtuigen dat in het ontwikkelingsproces weliswaar bakens worden verzet, maar dat de verdere ontwikkeling zal worden vorm gegeven in overleg met de medezeggenschapsraad en dat, indien zulks op basis van de ervaring noodzakelijk is, bakens zelfs opnieuw verzet kunnen worden.

Interpretatiegeschillen:

Op grond van het bepaalde in artikel 23 WMO 1992 dient de Commissie bindend uit te spreken welke interpretatie aan het bepaalde in het medezeggenschapsreglement dient te worden gegeven.

Dienaangaande overweegt de Commissie het volgende:

De Commissie stelt vast dat partijen ten aanzien van een tweetal onderdelen uit het Strategisch Plan en de vier uitwerkingsnotities van mening verschillen of de medezeggenschapsraad dienaangaande een advies- of instemmingsbevoegdheid toekomt.

Het betreft de aanpassing van het onderwijsaanbod en de aanpassing van de schooltijden en het lesrooster.

Daarnaast ziet de Commissie aanleiding ambtshalve in te gaan op de vraag onder welke medezeggenschapsaangelegenheid het voorgenomen besluit tot invoering van kernteams begrepen moet worden.

- **Aanpassing van het onderwijsaanbod.**

De Commissie stelt vast dat, gelet op hetgeen partijen hebben aangevoerd, zij het er in feite over eens zijn dat een (principe)besluit tot aanpassing van het onderwijsaanbod een aangelegenheid is als bedoeld in artikel 26, tweede lid, onder A (ingrijpende wijziging van de werkzaamheden) van het medezeggenschapsreglement en mitsdien het advies van de medezeggenschapsraad behoeft. De Commissie stelt voorts vast dat het bestuur bij herhaling heeft gezegd dat op dit moment slechts een intentie wordt uitgesproken en dat de uitwerking ter zake wederom aan de medezeggenschapsraad zal worden voorgelegd. De Commissie voegt hieraan toe dat, voor zover er sprake is van gevolgen voor het personeel en/of de ouders, die regeling behoeven, het bestuur deze regelingen op grond van artikel 27, eerste lid, onder A, respectievelijk 28, onder A, van het medezeggenschapsreglement aan het personeelsdeel en of het ouders/leerlingendeel van de medezeggenschapsraad moet voorleggen.

- Aanpassing van de schooltijden en het lesrooster.

Gelet op hetgeen hieromtrent met name ter zitting door partijen is aangevoerd, stelt de Commissie vast dat het interpretatiegeschil inzake de aanpassing van het lesrooster en de schooltijden beperkt is tot de onderwijskundige aspecten van de invoering van het 70-minutenrooster.

De Commissie stelt vast dat de toelichting bij de in dit verband door beide partijen aangehaalde artikelen van het modelreglement van de NPCS geen eensluidend antwoord geeft op de vraag onder welke medezeggenschapsaangelegenheid het voorgenomen besluit tot invoering van het 70-minutenrooster valt. Gelet echter op het kader waarin het bestuur voornoemd voorstel heeft gedaan en het feit dat het met name gaat om aspecten van onderwijskundig beleid en uit dien hoofde verband houdt met het schoolplan, is de Commissie van oordeel dat het zwaartepunt ligt bij de aangelegenheid 'wijziging van het schoolplan' waarvoor de medezeggenschapsraad op grond van artikel 25, onder B, van het medezeggenschapsreglement instemmingsrecht heeft.

- Notitie kernteams.

Gelet op hetgeen de Commissie heeft bepaald in haar uitspraak van 25 april 2002 in het geschil tussen het bestuur en de medezeggenschapsraad van het College M te B overweegt de Commissie ambtshalve het volgende.

Op basis van de stukken en het verhandelde ter zitting stelt de Commissie vast dat het bestuur met het Strategisch Plan een koers heeft willen uitzetten voor het beleid en de ontwikkelingen in de komende jaren op de onder zijn beheer staande scholen. Hierbij is aan de orde een ingrijpende wijziging in de organisatiestructuur van onder meer het College B. Blijkens de Notitie over de invoering van Kernteams binnen VCVO F van 19 november 2002 is de vorming van kernteams een belangrijk onderdeel van deze wijziging.

De Commissie beschouwt de voorgestelde wijziging, zoals ook gevisualiseerd in het organogram in het Strategisch Plan, als een onderdeel van de wijziging van het beleid met betrekking tot de organisatie van de school, dat valt onder het adviesrecht als bepaald in artikel 26, tweede lid onder F, van het medezeggenschapsreglement.

Hierbij neemt de Commissie in aanmerking dat het bestuur bij herhaling heeft uitgesproken dat het hier gaat om het bepalen van de koers c.q. het vastleggen van hoofdlijnen en dat uitwerkingen hiervan steeds conform het medezeggenschapsreglement aan de medezeggenschapsraad zullen worden voorgelegd.

De Commissie gaat er vanuit dat, voor zover er sprake is van een noodzakelijke regeling van de gevolgen voor het personeel en/of de ouders/leerlingen, deze op grond van artikel 27, eerste lid, onder A, respectievelijk artikel 28, onder A, van het medezeggenschapsreglement ter instemming wordt voorgelegd aan het personeelsdeel respectievelijk ouders/leerlingendeel van de medezeggenschapsraad.

Adviesgeschillen:

Gelet op het hiervoor overwogene ten aanzien van de onderdelen onderwijsaanbod en kernteams uit het Strategisch Plan en het besprokene ter zitting, dient de Commissie de vraag te beantwoorden of de medezeggenschapsraad negatief heeft geadviseerd ter zake, zodat er sprake is van een tweetal adviesgeschillen.

De Commissie overweegt dat de medezeggenschapsraad het principe van aanpassing van het onderwijsaanbod als redelijk beoordeelt, maar kanttekeningen plaatst bij de uitvoering. De Commissie overweegt voorts dat het bestuur uitdrukkelijk heeft gesteld dat hier sprake is van een intentie (op hoofdlijnen) en dat de uitwerking wederom aan de medezeggenschapsraad zal worden voorgelegd.

Ten aanzien van de invoering van de kernteams overweegt de Commissie dat de medezeggenschapsraad de vorming van kernteams en de aanstelling van teamleiders in principe als

positief beoordeelt en dat het bestuur heeft gesteld dat het in dit stadium gaat over het vaststellen van het principe en de koers en heeft toegezegd over de verdere uitwerking van de kernteams voorstellen aan de medezeggenschapsraad te zullen doen toekomen.

De Commissie is op grond van het vorenstaande van oordeel dat op dit moment geen sprake is van negatieve adviezen van de medezeggenschapsraad ter zake van de aanpassing van het onderwijsaanbod en de invoering van kernteams. De medezeggenschapsraad dient dan ook in zoverre niet-ontvankelijk te worden verklaard.

De Commissie wijst erop dat, voor zover er (op enig moment) ten aanzien van beide hiervoor genoemde voorstellen sprake is van een noodzakelijke regeling van de gevolgen voor het personeel en/of de ouders/leerlingen, deze op grond van artikel 27, eerste lid, onder A, respectievelijk artikel 28, onder A, van het medezeggenschapsreglement ter instemming dienen te worden voorgelegd aan het personeelsdeel respectievelijk ouders/leerlingendeel van de medezeggenschapsraad.

Instemmingsgeschillen:

Gelet op het hiervoor overwogene ten aanzien van het interpretatiegeschil over de invoering van het 70-minutenrooster en het besprokene ter zitting, stelt de Commissie vast dat er in zoverre sprake is van een instemmingsgeschil en verstaat de Commissie de brief van de medezeggenschapsraad van 2 april 2002 aldus, dat de medezeggenschapsraad niet heeft ingestemd met dit voorgenomen besluit van het bestuur.

Voorts verstaat de Commissie de brief van 2 april 2002 aldus, dat de medezeggenschapsraad eveneens zijn instemming heeft onthouden aan de voorgenomen besluiten van het bestuur inzake het principe van taken en banduren, leerlijnen en leerlingbegeleiding en de MIB.

Op grond van artikel 25, onder B (schoolplan), respectievelijk artikel 25, onder G (hoofddijnen financiële middelen), van het medezeggenschapsreglement van de school, heeft de medezeggenschapsraad een instemmingsrecht inzake het principe van taken en banduren en leerlijnen en leerlingbegeleiding, respectievelijk de MIB.

Ingevolge artikel 20, derde lid, WMO 1992 dient de Commissie te beoordelen of het bestuur bij afweging van de betrokken belangen in redelijkheid tot zijn voorstel heeft kunnen komen.

De Commissie overweegt dienaangaande het volgende.

De Commissie is van oordeel dat het bestuur gemotiveerd heeft uiteengezet, zowel in het Strategisch Plan als in de daarop volgende correspondentie en bijeenkomsten met de medezeggenschapsraad, waarom het tot zijn voorstel inzake het 70-minutenrooster en het principe van taken en banduren is gekomen en waarom dit principe onlosmakelijk deel is van de visie op onderwijs die het bestuur de komende jaren wil verwezenlijken. Hierbij merkt de Commissie op dat het bestuur nadrukkelijk heeft gesteld dat het gaat om het vastleggen van het principe en dat uitwerkingen nog niet aan de orde zijn. Het bestuur is bovendien deels tegemoet gekomen aan de bezwaren van de medezeggenschapsraad door de mogelijkheid te bieden dat het 70-minutenrooster gefaseerd en in verschillend tempo wordt ingevoerd en door een eerste toezegging te doen over de randvoorwaarden.

Wat betreft het draagvlak acht de Commissie, ook in het licht van het hiervoor overwogene, het standpunt van het bestuur, inhoudende dat het bij dergelijke ingrijpende wijzigingen welhaast onmogelijk is in beginstadium een zo breed draagvlak te creëren als de medezeggenschapsraad wenst, niet apert onredelijk. Zij neemt daarbij in aanmerking dat het bestuur nadrukkelijk heeft toegezegd aan draagvlakverbreding te willen werken door middel van onder meer scholing en daartoe ook middelen ter beschikking te stellen. Overigens merkt de Commissie op dat partijen een verschillend beeld hebben van de mate waarin op dit moment een draagvlak aanwezig is. Ten aanzien van de leerlijnen en leerlingbegeleiding is de Commissie van oordeel dat de medezeggenschapsraad geen argumenten heeft aangevoerd die kunnen leiden tot de conclusie dat het bestuur niet in redelijkheid tot zijn voorstel heeft kunnen komen.

Met betrekking tot de MIB komt de Commissie tot het volgende oordeel. De medezeggenschapsraad

heeft, afgezien van drietal inhoudelijke bezwaren, uitgesproken de MIB als een duidelijk en goed onderbouwd plan te zien. Mede in het licht van de reactie van het bestuur op de bezwaren is de Commissie van oordeel dat deze niet zo zwaar wegen dat daarmee het voorgenomen besluit van het bestuur inzake de MIB als onredelijk moet worden aangemerkt.

Beslissing:

De Commissie stelt bindend vast

-dat het voorgenomen besluit tot invoering van kernteams, zoals beschreven in het Strategisch Plan en de notitie invoering kernteams, betreft de vaststelling of wijziging van het beleid met betrekking tot de organisatie van de school. Op grond van artikel 26, tweede lid, onder F, van het voor de school geldende medezeggenschapsreglement is voor dit besluit het voorafgaande advies van de medezeggenschapsraad vereist.- dat het voorgenomen besluit tot aanpassing van het onderwijsaanbod, zoals beschreven in het Strategisch Plan, betreft de uitbreiding van de werkzaamheden van de school of van een belangrijk onderdeel daarvan, dan wel het beleid ter zake. Op grond van artikel 26, tweede lid, onder A, van het voor de school geldende medezeggenschapsreglement is voor dit besluit het voorafgaande advies van de medezeggenschapsraad vereist.

De Commissie verklaart de medezeggenschapsraad niet-ontvankelijk in het door de Commissie als adviesgeschil aangemerkte geschil inzake de aanpassing van het onderwijs aanbod en de invoering van de kernteams.

De Commissie concludeert, dat het bestuur bij afweging van de betrokken belangen in redelijkheid tot zijn voorgenomen besluiten inzake (de onderwijskundige aspecten van) het 70-minutenrooster, het principe van taken en banduren, de leerlijnen en leerlingbegeleiding en de Meerjareninvesteringsbegroting 2001-2006 heeft kunnen komen.

Besluit tot invoering van kernteams

De Commissie stelt bindend vast dat het voorgenomen besluit tot invoering van kernteams, zoals beschreven in het Strategisch Plan en de notitie invoering kernteams, betreft de vaststelling of wijziging van het beleid met betrekking tot de organisatie van de school. Op grond van artikel 26, tweede lid, onder F, van het voor de school geldende medezeggenschapsreglement is voor dit besluit het voorafgaande advies van de medezeggenschapsraad vereist.

-dat voornoemd besluit inzake de invoering kernteams in stand kan blijven

De Commissie voor Geschillen WMO (hierna aangeduid als de Commissie), ingesteld krachtens artikel 18 van de Wet medezeggenschap onderwijs 1992 (hierna aangeduid als WMO 1992) door de Stichting Nederlandse Protestants-Christelijke Schoolraad (NPCS).

Inzake het geschil tussen

Het bestuur van de Vereniging voor Christelijk Voortgezet Onderwijs in F te S
(verder aangeduid als het bestuur)

en

de medezeggenschapsraad van het College M te B (verder aangeduid als de medezeggenschapsraad)

Het bestuur is bevoegd gezag van de school.

De school is aangesloten bij de Commissie, zodat deze bevoegd is het geschil in behandeling te nemen.

Procesverloop:

De medezeggenschapsraad heeft bij schrijven van 6 maart 2002, ontvangen door de Commissie op 11 maart 2002, de Commissie verzocht uitspraak te doen in twee interpretatiegeschillen en één adviesgeschil met het bestuur.

Desgevraagd heeft de medezeggenschapsraad bij schrijven met bijlagen van 22 maart 2002, voornoemde geschillen nader toegelicht.

Het bestuur heeft de Commissie bij schrijven met bijlagen van 28 maart 2002, ontvangen door de Commissie op 2 april 2002, een verweerschrift doen toekomen.

De Commissie heeft de zaak op 25 april 2002 in een openbare zitting te Utrecht behandeld. Daar hebben de medezeggenschapsraad bij monde van A, voorzitter, B, secretaris, C en D, leden, en E, adviseur Onderwijsbonden CNV, en het bestuur, vertegenwoordigd door G, vice-voorzitter, H, centraal manager, mr. I, juridisch adviseur, en J, rector, hun standpunten nader toegelicht.

Feiten:

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting gaat de Commissie uit van de volgende vaststaande feiten.

Het bestuur heeft bij brief van 15 juni 2001 het Strategisch Plan VCVO in F (hierna aangeduid als Strategisch Plan) aan de medezeggenschapsraden van de onder zijn beheer staande scholen voorgelegd waarbij verzocht is op de in de brief gespecificeerde onderdelen instemming te verlenen dan wel te adviseren.

In het Strategisch Plan is een kader gegeven voor het beleid en de ontwikkelingen binnen de onder het beheer van het bestuur staande scholen voor de periode 2001-2006. Als basis voor het Strategisch Plan hebben gediend het in maart 2001 vastgestelde zelfevaluatie-rapport en de daaruit getrokken conclusies zoals verwoord in de uitgangspuntennota van 25 april 2001.

De medezeggenschapsraad heeft bij brief van 20 september 2001 het bestuur meegedeeld op dat moment niet te kunnen instemmen met het Strategisch Plan, omdat op een aantal essentiële punten de noodzakelijke invullingen niet beschikbaar waren. Eén daarvan betrof de positie van sectorleiders bij invoering van kernteams met teamleiders.

Op 11 oktober 2001 heeft de medezeggenschapsraad op voorstel van het bestuur een convenant getekend inzake de besluitvorming over het Strategisch Plan.

In dit convenant zijn partijen onder meer het volgende overeengekomen:

‘-De koers, uiteengezet in het Strategisch Plan, wordt op hoofdlijnen onderschreven; in het besef dat de uitwerkingen van dit plan weer onderwerp van overleg met de medezeggenschapsraden zullen vormen.

-Ten behoeve van de invoering van het Strategisch Plan zijn op korte termijn de volgende uitwerkingen essentieel:

- Meerjareninvesteringsplan om de invoering van het plan te begeleiden;
- Scholingsplan gericht op docenten, teams en management;
- Nota over kernteams (inclusief de gevolgen voor de functie van sectorleider)
- Nota over de Centrale Dienst.

Een en ander wordt uitgewerkt binnen het kader van het Strategisch Plan. De medezeggenschapsraden ontvangen de voorgenomen besluiten van het Algemeen Bestuur uiterlijk 20 november 2001 en zullen uiterlijk 1 maand daarna het bestuur informeren over hun standpunten.

-De medezeggenschapsraden zullen uiterlijk 1 maand na indiening van de vier notities een definitief standpunt inzake het Strategisch Plan bepalen in lijn met de brieven van de medezeggenschapsraden van 20/21 september 2001. De hoofdlijnen van het plan staan daarbij niet ter discussie; uitwerkingen en tempo van invoering wel.’

Bij brief van 19 november 2001 heeft het bestuur verzocht aan het personeelsdeel van de medezeggenschapsraad in te stemmen met en aan het ouders/leerlingendeel van de raad te adviseren over onder meer de notitie betreffende de invoering van kernteams conform artikel 27, eerste lid, onder F, respectievelijk artikel 29 van het voor de school geldende medezeggenschapsreglement, hetgeen gelijklopend is aan het modelreglement medezeggenschapsraad van de NPCS, versie 1999.

Na diverse vergaderingen en correspondentie tussen partijen deelt de medezeggenschapsraad het bestuur bij brief van 24 januari 2002 mee niet volledig akkoord te kunnen gaan met de nota over kernteams. In zijn brief van 27 februari 2002 stelt de medezeggenschapsraad tenslotte dat zijn instemming afhangt van de daaraan door hem verbonden voorwaarde om de functie van sectorleider op termijn af te schaffen.

Standpunt van de medezeggenschapsraad:

De medezeggenschapsraad heeft ter verdediging van zijn standpunt –zakelijk weergegeven- het volgende aangevoerd.

Interpretatiegeschil.

De medezeggenschapsraad is op grond van het convenant, de aanbiedingsbrief van 19 november 2001 en de inhoud van de notitie invoering kernteams van mening dat het personeelsdeel van de raad instemmingsrecht heeft (artikel 27, eerste lid, onder F, van het medezeggenschapsreglement) ter zake van de volledige notitie betreffende de invoering van kernteams, inclusief de onderdelen over het sectorleiderschap waarin organisatorische, personele en financiële consequenties een grote rol spelen.

De medezeggenschapsraad wijst er daarbij op dat in het convenant expliciet zijn genoemd de gevolgen voor de functie van sectorleider. De medezeggenschapsraad zou niet akkoord zijn gegaan met het convenant, als niet de positie van de sectorleider in de notitie zou worden meegenomen, hetgeen op basis van reeds gevoerde correspondentie als evident mocht worden beschouwd. De invulling van de functie van teamleider kan niet los gezien worden van de functie van sectorleider. Het betreft organisatorische veranderingen.

Indien de Commissie voornoemd standpunt van de medezeggenschapsraad niet deelt, is deze, gezien de organisatorische, personele en financiële gevolgen van de invoering, van mening instemmingsrecht te hebben op het onderdeel aanpassing van de organisatie in het algemeen. De instelling van een nieuw middenkader behoeft vanwege de personele (eventueel rddf-plaatsing), financiële (betaalbaarheid) en organisatorische (nieuwe overlegstructuren) gevolgen op grond van artikel 27, eerste lid, onder B, van het medezeggenschapsreglement de instemming van het personeelsdeel van de medezeggenschapsraad.

Adviesgeschil inzake aanpassing organisatie algemeen.

Nu het bestuur het standpunt inzake de notitie kernteams beschouwt als een advies op grond van artikel 26, tweede lid, onder F, van het medezeggenschapsreglement, licht de medezeggenschapsraad ook zijn inhoudelijke bezwaren tegen de instelling van kernteams met behoud van de functie van sectorleider nader toe.

De medezeggenschapsraad heeft reeds in een vroeg stadium aangegeven positief te staan tegenover de vorming van kernteams en teamleiders. Daarbij is wel steeds de vraag gesteld hoe dit voorstel zich verhoudt tot de per 1 augustus 2000 ingevoerde reorganisatie met als onderdeel de invoering van de functie van sectorleider.

De teamleiders nemen als nieuwe leidinggevend en ambtelijke 'voorlieden' in het proces van de onderwijskundige vernieuwing immers een groot deel van de taken en bevoegdheden van de sectorleiders over. De besturingsfilosofie wordt geen geweld aangedaan, maar het zwaartepunt in de organisatie wordt verlegd naar een lager niveau en heeft dus onontkoombaar consequenties voor de functie van sectorleider.

Voorts wijst de medezeggenschapsraad erop dat de school relatief klein is, bijna geheel gevestigd op een uni-locatie, waarvoor een schooleigen invulling past, net als bij de kleinere zusterschool in B. Daar is ook geen sprake van sectorleiders.

De grote overlap in taken en onduidelijkheid van bevoegdheden in het voorstel staan haaks op de wens naar kortere lijnen.

Ook het kostenaspect baart de medezeggenschapsraad grote zorgen. Het eventueel aantrekken van teamleiders buiten de school en de afvloeiing van zittende coördinatoren kan veel geld kosten. De centraal manager heeft weliswaar toegezegd de functie van sectorleider over enkele jaren te evalueren, maar als dit personele gevolgen heeft kan het prijskaartje onverwacht hoog uitvallen. Het door de medezeggenschapsraad voorgestelde alternatief speelt meer in op de schooleigen

situatie: een tweehoofdige directie die de schoolbrede zaken behartigt en de teamleiders aanstuurt en die wordt bijgestaan door een facilitair medewerker om haar te ontlasten van diverse uitvoeringstaken. De medezeggenschapsraad is ook bereid tot een compromis: in een overgangssituatie van 2 à 3 jaar zijn de sectorleiders tevens teamleider. Na deze periode verdwijnt de functie van sectorleider.

Standpunt van het bestuur:

Het bestuur heeft ter verdediging van zijn standpunt –zakelijk weergegeven- het volgende aangevoerd.

Interpretatiegeschil:

Het bestuur heeft vanaf het begin een onderscheid gemaakt in advisering door de medezeggenschapsraad over de in het Strategisch Plan voorgestelde aanpassing van de organisatie in het algemeen conform artikel 26, tweede lid, onder F, van het medezeggenschapsreglement en instemming door het personeelsdeel van de medezeggenschapsraad met de vorming van kernteams conform artikel 27, eerste lid, onder F (verandering van het werkoverleg). De Medezeggenschapsraad heeft dit onderscheid eerst op 19 december 2001 ter discussie gesteld door genoemde voorstellen aan te merken als een reorganisatie.

Het bestuur herhaalt dat aangezien er een bestuursgarantie ligt er geen formele personele gevolgen zijn voor personeelsleden, zodat zijns inziens artikel 27, eerste lid, onder B, van het medezeggenschapsreglement niet van toepassing is.

Wat betreft het convenant is het bestuur van mening dat hierin niet is aangegeven met welke status de notities uiteindelijk aan de medezeggenschapsraad worden voorgelegd.

Adviesgeschil/mogelijk instemmingsgeschil:

In het zelfevaluatie-rapport is komen vast te staan dat de coördinatoren met te weinig bevoegdheden functioneren om de nieuwe besturingsfilosofie, zoals omschreven in het na overleg met de medezeggenschapsraad in het voorjaar 2001 vastgestelde mandateringsbesluit, 'tot op de werkvloer' inhoud te geven. Daarom is voorgesteld de functie van coördinator om te zetten in een zwaardere functie van teamleider.

Het bestuur begrijpt de zorg van de medezeggenschapsraad over het kostenaspect niet, omdat deze omzetting qua formatie leidinggevend vrijwel budgettair neutraal is. De voorstellen blijven binnen het directiebudget. Voor mogelijke frictie is ruimte gereserveerd in de Meerjareninvesteringsbegroting waarmee de medezeggenschapsraad akkoord is gegaan.

Integraal management heeft als basis het streven om het onderwijskundig leiderschap op alle niveaus van de organisatie te versterken. Naar de mening van het bestuur hoort hier een samenhangend beleid per sector bij.

Voorts streeft het bestuur vanuit de visie op samenwerking binnen de vereniging naar een consequente uitwerking van het organisatiemodel voor de vereniging als geheel. De vergelijking met de school in B gaat volgens het bestuur niet op, omdat deze school in wezen één sector vormt.

Wat betreft de consequenties voor de sectorleider voert het bestuur aan dat deze zich beperken tot een andere personele verantwoordelijkheid en een andere wijze van aansturing binnen de sector. De 'span of control' die op dit moment te groot is wordt verminderd. De integrale verantwoordelijkheid voor de sector en de medeverantwoordelijkheid voor de school als geheel blijven dezelfde. Het bestuur is van mening dat de functie van teamleider eerst de kans moet krijgen zich te ontwikkelen en bewijzen.

Toen in januari 2002 bleek dat de medezeggenschapsraad met de meeste uitwerkingen van het Strategisch Plan akkoord kon gaan, heeft het bestuur geprobeerd alsnog overeenstemming te bereiken op het resterende punt van de sectorleiders door toezeggingen te doen over het aantal

sectorleiders op termijn en een eventuele bijstelling van het beleid op basis van een evaluatie over twee of drie jaar. Bovendien was het bestuur bereid over andere voorwaarden voor invoering nog overleg te voeren. De medezeggenschapsraad was hiertoe echter niet bereid. Het bestuur heeft in dit verband nog aangevoerd dat de huidige sectorleiders geen teamleider willen worden.

Hangende het geschil heeft op 21 maart 2002 nog een overleg tussen de medezeggenschapsraad, het bestuur en de schoolleiding plaatsgevonden. Het eerder door het bestuur gedane voorstel is explicieter gemaakt en verzwaard: grondige evaluatie betreffende het functioneren van de totale organisatie door een onafhankelijk en extern bureau. De medezeggenschapsraad is hier echter niet op ingegaan.

De Commissie:

Interpretatiegeschil:

Op grond van artikel 23 WMO 1992 dient de Commissie bindend uit te spreken welke interpretatie aan het bepaalde in het medezeggenschapsreglement dient te worden gegeven.

Dienaangaande overweegt de Commissie het volgende:

Op basis van de stukken en het verhandelde ter zitting stelt de Commissie vast dat het bestuur met het Strategisch Plan een koers heeft willen uitzetten voor het beleid en de ontwikkelingen in de komende jaren op de onder zijn beheer staande scholen. Hierbij is aan de orde een ingrijpende wijziging in de organisatiestructuur van onder meer het College M. Blijkens de Notitie over de invoering van Kernteams binnen VCVO F van 19 november 2001 is de vorming van kernteams een belangrijk onderdeel van deze wijziging.

In tegenstelling tot de opvatting van het bestuur waarbij een onderscheid wordt gemaakt tussen de invoering van kernteams en de consequenties hiervan voor de functie van sectorleider, is de Commissie van oordeel dat de invoering van kernteams en de plaats daarvan in de organisatie van de school niet los gezien kunnen worden van de positie van de (sedert 1 augustus 2000 bestaande functie van) sectorleider. De Commissie beschouwt diensgevolge de voorgestelde wijziging, zoals ook gevisualiseerd in het organogram in het Strategisch Plan, als een onderdeel van de wijziging van het beleid met betrekking tot de organisatie van de school, dat valt onder het adviesrecht als bepaald in artikel 26, tweede lid onder F, van het medezeggenschapsreglement.

Hierbij neemt de Commissie in aanmerking dat het bestuur bij herhaling heeft uitgesproken dat het hier gaat om het bepalen van de koers c.q. het vastleggen van hoofdlijnen en dat uitwerkingen hiervan steeds conform het medezeggenschapsreglement aan de medezeggenschapsraad zullen worden voorgelegd.

Eerst wanneer duidelijkheid bestaat over het beginsel van deze nieuwe organisatiestructuur en de verhoudingen tussen de diverse functionarissen binnen de organisatie, komt naar het oordeel van de Commissie onder meer de vraag aan de orde hoe een eventueel werkoverleg vorm wordt gegeven. De Commissie gaat er verder vanuit dat, voor zover er nu reeds sprake is van een noodzakelijke regeling van de gevolgen voor het personeel en/of de ouders/leerlingen, deze op grond van artikel 27, eerste lid, onder A, respectievelijk artikel 28, onder A, van het medezeggenschapsreglement ter instemming wordt voorgelegd aan het personeelsdeel respectievelijk ouders/leerlingendeel van de medezeggenschapsraad.

Adviesgeschil:

Gelet op het hiervoor overwogene ten aanzien van het interpretatiegeschil en het besprokene ter zitting stelt de Commissie vast dat er verder sprake is van een adviesgeschil en verstaat de

Commissie de brief van de medezeggenschapsraad van 27 februari 2002 aldus dat de medezeggenschapsraad negatief heeft geadviseerd ter zake van het voorgenomen besluit tot invoering van kernteams en de consequenties hiervan voor de positie van de sectorleider. Dit advies hield in dat in de nieuwe organisatiestructuur de functie van sectorleider afgeschaft dient te worden, eventueel met een overgangsfase waarin sectorleiders tevens teamleiders zijn.

Op grond van artikel 22 WMO 1992 dient de Commissie te beoordelen of het bestuur bij het niet volgen van het advies van de medezeggenschapsraad met betrekking tot voornoemd besluit:

- gehandeld heeft in strijd met het bepaalde bij of krachtens de WMO of met het medezeggenschapsreglement;
- onvoldoende gemotiveerd heeft waarom is afgeweken van het advies van de medezeggenschapsraad; of
- onzorgvuldig gehandeld heeft ten opzichte van de medezeggenschapsraad.

De Commissie doet vervolgens de bindende uitspraak of het betrokken besluit al dan niet in stand kan blijven.

Blijkens de parlementaire geschiedenis van de WMO 1992 gaat de wetgever ervan uit dat de Commissie zich hierbij beperkt tot een toetsing aan de in de wet uitdrukkelijk genoemde rechtmatigheidscriteria en voorts dat deze toetsing beperkter is dan de toetsing bij instemmingsgeschillen. Zulks brengt mee dat de Commissie niet over de inhoud van het voorgenomen besluit als zodanig kan oordelen en dat bij de toetsing door de Commissie de formele aspecten van de motivering en van het zorgvuldig handelen van het bevoegd gezag centraal staan.

De Commissie heeft eerst onderzocht of het bevoegd gezag bij het niet volgen van het advies in strijd heeft gehandeld met het bepaalde bij of krachtens de WMO of met het medezeggenschapsreglement. De Commissie overweegt dat, hoewel tussen partijen verschil van mening bestond over de vraag of ter zake sprake was van een instemmings- of adviesbevoegdheid, zij een voldoende inhoudelijke discussie hebben gevoerd over de invoering van kernteams en de positie van de sectorleider als zodanig.

Door de medezeggenschapsraad is overigens niet gesteld, en de Commissie is ook niet gebleken, dat het bestuur in strijd met de WMO 1992 of het medezeggenschapsreglement heeft gehandeld.

Vervolgens is de Commissie nagegaan of het bestuur onvoldoende heeft gemotiveerd waarom het is afgeweken van het advies van de medezeggenschapsraad.

De Commissie is van oordeel dat het bestuur in zijn brief aan de medezeggenschapsraad van 14 februari 2002 een voldoende draagkrachtige motivering heeft gegeven waarom het bestuur de functie van sectorleider wenst te handhaven. Hierbij neemt de Commissie tevens in aanmerking dat het bestuur heeft toegezegd over drie jaar een grondige evaluatie inzake het functioneren van de totale organisatie, inclusief de effectiviteit van de functie van sectorleider, te laten uitvoeren door een onafhankelijk en extern bureau.

Tenslotte is de Commissie van oordeel dat het bestuur ook overigens niet onzorgvuldig heeft gehandeld ten opzichte van de medezeggenschapsraad.

Alles overziende is de Commissie van oordeel dat de handelwijze van het bestuur de hier aan te leggen toetsing kan doorstaan.

Beslissing:

De Commissie stelt bindend vast

-dat het voorgenomen besluit tot invoering van kernteams, zoals beschreven in het Strategisch Plan en de notitie invoering kernteams, betreft de vaststelling of wijziging van het beleid met betrekking tot de organisatie van de school. Op grond van artikel 26, tweede lid, onder F, van het voor de school geldende medezeggenschapsreglement is voor dit besluit het voorafgaande advies van de medezeggenschapsraad vereist.- dat voornoemd besluit inzake de invoering kernteams in stand kan blijven.

Aldus gegeven te Utrecht op 25 april 2002

Onthouden instemming MR aan begroting

De Commissie concludeert dat het bestuur bij afweging van de betrokken belangen in redelijkheid tot zijn voorgenomen besluit inzake de begroting 2002, athans, voor zover het betreft de verhoging van de maximale lessentaak van 26 naar 27 uren, heeft kunnen komen.

De Commissie voor Geschillen WMO (hierna aangeduid als de Commissie), ingesteld krachtens artikel 18 van de Wet medezeggenschap onderwijs 1992 (hierna aangeduid als WMO 1992) door de Stichting Nederlandse Protestants-Christelijke Schoolraad.

Inzake het geschil tussen

Het bestuur van Stichting I te H
(verder aangeduid als het bestuur)

en

de medezeggenschapsraad van het Lyceum E te H (verder aangeduid als de medezeggenschapsraad)

Het bestuur is bevoegd gezag van de school.

De school is aangesloten bij de Commissie, zodat deze bevoegd is het geschil in behandeling te nemen.

Procesverloop:

Namens het bestuur hebben de heren D en G, directievoorzitter I respectievelijk rector van het Lyceum E (verder aangeduid als de school) bij schrijven met bijlagen van 19 maart 2002 de Commissie verzocht uitspraak te doen in een geschil met de medezeggenschapsraad. Bij schrijven van 5 en 11 april 2002 heeft mevrouw J, directiesecretaris, namens het bestuur nadere stukken ingediend.

De medezeggenschapsraad heeft bij ongedateerd schrijven, ontvangen op 17 april 2002, de Commissie een verweerschrift doen toekomen.

De Commissie heeft de zaak op 23 april 2002 in een openbare zitting te Utrecht behandeld. Daar hebben het bestuur, vertegenwoordigd door D en G voornoemd en de medezeggenschapsraad bij monde van A, K, S en M, hun standpunten nader toegelicht.

Feiten:

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting gaat de Commissie uit van de volgende vaststaande feiten. De heer H heeft als gemachtigde van het bestuur in de vergadering van de medezeggenschapsraad op 12 februari 2002 de begroting voor 2002 en de daaraan gekoppelde bezuinigingen aan de medezeggenschapsraad aangeboden en nader toegelicht.

Hierbij is mondeling verzocht akkoord te gaan met de inhoud van de in overhandigde stukken omschreven begroting in hoofdlijnen en de daaraan gekoppelde bezuinigingen.

Bij brief van 15 februari 2002 heeft de medezeggenschapsraad de schoolleiding bericht dat hij zich kan verenigen met de bezuinigingsvoorstellen met uitzondering van het ophogen van de lestaak van 26 naar 27 lesuren (op fulltime basis) en de verhoging van de deelnemersprijs voor toneel- en muziektheaterfaciliteiten en mitsdien zijn goedkeuring aan de begroting onthoudt. Hierbij heeft de medezeggenschapsraad alternatieven aangedragen om de resterende tekorten weg te werken.

Bij brief van 1 maart 2002 heeft de schoolleiding de medezeggenschapsraad meegedeeld dat de door hem aangedragen alternatieven deels niet verantwoord zijn en voor het overige niet zoveel opleveren dat zij een reële compensatie zouden vormen voor de maatregel inzake het ophogen van de lestaak. Ten aanzien van de hiervoor genoemde deelnemersprijs heeft de schoolleiding voorgesteld een iets groter aandeel te laten bekostigen uit de ouderbijdrage en daarvoor in de begroting ouderbijdragen een correctie aan de medezeggenschapsraad te zullen voorleggen.

In de vergadering van de medezeggenschapsraad van 12 maart 2002 is nogmaals in aanwezigheid van de heer H gesproken over de begroting. Het standpunt van de medezeggenschapsraad is ongewijzigd gebleven.

Partijen hebben schriftelijk verklaard dat er geen verschil van inzicht bestaat over het volume van de noodzakelijke bezuinigingen (ongeveer f. 400.000,-).

Het geschil is voorgelegd als een geschil betreffende de personele consequenties van de voorgenomen bezuinigingen als bedoeld in de artikelen 27 j° 31 van het modelreglement medezeggenschap van de NPCS, versie 1999, zoals dat voor de school geldt.

In februari 2002 hebben de Besturenraad en de VBS met de centrales CMHF en CCOOP overeenstemming bereikt over een Onderhandelaarsakkoord CAO-VO 1 augustus 2002-1 augustus 2003 (verder aangeduid als Onderhandelaarsakkoord).

In dit akkoord is de bepaling opgenomen dat daar waar op het niveau van de leerlingen de klassieke lessen ten gevolge van onderwijskundige vernieuwingen zijn of worden vervangen door andersoortige ingeroosterde uren, bijvoorbeeld begeleidingsuren Tweede Fase, die uren onderdeel uitmaken van de lessentaak van de leraren.

Standpunt van het bestuur:

Het bestuur heeft ter verdediging van zijn standpunt –zakelijk weergegeven- het volgende aangevoerd.

Omdat de financiële situatie van de school zorgelijk is, zijn bezuinigingen noodzakelijk.

Het bestuur heeft bij de voorgenomen bezuinigingen rekening gehouden met het schoolplan van de school, de hoofdlijnen van de bestemming van de financiële middelen zoals neergelegd in de meerjarenbegroting van Stichting I en het organisatiebeleid van de school.

De oorzaken van het tekort zijn volgens het bestuur gelegen in structurele extra personeelskosten, het wegvallen van extra materiële subsidie en de financiële gevolgen van de nieuwbouw.

De school kent sinds 7 jaren een 45 minuten-rooster. Bij de invoering hiervan is besloten het verschil tussen een lesuur van 50 en 45 minuten in te vullen als keuze-uren (K-uren), die niet binnen de lestaak vallen. Per fulltime betrekking (26 lesuren) zouden in 2001 2,9 K-uren ingeroosterd moeten worden: 26 lesuren x 5 minuten = 130 minuten, hetgeen 2,9 lesuren zijn (130:45). Feitelijk waren in 2001 gemiddeld 1,2 K-uren toebedeeld. Het verschil van 1,7 lesuur per Fte wordt derhalve niet aan lessen besteed en vergroot buiten proporties het taken-volume.

Het bestuur acht het alleszins redelijk deze scheve verhouding recht te trekken door het maximaal aantal lesuren voor een fulltime baan op 27 te stellen en door het schrappen in de takenlijst. Inclusief K-uren wordt het aantal van 29 niet overschreden. Deze maatregel levert een besparing op van 45 lesuren (1,7 Fte), maar leidt niet tot ontslagen. De besparing is meer dan de helft van de beoogde

bezuiniging. Het aantal uren dat bij 27 uur aan overige taken in het taakbeleid besteed moet worden, wordt met 63 uur (=1 lesuur) verminderd en wordt dan $207-63=144$ klokuren per jaar.

Het bestuur is van mening dat er geen sprake is van taakverzwaring, omdat het totale taak-volume met hetzelfde volume wordt gecorrigeerd in de niet-lestaken.

Het bestuur erkent dat teruggang naar een 50-minutenrooster financieel soulaas zou bieden, maar is van mening dat een dergelijk besluit haaks staat op het onderwijskundig beleid dat de school sinds 1993 heeft doorgevoerd en waarmee het zich in de regio heeft geprofileerd: meer begeleidingstijd ten koste van contacttijd. De invoering van de Tweede Fase heeft de noodzaak om dat proces in de onderbouw door te trekken alleen maar versterkt.

Surveillance in het kader van de Tweede Fase wordt steeds meer door niet-docenten gedaan.

Ter zitting heeft het bestuur meegedeeld zich uiteraard te zullen houden aan de bepalingen van een nieuwe CAO-VO. Overigens is het bestuur van mening dat door zijn voorstel de maximum lessentaak van 750 klokuren zoals opgenomen in het Onderhandelaarsakkoord niet wordt overschreden.

Het bestuur is van mening dat de voorgestelde bezuinigingsmaatregelen door de directie zorgvuldig zijn onderbouwd en dat de afwijzing van door de medezeggenschapsraad aangedragen alternatieven zorgvuldig gemotiveerd is geschied.

Standpunt medezeggenschapsraad:

De medezeggenschapsraad heeft zijn instemming onthouden aan de begroting 2002 omdat het bezwaar heeft tegen het daaraan gekoppelde voorstel om in het kader van de bezuinigingen de normlestaak te verhogen van 26 naar 27 lesuren (op fulltime basis) en heeft daartoe –zakelijk weergegeven- het volgende aangevoerd.

De medezeggenschapsraad is van mening dat dit voorstel een onevenredige taakverzwaring betekent: meer leerlingen en meer voor- en nawerk.

De medezeggenschapsraad wijst erop dat de school destijds is overgegaan op een 45-minutenrooster om begeleidingstijd vrij te maken in verband met een gewenste onderwijsvernieuwing. Daarbij is tevens afgesproken dat deze operatie niet mocht leiden tot taakverzwaring in de zin dat docenten belast zouden worden met het geven van meer reguliere lessen. Er is derhalve voor gekozen de 10% vrijgekomen tijd te besteden aan extra begeleiding: K-uren voor de onderbouw en permanente surveillance in de studiezaal. De medezeggenschapsraad maakt er bezwaar tegen dat een deel van deze 10% nu weer wordt ingezet voor gewone lessen.

De medezeggenschapsraad wijst er in dit verband ook op dat het door het bestuur berekende verschil van 1,7 uur niet juist is. Het bestuur laat in zijn berekening de surveillance in de bovenbouw die deels door docenten wordt gedaan buiten beschouwing.

De medezeggenschapsraad heeft een aantal alternatieven aan het bestuur voorgesteld om het tekort op de begroting weg te werken, waaronder een mogelijke teruggang naar een 50-minutenrooster.

Overigens betreurt de medezeggenschapsraad het dat de schoolleiding het geschil zo snel aan de Commissie heeft voorgelegd. De medezeggenschapsraad had nog wel willen overleggen naar aanleiding van zijn brief van 15 februari 2002.

De medezeggenschapsraad verwijst eveneens naar het Onderhandelaarsakkoord in het kader van een nieuwe CAO-VO per 1 augustus 2002.

Hierin staat dat een docent per jaar 750 klokuren voor de klas staat en dat alle studielessen en 'andersoortige' ingeroosterde uren in verband met de onderwijsvernieuwingen van de afgelopen jaren als les beschouwd moeten worden.

Uitgaande van 750 klokuren (dat is 1000 lessen van 45 minuten) dient een docent verspreid over 37 weken 27 lessen per week te geven. Hiervan bestaat 10 % uit begeleidingslessen en surveillance studiezaal zodat een docent in een normbetrekking 24,3 gewone lessen per week geeft. Bij 36 lesweken is de uitkomst 25 lessen.

De Commissie:

De medezeggenschapsraad heeft bij brief van 15 februari 2002 zijn instemming onthouden aan het voorgenomen besluit van het bestuur inzake de begroting 2002 voor de school.

De Commissie stelt op grond van de gezamenlijke verklaring van de voorzitter van de medezeggenschapsraad en de rector van de school vast dat tussen partijen geen verschil van inzicht bestaat over het volume van de noodzakelijk bezuinigingen, maar dat het geschil zich toespitst op één van de aan de begroting gekoppelde voorstellen inzake de door het bestuur noodzakelijk geachte structurele bezuinigingen, te weten het verhogen van de maximum lessentaak van 26 naar 27 lessen per week (voor een fulltime betrekking).

De Commissie overweegt dat niet geheel duidelijk is op basis van welke aangelegenheid in artikel 27 van het voor de school geldende medezeggenschapsreglement, hetgeen gelijkluidend is aan het model-reglement medezeggenschapsraad van de NPCS, versie 1999, het bestuur het geschil aan de Commissie heeft voorgelegd.

De Commissie is evenwel van oordeel dat, hoewel het voorstel waarop het geschil zich toespitst onderdeel uitmaakt van de begroting 2002 en in dat kader ook besproken is, het voorstel in feite de taakbelasting binnen het personeel betreft, zodat op grond van artikel 27, onder I, van het medezeggenschapsreglement van de school het personeelsdeel van de medezeggenschapsraad een instemmingsrecht en het ouders/leerlingendeel een adviesbevoegdheid ter zake heeft.

Nu de instemming is onthouden en het geschil door het bestuur aan de Commissie is voorgelegd dient de Commissie ingevolge artikel 20, derde lid, WMO 1992 dient te beoordelen of het bestuur bij afweging van de betrokken belangen in redelijkheid tot zijn voorstel heeft kunnen komen.

De Commissie overweegt dienaangaande het volgende.

Ten aanzien van de gevolgde procedure is de Commissie van oordeel dat het tot de reële mogelijkheden behoorde dat er meer overleg tussen partijen zou hebben plaatsgevonden alvorens het bestuur het geschil bij de Commissie aanhangig had gemaakt, temeer omdat de medezeggenschapsraad in de vergadering van 12 maart 2002 de bereidheid hiertoe nadrukkelijk heeft aangegeven.

Deze constatering betekent evenwel niet dat er sprake zou zijn geweest van een zodanige onzorgvuldige procedure dat de Commissie, mede gelet op de door haar aan te leggen toetsing, hieraan in haar uitspraak consequenties zou moeten verbinden.

Alvorens in te gaan op het voorstel van het bestuur zelf beantwoordt de Commissie de vraag of dit voorstel in strijd is met het Onderhandelaarsakkoord.

Het Onderhandelaarsakkoord bevat immers, aldus partijen, de tekst van de naar alle waarschijnlijkheid voor de school geldende CAO-VO per 1 augustus 2002.

Partijen hebben verschillende berekeningen aan de Commissie overgelegd in relatie tot de maximum lessentaak en de invulling van de 10% K-uren. De Commissie heeft niet de exacte juistheid van deze berekeningen kunnen vaststellen, maar constateert dat partijen het er over eens zijn dat de door invoering van het 45-minutenrooster ontstane ruimte (10%) op dit moment niet volledig wordt benut. Wat verder ook zij van die berekeningen, de Commissie is van oordeel dat het mogelijk is met de door het bestuur voorgestane maximum lessentaak van 27 uur (van 45 minuten) binnen de grenzen (een maximum lessentaak van 750 klokuren per jaar) van het Onderhandelaarsakkoord te blijven. In dit verband merkt de Commissie nog op dat het bestuur ter zitting ook uitdrukkelijk heeft gezegd zich te zullen conformeren aan de nieuwe CAO-VO, waarbij de bepaling dat andersoortige ingeroosterde uren onderdeel gaan uitmaken van de lessentaak expliciet in de beschouwing is meegenomen.

De medezeggenschapsraad heeft bezwaar tegen het feit dat een deel van de 10% begeleidingsuren

ingezet gaat worden voor gewone lessen.

De Commissie overweegt dat het bestuur hiermee weliswaar terugkomt op een deel van de afspraken die in het kader van de invoering van het 45-minutenrooster zijn gemaakt, maar is van oordeel dat dit in het licht van de financiële situatie van de school niet als kennelijk onredelijk dient te worden aangemerkt. De Commissie neemt hierbij in aanmerking dat het bestuur slechts dat deel van de 10 % wil inzetten voor gewone lessen dat feitelijk niet wordt ingevuld voor begeleidings- en/of surveillance uren en dat deze operatie niet ten koste van arbeidsplaatsen gaat.

De Commissie overweegt voorts dat het bestuur gemotiveerd heeft uiteengezet, waarom het tot zijn voorstel inzake de bezuinigingsmaatregelen is gekomen en waarom de door de medezeggenschapsraad aangedragen alternatieven van de medezeggenschapsraad niet zijn overgenomen.

Beslissing:

Gelet op het bovenstaande concludeert de Commissie, dat het bestuur bij afweging van de betrokken belangen in redelijkheid tot zijn voorgenomen besluit inzake de begroting 2002, althans, voor zover het betreft de verhoging van de maximale lessentaak van 26 naar 27 uren, heeft kunnen komen.

Aldus gegeven te Utrecht op 23 april 2002

Onthouden instemming MR aan besluitbestuur inzake de notitie Hoofd Afdeling ICT (onderdeel van het formatieplan)

De Commissie concludeert dat het bestuur, bij afweging van de betrokken belangen in redelijkheid tot zijn voorgenomen besluit inzake de Notitie “Hoofd Afdeling ICT” heeft kunnen komen.

De Commissie voor Geschillen WMO (hierna aangeduid als de Commissie), ingesteld krachtens artikel 18 van de Wet medezeggenschap onderwijs 1992 (hierna aangeduid als WMO 1992) door de Stichting Nederlandse Protestants-Christelijke Schoolraad.

Inzake het geschil tussen

Het bestuur van de Vereniging voor Christelijk Voortgezet Onderwijs A
(verder aangeduid als het bestuur)

en

het personeelsdeel van de medezeggenschapsraad van de Christelijke Scholengemeenschap voor vmbo, havo en vwo W te P
(verder aangeduid als de medezeggenschapsraad)

Het bestuur is bevoegd gezag van de school.

De school is aangesloten bij de Commissie, zodat deze bevoegd is het geschil in behandeling te nemen.

Procesverloop:

Namens het bestuur heeft drs. K, rector van de Christelijke Scholengemeenschap W (verder aangeduid als de school) bij schrijven met bijlagen van 15 mei 2002 de Commissie verzocht uitspraak te doen in een geschil met de medezeggenschapsraad.

Bij brieven gedateerd 29 mei 2002, ontvangen door de Commissie op 29 mei respectievelijk 11 juni 2002, heeft drs. K voornoemd nadere stukken ingediend bij de Commissie.

De medezeggenschapsraad heeft bij schrijven van 5 juni 2002 de Commissie een verweerschrift doen toekomen.

De Commissie heeft de zaak op 9 juli 2002 in een openbare zitting te Utrecht behandeld. Daar hebben het bestuur, vertegenwoordigd door drs. K voornoemd en de medezeggenschapsraad bij monde van drs. B, voorzitter, hun standpunten nader toegelicht.

Feiten:

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting gaat de Commissie uit van de volgende

vaststaande feiten.

Sinds eind jaren '80 heeft één van de docenten/leerjaarcoördinator (F-12 functie, 0,9811 Fte en 0,1025 BAPO) in toenemende mate zijn werktijd besteed aan automatisering. Aanvankelijk betrof het een taak van 360 klokuren op jaarbasis (0,2170 Fte).

Nadat betrokkene in 1999 ziek is geworden en zijn lestaak en werkzaamheden als coördinator niet meer kon uitoefenen, heeft hij, in plaats van het ziekteverlof thuis door te brengen, de hierdoor vrijgekomen tijd besteed aan automatiseringszaken op school. Het accent van zijn taak als informatie en communicatietechnologie-coördinator (ICT-coördinator) ligt op beheer, organisatie en leidinggeven aan twee systeembeheerders. Betrokken docent maakt per 1 augustus 2002 gebruik van de FPU-regeling.

De school telt bijna 1900 leerlingen. Er zijn meer dan 200 computers, waarvan er 180 toegankelijk zijn voor de leerlingen.

In het kader van het Plan Onderwijs Ondersteunend Personeel (Plan OOP) en vooruitlopend op het Formatieplan 2002/2003 heeft de rector bij brief van 28 januari 2002 de notitie 'Hoofd Afdeling ICT' ter bespreking aan de medezeggenschapsraad aangeboden.

In deze notitie wordt voorgesteld met ingang van het schooljaar 2002/2003 een nieuwe schaal 10-functie te creëren, te weten een Hoofd Afdeling ICT met een taakomvang van 1,0 Fte. De voorgestelde functiebeschrijving luidt als volgt: 'Het hoofd ICT bevordert (mede) de totstandkoming van het ICT-beleid, zowel onderwijskundig als algemeen, verzorgt de uitvoering van het ICT-beleid, is verantwoordelijk voor de ICT-infrastructuur en geeft leiding aan de systeembeheerders'.

De notitie is op 4 december 2001 en 16 april 2002 in het overleg tussen directie en medezeggenschapsraad besproken. In beide bijeenkomsten heeft de medezeggenschapsraad zich uitgesproken tegen voornoemd voorstel.

Bij schrijven van 23 april 2002 aan de rector heeft de medezeggenschapsraad meegedeeld een gang naar de Commissie aan de orde te achten als de directie bij haar voornemen blijft een Hoofd ICT aan te stellen voor een functieomvang van 1,0 Fte en zij niet ingaat op de suggesties van de medezeggenschapsraad ter zake.

Standpunt van het bestuur:

Het bestuur heeft ter verdediging van zijn standpunt –zakelijk weergegeven- het volgende aangevoerd.

In de wetenschap dat de huidige ICT-coördinator per 1 augustus 2002 gebruik maakt van de FPU-regeling, dat het werkgebied inzake ICT de laatste jaren is uitgebreid en dat een ICT-beleidsplan en verdere onderwijskundige toepassingen nodig zijn, heeft het bestuur zich beraden op een goede structuur voor de lange termijn.

Mede gelet op de ontwikkelingen op het terrein van ICT is het bestuur van mening dat het noodzakelijk is een Hoofd Afdeling ICT aan te stellen die onderwijskundige innovatieve processen kan begeleiden, de bestaande infrastructuur kan bewaken en leiding kan geven aan de systeembeheerders. Hiertoe is naar de mening van het bestuur een taakomvang van 1,0 Fte noodzakelijk. Als argumenten hiervoor is het volgende aangevoerd:

- ICT is door de jaren heen uitgegroeid tot een echte afdeling
- Deze ontwikkeling gaat bij vergelijkbare scholen in dezelfde richting
- ICT speelt in toenemende mate een rol in het onderwijs
- Onderwijskundige innovatie en integratie staan bij de school nog in de kinderschoenen
- De directie wil als aanspreekpunt één deskundige, die kan adviseren, beheren, aansturen en onderwijs ontwikkelen.

Budgettair is er geen sprake van nadeel.

Het bestuur is van mening dat de suggesties van de medezeggenschapsraad onwerkbaar zijn en ten

koste gaan van wat tot op heden is opgebouwd. Een taakomvang van 0,5 Fte, zoals in april 2002 in het overleg directie-medezeggenschapsraad bepleit, is veel te weinig, versnippering geeft onduidelijkheid en leidt er toe dat de betrokken functionaris nauwelijks bereikbaar is voor de docenten. Naar aanleiding van de suggestie van de medezeggenschapsraad ook geïnteresseerde docenten bij het ICT-proces te betrekken is voorgesteld een 'meedenktank' van enkele docenten met een tijdsvergoeding in taakbeleid in te stellen.

Naar aanleiding van het bezwaar van de medezeggenschapsraad dat er nog geen ICT-beleidsplan is, heeft de rector ter zitting opgemerkt dat het tot op heden heeft ontbroken aan menskracht om een dergelijk stuk op te stellen. Hij is echter van mening dat dit niet onoverkomelijk is omdat ook in de huidige setting deze functie reeds onmisbaar is.

De nieuwe functionaris zal, uitgaande van de huidige infrastructuur, een aanzet voor een dergelijk beleidsplan maken. Hierbij dienen nadrukkelijk ook de docenten te worden betrokken.

De rector heeft voorts opgemerkt dat het creëren van nieuwe functies OOP nooit ten koste zal gaan van het primaire proces. In geval er een structureel tekort zou ontstaan dient er binnen de kaders van de afgesproken verdeelsleutels, bijgestuurd te worden.

Mede gelet op de bezwaren van de medezeggenschapsraad zal bij het aantrekken van de nieuwe functionaris de nadruk worden gelegd op goede sociale en intermenselijke vaardigheden.

Standpunt medezeggenschapsraad:

De medezeggenschapsraad heeft –zakelijk weergegeven- de volgende argumenten aangevoerd waarom hij zijn instemming heeft onthouden aan de notitie 'Hoofd Afdeling ICT'.

De medezeggenschapsraad mist de visie op ICT en de functie van Hoofd Afdeling ICT en heeft in dat verband herhaaldelijk bepleit dat eerst een voorstel inzake een ICT-beleidsplan zou worden overlegd op basis waarvan hij zich een oordeel zou kunnen vormen over de noodzaak om een dergelijke functionaris met een taakomvang van 1,0 Fte aan te stellen. Nu de omgekeerde weg wordt gevolgd vreest de medezeggenschapsraad dat de nieuwe functionaris taken weet te bedenken die zijn taakomvang rechtvaardigen, zonder dat daartoe de noodzaak bestaat. Bovendien is de medezeggenschapsraad met de opsomming van een groot aantal taken van de nieuwe functionaris in algemene en abstracte omschrijvingen niet overtuigd geraakt van de noodzaak om 1,0 Fte als uitgangspunt te kiezen. De medezeggenschapsraad heeft in dit verband nog gewezen op de bijzondere situatie van de huidige ICT-coördinator. Aangezien hij in feite op therapeutische basis werkzaam is kan van een normale inschatting van zijn taakomvang van 0,8786 Fte geen sprake zijn. Ook mist de medezeggenschapsraad een duidelijke visie op het OOP voor de komende jaren. Het door de directie gepresenteerde Plan OOP betrof alleen de salarisaanpassing van een deel van het OOP.

De medezeggenschapsraad heeft een sterke voorkeur voor de constructie, zoals ook opgenomen in het raamwerk van het Formatieplan 2000/2001, waarbij de coördinerende taak inzake ICT door twee docenten wordt uitgevoerd. Bovendien werken deze efficiënter dan de door het bestuur gewenste functionaris van buiten de school.

Voorts heeft de medezeggenschapsraad aangevoerd dat de ruim 17,9 Fte aan OOP inkomsten nu al met ongeveer 18% worden overtroffen door de uitgaven van ongeveer 21,3 Fte door het feit dat er in de afgelopen jaren een groot aantal functionarissen is bijgekomen en een aantal salarissen is opgehoogd. Mede gezien het feit dat de directie nog meer full-time OOP-functies wil creëren voorziet de medezeggenschapsraad financiële problemen. Daarbij komt dat extra OOP ten laste van het totale formatiebudget gaat, waardoor de formatieve ruimte voor het primaire proces kleiner wordt.

De medezeggenschapsraad is van mening dat de werkzaamheden vanaf 1 augustus 2002 duidelijk minder omvangrijk zullen zijn dan in de opbouwfase. Daarbij moet ook worden bedacht dat er twee systeembeheerders en een hoofd leerling-administratie zijn.

De medezeggenschapsraad vraagt zich af of, door de vergroting van de gebruiks- mogelijkheden van kleinere apparaten zoals de grafische rekenmachine, een centraal geleide ICT-voorziening in 'toenemende mate' een rol in het onderwijs zal spelen. De medezeggenschapsraad ziet ook geen bewijs voor de opvatting dat ICT in toenemende mate een rol speelt in het onderwijs. Hij acht het gevaarlijk mee te drijven op de golven van een hype die alweer over het hoogtepunt heen lijkt te zijn.

De Commissie:

De Commissie stelt vast dat artikel 27, aanhef en onder D, van het voor de school geldende medezeggenschapsreglement, hetwelk overeenkomt met het NPCS model-reglement medezeggenschapsraad, versie 1999, bepaalt dat het bevoegd gezag de voorafgaande instemming behoeft van het personeelsdeel van de medezeggenschapsraad voor een besluit met betrekking tot de vaststelling of wijziging van de inzet, de samenstelling daaronder begrepen, van de formatie van volgend schooljaar.

De Commissie verstaat de brief van de medezeggenschapsraad van 23 april 2002 aldus dat de medezeggenschapsraad zijn instemming heeft onthouden aan het voorgenomen besluit van het bestuur inzake de notitie 'Hoofd Afdeling ICT', welke notitie onderdeel uitmaakt van het Formatieplan 2002/2003.

Ingevolge artikel 36, derde lid, van het van toepassing zijnde medezeggenschaps-reglement, hetgeen gelijklopend is aan artikel 20, derde lid, WMO 1992, dient de Commissie te beoordelen of het bestuur bij afweging van de betrokken belangen in redelijkheid tot zijn voorstel heeft kunnen komen.

De Commissie overweegt dienaangaande het volgende.

De Commissie stelt vast dat de medezeggenschapsraad met name bezwaar heeft tegen het feit dat de voorgestelde nieuwe functie van Hoofd Afdeling ICT een taakomvang heeft van 1,0 Fte.

De Commissie overweegt dat het bestuur gemotiveerd heeft uiteengezet, waarom het opteert voor voornoemde taakomvang van het Hoofd Afdeling ICT.

Gelet op de grootte van de school en de rol die ICT in de samenleving en het onderwijs(leerproces) speelt en nog zal gaan spelen, komt de door het bestuur voorgestelde taakomvang de Commissie niet onredelijk voor. Hierbij neemt de Commissie in aanmerking dat de keus van het bestuur mede op basis van ervaringsgegevens van de afgelopen jaren tot stand is gekomen, dat het niet onredelijk is dat het bestuur meent dat het reeds gelegde ICT-fundament op peil gehouden dient te worden en dat de komende jaren de stap van de feitelijke integratie van ICT in de dagelijkse onderwijspraktijk genomen moet worden. De opvatting van de medezeggenschapsraad dat ICT mogelijk al weer over het hoogtepunt heen is komt de Commissie niet reëel voor.

De Commissie kan het bestuur volgen in zijn standpunt dat het aantal staffuncties in relatie tot de grootte van de school op dit moment niet onevenredig is. Daarbij is van belang dat het de Commissie niet gebleken is dat het creëren van de in het geding zijnde functie financieel niet verantwoord zou zijn. In dat kader is tevens relevant dat het bestuur aangeeft dat het creëren van nieuwe functies OOP nooit ten koste zal gaan van het primaire proces. (Een structureel tekort zou binnen de kaders van de afgesproken verdeelsleutels bijgestuurd dienen te worden.)

De Commissie kan zich voorstellen dat de medezeggenschapsraad bezwaar heeft tegen het feit dat overgegaan wordt tot het creëren van de in het geding zijnde functie alvorens een ICT-beleidsplan is vastgesteld. Anderzijds is de Commissie van oordeel dat evenzeer iets te zeggen valt voor het door het bestuur ter zake aangevoerde argument dat tot op heden de menskracht heeft ontbroken een dergelijk beleidsplan op te stellen, maar dat dit niet onoverkomelijk is omdat deze functionaris, die naar de mening van het bestuur op dit moment reeds onmisbaar is, uitgaande van de huidige

infrastructuur een aanzet voor een binnen de school te bespreken ICT-beleidsplan zal maken. Alles overziende is de Commissie van oordeel dat het bestuur op dit punt niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Beslissing:

Gelet op het bovenstaande concludeert de Commissie, dat het bestuur bij afweging van de betrokken belangen in redelijkheid tot zijn voorgenomen besluit inzake de Notitie 'Hoofd Afdeling ICT' heeft kunnen komen.

Aldus gegeven te Utrecht op 9 juli

Besluit van het bestuur om de status van nevenvestiging aan school te ontnemen had op grond van artikel 26, aanhef en tweede lid, sub F van het voor de school geldende medezeggenschapsreglement ter advisering aan de medezeggenschapsraad moeten worden voorgelegd.

De Commissie is van oordeel dat het voorgenomen besluit van het bestuur om aan de school O per 1 augustus 2002 de status van nevenvestiging van school C te ontnemen en om de drie locaties waarin school O is gehuisvest per die datum te laten voortbestaan als drie dislocaties van school C op grond van artikel 26, aanhef en tweede lid, sub F, van het voor de school geldende medezeggenschapsreglement ter advisering aan de medezeggenschapsraad had moeten worden voorgelegd.

De Commissie voor Geschillen WMO (hierna aangeduid als de Commissie), ingesteld krachtens artikel 18 van de Wet medezeggenschap onderwijs 1992 (hierna aangeduid als WMO 1992) door de Stichting Nederlandse Protestants-Christelijke Schoolraad.

Inzake het geschil tussen

het bestuur van de Vereniging Christelijk Onderwijs Z te Z
(verder aangeduid als het bestuur)

en

de medezeggenschapsraad van school C/O te Z
(verder aangeduid als de medezeggenschapsraad)

Het bestuur is bevoegd gezag van de school.

De school is aangesloten bij de Commissie, zodat deze bevoegd is het geschil in behandeling te nemen.

Procesverloop:

De medezeggenschapsraad heeft bij schrijven van 2 juli 2002 de Commissie verzocht uitspraak te doen in een interpretatiegeschil met het bestuur.

Bij brief van 28 juli 2002 heeft de medezeggenschapsraad zijn standpunt nader onderbouwd.

Het bestuur heeft bij schrijven van 2 september 2002 de Commissie uitstel gevraagd tot 1 oktober 2002 voor het indienen van zijn standpunt ter zake van het onderhavige geschil.

Bij schrijven van 18 september 2002 heeft het bestuur zijn standpunt aan de Commissie doen toekomen.

De Commissie heeft partijen uitgenodigd voor een zitting op 29 oktober 2002.

De medezeggenschapsraad heeft de Commissie verzocht deze zitting te doen plaatsvinden op een andere datum. Daarop heeft de Commissie partijen uitgenodigd voor een zitting op 19 november

2002.

Het bestuur heeft vervolgens de Commissie verzocht de zitting naar een andere datum te verplaatsen. De Commissie heeft de zaak op 17 december 2002 in een openbare zitting te Rotterdam behandeld. Daar hebben het bestuur, vertegenwoordigd door mr. E.C. Warschauer, juridisch medewerker Besturenraad PCO te Voorburg en B, voorzitter, en de medezeggenschapsraad bij monde van H, voorzitter, I, secretaris, en J, K en L, leden, hun standpunten nader toegelicht.

Feiten:

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting gaat de Commissie uit van de volgende vaststaande feiten.

In het kader van de scholenfusie van school C en school O per 1 augustus 1996 is school O krachtens artikel 85 j° 158, eerste lid, onder e, Wet op het primair onderwijs (verder aangeduid als WPO) per die datum omgezet in een nevenvestiging van school C.

School O is in drie locaties gehuisvest.

Het bestuur heeft in 2000 met instemming van de gemeenschappelijke medezeggenschapsraad opnieuw het beleid inzake de instandhouding van scholen vastgesteld. Hierbij is onder meer bepaald dat met toepassing van artikel 85 j° 158 WPO zoveel mogelijk nevenvestigingen als redelijkerwijs mogelijk in stand worden gehouden.

Het bestuur heeft tien basisscholen en één scholengemeenschap voor voortgezet onderwijs onder zijn beheer. Tot 1 augustus 2002 hadden twee scholen voor basisonderwijs (school en school D) een nevenvestiging op basis van het getalscriterium genoemd in artikel 158, eerste lid, onder e, WPO.

Daarnaast is er één nevenvestiging op basis van het afstandscriterium in voornoemd artikel.

Standpunt medezeggenschapsraad:

De medezeggenschapsraad is van mening dat hij adviesrecht heeft inzake het besluit van het bestuur om school O per augustus 2002 de status van nevenvestiging van school C te ontnemen. Bedoeld besluit is voor 1 februari 2002 door het bestuur aan het Ministerie van OC&W gemeld, maar de medezeggenschapsraad is eerst op 26 maart 2002 hiervan in kennis gesteld.

De medezeggenschapsraad beroept zich primair op artikel 26, tweede lid, sub F, en subsidiair op artikel 26, tweede lid, sub A en B, Reglement Medezeggenschap van de school, hetgeen, althans voor zover het voornoemde artikelen betreft, gelijklopend is aan het modelreglement medezeggenschap van de NPCS, versie juni 1999, en heeft hiertoe het volgende aangevoerd.

Doordat de status van de school verandert van nevenvestiging in dependance kan zij in de toekomst minder aanspraak maken op kernfaciliteiten, hetgeen organisatorische consequenties heeft.

Het bestuursbesluit en de mogelijke implicaties daarvan in de toekomstige schoolorganisatie hebben een zodanige impact dat het naar de geest van de wet billijk is om het adviesrecht ondubbelzinnig van toepassing te doen zijn.

De gevolgen van de maatregel zijn: het verlies van automatische, tellinggerelateerde aanspraken op lesruimten, overblijfklokken en andere faciliteiten. Er is geen garantie dat leerlingen hun hele schoolperiode op dezelfde locatie onderwijs zullen volgen, hetgeen een teruglopende aanmelding tot gevolg kan hebben. De medezeggenschapsraad sluit niet uit dat ook leerkrachten in verband hiermee zullen vertrekken. Het is bovendien niet onmogelijk dat leerlingen al op korte termijn lessen moeten volgen op een andere locatie.

Een en ander heeft een grote impact op de schoolorganisatie.

De standpunten van de medezeggenschapsraad zijn bevestigd door deskundigen van de Onderwijsbonden CNV en OUDERS & COO.

De medezeggenschapsraad heeft ondanks toezeggingen van het bestuur, behoudens een financiële paragraaf, ook achteraf geen verslagen of stukken ontvangen, die daadwerkelijk blijken geven van besprekingen van het thema, zorgvuldige afwegingen, het (doen) verkennen van alternatieven en/of tijdige volledige informatiewinning bij de locatieleiding en/of medezeggenschapsraad.

Hoewel er reeds een definitieve beschikking is afgegeven door het Ministerie van OC&W is de medezeggenschapsraad van mening belang te hebben bij een uitspraak van de Commissie: een algemeen belang dat er jurisprudentie over deze aangelegenheid ontstaat, een belang voor de school, omdat door de handelwijze van het bestuur de continuïteit van de school in gevaar komt en een belang voor de medezeggenschapsraad, dat hij hiermee verantwoording kan afleggen aan zijn achterban over de invulling van zijn taak.

Standpunt van het bestuur:

Het bestuur is van mening dat de medezeggenschapsraad met betrekking het onderhavige besluit geen bijzondere advies- en/of instemmingsbevoegdheid heeft en heeft daartoe het volgende aangevoerd.

Het gaat om een (mogelijk) gevolg dat vastzit aan de destijds aangepane scholenfusie en de omvorming van school O tot nevenvestiging, waarop destijds al de betreffende medezeggenschapsprocedure van toepassing is geweest.

De wettelijke bepalingen geven dwingend aan dat op grond van het getalscriterium het aantal nevenvestigingen van het bestuur per 1 augustus 2002 met 1 wordt verminderd.

De met deze noodgedwongen vermindering samenhangende gevolgen worden op het punt van te ontvangen rijks- en gemeentesubsidie door wet en regelgeving gedictieerd.

De enige vrijheid die het bestuur heeft is om te kiezen welke nevenvestiging per 1 augustus 2002 deze status verliest.

Het medezeggenschapsreglement bevat geen bepalingen op grond waarvan het onderhavige besluit, dat in feite een bekostigingskwestie is, onderworpen is aan advies- of instemmingsrecht.

Het bestuur is van mening dat er thans nog geen gevolgen van de omzetting zijn die om nader of aangepast beleid dan wel besluiten vragen, die voorwerp van medezeggenschap zijn.

Het bestuur heeft besloten tot omzetting van school O in drie dislocaties van school C en daarmee samenhangend tot instandhouding van de nevenvestiging school F op basis van het aantal leerlingen, de ligging van de school, de spreiding van de onderwijsvoorzieningen in de wijk en het feit dat de nevenvestiging school F voor specifieke doelsubsidies in het kader van lokaal onderwijsbeleid in aanmerking komt (cursusjaar 2001-2002 € 43.245,38), welke komt te vervallen als er een omzetting in een dislocatie plaatsvindt.

Het bestuur is van mening dat er per 1 augustus 2002 niets of heel weinig verandert voor de betrokken school in de organisatie van het onderwijs, het aantal leerlingen, de personeelsformatie, de bekostiging en het recht op bepaalde huisvestingsvoorzieningen.

Het bestuur is voornemens de status-quo voor school C en meer specifiek ook voor school O zolang als redelijkerwijs mogelijk is te handhaven en zal dat ook op daartoe geëigende momenten bij de (lokale) overheid kenbaar maken en daarop in open dialoog met de medezeggenschapsraad zijn toekomstig beleid en besluiten richten.

Het bestuur heeft tenslotte zijn verontschuldiging aan de medezeggenschapsraad aangeboden voor het late moment van bekend maken van het bestreden besluit.

De Commissie:

De Commissie stelt vast dat tussen partijen in geschil is de vraag of de medezeggenschapsraad op

grond van artikel 26, tweede lid, aanhef en onder sub F (vaststelling of wijziging van het beleid met betrekking tot de organisatie van de school dan wel verplaatsing) of artikel 26, tweede lid, aanhef en onder sub A en B (beëindiging, belangrijke inkrimping of uitbreiding van de werkzaamheden van de school of van een belangrijk onderdeel daarvan, dan wel vaststelling of wijziging van het beleid ter zake en overdracht of omzetting van de school of van een belangrijk onderdeel daarvan, dan wel vaststelling of wijziging van het beleid ter zake), van het voor de school geldende medezeggenschapsreglement, een adviesbevoegdheid toekomt inzake het voorgenomen besluit van het bestuur om aan school O per 1 augustus 2002 de status van nevenvestiging van school C te ontnemen en om de drie locaties waarin school O is gehuisvest per die datum te laten voortbestaan als drie dislocaties van school C.

Ingevolge het bepaalde in artikel 19, eerste lid, aanhef en onder d, van de WMO 1992 is de Commissie bevoegd op verzoek van het bevoegd gezag of de medezeggenschapsraad kennis te nemen van het voorliggende geschil.

De Commissie overweegt het volgende.

Op grond van wettelijke bepalingen was het bestuur verplicht per 1 augustus 2002 het aantal nevenvestigingen dat in stand werd gehouden met toepassing van het getalscriterium, zoals genoemd in artikel 158 WPO, met één te verminderen. Uit het bepaalde in artikel 13, eerste lid, WMO 1992 vloeit voort dat ter zake van deze vermindering als zodanig geen advies- en/of instemmingsbevoegdheid voor de medezeggenschapsraad geldt.

De Commissie stelt vervolgens vast, hetgeen overigens ook niet door het bestuur is ontkend, dat het bestuur evenwel de vrijheid had te kiezen welke van de twee nevenvestigingen deze status zou verliezen. Ten aanzien van deze keuze is de Commissie van oordeel dat het een voorgenomen besluit betreft dat rechtstreeks samenhangt met het beleid inzake de organisatie van een school. Hierbij acht de Commissie het van belang dat een dergelijk besluit de wijze van bekostiging van een school en het recht op huisvestingsvoorzieningen raakt. Dat er op dit moment bij de door het bestuur gedane keuze niet of nauwelijks iets verandert vermag naar het oordeel van de Commissie hieraan niets af te doen.

De Commissie is van oordeel dat het argument van het bestuur dat het besluit een (mogelijk) gevolg betreft van de scholenfusie in 1996 en de omvorming van school O tot nevenvestiging, waarop destijds al de betreffende medezeggenschaps- procedure van toepassing is geweest, geen doel treft, omdat het in het onderhavige geval niet gaat om het verlies van de status van nevenvestiging als zodanig, hetgeen inderdaad zoals het bestuur heeft betoogd ieder jaar door het Ministerie van OC&W wordt beoordeeld, maar om een door het bestuur te maken keuze welke van de twee scholen deze status zal verliezen.

Beslissing:

De Commissie is van oordeel dat het voorgenomen besluit van het bestuur om aan de school O per 1 augustus 2002 de status van nevenvestiging van school C te ontnemen en om de drie locaties waarin school O is gehuisvest per die datum te laten voortbestaan als drie dislocaties van school C op grond van artikel 26, aanhef en tweede lid, sub F, van het voor de school geldende medezeggenschapsreglement ter advisering aan de medezeggenschapsraad had moeten worden voorgelegd.

B.II.

Uitspraken van de Commissie voor Geschillen en Arbitrage
Decentraal Georganiseerd Overleg

Geen uitspraken

B.III.

Uitspraken van de Commissie voor Geschillen en Arbitrage
Instellings Georganiseerd Overleg

Geen uitspraken

DEEL C FUNCTIEWAARDERING

C.I

Adviezen van de Bezwarencommissie Functiewaardering
Primair en Voortgezet onderwijs

Geen uitspraken

C.II.

Adviezen van de Bezwarencommissie Functiewaardering
PC Hoger Beroepsonderwijs

Geen uitspraken

C.III.

Adviezen van de Bezwarencommissie Functiewaardering
Confessioneel BVE

Overzicht

2002-01 Bezwaar tegen de waardering van de functie eerste medewerker administratiekantoor

Bezwaar tegen de waardering van de functie eerste medewerker administratiekantoor

Uitspraak

Inzake het bezwaar van mevrouw A te B, hierna ook te noemen 'de bezwaarde', tegen het besluit van het College van Bestuur van het C-college, te D, hierna ook te noemen 'het bevoegd gezag', d.d. 7 december 2001 inhoudende de vaststelling van de waardering van de functie van eerste medewerker administratiekantoor in schaal 7,

verklaart de Bezwarencommissie Functiewaardering Confessioneel BVE het bezwaar van mevrouw A gegrond voor zover het betreft de waardering van kenmerk 2, *Doel van de werkzaamheden*, op welk kenmerk een 3 gescoord dient te worden en voor het overige ongegrond. De totaalscore die bereikt wordt met in achtneming van de uitspraak van de Commissie leidt niet tot de waardering van de functie in een hogere schaal dan schaal 7.

Zitting

De Bezwarencommissie Functiewaardering Confessioneel BVE, hierna te noemen 'de Commissie' heeft het bezwaar behandeld in de zitting van 27 maart 2002 te Voorburg. De in het reglement bezwarencommissie functiewaardering confessioneel bve opgenomen procedurele termijnen zijn gedeeltelijk overschreden op grond van buiten de partijen en de Commissie gelegen omstandigheden.

Ter zitting zijn verschenen:

mevrouw A;

het bevoegd gezag, krachtens schriftelijke volmacht vertegenwoordigd door zijn gemachtigde mr. ***

Verloop van de procedure

Mevrouw A is per 1 augustus 2000 in het kader van een reorganisatie benoemd in de functie van medewerker personeels- en salarisadministratie. In de loop van 2000 is de taak- en functieomschrijving van mevrouw A afgestemd op de feitelijke werkzaamheden die haar zijn opgedragen vanaf 1 augustus 2000 mede als gevolg van het destijds aanstaande vertrek van het hoofd administratiekantoor. Een en ander heeft geleid tot de benoeming van mevrouw A met terugwerkende kracht per 1 augustus 2000 in de nieuwe functie van eerste medewerker administratiekantoor. De beschrijving en –waardering van de functie is voor advies voorgelegd aan de SPO, de Stichting Personeelsinstrumenten Onderwijs, te F. De SPO heeft een aantal aanpassingen van de functiebeschrijving geadviseerd teneinde op de gewenste score van 36 punten, schaal 7, uit te komen. Het bevoegd gezag heeft het advies van de SPO overgenomen.

Mevrouw A heeft bij schrijven van 21 december 2001 bij de Commissie bezwaar ingediend tegen de waardering van de functie in schaal 7.

Mevrouw A heeft op verzoek van de Commissie aanvullende stukken overgelegd bij schrijven van 15 januari 2002.

Het bevoegd gezag heeft zijn standpunt weergegeven in zijn schrijven van 1 maart 2002.

Samenvatting van de standpunten van partijen

Mevrouw A heeft haar standpunt uiteengezet bij schrijven van 21 december 2001, en mondeling ter zitting. Het standpunt van mevrouw A luidt samengevat als volgt.

Mevrouw A heeft per 1 januari 2001 de taken overgenomen van het hoofd administratiekantoor te G. Daaraan voorafgaand heeft zij feitelijk al sinds 1 augustus 2000 deze functie waargenomen. Vervolgens zijn de werkzaamheden opnieuw beschreven en gewaardeerd. Dit heeft geresulteerd in de nieuwe functie van eerste medewerker administratiekantoor gewaardeerd in schaal 7.

De oorspronkelijke functie van hoofd administratiekantoor was gewaardeerd in schaal 8 en de betrokken functionaris werd bezoldigd in schaal 9. De bezetting van het administratiekantoor bestond destijds uit één werknemer. Bij de waardering van de functie werd rekening gehouden met de werkzaamheden, die de functionaris verrichtte voor de personeelsadministratie van een andere school.

Inmiddels is de formatie van het administratiekantoor uitgebreid met 1 FTE, ingevuld door twee personen. De totale bezetting bestaat nu uit drie werknemers. Naast de werkzaamheden voor het eigen ROC verricht het administratiekantoor werkzaamheden voor (een deel van) de salarisadministraties van twee andere scholen. Daarnaast verzorgt mevrouw A het applicatiebeheer van het salarissysteem en de instructie van de gebruikers daarvan.

Het verschil van 2 salarisschalen ten opzichte van de oude functie hoofd administratiekantoor valt niet te verklaren. Er zijn weliswaar werkzaamheden weggevallen maar er zijn ook andere werkzaamheden toegevoegd, met name het applicatiebeheer.

De functie komt in veel opzichten overeen met de functie eerste medewerker financiële administratie welke functie gewaardeerd is in schaal 8. Op het kenmerk vaardigheden scoort deze functie een drie, terwijl de beschrijving van de werkzaamheden identiek is aan die van bezwaarde. Bovendien heeft bezwaarde veel contacten met derden in verband met het applicatiebeheer, hetgeen tot uitdrukking dient te komen in de score bij het kenmerk contacten.

Het applicatiebeheer houdt mede in dat mevrouw A in geval van nieuwe salarisregelingen aangeeft hoe deze regelingen in het salarisadministratiesysteem verwerkt kunnen worden. De toenemende individualisering van arbeidsvoorwaarden brengt ook een toenemende behoefte aan een inventiviteit met betrekking tot het systeem met zich.

Mevrouw A verzorgt de eerste lay-out van de financiële overzichten en zij verzorgt de overzichten van de salarisadministratie voor de belastingdienst.

Het bevoegd gezag heeft zijn standpunt uiteengezet in een schrijven van 1 maart 2002, en middels een pleitnota en mondeling ter zitting. Het standpunt van het bevoegd gezag luidt samengevat als volgt.

Het administratiekantoor is in de praktijk de aanduiding voor een aantal specifieke werkzaamheden op het gebied van de geautomatiseerde personeels- en salarisadministratie en maakt als zodanig deel uit van de afdeling personeel en administratie.

De beschrijving van de functie van eerste medewerker administratiekantoor is in goed overleg met mevrouw A vastgesteld.

Het personeelslid dat de functie van hoofd administratiekantoor functie heeft vervuld, was als gevolg van persoonsgebonden elementen in een hogere schaal bezoldigd. Aan deze omstandigheid kan mevrouw A geen rechten ontleen. De functie van hoofd administratiekantoor zou maximaal in schaal 7 zijn gewaardeerd, maar de waardering is nooit definitief vastgesteld.

De functie van eerste medewerker financiële administratie verschilt inhoudelijk en qua scoreprofiel van de hier voorgelegde functie. De functie heeft een score van 38 punten. De score verschilt op de kenmerken 2 *Werkzaamheden* en 12 *Kennis en Vaardigheden*. De hogere score op deze kenmerken wordt gerechtvaardigd door het gegeven dat de eerste medewerker financiële administratie niet alleen gegevens aanlevert maar deze ook analyseert met de daarbij behorende communicatieve en adviesvaardigheden. Het betreft hier een beleidsondersteunende taak. Mevrouw A is belast met uitvoerende werkzaamheden: het be- en verwerken van gegevens.

De toevoeging van het applicatiebeheer aan het takenpakket leidt niet tot een hogere score in het waarderingssysteem. Mevrouw A heeft geen instructietaak ten opzichte van de gebruikers, maar zij geeft uitleg aan de gebruikers over het gebruik van het systeem. Mevrouw A geeft geen leiding aan medewerkers.

Overwegingen en conclusie van de Commissie

Het verzoek aan de Commissie betreft een bezwaar tegen de waardering van de functie eerste medewerker administratiekantoor. De Commissie is op grond van artikel D-16m van de CAO bve bevoegd dit bezwaar in behandeling te nemen.

De Commissie toetst naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid of het bevoegd gezag de functie juist heeft gewaardeerd. De uitspraak van de Commissie is bindend voor beide partijen.

De Commissie is niet gebleken dat tussen partijen verschil van mening bestaat over de relatie tussen de opgedragen werkzaamheden en de functiebeschrijving. Mevrouw A heeft niet aangegeven dat de aan haar opgedragen taken niet of niet correct zijn weergegeven in de functiebeschrijving van eerste medewerker administratiekantoor.

De Commissie laat hierbij buiten beschouwing dat mevrouw A gedurende de periode van augustus 2000 tot augustus 2001 feitelijk de taken van het toenmalige hoofd administratiekantoor heeft waargenomen.

Mevrouw A baseert haar bezwaren in de eerste plaats op een vergelijking met de functie van het voormalig hoofd administratiekantoor pf.

Mevrouw A erkent dat de werkzaamheden voor het H College per 1 augustus 2001 grotendeels zijn beëindigd. Bovendien is deze functie niet definitief gewaardeerd op basis van FUWA bve.

De Commissie is van oordeel dat een vergelijking met de functie van hoofd administratiekantoor pf op grond van het voorgaande niet aan de orde is.

Voorts wijst mevrouw A met name op het kenmerk 12 *Vaardigheden* van de functie van eerste medewerker financiële administratie, welk kenmerk in deze functie een 3 scoort en in de functie van eerste medewerker administratiekantoor een 2. Mevrouw A stelt dat bij een identieke beschrijving van de vaardigheden verschillend wordt gescoord.

De Commissie volgt mevrouw A hierin niet. Blijkens de functiebeschrijving van de eerste medewerker financiële administratie omvatten zijn werkzaamheden het interpreteren van cijfers ten behoeve van begrotingen, rapportages en jaarrekeningen en het naar aanleiding hiervan uitbrengen van adviezen. Een van de vereiste vaardigheden is het mondeling en schriftelijk adviseren. Deze werkzaamheden en functie-eisen zijn niet beschreven voor de functie eerste medewerker administratiekantoor. De Commissie acht hetgeen bezwaarde heeft aangevoerd met betrekking tot het adviseren omtrent het verwerken van nieuwe regelingen in het geautomatiseerde salarisprogramma geen werkzaamheden en vaardigheden welke van een gelijke orde zijn als de hier bedoelde adviesvaardigheden van de eerste medewerker financiële administratie.

Het applicatiebeheer en de voorlichting aan de gebruikers van het systeem is gelet op de ijkfunctie van applicatiebeheerder bve, welke functie gewaardeerd is in schaal 6, geen taak die tot een hogere score leidt.

De Commissie is van oordeel dat de score 2 op kenmerk 2 *Doel van de werkzaamheden* niet in overeenstemming is met de zwaarte van de werkzaamheden zoals deze zijn beschreven. De eerste medewerker administratiekantoor is verantwoordelijk voor de inrichting en uitvoering van de personeels- en salarisadministratie. De Commissie acht tevens van belang dat mevrouw A onweersproken ter zitting heeft gesteld dat zij de eerste lay-out van de overzichten voor de geconsolideerde financiële overzichten verzorgt alsmede de overzichten voor de belastingdienst. Dit betekent naar het oordeel van de Commissie dat het hier betreft het realiseren van de taakstelling van de werkeenheid met een afgebakend werkgebied hetgeen leidt tot een score 3 op kenmerk 2.

De Commissie komt op grond van het bovenstaande tot de conclusie dat het bezwaar van de mevrouw A ten aanzien van de waardering van de aan de haar opgedragen werkzaamheden in zoverre gegrond is dat kenmerk 2 met een score 3 gewaardeerd dient te worden, zodat de totale score uitkomt op 37.

DEEL D KLACHTENREGELING

Adviezen Landelijke Klachtencommissie
Primair en Voortgezet Onderwijs

Overzicht

02002	niet signaleren dyslexie
02004	pesten
02005	schriftelijke overhoring in strijd met leerlingenstatuut
02006	pedagogische en didactische verwaarlozing
02007	handelwijze school inzake dyslexie en doorverwijzing voortgezet onderwijs
02008	doorgeven van informatie als referent aan evt. nieuwe werkgever leerkracht
02010	functioneren leerkracht
02011	informatie aan gescheiden ouders
02014	disfunctioneren team en directie school, handelwijze niet in belang van kinderen
02016	lichamelijke mishandeling door remedial teacher
02017	onbehoorlijk optreden leerkracht en afhandeling klacht door school
02018	schorsing vanwege diefstal
02021	onvoldoende actie school i.v.m. oplossing diefstal
02022	handelen school inzake weggelopen leerling en niet geven van informatie
02023	nalaten melding te maken van seksueel misbruik leerling met stiefzusje
02024	lichamelijke mishandeling en afhandeling van klacht door school
02025	verplicht stellen meerdaagse excursie
02027	verhoging overblijfgeld
02028	pesten
02029	kindonvriendelijk klimaat op school, ontbreken pestbeleid
02030	gebrekkige communicatie school
02031	handelen school omtrent seksueel getinte gedragingen kleuter
02032	pesten
02033	discriminatie door leerkracht
02036	seksuele intimidatie en seksueel misbruik door gymleraar
02040	omgaan met hoogbegaafdheid en onveilig schoolklimaat
02041	onzorgvuldige gedragingen mentrix
02044	onvoldoende begeleiding leerling en niet- nakomen toezeggingen door school
02049	doorverwijzing ZMOK onderwijs, slechte communicatie
02050	schoppen door leerkracht, afhandeling klacht door school
02052	lichamelijke mishandeling, onveilig schoolklimaat
02053	schorsing, overtrokken reactie school
02054	onvoldoende begeleiding ADHD
02055	pesten en overplaatsing gepeste leerling naar andere klas

Niet signaleren dyslexie

De school kan niet verweten worden dat aan de opgelopen spellingsachterstand niet direct de diagnose “dyslexie” is gekoppeld. Wel heeft de school in onvoldoende mate de ouders op de hoogte gehouden van de genomen stappen om de spellingsachterstand weg te werken. De informatievoorziening naar de ouders toe en met name informatie over de handelingsplannen had meer aandacht moeten krijgen.

Advies aan

het bestuur van *** , Stichting voor bijzonder Primair Onderwijs in de *** (verder ook te noemen: het bestuur of het bevoegd gezag),

inzake de klacht van de heer en mevrouw *** te *** (verder te noemen: klagers).

Verloop van de klachtenprocedure.

Bij brief van 17 januari 2002, ontvangen op 18 januari 2002, hebben klagers zich tot de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) gewend met het verzoek om hun klacht te behandelen.

De Commissie heeft het bevoegd gezag en de aangeklaagden gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrief.

Desgevraagd heeft het bevoegd gezag op 8 februari 2002 laten weten dat het bestuur is aangesloten bij de Commissie, en de modelklachtenregeling van de Besturenraad PCO hanteert.

Bij schrijven van 14 februari 2002 hebben S. *** , directeur *** , P. Tolhuis, adjunct directeur bovenbouw *** en A. *** , intern begeleidster op de *** , gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 19 maart 2002 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, alwaar klagers in persoon zijn verschenen. Namens het bevoegd gezag zijn verschenen *** en *** . Voorts zijn verschenen *** , directeur *** , *** , adjunct directeur bovenbouw *** en *** , intern begeleidster op de *** .

Standpunt klagers.

Uit hetgeen schriftelijk en op de hoorzitting door klagers naar voren is gebracht, leidt de Commissie de navolgende klachten af. De basisschool *** heeft ten onrechte niet gezocht naar de oorzaak van de leerachterstand van klagers' zoon, *** . Na de basisschool is *** naar het VMBO gegaan. Op het voortgezet onderwijs kwam opnieuw de leerachterstand en met name de spellingsproblematiek naar voren. Uit diverse testen is inmiddels gebleken dat *** dyslexie heeft en op niveau van groep 5 / 6 van de basisschool verkeert. De dyslexie had volgens klagers op de basisschool moeten worden ontdekt. De kennis van de leerkrachten is op dit punt tekortgeschoten.

Voorts stellen klagers zich op het standpunt dat men op de basisschool *** tekort is geschoten in de begeleiding van *** en in de communicatie. Door het ondeskundig optreden van de leerkrachten heeft *** het plezier dat een schoolgaand kind moet hebben gemist.

Overwegingen van de Commissie.

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Commissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Besturenraad.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie als volgt.

Uit de op 14 februari 2002 toegezonden reactie van de school en hetgeen op de hoorzitting naar voren is gekomen, is het volgende gebleken.

In groep 6 is onderkend dat de zoon van klagers achterstand op het gebied van spelling opliep. In de groep is klagers' zoon toen in een taalgroep gezet, waar veel aandacht werd besteed aan vaste patronen, veel extra uitleg werd gegeven en met behulp van een regelschrift werd geprobeerd regels aan te leren. De achterstand werd ondanks extra hulp niet ingehaald.

De ouders hebben toen de school toestemming gegeven het FIKTW-dyslexieonderzoek af te nemen. Op 19 november 1998 is het onderzoek door mevrouw ***, intern begeleidster, afgenomen. De uitkomsten van het onderzoek heeft de intern begeleidster vervolgens besproken met drs. ***, orthopedagoge en deskundige op het gebied van dyslexie. De uitkomsten van het onderzoek hebben aangegeven dat *** niet echt dyslectisch was, maar dat er meer sprake was van dyslectische trekken. Drs. *** heeft op 12 januari 1999 een handelingsplan opgesteld. Op 1 maart 1999 is de uitslag van het onderzoek met mevrouw *** besproken.

Vanaf het moment dat het handelingsplan is opgesteld heeft *** de aanpak gekregen, die een dyslectisch kind ook zou krijgen. Van de zijde van de school is gesteld dat tijdens de vervolgbesprekingen met drs. *** op 6 juli 1999, 5 oktober 1999, 30 november 1999 en 15 februari 2000 het handelingsplan is geëvalueerd en aangepast. *** kreeg in groep 6, 7 en 8 werk uit aangepaste leermethodes, te weten de Kijk en Luistermethode, Zelfstandig spellen en Spelling in de Lift. *** heeft het er moeilijk mee gehad dat hij ander taalwerk maakte dan de andere leerlingen van de groep. Middels het twee tot drie maal per schooljaar afgenomen Pi-dictee werden de vorderingen van *** in de gaten gehouden.

Gelet op het vorenstaande kan naar het oordeel van de Commissie niet worden gezegd, dat de basisschool "de ***" niet heeft ontdekt dat *** een spellingsachterstand had opgelopen. Dat aan deze spellingsachterstand niet direct de diagnose dyslexie is gekoppeld kan - gezien de verschillende mogelijkheden van interpretatie ten aanzien van dyslexie - de school niet worden verweten.

De Commissie kan niet anders dan constateren dan dat basisschool "de ***" voor *** de op haar rustende verantwoordelijkheid, om de geconstateerde achterstanden trachten te verkleinen, heeft genomen. De door de school geboden zorgstructuur acht de Commissie voldoende. In dit kader wordt verwezen naar het opgestelde handelingsplan dat dyslectische kinderen krijgen, naar de gehanteerde

speciale lesmethodes en naar de toetsing van de vorderingen middels het Pi-dictee. Niet gebleken is dat de kennis van de leerkrachten op dit onderdeel onvoldoende is geweest.

Het verschil in inzicht (ook bij deskundigen) met betrekking tot het begrip dyslexie en de verschillende definities die als gevolg daarvan worden gehanteerd kunnen heel goed verklaren waarom bij *** in het voortgezet onderwijs wel meteen de diagnose dyslexie is vastgesteld. Dit betekent echter nog niet dat de basisschool op dit punt tekort is geschoten.

In zoverre acht de Commissie de klacht dan ook ongegrond.

De Commissie is daarentegen wel van oordeel dat de communicatie van de school naar de ouders toe niet voldoet aan de daaraan te stellen eisen. De basisschool "de ***" heeft in onvoldoende mate de ouders op de hoogte gehouden van de door hen genomen stappen teneinde de geconstateerde spellingsachterstand weg te werken. Het gesprek in groep 6 met de intern begeleider over de uitkomsten van het onderzoek en de normale oudergesprekken acht de Commissie daartoe niet toereikend. Ook gedurende de daarop volgende schooljaren had de informatievoorziening naar de ouders toe en dan met name informatie over de - bijgestelde - handelingsplannen meer aandacht moeten verkrijgen. De Commissie constateert dat het probleem van *** geen "door school en de ouders gezamenlijk gedragen probleem" is geworden.

Gezien vorenstaande overwegingen acht de Commissie de klacht voor wat betreft de communicatie tussen de school en klagers gegrond.

Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

- verklaart de klacht gegrond voor wat betreft de communicatie naar klagers toe
- verklaart de klacht voor het overige ongegrond.

Advies

De Commissie adviseert het bevoegd gezag in samenspraak met de school na te gaan op welke wijze de communicatie omtrent de opgestelde handelingsplannen naar de ouders toe kan worden verbeterd. Met name moet worden vastgelegd wie terzake de verantwoordelijkheid draagt.

In de onderhavige zaak is naar het oordeel van de Commissie onvoldoende duidelijk geweest of dit de taak was van de groepsleerkracht of van de intern begeleider, die de FIKTW-dyslexieonderzoeken afneemt en de resultaten daarvan met de orthopedagoge bespreekt.

Pesten

Het standpunt dat X op school al jarenlang structureel wordt gepest door Y is onvoldoende onderbouwd en aannemelijk gemaakt. De school heeft nadrukkelijk aangetoond dat ze heel veel doet om een veilige leef en werkomgeving voor de kinderen te realiseren.

Advies aan:

het bestuur van de Vereniging “Een school met de Bijbel te ***” te *** (hierna: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van mr. *** te *** (hierna: klager).

I. Verloop van de klachtprocedure

Bij brief, gedateerd 04 februari 2002, is door klager een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (hierna: de Commissie) tegen Christelijke Basisschool *** te *** inzake het jarenlang niet in de hand houden van structureel pestgedrag van een medeleerling, ***, ten opzichte van zijn zoon ***, als gevolg waarvan laatstgenoemde uiteindelijk is ingestort.

Desgevraagd hebben de school en het bevoegd gezag bij brieven van 21 februari en 11 maart 2002 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 20 maart 2002 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, waar klager, vergezeld door zijn zoon, ***, directeur van de school en ir. ***, voorzitter van het bevoegd gezag zijn verschenen. Tevens zijn verschenen ***, leerkracht groep 7/8 en ***, leerkracht van de plusgroep.

II. Feiten en omstandigheden

Uit de stukken is de Commissie – samengevat - het volgende gebleken.

De zoon van klager, ***, zit evenals *** in groep 8 van de Christelijke Basisschool *** te ***. Beide jongens zijn hoogbegaafd en volgen met nog een leerling uit groep 8 gedurende twee ochtenden per week aangepaste lessen in de zogeheten “plusgroep”, die uit negen leerlingen bestaat. *** heeft last van gedragsproblemen, die zich uiten in agressief gedrag met name tijdens spelsituaties. *** wordt daarom in overleg met de schoolleiding al enige tijd begeleid door een orthopedagoog en heeft een sociale vaardigheidstraining gevolgd.

Het komend schooljaar zullen beide jongens naar verwachting een school voor voortgezet onderwijs gaan bezoeken. Met het oog hierop heeft *** op vrijdag 1 februari 2002 met zijn ouders een voorlichtingsavond bezocht van het *** te ***. Daar bleken ook *** en zijn ouders aanwezig te zijn. *** is vervolgens zo geschrokken van de gedachte dat hij op een volgende school weer bij *** in de klas zou kunnen komen, dat hij die avond volgens zijn ouders helemaal is ingestort.

Dit is voor klager aanleiding geweest gelijktijdige klachten in te dienen bij de Landelijke Hoofdinspectie van Onderwijs, de politie en de Landelijke Klachtencommissie. Voorts heeft klager de school in kort geding gedagvaard.

III. Standpunt van klager

Volgens klager wordt *** al jarenlang structureel gepest door één medeleerling, te weten ***, wiens vader bestuurslid is van de school. Deze jongen heeft last van gedragsstoornissen, waardoor hij op de meest onvoorspelbare momenten als het ware “explodeert” met agressief gedrag tegen klasgenoten. Dit uit zich regelmatig in lichamelijk geweld (slaan en schoppen), maar ook vaak in mentaal geweld (onbeheerste vloek-, scheld- en treiterpartijen). Alleen al ten aanzien van zijn zoon is het volgens klager gemiddeld eens per week raak. Het agressieve gedrag vindt steeds plaats als er geen of onvoldoende toezicht van een leerkracht is. Klager heeft dit probleem reeds meerdere malen bij de school en bij de ouders van *** aangekaart en om maatregelen verzocht.

Beiden erkennen het probleem. Zo heeft de school al in 1999 (*** en *** zaten toen in groep 6) in een brief alle ouders hierover geïnformeerd en aangekondigd de nodige maatregelen te zullen treffen in de vorm van meer toezicht en meer persoonlijke begeleiding van ***, om hem in het gareel te houden.

Het geweld heeft zich echter volgens klager gecontinueerd in groep 7 en 8 en is recentelijk zelfs fors toegenomen. De maatregelen zijn derhalve evident onvoldoende. De school is tot op heden niet in staat gebleken het probleem te beheersen. Bovendien voert de school haar beleid niet uit en is daarop volgens klager niet aanspreekbaar gebleken.

Klager stelt in de klacht de school verantwoordelijk voor haar uit de hand gelopen pestbeleid en wil dat *** zijn school in een veilige omgeving af zal kunnen maken.

IV. Standpunt van de school en het bevoegd gezag

De school en het bevoegd gezag hebben in hun schriftelijke reactie op de klacht - kort samengevat - onder meer het volgende verklaard.

*** en *** zitten al jaren in dezelfde groep. *** is hoogbegaafd, weinig weerbaar en staat enigszins buiten de groep. *** is eveneens hoogbegaafd, vaak gespannen en tijdens een spelsituatie moet hij soms ontladen, wat niet altijd zonder conflicten verloopt. *** is jarenlang begeleid door een orthopedagoog, eerst van het Academisch Ziekenhuis Utrecht en later van ‘Basis in Perspectief’ te ***. Deze begeleiding is met succes afgesloten en heeft het gedrag van *** in positieve zin beïnvloed. De school heeft een aantal malen met bedoelde orthopedagogen overleg gehad. Zij gaven aan dat *** een normale jongen is die in het gewone basisonderwijs thuishoort.

Naar aanleiding van een incident in september 1999, dat overigens niet enkel betrekking had op *** en ***, heeft de school een aantal extra maatregelen genomen:

Extra toezicht tijdens de pauze (twee leerkrachten i.p.v. één);

In overleg met de ouders heeft *** een cursus sociale vaardigheidstraining gevolgd;

Na een driftbui van *** richting een aantal leerlingen (in 1999) zijn de ouders van de groep van *** middels een brief op de hoogte gebracht van de maatregelen en van het schoolstandpunt t.a.v. pesten e.d.;

Op verzoek van de ouders en school is een specialist in hoogbegaafdheid geraadpleegd.

Deze maatregelen hebben geresulteerd in:

Een aanpassing van het lesprogramma van de hoogbegaafde kinderen, onder wie *** en ***.

Ouders van kinderen uit de groep van *** hebben begrip getoond en laten weten achter het beleid van de school te staan;

Een samenwerking van *** en *** in de plusgroep, onder het motto ‘je hoeft geen dikke vrienden te zijn om met elkaar samen te werken, als je maar met respect en tolerantie met elkaar omgaat’ is zo opgebouwd;

Het laatste jaar heeft *** geen driftbuien meer gehad.

Het gedrag van *** is volgens de school niet bewust gericht op ***. *** is wel wat minder weerbaar, soms onzeker en gevoelig voor gedragingen van anderen. Dit is tijdens zijn schoolloopbaan verschillende malen met zijn ouders besproken. Hij heeft een uitdagend onderwijsprogramma gekregen en daarna is zijn onderwijsprogramma aangepast in verband met zijn plaatsing in de plusgroep. Dit heeft erg positief gewerkt voor hem.

Door middel van een goed onderwijsprogramma en gedragscorrecties zijn er sinds september 2001 geen noemenswaardige en voor de school merkbare incidenten meer geweest tussen *** en andere leerlingen. Er is zeker géén sprake van structureel pestgedrag van ***. Verbale woordenwisselingen en kleine aanvaringen horen bij de ontwikkeling van kinderen en bij het groepsproces.

Naast de genoemde maatregelen is er de laatste jaren op schoolniveau gewerkt aan een betere leef- en werkomgeving voor de leerlingen. Zo is er een pestprotocol ontwikkeld en wordt minimaal één keer per jaar in elke groep een sociogram afgenomen. Regels, afspraken en gedragingen komen tijdens leerlingbesprekingen en teamvergaderingen regelmatig aan de orde. Bij buitensporig gedrag worden de ouders op de hoogte gebracht en maatregelen genomen.

De school en het bevoegd gezag zijn van mening dat de boosheid van klager zijn oorzaak niet kan vinden in nalatigheid van de school of in gebeurtenissen die zich in het afgelopen schooljaar hebben afgespeeld.

V. Overwegingen van de Commissie

De Commissie overweegt het volgende.

Op grond van de stukken en hetgeen tijdens de hoorzitting door partijen naar voren is gebracht is de Commissie is er niet van overtuigd geraakt, dat het soms agressieve gedrag van *** structureel tegen *** is gericht. Integendeel, naar het oordeel van de Commissie heeft de school een aantal concrete incidenten, welke door klager ter illustratie van zijn stellingname zijn opgevoerd, in de stukken en tijdens de zitting op adequate wijze weerlegd.

De Commissie acht derhalve het standpunt van klager, dat *** op school al jarenlang structureel wordt gepest door ***, onvoldoende onderbouwd en aannemelijk gemaakt.

Voorts kan naar het oordeel van de Commissie niet staande worden gehouden de stelling van klager dat de school onvoldoende heeft gedaan om het pestgedrag van *** te doen ophouden.

De Commissie heeft kunnen vaststellen dat de school samen met de ouders van *** met allerlei maatregelen heeft weten te bereiken dat het agressieve gedrag van *** richting klasgenoten, waaronder ***, in de loop der tijd is afgenomen. Zo zijn bijvoorbeeld de groepsleerkracht en de leerkracht van de plusgroep van de problemen op de hoogte en extra waakzaam en is tijdens de gymlessen en gedurende de pauzes gezorgd voor extra toezicht. Voorts is met de leerkracht van de plusgroep afgesproken dat *** en *** niet meer samen aan een opdracht zullen werken. Tenslotte is *** in overleg met de ouders langdurig begeleid door orthopedagogen en heeft hij een cursus sociale weerbaarheidstraining gevolgd.

Naar het oordeel van de Commissie kan dan ook niet worden staande gehouden dat de school ter zake slechts een “papieren beleid” voert, zoals klager stelt. Integendeel, de school toont gezien het hiervoor overwogene ook in eigen gedrag nadrukkelijk aan dat ze heel veel doet om een veilige leef- en werkomgeving voor de kinderen te realiseren.

De Commissie tekent hierbij aan dat zij zich overigens wel kan voorstellen dat *** zich door zijn onzekerheid en gevoelige aard, zoals hierboven geschetst, wellicht wat sneller gekwetst voelt dan andere kinderen, maar dit kan naar het oordeel van de Commissie niet aan de school verweten worden.

Gezien vorenstaande overwegingen acht de Commissie de klacht ongegrond.

VI. Het oordeel van de Commissie

De Commissie verklaart de klacht ongegrond.

VII. Advies aan het bevoegd gezag

De Commissie ziet aanleiding het volgende advies uit te brengen aan het bevoegd gezag.

De Commissie acht het in het belang van de betrokken kinderen dat beide partijen deze kwestie verder laten rusten. De Commissie gaat er daarbij voorts van uit dat de school zijn huidige beleid voortzet en de met betrekking tot *** en *** getroffen maatregelen handhaaft tot het einde van het schooljaar.

Schriftelijke overhoring in strijd met het leerlingenstatuut

Het houden van huiswerkcontrole in de vorm van een schriftelijke overhoring, bestaande uit het overschrijven van het opgegeven en gemaakte huiswerk, kan niet worden aangemerkt als een vorm van toetsing van de vordering van het onderwijs, waarop artikel 32 van het Leerlingenstatuut ziet.

Advies aan:

het bestuur van de Vereniging voor Christelijk Voortgezet Onderwijs te *** c.a. (hierna: het bevoegd gezag)

inzake de klacht van *** en *** te (hierna: klagers), ouders van ***.

I. Verloop van de klachtprocedure

Bij brief van 24 oktober 2001 heeft *** schriftelijk bezwaar gemaakt bij de directeur van het *** College te *** inzake het cijfer, dat de docent wiskunde aan zijn zoon voor een schriftelijke overhoring voor het vak wiskunde heeft gegeven.

In overleg tussen klagers en de directie van de school heeft een commissie van drie coördinatoren van de school de zaak beoordeeld. Het advies van de commissie, inhoudende, dat zij de handelwijze van de docent toelaatbaar acht, heeft de directie overgenomen.

Omdat klagers het niet eens zijn met het op het advies van de commissie van coördinatoren gebaseerde standpunt van het bevoegd gezag, hebben zij bij brief gedateerd 29 januari 2002 een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (hierna: de Commissie) tegen het bevoegd gezag van het *** College te *** inzake het geven van een schriftelijke overhoring in de vorm van huiswerkcontrole door de wiskundelerares.

Aangezien artikel 99 van het Leerlingenstatuut van het *** College voorziet in een geschillencommissie op schoolniveau, heeft deze commissie de zaak beoordeeld. Het op 4 april 2002 door deze commissie uitgebrachte advies, strekkende tot ongegrondverklaring van de klacht, heeft het bevoegd gezag overgenomen.

Bij schrijven van 21 mei 2002 hebben klagers zich wederom tot de Commissie gewend met het verzoek hun klacht van 29 januari 2002 alsnog in behandeling te nemen, omdat zij zich niet kunnen vinden in de uitkomst van de interne klachtenprocedure.

Desgevraagd hebben de school en het bevoegd gezag bij brief van 6 juni 2002 aan de Commissie medegedeeld, dat alle relevante informatie reeds in het bezit van de Commissie is.

Op 10 september 2002 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Leeuwarden, waar klagers in persoon zijn verschenen. Het bevoegd gezag was vertegenwoordigd door ***, waarnemend rector van het *** College te ***, . Voorts is verschenen ***, directeur van de locatie *** College te ***. Van het verhandelde ter zitting is een verslag gemaakt, dat als bijlage bij dit advies is gevoegd.

II. Feiten en omstandigheden

Op 3 oktober 2001 heeft mevrouw *** in haar functie van lerares wiskunde in de tweede klas (havo-vwo-klas) van het *** College te *** een schriftelijke overhoring gegeven. Deze bestond hierin, dat de leerlingen het opgegeven en gemaakte huiswerk dienden over te schrijven.

Aangezien ***, leerling in genoemde klas, het huiswerk niet had gemaakt, ontving hij het cijfer 4.

Volgens de door de lerares toegepaste normering werd het cijfer 4 gegeven indien een leerling het huiswerk niet had gemaakt; in het geval een leerling het huiswerk wel had gemaakt, maar aan het begin van de les had medegedeeld, dat hij de sommen niet had begrepen, ontving deze het cijfer 5 ½.

III. Standpunt van klager

Blijkens de stukken en het verhandelde ter zitting komt het standpunt van klagers op het volgende neer.

Het geven van een schriftelijke overhoring in de vorm van huiswerkcontrole, zoals op 3 oktober 2001 door *** toegepast, kan niet worden aangemerkt als een toetsing van de vordering van het onderwijs zoals bedoeld in artikel 32 van het Leerlingenstatuut, opgenomen in paragraaf 5, die als opschrift draagt "Onderwijstoetsing". Deze vorm van overhoring is fraudegevoelig. Indien namelijk een leerling het huiswerk heeft overgeschreven van een andere leerling, kan niet worden getoetst of deze leerling in zijn onderwijs is gevorderd, hetgeen artikel 32 juist beoogt met schriftelijke overhoringen. Het niet maken van opgegeven huiswerk betreft inzet en houding van leerlingen. Daarover bevat paragraaf 4 van het Leerlingenstatuut echter bepalingen.

IV. Standpunt van de school en het bevoegd gezag

De school en het bevoegd gezag hebben - kort samengevat - onder meer het volgende verklaard. In navolging van de geschillencommissie als bedoeld in artikel 99 van het Leerlingenstatuut stellen de school en het bevoegd gezag zich op het standpunt, dat de plaatsgevonden wijze van toetsing is aan te merken als een schriftelijke overhoring van opgegeven of gemaakt, zoals bedoeld in paragraaf 5, artikel 32, van het Leerlingenstatuut. *** heeft onjuist gehandeld door zijn huiswerk niet te maken en is in gebreke gebleven, gelet op paragraaf 4, de artikelen 30 en 31, van het Leerlingenstatuut. De geschillencommissie heeft het bevoegd gezag geadviseerd om de begrippen, zoals gehanteerd in het Leerlingenstatuut, te omschrijven in een – aan het Leerlingenstatuut toe te voegen – lijst, zodat de school zich verzekert van een eenduidige hantering van begrippen. De waarnemend rector heeft in zijn brief van 26 april 2002, waarin hij het standpunt van de geschillencommissie en het bevoegd gezag, houdende overneming van genoemd standpunt, aan klagers heeft medegedeeld, opgemerkt, dat het tevens aanbeveling verdient om de gewraakte formuleringen in de artikelen 30 en 31 zodanig aan te passen, dat herhaling van verschil van mening in de toekomst kan worden voorkomen. Indien klagers dit wensen, zal de waarnemend rector daartoe een initiatief ontplooien.

V. Overwegingen van de Commissie

Partijen verschillen van mening over de vraag, of het overschrijven van opgegeven en gemaakt huiswerk kan worden aangemerkt als een schriftelijke overhoring als bedoeld in artikel 32 van het Leerlingenstatuut. Klagers beantwoorden deze vraag ontkennend, de school en het bevoegd gezag bevestigend.

Waar de Commissie in het vervolg over artikelen en paragrafen zal spreken, worden artikelen en paragrafen uit het Leerlingenstatuut bedoeld, tenzij anders aangegeven.

Artikel 32 is opgenomen in paragraaf 5, die als opschrift draagt: *“Onderwijstoetsing”*. Dit artikel luidt als volgt:

*Toetsing van de vordering van het onderwijs kan slechts geschieden door:
repetities (toetsen van eerder geleerde stof of vaardigheden)
mondelinge of schriftelijke overhoring van opgegeven of gemaakt werk
gesprekken of spreekbeurten naar aanleiding van gelezen boeken, werkstukken en dergelijke
werkstukken en opdrachten
practica, turn-, speel- en spelopdrachten
toetsen van vaardigheden in luisteren, spreken, lezen en/of schrijven met inbegrip van stellen
oefentoetsen van allerlei aard, waarvan de beoordeling niet meetelt voor een rapportcijfer
tentamens, maar alleen als onderdeel van een eindexamen
afsluitende toetsen in de basisvorming.*

In dit geding zijn voorts van belang de artikelen 30 en 32 van paragraaf 4, die als opschrift draagt: *“Het volgen van onderwijs door de leerlingen”*. Deze artikelen luiden als volgt:

Artikel 30. De leerlingen zijn verplicht het opgegeven huiswerk te doen.

Artikel 31. De leerling die het huiswerk niet gemaakt heeft, meldt dit bij aanvang van de les onder opgave van de reden of onder overlegging van een briefje van de afdelingsconector aan de leraar.

De Commissie stelt vast, dat *** het voor 3 oktober 2001 opgegeven huiswerk voor het vak wiskunde niet heeft gemaakt en dat hij dit bij de aanvang van de les niet heeft gemeld. Hij heeft aldus gehandeld in strijd met de artikelen 30 en 31.

Paragraaf 16 bevat bepalingen over straffen en andere maatregelen. Artikel 90, eerste lid, bepaalt, dat de leerling die de voor hem geldende regels niet nakomt, een straf of maatregel kan worden opgelegd. Op grond van het vierde lid van artikel 90 is onder meer de betrokken leraar bevoegd een straf of maatregel op te leggen. Door de betrokken leraar op te leggen straffen kunnen onder meer zijn: het maken van strafwerk of het vroeger op school komen of nablijven. Het geven van een lager cijfer wordt niet genoemd als straf.

Ingevolge artikel 92, eerste lid, wordt de leerling in de gelegenheid gesteld te worden gehoord alvorens een straf of maatregel wordt opgelegd

Vast staat, dat de procedure als bedoeld in paragraaf 16 niet is gevolgd. Er is geen straf opgelegd. Dit neemt niet weg, dat *** het cijfer 4 wellicht ervaart als straf.

De Commissie merkt in dit verband nog het volgende op. Naar haar mening is het geven van een slecht cijfer als straf of maatregel als bedoeld in paragraaf 16 niet het geëigende middel in een geval als het onderhavige.

Naar het oordeel van de Commissie heeft het – al dan niet aangekondigd - houden van huiswerkcontrole, in welke vorm dan ook, tot doel om de leerling te stimuleren zijn huiswerk te maken, waartoe hij op grond van artikel 30 ook verplicht is. Het al dan niet maken van huiswerk betreft de inzet en houding van de leerling bij het volgen van onderwijs. Over het volgen van onderwijs bevat paragraaf 4 bepalingen, waaronder de artikelen 30 en 31.

Vorenschreven oordeel houdt tevens in, dat naar de mening van de Commissie het houden van huiswerkcontrole in de vorm van een schriftelijke overhoring, bestaande in het overschrijven van het opgegeven en gemaakte huiswerk, niet kan worden aangemerkt als een vorm van toetsing van de vordering van het onderwijs, waarop het in paragraaf 5 opgenomen artikel 32 ziet. Indien immers de leerling thuis het huiswerk heeft overgeschreven van een andere leerling, kan in hetgeen hij heeft

overgeschreven en op school dan nog een keer overschrijft bij de huiswerkcontrole, in het algemeen geen aanwijzing worden gevonden voor zijn vordering van het onderwijs van de betreffende stof.

Gezien vorenstaande overwegingen acht de Commissie de klacht gegrond.

VI. Het oordeel van de Commissie

De Commissie verklaart de klacht gegrond.

VII. Advies aan het bevoegd gezag

Gelet op het vorenstaande adviseert de Commissie het bevoegd gezag om – met inachtneming van het bovenstaande - het Leerlingenstatuut, en met name de paragrafen 4 en 5, kritisch te bekijken als binnen de school de wens bestaat om inzet en houding te toetsen c.q. op enigerlei wijze te waarderen.

Pedagogische en didactische verwaarlozing

Een periode van vijf weken na het begin van een nieuw schooljaar met een nieuwe leerkracht is te kort voor verstrekken conclusies als door klagers getrokken. Naar het oordeel van de commissie zijn klagers er niet in geslaagd om aan te tonen dat de betreffende leerkracht en directie in hun functioneren jegens klagers en hun dochter tekort zijn geschoten.

Advies aan:

het bestuur van de Stichting voor *** Onderwijs in *** te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van de heer *** en mevrouw *** te *** (verder te noemen: klagers).

I. Verloop van de klachtprocedure.

Bij brief van 28 januari 2002, ontvangen op 5 februari 2002, hebben klagers een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie). De klacht is gericht tegen de heer *** , leerkracht van groep 6 van het Christelijk Instituut *** te *** (verder te noemen: aangeklaagde sub I), alsmede tegen de directie van voornoemde school (verder te noemen: aangeklaagde sub II) en betreft –kort samengevat- de pedagogische en didactische verwaarlozing waaraan aangeklaagden zich jegens de dochter van klagers, *** , schuldig hebben gemaakt.

Bij brief van 28 februari 2002 heeft het bevoegd gezag gereageerd en gesteld dat de wijze waarop zij met de betreffende klacht is omgegaan uitvoerig zal worden beschreven in een schriftelijke reactie van aangeklaagde sub II. Bij brief van 8 maart 2002 heeft aangeklaagde sub II gereageerd op het gestelde in de klachtbrief. Aangeklaagde sub I heeft bij brief van 6 maart 2002 zijn zienswijze op de door klagers tegen hem ingediende klacht uiteengezet.

Op 14 mei 2002 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht. Klagers zijn aldaar in persoon verschenen. Voorts is verschenen aangeklaagde sub I, bijgestaan door mevrouw mr. *** , jurist bij de Algemene Onderwijsbond. Tot slot is aangeklaagde sub II in de persoon van mevrouw *** , algemeen directeur, alsmede de heer *** , locatiedirecteur, en mevrouw *** , orthopedagoge, verschenen. Partijen zijn niet in elkaars aanwezigheid gehoord.

II. Standpunt van klagers.

Gelet op de klachtbrief en het verhandelde ter zitting omvat de klacht tegen aangeklaagden het navolgende.

Klagers verwijten aangeklaagden pedagogische en didactische verwaarlozing. Aangeklaagden hebben naar de mening van klagers verzuimd op de school een klimaat te scheppen waarin kinderen worden uitgedaagd, gestimuleerd en gecorrigeerd op een wijze welke recht doet aan de individuele verschillen tussen de kinderen. Daarentegen werden de kinderen naar de mening van klagers als groep beloond in een cultuur van dropjes, werden ter stimulans normen en waarden voorgehouden die niet universeel zijn, waren straffen onterecht en naar de thuissituatie verplaatst. Een klimaat van

dreigen met straf en belonen met snoep zou de kinderen moeten stimuleren, aldus klagers. De dochter van klagers, ***, leed hier naar hun mening erg onder. Zij had geen zin meer om naar school te gaan en was blij als het weekend was. *** zou vanaf het begin van het schooljaar door aangeklaagde sub I zijn overvraagd en vaak voor spek en bonen in de klas hebben gezeten. De didactische verwaarlozing is naar de mening van klagers een gevolg van teveel klassikale instructie, weinig differentiatie, onvoldoende overdracht en het ontbreken van doorlopende leerlijnen. Er zouden te weinig en verouderde methodes worden gebruikt, gebaseerd op een jaarklassensysteem. Klagers hebben hun klacht zoals hierboven beschreven onderbouwd met diverse voorbeelden en daarnaast de vorderingen van *** per vak aangegeven.

III. Overwegingen van de Commissie.

De Commissie stelt vast dat de (model-)klachtenregeling primair en voortgezet onderwijs (verder te noemen: de Klachtenregeling) op het onderhavige geval van toepassing is.

Genoemde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb. 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten - waaronder de Wet op het primair onderwijs - de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij een klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel, waaronder discriminatie, dan wel het nalaten van gedragingen en het niet nemen van beslissingen door het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag is gehouden een regeling te treffen voor de behandeling van klachten.

Blijkens het bepaalde in artikel 4 van de Klachtenregeling is er een klachtencommissie voor alle scholen van het bevoegd gezag die de klacht onderzoekt en het bevoegd gezag hierover adviseert. Het bevoegd gezag kan zich ook aansluiten bij een regionale of landelijke commissie. Het onderhavige bevoegd gezag is aangesloten bij de Commissie.

De klachtencommissie geeft gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over:

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Op grond van artikel 2, derde lid, van het Reglement van Instelling van de Landelijke Klachtencommissie primair en voortgezet onderwijs verricht de Commissie haar werkzaamheden met inachtneming van de in de Klachtenregeling opgenomen voorschriften dan wel met inachtneming van de door een bij de Commissie aangesloten schoolbestuur vastgestelde klachtenregeling, mits die klachtenregeling voldoet aan het gestelde in artikel 2 lid 1 en 2 en 4 van dit reglement, alsmede aan het gestelde in het huishoudelijk reglement van de Commissie.

Ingevolge artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling dient een klacht binnen een jaar na de gedraging of beslissing te worden ingediend, tenzij de klachtencommissie anders beslist. Artikel 2, tweede lid, van het huishoudelijk reglement van de Commissie is hieraan gelijklopend.

Artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van het huishoudelijk reglement voegt hieraan toe:

'De klacht wordt niet-ontvankelijk verklaard indien de klacht is ingediend na afloop van de termijn, genoemd in artikel 2, tweede lid, dan wel na afloop van de door de Commissie bepaalde termijn.'

De Commissie stelt vast dat de klacht van klagers binnen genoemde termijn is ingediend en dat klagers derhalve op dit punt ontvankelijk zijn in hun klacht.

Namens aangeklaagde sub I is ter zitting ten eerste aangevoerd dat de klacht zoals die door klagers is ingediend niet tot de competentie van de Commissie behoort. Het betreft namelijk het pedagogisch/didactisch handelen van een leerkracht; zulks behoort naar de mening van aangeklaagde sub I te worden beoordeeld door de schoolleiding dan wel het bevoegd gezag die de leerkracht in een functioneringsgesprek hierop al dan niet dient aan te spreken.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht heeft aangeklaagde sub I aangevoerd dat het in de klas niet merkbaar was dat *** zich ongelukkig voelde. Aangeklaagde sub I heeft in zijn schriftelijke reactie toegegeven dat *** gedurende de eerste schoolweken inderdaad te hoog was ingeschat, doch dat zeer snel daarna met de intern begeleider en de locatiedirecteur een aanvaardbaar handelingsplan is opgesteld waarvan klagers kennis hebben genomen. *** zou volgens aangeklaagde sub I nooit hebben aangegeven dat de stof blijvend te moeilijk voor haar was. Zodra er problemen waren heeft aangeklaagde sub I *** individueel begeleid. Aangeklaagde sub I vermoedt dat hij 30% van zijn tijd heeft besteed aan ***.

Aangeklaagde sub I heeft meer in zijn algemeenheid het idee dat geen enkele school in de beleving van klagers goed genoeg is voor *** alsmede dat klagers teveel verwachten van ***.

Tot slot is aangeklaagde gemotiveerd ingegaan op hetgeen klagers in hun bijlage bij hun klachtbrief per vak hebben aangegeven.

Ook aangeklaagde sub II heeft aangegeven dat het begeleidingstraject van *** en de verantwoording hiervan naar de ouders in alle jaren dat *** de school bezocht alle aandacht heeft gekregen. Klagers zijn naar het oordeel van aangeklaagde sub II uiterst serieus genomen in hun zorg of de school wel de juiste aanpak voor *** kon bieden. Aangeklaagde sub II heeft desgevraagd ter zitting nog aangegeven geen andere klachten van ouders over aangeklaagde sub I te kennen alsmede dat aangeklaagde sub I een hele positieve leerkracht is die goed functioneert.

De Commissie oordeelt allereerst dat de door klagers ingediende klacht, in tegenstelling tot hetgeen namens aangeklaagde sub I op dit punt is aangevoerd, ontvankelijk is. De toepasselijke wettelijke regeling sluit niet uit dat pedagogisch en didactisch handelen van een onderwijsgevende aan de Commissie wordt voorgelegd. Ook in eerdere zaken heeft de Commissie zich dienaangaande uitgelaten.

Ten aanzien van de inhoudelijke kant van de klacht oordeelt de Commissie dat deze ongegrond is. Zij overweegt hiertoe het volgende.

Tijdens de hoorzitting is gebleken dat de standpunten van klagers aan de ene kant en die van aangeklaagden aan de andere kant volstrekt haaks op elkaar staan. Op grond van hetgeen klagers desgevraagd ter zitting hebben verklaard concludeert de Commissie dat de vijf weken direct na het begin van het schooljaar voor klagers kennelijk doorslaggevend zijn geweest. Klagers hebben ter zitting namelijk aangegeven dat zij reeds rond 1 oktober 2001 voor zichzelf besloten hadden *** van school te halen en in de periode die hierop volgde voor *** ook daadwerkelijk op zoek zijn gegaan naar een andere school. Toen hier op korte termijn geen zicht op was en de situatie op school niet verbeterde, hebben klagers *** per 1 februari 2002 thuisgehouden. De Commissie merkt in zijn algemeenheid op dat een dergelijke periode van vijf weken na het begin van een nieuw schooljaar met een nieuwe leerkracht te kort is voor verstreckende conclusies als door klagers getrokken. Zulks in aanmerking nemende en gegeven het feit dat aangeklaagden volstrekt anders denken, ligt het op de weg van klagers om aan te tonen, bijvoorbeeld aan de hand van een onafhankelijk

deskundigenrapport, dat de betreffende leerkracht en directie in hun functioneren jegens klager en hun dochter zijn tekortgeschoten. Daarin zijn zij naar het oordeel van de Commissie niet geslaagd.

IV. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

Verklaart de klacht ongegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag.

Gelet op het vorenoverwogene ziet de Commissie geen aanleiding advies uit te brengen.

Handelswijze school inzake dyslexie en doorverwijzing voortgezet onderwijs

Het is niet onredelijk dat de school, gezien de beperkte financiële middelen, zich op het standpunt stelt dat zij geen individueel dyslexieonderzoek laat afnemen. Hierbij is tevens in aanmerking genomen dat een zeer groot gedeelte van de leerlingen van de school in aanmerking komt voor een dyslexie verklaring.

Advies aan

het bestuur van de vereniging voor protestants christelijk primair en voortgezet onderwijs ***, (verder ook te noemen: het bestuur of het bevoegd gezag),

inzake de klacht van mevrouw K. *** te *** (verder te noemen: klagster).

I Verloop van de klachtenprocedure.

Bij ongedateerde brief, ontvangen op 7 februari 2002, heeft klagster zich tot de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) gewend met het verzoek haar klacht te behandelen.

De Commissie heeft het bevoegd gezag en directie gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrief.

Bij schrijven van 5 februari 2002 heeft T. *** , adjunct-directeur van de *** , - naar ter zitting bleek- mede namens het bevoegd gezag gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 15 mei 2002 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht. Klagster is - met bericht van verhindering - niet verschenen. T. *** , adjunct-directeur is, omdat de klacht een inhoudelijke kwestie betreft, tevens namens het bevoegd gezag verschenen.

II. Standpunt klagster.

Uit hetgeen schriftelijk door klagster naar voren is gebracht, leidt de Commissie de navolgende (kern)klacht(en) af.

Klaagsters' dochter, *** heeft drie jaar op de *** , een school voor speciaal onderwijs, gezeten. De toelatingstest voor het voortgezet onderwijs wees uit dat *** naar het IVBO als vervolgonderwijs zou kunnen gaan. De *** adviseerde *** een opstapjaar bij het Praktijkonderwijs te laten volgen en daarna naar het IVBO te gaan. Echter door het voortgezet onderwijs werd dit opstapjaar afgeraden, omdat dit zou betekenen dat ze het voortgezet onderwijs binnen vier jaar moet afronden en geen jaar mag doubleren. Klagster heeft de *** van deze omstandigheid in kennis gesteld, maar dat heeft niet tot een ander advies geleid.

Naar aanleiding van de uitkomsten van de toelatingstest voor het voortgezet onderwijs is klagster erop geattendeerd dat *** misschien dyslexie heeft. Het verzoek van klagster aan de *** om *** op dyslexie te testen is niet gehonoreerd. Klagster stelt dat haar verzoek ten onrechte is geweigerd, mede in verband met de omstandigheid dat een test op het voortgezet onderwijs de ouders veel geld

kost. De handelwijze van de school heeft *** schade berokkend en extra kosten veroorzaakt omdat *** nu privé lessen nodig heeft.

III Overwegingen van de Commissie.

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Commissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Besturenraad.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie als volgt.

Uit de op 14 februari 2002 toegezonden reactie van de school en hetgeen op de hoorzitting naar voren is gekomen, is het volgende gebleken.

De *** heeft geadviseerd *** een jaar Praktijkonderwijs te laten volgen. Het gestelde door klaagster dat deze verwijzing niet correct is geweest, omdat *** niet in staat zou zijn een jaar extra te doen over het voortgezet onderwijs, is - zo heeft de school gesteld - niet juist. De adjunct-directeur van de *** heeft bij het *** College en bij de Onderwijsinspectie nagevraagd hoe lang een leerling mag doen over het VMBO, wanneer het eerste jaar wordt gevolgd op het Praktijkonderwijs. Beide instanties hebben geantwoord dat een leerling vijf jaar mag doen over het VMBO en dat wanneer een leerling eerst een jaar wordt geplaatst op het Praktijkonderwijs, dit jaar niet meetelt als voortgezet onderwijs.

Nu de heer *** zowel bij het *** College als bij de Inspecteur heeft geïnformeerd naar de juistheid van de stelling van klaagster en daar te horen heeft gekregen dat een jaar Praktijk onderwijs niet meetelt als voortgezet onderwijs, kan niet worden gezegd dat de verwijzing naar het Praktijkonderwijs op een onjuiste en of onzorgvuldige wijze is geschied.

Dit onderdeel van de klacht oordeelt de Commissie ongegrond.

Ten aanzien van het gestelde dat de *** *** ten onrechte niet heeft getest op dyslexie overweegt de Commissie als volgt.

Door de *** is het volgende in de schriftelijke reactie en op de hoorzitting gesteld. Voor de verwijzing naar het Leerweg Ondersteunend Onderwijs is een dyslexieverklaring niet noodzakelijk, omdat binnen dat onderwijs rekening wordt gehouden met de problemen van het kind zowel op het gebied van rekenen, taal en spelling.

De school heeft voorts in dit kader gesteld dat er op 20 maart 2001 contact is geweest tussen klaagster en mevrouw *** , orthopedagoog van de school. Toen is uitgelegd dat, voordat een dyslexieverklaring wordt afgegeven, een grondig onderzoek moet plaatsvinden. De school heeft een beperkt budget voor het inhuren van deskundigheid, zoals bijvoorbeeld het doen van onderzoek door de schoolbegeleidingsdienst en heeft er voor gekozen deze middelen niet in te zetten voor het afnemen van individuele onderzoeken bij de leerlingen. Dit is in de regel ook niet noodzakelijk omdat een leerling met een verwijzing voor het speciaal onderwijs vaak in het kader daarvan al uitgebreid is onderzocht.

Op de hoorzitting heeft de heer *** verduidelijkt dat het speerpunt van de *** , een school voor speciaal onderwijs, is gericht op het opkrikken van het taalniveau van de leerling, ongeacht de oorzaak van het taalniveau. De school handelt niet anders wanneer een leerling als dyslectisch uit een test komt. Aan ongeveer de helft van de leerlingen die op *** zitten zal waarschijnlijk een dyslexie-verklaring kunnen worden afgegeven. Deze verklaring heeft voor de *** echter geen toegevoegde waarde. De school stelt - naar aanleiding van de gemaakte toetsen door de leerling- in samenspraak met de orthopedagoog en de interne begeleider handelingsplannen op. Elke leerling heeft een eigen leerlijn. De uren van de orthopedagoog worden besteed aan het begeleiden van de leerkracht bij het onderzoeken van de leerlingen die op het voor hen geschreven handelingsplan achterblijven en niet het in het handelingsplan beschreven niveau halen bij de taal- en rekentoetsen.

Gelet op het hiervoor beschrevene komt het de Commissie niet onredelijk voor dat de *** , een school voor speciaal onderwijs, gezien de beperkte middelen zich op het standpunt stelt dat zij geen individueel dyslexie-onderzoek laat afnemen. Hierbij is tevens in aanmerking genomen de omstandigheid dat gelet op de problematiek van het grootste deel van de leerlingen, reken-, taal- en spellingsachterstand, een zeer groot gedeelte van de leerlingen van de school in aanmerking komt voor een dyslexie-verklaring. Het zou geen toegevoegde waarde hebben wanneer er dyslexie-onderzoeken worden afgenomen. Klaagster is op 20 maart 2001 geïnformeerd omtrent het vorenstaande beleid van de school.

Op dit onderdeel acht de Commissie de klacht dan ook eveneens ongegrond. De omstandigheid dat de kosten voor een dyslexie-onderzoek in het voortgezet onderwijs voor rekening van klaagster komen, maakt het vorenstaande oordeel niet anders. Ook kan de Commissie geen aanknopingspunten vinden voor de stelling van klaagster dat een dyslexie-onderzoek bij *** veel ellende had kunnen voorkomen.

IV. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

- Verklaart de klacht ongegrond.

V Advies

De Commissie adviseert het bevoegd gezag het beleid inzake het afnemen van dyslexie-verklaringen aan de ouders bekend te maken, bijvoorbeeld door vermelding van de uitgangspunten van het gevoerde beleid in de schoolgids.

Doorgeven van informatie als referent aan eventuele nieuwe werkgever leerkracht

Referent heeft niet op ontoelaatbare wijze informatie over klaagster verstrekt. Er is door aangeklaagde geen ontoelaatbaar voorstel gedaan. De handelwijze van aangeklaagde heeft de kansen van klaagster op de door haar gewenste baan niet verminderd of onmogelijk gemaakt.

Advies aan:

het bestuur van de Christelijke Scholengemeenschap *** te *** (hierna: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van mevrouw *** (hierna: klaagster).

I. Verloop van de klachtprocedure

Bij brief, gedateerd 14 februari 2002 heeft de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (hierna: de Commissie) de klacht ontvangen die klaagster op 09 april 2001 bij het bevoegd gezag had ingediend over de handelwijze van de directeur van de Christelijke Scholengemeenschap, ***, (hierna: aangeklaagde).

Desgevraagd hebben het bevoegd gezag en de directie bij brief van 28 maart 2002 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 22 mei 2002 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, waar klaagster vergezeld van haar gemachtigde, mr. ***, aangeklaagde en *** namens het bevoegd gezag zijn verschenen.

II. Standpunt van klaagster

Klaagster is er blijkens haar klachtbrief zeer verbolgen over dat aangeklaagde als referent ontoelaatbare en voor haar belastende informatie heeft doorgegeven aan ***, directeur van de Montessorischool waar zij had gesolliciteerd naar de functie van remedial teacher/intern begeleider. Volgens klaagster was haar sollicitatie in een vergevorderd stadium en zag het er naar uit dat zij benoemd zou worden. Door informatie van medische aard door te geven en een in haar ogen ontoelaatbaar voorstel tot detachering te doen heeft aangeklaagde echter haar kansen op deze baan verminderd of zelfs onmogelijk gemaakt. Volgens klaagster is het zonder toestemming verstrekken van medische gegevens verboden op grond van de Wet Bescherming Persoonsgegevens.

III. Standpunt van directie en bevoegd gezag.

Volgens aangeklaagde heeft klaagster hem in maart 2001 gevraagd als referent beschikbaar te willen zijn indien er inlichtingen over haar zouden worden gevraagd door een andere school. Daarbij zijn er door haar geen beperkingen aangegeven. Op 6 april 2001 is hij vervolgens gebeld door de heer ***, directeur van de Montessorischool te *** met een paar dringende vragen. Op deze vragen heeft hij zo eerlijk en positief mogelijk naar klaagster toe geantwoord. Bij de heer *** bleken duidelijke twijfels te leven met betrekking tot het ziekteverzuim van klaagster. Daarom heeft hij zonder meer aangenomen dat het ziekteverzuim van klaagster evenals de redenen daarvoor reeds onderwerp van

gesprek waren geweest tijdens de sollicitatie. Op zijn vraag of de heer *** bekend was met het feit dat klaagster lijdt aan de ziekte van Crohn werd ontkennend geantwoord. De heer *** benadrukte dat zijn vraag niet de laatste periode betrof, maar vooral de daaraan voorafgaande periode. Aangeklaagde heeft hierop geantwoord dat klaagster in de periode voorafgaand aan de fusie positief heeft gefunctioneerd zonder veel ziekteverzuim. Zij heeft echter erg moeten wennen aan de nieuwe situatie als gevolg van de fusie. De spanningen als gevolg daarvan waren echter in zijn ogen van invloed op haar ziekteverzuim. Vervolgens heeft hij aangegeven dat klaagster een nieuwe start verdiende. Toen hij merkte dat de twijfels bij de heer *** aanhielden, heeft hij de mogelijkheid van detachering genoemd. Dit heeft hij met een positieve instelling en met de beste bedoelingen gedaan.

IV. Overwegingen van de Commissie

Met betrekking tot de ontvankelijkheid van de klacht stelt de Commissie vast dat de (model-)klachtenregeling primair en voortgezet onderwijs (verder te noemen: de Klachtenregeling) op dit geval van toepassing is.

Met betrekking tot de inhoud van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

Uit de stukken en het verhandelde op de hoorzitting leidt de Commissie af dat de klacht enerzijds betreft het door aangeklaagde verstrekken van medische gegevens over klaagster en anderzijds het door aangeklaagde doen van een in de ogen van klaagster ontoelaatbaar voorstel tot detachering.

Met betrekking tot het verstrekken van medische gegevens constateert de Commissie dat dit in hoofdzaak betreft het noemen van de ziekte van Crohn in relatie tot klaagster. De Commissie is allereerst van oordeel dat enkel het noemen van deze ziekte niet kan worden beschouwd als het verstrekken van medische gegevens als bedoeld in de Wet bescherming persoonsgegevens. Deze wet is immers ingevolge artikel 2, eerste lid, alleen van toepassing op de geheel of gedeeltelijk geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens, alsmede de niet geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens die in een bestand zijn opgenomen of die bestemd zijn om daarin te worden opgenomen. Van dergelijke gegevens is in dit geval naar het oordeel van de Commissie geen sprake.

De Commissie stelt vervolgens vast dat klaagster zelf aangeklaagde heeft benaderd met het verzoek of hij als referent wilde optreden en daarbij geen beperkingen heeft aangegeven met betrekking tot de informatie die verstrekt mocht worden. Dat klaagster niet tevreden is over het resultaat van het referentiegesprek, dat aangeklaagde evenwel naar eer en geweten stelt te hebben gevoerd, moet dan ook voor risico van klaagster blijven. Naar het oordeel van de Commissie kan niet worden gesteld dat aangeklaagde met het verstrekken van de informatie over klaagster de grenzen van het algemeen gebruikelijke en maatschappelijke aanvaardbare heeft overschreden.

De Commissie is er verder van overtuigd geraakt dat het niet in klaagsters voordeel was geweest als aangeklaagde het verstrekken van de litigieuze informatie achterwege had gelaten. De Commissie wijst in dit verband op de zich onder de stukken bevindende verklaring van ***, voorzitter van de stichting Montessorischool ***, betreffende het verloop van de sollicitatieprocedure van klaagster.

Hieruit blijkt dat klaagster weliswaar op de benoemingsadviescommissie tijdens het sollicitatiegesprek een positieve indruk had gemaakt, maar dat er niettemin bij het bestuur een aantal aarzelingen bestonden om tot tijdelijke benoeming van klaagster over te gaan. Die aarzelingen hadden onder meer betrekking op het voorafgaande ziekteverzuim van klaagster. Aan de directeur van de school heeft het bestuur toen opgedragen meer duidelijkheid te verkrijgen over de oorzaken van het

ziekteverzuim van klaagster en daarnaast te bekijken of er mogelijkheden zouden zijn voor een eerste benoeming op basis van detachering. Vervolgens heeft de directeur aangeklaagde als referent benaderd.

Gelet op het voorgaande kan naar het oordeel van de Commissie niet worden staande gehouden dat aangeklaagde tijdens de sollicitatieprocedure als referent op ontoelaatbare wijze medische informatie over klaagster heeft verstrekt.

Voorts vindt het standpunt van klaagster dat aangeklaagde een ontoelaatbaar voorstel tot detachering heeft gedaan naar het oordeel van de Commissie geen enkele steun in de verklaring van de heer ***, zoals hierboven weergegeven. Daaruit blijkt immers dat ook bij het bestuur van de Montessorischool de optie van detachering reeds was overwogen, alvorens het gesprek plaatsvond.

Tenslotte is de Commissie er geenszins van overtuigd geraakt dat de handelwijze van aangeklaagde de kansen van klaagster op de door haar gewenste baan heeft verminderd of onmogelijk gemaakt.

Gezien vorenstaande overwegingen acht de Commissie de klacht op alle onderdelen ongegrond.

V. Het oordeel van de Commissie

De Commissie verklaart de klacht ongegrond.

VI. Advies aan het bevoegd gezag

De Commissie ziet geen aanleiding om advies uit te brengen.

Functioneren leerkracht

Tussen partijen is niet in geschil dat de betreffende groep 8 al jaren bekend staat als een lastige klas, die een bijzondere aanpak vraagt. De onrust en drukte in de klas namen dermate vormen aan dat ingrijpen ten behoeve zowel aangeklaagde als de leerlingen van groep 8 noodzakelijk was. Het overplaatsen van de zoon van klager was onder de gegeven omstandigheden het minst slechte alternatief, dat goed is afgewogen en afgezet tegen mogelijke andere oplossingen. Het overplaatsen van aangeklaagde naar een andere groep is, onder andere vanwege de korte tijd die het schooljaar nog duurt, geen oplossing.

Advies aan:

het bestuur van de Vereniging tot Stichting en Instandhouding van een School met de Bijbel te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van de heer E. *** te *** (verder te noemen: klager).

I. Verloop van de klachtprocedure.

Bij emailbericht van 12 februari 2002 heeft klager een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie). De klacht is gericht tegen de heer ***, leerkracht van groep 8 van CBS *** (verder te noemen: de school) en betreft de wijze waarop de heer *** (verder te noemen: aangeklaagde) functioneert. Bij emailbericht van 26 februari 2002 heeft klager ter informatie nog een tweetal brieven aan respectievelijk het bevoegd gezag en de directie van de school overgelegd.

Aangeklaagde heeft bij brief van 2 maart 2002 zijn zienswijze op de door klager tegen hem ingediende klacht uiteengezet.

Bij brief van 5 maart 2002 heeft de directie van de school schriftelijk gereageerd op de tegen aangeklaagde ingediende klacht.

Het bevoegd gezag heeft bij brief van 11 maart 2002 – met bijlagen – aangegeven dat zij de (model)klachtenregeling hanteert zoals deze is vastgesteld door de Besturenraad PCO te Voorburg alsmede welke stappen zij heeft ondernomen om de klacht op schoolniveau af te handelen.

Op 10 april 2002 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht. Klager is aldaar in persoon verschenen. Voorts was aanwezig de heer ***, directeur van de school. Het bevoegd gezag heeft zich laten vertegenwoordigen door mevrouw ***, voorzitter alsmede de heer ***, vice-voorzitter. Aangeklaagde heeft de Commissie tijdig laten weten wegens familieomstandigheden niet ter zitting te kunnen verschijnen. Partijen zijn niet in elkaars aanwezigheid gehoord. Na afloop van de hoorzitting heeft de Commissie het niet noodzakelijk geoordeeld aangeklaagde nog in persoon te horen.

II. Standpunt van klager.

Gelet op de klachtbrief en het verhandelde ter zitting omvat de klacht tegen aangeklaagde het navolgende.

Klager is van mening dat zijn zoon ***, leerling in groep 8, door aangeklaagde geestelijk kapot werd gemaakt hetgeen zou hebben geresulteerd in slapeloze nachten, hoofdpijnen, problemen met de ontlasting en huilbuien. Klager heeft aangevoerd dat hij omtrent het functioneren van aangeklaagde reeds in november 2001 zijn zorgen bij de directie heeft kenbaar gemaakt, doch zonder een voor klager acceptabel resultaat. *** is wel tezamen met vier andere kinderen uit groep 8 overgeplaatst naar groep 7, maar klager is van mening dat *** met zijn leeftijdgenootjes van groep 8 zijn schooljaar moet afmaken. Klager overweegt *** voor de laatste drie maanden van het schooljaar op een andere school te plaatsen.

III. Overwegingen van de Commissie.

De Commissie stelt vast dat de (model-)klachtenregeling primair en voortgezet onderwijs (verder te noemen: de Klachtenregeling) op het onderhavige geval van toepassing is.

Genoemde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb. 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten - waaronder de Wet op het primair onderwijs - de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij een klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel, waaronder discriminatie, dan wel het nalaten van gedragingen en het niet nemen van beslissingen door het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag is gehouden een regeling te treffen voor de behandeling van klachten.

Blijkens het bepaalde in artikel 4 van de Klachtenregeling is er een klachtencommissie voor alle scholen van het bevoegd gezag die de klacht onderzoekt en het bevoegd gezag hierover adviseert. Het bevoegd gezag kan zich ook aansluiten bij een regionale of landelijke commissie. Het onderhavige bevoegd gezag is aangesloten bij de Commissie.

De klachtencommissie geeft gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over:

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Op grond van artikel 2, derde lid, van het Reglement van Instelling van de Landelijke Klachtencommissie primair en voortgezet onderwijs verricht de Commissie haar werkzaamheden met inachtneming van de in de Klachtenregeling opgenomen voorschriften dan wel met inachtneming van de door een bij de Commissie aangesloten schoolbestuur vastgestelde klachtenregeling, mits die klachtenregeling voldoet aan het gestelde in artikel 2 lid 1 en 2 en 4 van dit reglement, alsmede aan het gestelde in het huishoudelijk reglement van de Commissie.

Ingevolge artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling dient een klacht binnen een jaar na de gedraging of beslissing te worden ingediend, tenzij de klachtencommissie anders beslist. Artikel 2, tweede lid, van het huishoudelijk reglement van de Commissie is hieraan gelijklopend.

Artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van het huishoudelijk reglement voegt hieraan toe:

'De klacht wordt niet-ontvankelijk verklaard indien de klacht is ingediend na afloop van de termijn, genoemd in artikel 2, tweede lid, dan wel na afloop van de door de Commissie bepaalde termijn.'

De Commissie stelt vast dat de klacht van klager binnen genoemde termijn is ingediend en dat klager derhalve ontvankelijk is in zijn klacht.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

Door de directie is aangevoerd dat er in groep 8 veel onrust zat en zit. Door de jaren heen heeft de school veel maatregelen moeten treffen om in deze groep goed les te kunnen geven. Aangeklaagde is per oktober 2001 aan de school begonnen en stond derhalve naar de mening van de directie direct op achterstand. De eerste twee weken zijn redelijk goed verlopen, doch nadien zijn de kinderen de grenzen gaan verleggen. *** is geen leerling met probleemgedrag. Hij is zich wel klem gaan voelen tussen de ordemaatregelen die nodig waren om de groep hanteerbaar te houden. Ordemaatregelen die bedoeld waren voor andere leerlingen, trok *** zich erg aan. In de fase dat aangeklaagde nog groepsgericht bezig was, is het hem niet gelukt een relatie met *** op te bouwen. Hier komt volgens de directie nog bij dat *** een sociaal emotioneel kwetsbare jongen is. Overigens is het volgens de directie voor de school pas goed duidelijk geworden dat *** zich onveilig voelde in de klas, zich uitende in onder meer bedplassen en een slechte nachtrust, toen klager het hogerop ging zoeken. Op het moment dat duidelijk werd dat aangeklaagde en de leerlingen het moeilijk kregen, heeft de directie met het team van de school en het bevoegd gezag gesproken over een oplossing die voor zowel aangeklaagde als de leerlingen onder de gegeven omstandigheden het beste zou zijn. Hierop is besloten, aldus de directie, een vijftal leerlingen, waaronder ***, uit de klas te plaatsen. *** behoorde tot dit groepje niet vanwege zijn gedrag, maar vanwege het feit dat hij zich zo onveilig voelde. Volgens de directie was dit de minst slechte oplossing in de situatie zoals die was ontstaan. Praktisch gezien worden de vijf leerlingen zoveel als mogelijk bij alle activiteiten van groep 8, zoals het oefenen van de afscheidsmusical en het kamp, betrokken. Andersom geldt dat ook groep 7 wordt betrokken in activiteiten van groep 8 zoals bijvoorbeeld de boomfeestdag. De leerlingen hebben dan de keuze tot welke leerkracht zij zich wenden.

Het bevoegd gezag heeft hieraan nog toegevoegd dat zij bevestigd heeft gezien dat een nieuwe leerkracht niet in groep 8 moet starten. Voorts heeft zij nog aangegeven dat het zeker niet zo is dat er veel meer klachten zijn over aangeklaagde dan wel over de uiteindelijk gekozen oplossing. De door klager genoemde mevrouw *** heeft zich eenmaal bij het bevoegd gezag beklagd, maar werkt nu heel coöperatief mee.

De Commissie is van oordeel dat de door klager ingediende klacht ongegrond dient te worden verklaard. Zij overweegt hiertoe het volgende.

Tussen partijen is niet in geschil dat de betreffende groep 8 al jaren bekend staat als een lastige klas, die een bijzondere aanpak vraagt. Met de komst van een nieuwe leerkracht (aangeklaagde), in de loop van het schooljaar, is de situatie ongewild geëscaleerd. Voorts staat vast dat in het bijzonder *** hieronder heeft geleden en in de knel is komen te zitten. Tot slot is tussen partijen onbetwist dat de onrust en drukte in de klas dermate vormen aannam dat ingrijpen ten behoeve van zowel aangeklaagde als de leerlingen van groep 8 noodzakelijk was.

In het verlengde van het vorenstaande concludeert de Commissie dat de onderhavige klacht niet zo zeer tegen het optreden van aangeklaagde is gericht, doch veeleer tegen de maatregel welke de directie van de school in de hiervoor geschetste situatie heeft getroffen. Dienaangaande wordt het volgende overwogen.

De Commissie is van oordeel dat, zoals ook door de directie is aangevoerd, het overplaatsen van - onder meer - *** naar groep 7 onder deze gegeven omstandigheden het minst slechte alternatief was

dat goed is afgewogen en afgezet tegen mogelijke andere oplossingen. De Commissie is voorts met de directie van oordeel dat de door klager gewenste oplossing, het overplaatsen van aangeklaagde naar een andere groep, onder andere vanwege de korte tijd die het schooljaar nog duurt, geen oplossing is.

IV. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

Verklaart de klacht ongegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag.

De Commissie wenst nadrukkelijk onder de aandacht van het bevoegd gezag te brengen dat zij er voor dient zorg te dragen dat de laatste drie maanden die het schooljaar nog rest voor *** ** zo aangenaam mogelijk worden gemaakt.

Informatie aan gescheiden ouders

Informatie, zoals observatiegegevens over gedrag en de visie van docenten op de persoonlijkheidsontwikkeling, moeten worden aangemerkt als “belangrijke feiten en omstandigheden” in de zin van artikel 1:377c lid 1 BW.

De hoofdregel van artikel 1:377 BW bepaalt dat, ook de niet met het ouderlijk gezag belaste ouder in beginsel recht heeft op de door haar gevraagde informatie over het kind.

Bij de vraag of het belang van het kind zich tegen informatieverstrekking aan klaagster verzet, moet de school zelf een zorgvuldige afweging maken.

Inzake: Mevrouw *** / ***

Advies aan: Het bestuur van de Vereniging voor Christelijk Onderwijs *** te ***, bevoegd gezag van de Christelijke Scholengemeenschap *** (verder te noemen: het bevoegd gezag).

Inzake de klacht van mevrouw Z. ***, moeder van ***

1. Verloop van de klachtenprocedure

Op 15 februari 2002 heeft mevrouw Z. *** , verder klaagster, een klacht ingediend bij de klachtencommissie. De klacht is gericht tegen het *** College te *** .

Bij brief van 28 februari 2002 heeft de heer *** , algemeen directeur van de Christelijke Scholengemeenschap *** namens het bevoegd gezag (De Vereniging voor Christelijk Onderwijs *** te ***) gereageerd op de klacht.

Bij brief van 6 maart 2002 heeft de heer *** , directeur van het *** College een schriftelijke reactie ingediend.

De klacht is behandeld tijdens een hoorzitting ten overstaan van de klachtencommissie op 11 april 2002. Partijen zijn in elkaars aanwezigheid gehoord. Zij hebben een toelichting gegeven op hun standpunt en geantwoord op vragen van de Commissie.

2. Bevoegdheid van de Commissie en ontvankelijkheid van de klacht

De Commissie stelt vast dat het bevoegd gezag een klachtenregeling heeft vastgesteld (“Klachtenregeling VCO ***) Deze klachtenregeling is op de behandeling van de klacht van toepassing.

Het bevoegd gezag heeft zich op grond van artikel 2 van deze klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE. De Commissie is dus bevoegd om de klacht te behandelen.

3. De klacht

Klaagster is de moeder van ***, die in de brugklas van het *** zit. Klaagster en de vader van *** zijn gescheiden. De vader heeft het ouderlijk gezag. Klaagster vindt dat het *** ten onrechte weigert om haar, als niet gezag-ouder, naast formele c.q. objectieve gegevens over de leerprestaties van haar zoon ***, zoals rapporten informele c.q. meer subjectieve gegevens te verschaffen, zoals deze in de tien-minuten-gesprekken aan de orde komen. Het gaat klaagster om de visie van de leerkrachten over de persoonlijke ontwikkeling van haar zoon ***.

4. Overwegingen van de Commissie

De Commissie stelt voorop dat artikel 377c van Boel 1 van het Burgerlijk Wetboek (art. 1:377c BW) een regeling geeft omtrent het recht op informatie van de ouder, die niet het ouderlijk gezag heeft, ten opzichte van derden die beroepshalve beschikken over informatie over het kind van deze ouder.

Artikel 1:377c BW bevat kort gezegd en toegespitst op de onderhavige klacht als hoofdregel dat de school mevrouw *** desgevraagd informatie over belangrijke feiten en omstandigheden die haar zoon *** of zijn verzorging en opvoeding betreffen. De Commissie is van oordeel dat de informatie waar mevrouw *** om heeft gevraagd – zoals observatiegegevens over gedrag en de visie van docenten op de persoonlijkheidsontwikkeling van *** – moet worden aangemerkt als “belangrijke feiten en omstandigheden” in de zin van artikel 1:377c lid 1 BW.

Op bovenomschreven hoofdregel gelden twee uitzonderingen. De school behoeft geen informatie te verschaffen, die niet op gelijke wijze wordt gegeven aan de heer ***. Voorts dient de school informatieverschaffing achterwege te laten indien het belang van het kind – in dit geval *** - zich tegen het verschaffen van die informatie verzet.

Vast staat dat de eerste weigeringsgrond zich in de onderhavige situatie niet voor doet. Mevrouw *** wil immers slechts die informatie ontvangen, die ook aan de heer *** wordt verstrekt.

De Commissie stelt dan ook vast dat klaagster in dit geval krachtens artikel 1:377c BW recht heeft op de gevraagde informatie, tenzij het belang van *** zich tegen het verschaffen van die informatie verzet. Daarbij merkt de Commissie op dat uit de parlementaire geschiedenis bij artikel 1:377c BW blijkt dat daarbij moet worden gedacht aan ernstige situaties: het niet verstrekken van informatie is eerst aan de orde als het kind daardoor in de knel komt (zie de nota naar aanleiding van het eindverslag). In de Memorie van Toelichting is als voorbeeld genoemd het geval dat tussen ouder en kind geen omgang bestaat, omdat een verzoek tot vaststelling van een omgangsregeling is afgewezen, terwijl die ouder toch twee keer per week het kind bij de school probeert te ontmoeten. De klassenleraar – op de hoogte van het getouwtrek rond het kind – zou dan de informatie dat het kind met ingang van het volgende schooljaar naar een andere school gaat, in het belang van het kind kunnen weigeren.

Tijdens de hoorzitting is gebleken dat de weigering van de school om de gevraagde informatie te verstrekken niet is gebaseerd op het belang van ***. Door het bevoegd gezag en de schooldirecteur is desgevraagd en bij herhaling duidelijk gemaakt dat de weigering van de school is ingegeven vanwege het belang van de docenten en mentoren. Het bevoegd gezag en de schooldirecteur wensen namelijk te voorkomen dat docenten en mentoren betrokken raken bij conflictsituaties die kunnen ontstaan indien mevrouw *** en de heer *** tegenstrijdige zienswijzen over hun zoon naar voren zouden brengen. Voorts heeft de school zich laten leiden door het uitdrukkelijke verbod van de heer

*** – die met het ouderlijk gezag is belast – om mevrouw *** te informeren over hun zoon *** , anders dan door toezending van kopieën van rapporten.

De Commissie merkt naar aanleiding hiervan op dat noch het belang van docenten en mentoren, noch het verbod van de met het ouderlijk gezag belaste ouder van (doorslaggevende) betekenis is bij de beoordeling van de vraag of een uitzondering moet worden gemaakt op de hoofdregel van artikel 1:377 BW, die luidt dat mevrouw *** , als niet met het ouderlijk gezag belaste ouder, in beginsel recht heeft op de door haar gevraagde informatie over *** . Die informatie kan immers slechts worden geweigerd in het belang van *** zelf. Zijn belang heeft de school echter niet bij zijn beoordeling betrokken.

De Commissie komt dan ook tot het oordeel dat de school op onjuiste gronden heeft geweigerd om aan het verzoek van mevrouw *** te voldoen. De Commissie verklaart de klacht daarom gegrond.

De school zal zich opnieuw moeten bezinnen op het verzoek van mevrouw *** om tijdens ouderavonden en tien-minuten-gesprekken te worden geïnformeerd over haar zoon *** . Daarbij dient de school in de eerste plaats acht te slaan op het informatierecht dat mevrouw *** krachtens artikel 1:377c lid 1 BW heeft en waarop slechts een uitzondering kan worden gemaakt in het belang van *** .

Bij de vraag of het belang van *** zich tegen informatieverstrekking aan klaagster verzet, kan de school zich niet laten leiden door de mening van de heer *** . De school zal daaromtrent zelf een zorgvuldige afweging moeten maken.

Voorts dient de school daarbij te betrekken hetgeen is opgemerkt in de schoolgids 2001/2002 (blz. 34) over rapporten en spreekuren. Daaruit blijkt namelijk dat – ook – de school van oordeel is dat het rapport en het daaraan gekoppelde tien-minuten-gesprek met de mentor of de vakdocent in feite een “twee-eenheid” vormen. Juist het tien-minuten-gesprek, waarin aanvullende informatie over de leerling wordt verstrekt, is bij uitstek het middel om over de leerling te communiceren.

Verder dient de school zich bij de heroverweging van het verzoek van klaagster te realiseren dat klaagster in feite slechts wil *horen* hoe het gaat met haar zoon. Het gaat klaagster dus om het *ontvangen* van informatie van de docent en/of mentor en niet zozeer om het *verstrekken* van informatie. Klaagster heeft dit ter zitting nog eens expliciet bevestigd. Dit neemt uiteraard niet weg dat klaagster desgewenst antwoord zal geven op eventuele vragen van de mentor en/of docent. Gelet op deze intentie van klaagster zal naar het oordeel van de Commissie het belang van *** zich slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen verzetten tegen het verstrekken van die informatie. Nu klaagster in beginsel slechts informatie wenst te *ontvangen*, behoeft voorts voor de beïnvloeding van de docent en/of mentor, die daardoor bij tegenstrijdige informatie in een conflictsituatie zou kunnen geraken, niet gevreesd te worden. Daarbij merkt de Commissie overigens – nogmaals - op dat de enkele vrees voor het betrokken bij zo'n conflictsituatie op zichzelf geen reden is om een uitzondering te maken op het informatierecht van mevrouw *** . Die uitzondering kan immers slechts worden gemaakt in het belang van *** , en dus niet in het belang van de docent c.q. mentor.

5. Conclusie en advies

De Commissie verklaart de klacht gegrond.

6. Advies

De Commissie adviseert het bevoegd gezag, althans de school, om zich met inachtneming van hetgeen de Commissie hiervoor heeft overwogen opnieuw te bezinnen op het verzoek om informatie van klaagster en zich daarbij uitdrukkelijk te laten leiden door het informatierecht dat klaagster krachtens artikel 1:377c BW heeft en waarop in dit geval slechts een uitzondering kan worden gemaakt in het belang van haar zoon *** .

Disfunctioneren team en directie school, handelswijze niet in het belang van kinderen

Niet het belang van de kinderen van klagers stond voorop bij de beslissingen van de schoolleiding. De emotionele uitspraak van een leerkracht tegen klaagster is niet door de interim-directeur herroepen. Klagers is geen reële keuzemogelijkheid geboden door school en ook hier is het belang van de kinderen aan de problemen in de verhouding tussen klagers en de school ondergeschikt gemaakt. Ook met betrekking tot de overdracht van de leerlingdossiers is de school in de communicatie naar klagers toe te kort geschoten.

Advies aan:

het bestuur van de Vereniging voor Protestants Christelijk Onderwijs *** te *** (hierna: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van de familie *** te *** (hierna: klagers).

I. Verloop van de klachtprocedure

Bij brief, gedateerd 01 maart 2002, is door klagers een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (hierna: de Commissie) over de handelwijze van enkele leerkrachten en de (tijdelijke) directie van de *** (hierna: PRIS) te ***.

Desgevraagd hebben de directie en het bevoegd gezag bij brieven van 1 april en 2 april 2002 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 18 april 2002 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Rotterdam, waar klager, ***namens het bevoegd gezag en ***, destijds tijdelijk directeur van de school, zijn verschenen.

II. Voorgeschiedenis, feiten en omstandigheden

Uit de stukken en het verhandelde ter zitting zijn de Commissie de volgende feiten gebleken. In het voorjaar van 2001 heeft het bevoegd gezag voor de PRIS een visitatie aangevraagd bij de Besturenraad PCO vanwege het teruglopend aantal leerlingen.

Aan de visitatiecommissie is gevraagd een zogenaamd beredeneerd oordeel te geven over de PRIS voor wat betreft het onderwijsleerproces, de organisatie binnen de school en de samenwerking tussen de bij de school betrokken geledingen.

Op grond van de aanbevelingen van het visitatierapport is besloten tot het starten van een “veranderingsproces”, geleid door een nieuw aan te stellen interim-directeur. Inmiddels heeft het team onder meer een gezamenlijke onderwijsvisie geformuleerd en wordt een zorgstructuur opgezet in overleg met de schoolbegeleidingsdienst.

Klagers hadden aan het begin van het schooljaar 2001-2002 drie kinderen op de PRIS, waarvan twee in groep 5 en de oudste zoon in groep 8. Omdat zij hun jongste zoon per 1 mei 2002 moesten aanmelden op een basisschool hebben klagers gezien de gebeurtenissen op school in de daaraan voorafgaande maanden in november 2001 een gesprek gehad met de toenmalige nieuw aangestelde interim-directeur. Zij hebben tijdens dat gesprek tegenover hem hun twijfels geuit over het beleid en het functioneren van de PRIS. De interim-directeur heeft hen vervolgens gevraagd het reeds in gang

gezette veranderingsproces op de PRIS een kans te geven en pas in februari over de aanmelding een beslissing te nemen, waarin klagers hebben toegestemd. Omdat zij in de daarna volgende maanden echter weinig veranderingen ten goede zagen en de situatie met name in groep 8 door ziekte van een leerkracht zelfs was verslechterd, hebben klagers begin februari 2002 wederom een gesprek gehad met de interim-directeur. Zij hebben hem daarbij meegedeeld dat zij zich in het belang van hun kinderen helaas genoodzaakt zagen hun jongste zoon bij een andere (naastgelegen) basisschool aan te melden en dat zij er voorts voor gekozen hadden ook hun twee kinderen in groep 5 met ingang van het volgende schooljaar naar deze school over te plaatsen.

De interim-directeur heeft het team hierover ingelicht. Vervolgens stapte die week nog een leerling naar dezelfde naastgelegen basisschool over. Het team vreesde vervolgens dat er meerdere leerlingen zouden volgen. Sommige teamleden gaven zelfs openlijk te kennen dat klagers de overstap van hun kinderen naar de andere school beter onmiddellijk konden maken. Hierna is de situatie snel geëscaleerd.

Klagers hebben daarna aan de interim-directeur meegedeeld dat hun kinderen uit groep 5 met onmiddellijke ingang naar de andere school gingen. De interim-directeur heeft klagers vervolgens geadviseerd dan ook hun oudste zoon uit groep 8 maar met onmiddellijke ingang naar de andere school te laten overstappen en zo is geschied.

III. Standpunt van klager

Klagers zijn er met name verbolgen over dat zij op een gegeven moment geen andere keus meer hadden dan alle drie de kinderen met onmiddellijke ingang van school te halen.

Met name voor de oudste zoon in groep 8 vonden zij dit heel onverstandig. Als ouders hadden zij graag van de school gehoord dat het jammer is dat het zo is gelopen, maar aangeklaagde heeft gezegd dat hij niets terug neemt. Klagers wijzen er op dat zij al vroeg in het schooljaar als ouders van drie kinderen op school hun twijfels (uit eigen ervaring) over het functioneren van de school aan de toen nieuw aangestelde interim-directeur hebben kenbaar gemaakt. De interim-directeur was echter vol enthousiasme en heeft hen gevraagd het team en de school nog een kans te geven. In de maanden daarna bleek klagers echter dat er weinig veranderde. In tegendeel in de bovenbouw in groep 8, een beslissende fase van het basisonderwijs, was de leerkracht, zoals ook het jaar daarvoor, weer voor een lange tijd afwezig wegens ziekte, zonder dat hiervoor een structurele oplossing werd gevonden. Ook aan de brandonveiligheid van het schoolgebouw (bijvoorbeeld voor de bovenste lokalen geen vluchtweg en in het hele gebouw slechts een brandblusser!), door diverse ouders al verschillende malen bij de directie en het bestuur aangekaart, wordt niets gedaan. Klager heeft de interim-directeur enige maanden na het eerste gesprek weer gesproken over deze zaken.

Laatstgenoemde heeft klager er toen niet van kunnen overtuigen dat er veranderingen in positieve zin zouden plaatsvinden. Klagers hebben toen, in het belang van hun kinderen de keuze moeten maken de jongste zoon op een andere naastgelegen school aan te melden. Voor hun twee kinderen in groep 5, die het volgende jaar in de bovenbouw zouden komen, kozen zij er echter voor hen eerst met ingang van het volgende schooljaar naar de andere school over te plaatsen. Hun oudste zoon zou dan naar het voortgezet onderwijs gaan. Omdat ze over dit besluit lang hadden nagedacht hebben ze hun kinderen hierover ingelicht, zodat zij alvast aan het idee zouden kunnen wennen. Daarna ging het verhaal op school dat klaagster aan het hek negatieve verhalen over de PRIS naar buiten bracht. Dit heeft klaagster volgens klager zoveel pijn gedaan dat zij daarom nu niet meer op school komt. De volgende dag werd klaagster aangesproken door een leerkracht uit groep vijf met de volgende mededeling: "het is zo'n grote groep waar ik aan les geef, ik vind dat je de kinderen nu direct uit de groep moet halen omdat de keuze voor een andere school toch al gemaakt is". Klagers hebben toen nog geprobeerd aan het team duidelijk te maken dat hun keuze voor de andere school niet met teamleden persoonlijk te maken had. In een telefoongesprek met de interim-directeur deelde

laatstgenoemde aan klager echter mee, dat hij, nu dit al door een leerkracht was uitgesproken, ook maar zijn oudste zoon van school moest halen. Omdat klager van mening was dat dit voor die paar maanden heel onverstandig zou zijn, heeft hij vervolgens de leerkracht van zijn oudste zoon gebeld en haar naar haar mening hierover gevraagd. Omdat zij haar mening hierover echter niet mocht geven was volgens klager ook hier geen echte keuze meer mogelijk. De kinderen zijn daarom met onmiddellijke ingang naar een andere naastgelegen school gegaan.

Na een teambespreking op de PRIS is klager vervolgens gebeld door een nieuwe directeur, die zijn verhaal aanhoorde en beloofde nog met hem contact op te nemen.

Op verzoek van de nieuwe school heeft klager daarna de directie van de PRIS gebeld met het verzoek om de leerlingendossiers van hun kinderen aan de nieuwe school over te dragen. Hem werd eerst meegedeeld dat het goed was en later weer dat het toch niet mogelijk was. Vervolgens heeft de nieuwe school ze opgevraagd en toen is gezegd dat ze zoek waren. Vervolgens heeft klager de inspecteur gebeld en daarna blijkt er wel een “mager verslagje” naar de nieuwe school te zijn gegaan. De nieuwe directeur heeft volgens klagers uiteindelijk pas zes dagen voor de zitting van de Commissie contact met hen opgenomen en daarbij meegedeeld dat het standpunt van de school niet was gewijzigd.

IV. Standpunt van directie en bevoegd gezag.

De interim-directeur heeft in dit verband in zijn schriftelijke reactie op de klacht en desgevraagd ter zitting het volgende aangegeven.

Hij was destijds voor de periode van 1 september 2001 tot 1 februari 2002 aangesteld als interim-directeur om het veranderingsproces op school te leiden. Hij heeft de hele kwestie op afstand heeft meegemaakt. Klager gaf naar hem toe al snel aan dat hij problemen had met de gang van zaken op school, maar hij kon dat toen nog niet goed inschatten, omdat hij nog maar kort in functie was. Bovendien had hij het destijds erg druk met het op gang brengen van het veranderingsproces. Door ziekte van leerkrachten ontstonden er voor de kerst met name in groep 8 problemen omdat daar te veel vervanging moest worden geregeld. Klager heeft hem toen op de chaos in groep acht gewezen en zich afgevraagd of zijn kinderen onder deze omstandigheden wel op school konden blijven. Gedurende de maand januari hebben er vervolgens te veel verschillende leerkrachten met wisselende kwaliteiten voor groep 8 gestaan, maar met ingang van 1 februari was groep 8 weer structureel bemenst.

In februari besloten klagers hun jongste drie kinderen voor het volgende schooljaar (2002-2003) bij een andere naastgelegen basisschool aan te melden. Dit viel bij het team helemaal verkeerd. Men schrok er erg van dat er, net nu men dacht goed bezig te zijn, kinderen weggingen. Bovendien was men bang dat meer leerlingen zouden volgen. De kinderen van klager bleken het bovendien zelf al te weten. Van de adjunct-directeur hoorde hij vervolgens dat deze van andere ouders had gehoord dat “klaagster bij het hek van de school negatieve verhalen over de PRIS naar buiten bracht”. Sommige teamleden gaven daarop openlijk te kennen dat de overstap van de kinderen van klagers naar de naastgelegen school beter onmiddellijk gemaakt kon worden.

Hij heeft vervolgens aan het team meegedeeld dat hij daar de volgende week met klagers over van gedachten zou wisselen. Toen echter om een geheel andere reden nog een leerling naar de naastgelegen basisschool overstapte is de situatie razendsnel geëscaleerd.

Uit de tweede hand heeft hij vervolgens gehoord dat klaagster, toen zij die vrijdag haar kinderen naar school kwam brengen, luid en duidelijk sprak over de voordelen van de naastgelegen school tegen de andere leerling die de overstap ging maken. Zij vertelde dat haar kinderen na de zomer zouden volgen. De hierbij aanwezige leerkracht werd hierdoor zodanig emotioneel geraakt, dat zij klaagster verzocht haar kinderen dan maar onmiddellijk van school te halen. Klaagster verliet daarop hevig verontwaardigd het lokaal. De leerkracht, die onmiddellijk haar fout inzag, is haar meteen achterna

gelopen. Van deze gebeurtenissen is hij telefonisch op de hoogte gebracht. Hij is bij zijn besluit gebleven klagers in de loop van de volgende week te spreken. Die avond belde klager hem op, vertelde van de woordenwisseling die 's morgens had plaatsgevonden en deelde mede dat zijn kinderen met onmiddellijke ingang naar de naastgelegen basisschool zouden gaan. Toen echter tijdens het gesprek bleek dat de oudste zoon wel tot het einde van het schooljaar op school zou blijven heeft hij daar zeer verwonderd op gereageerd, omdat volgens zijn informatie de grootste grief van klagers de gang van zaken in groep 8 betrof.

In het belang van de ontwikkeling van zijn zoon in groep 8 heeft hij klager toen geadviseerd alle kinderen met onmiddellijke ingang naar de andere school te doen, dus ook de oudste.

Klager was het niet met hem eens, hij was zeer verbolgen over het optreden van de leerkracht die ochtend en eiste verregaande maatregelen tegen haar. Hij heeft klager toen gezegd de gebeurtenissen van die vrijdag eerst te willen onderzoeken. Op een later moment heeft hij de betrokken leerkracht gesproken. Zij was met hem van mening dat haar optreden niet erg tactisch was geweest en was veroorzaakt door de spanning van het moment. Een dag later vernam hij van zijn opvolger dat alle kinderen van klagers naar de andere school waren vertrokken.

V. Overwegingen van de Commissie

Blijkens de klachtbrief vat klager de klacht als volgt samen:

Beslissingen door het schoolteam zijn niet in het belang van onze kinderen genomen;

Een (emotionele) uitspraak van een leerkracht wordt door de interim-directeur niet herroepen en uitgepraat met alle betrokkenen;

Er is klagers als ouders geen reële keuzemogelijkheid geboden;

Vanuit het bevoegd gezag is nagelaten om gedurende en na deze vervelende zaak contact op te nemen voor uitleg of commentaar.

Met betrekking tot het eerste onderdeel van de klacht heeft de Commissie op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting niet de indruk gekregen dat het belang van klagers kinderen bij de beslissingen van de schoolleiding en het team voorop heeft gestaan. Blijkens het voorgaande stond voor de leerkracht van groep 5 immers het belang van een minder volle groep voorop. Voorts heeft de interim-directeur in dit verband ter zitting desgevraagd verklaard dat, als de oudste op school zou blijven, in zijn optiek een situatie zou ontstaan waar voor de directie en het team moeilijk professioneel mee om zou zijn te gaan. Bovendien heeft hij verklaard dat de situatie zodanig was geëscaleerd dat de school zich naar zijn idee voor een fait accompli geplaatst zag.

De Commissie wijst er op dat voor kinderen een overstap naar een andere school midden in het lopende schooljaar, zeker in groep 8 van de basisschool, erg ingrijpend is.

De Commissie heeft eveneens vastgesteld dat er met de kinderen van klagers wat betreft hun functioneren op school geen problemen zijn voorgevallen.

Naar het oordeel van de Commissie had daarom in dit geval juist van de directie en het team op zijn minst verwacht mogen worden dat zij alles in het werk zouden hebben gesteld om de problemen die ontstaan waren op een professionele wijze te deëscaleren. Dit geldt zowel voor de interim-directeur, die naar het oordeel van de Commissie een inschattingsfout heeft gemaakt door niet onmiddellijk zelf met klagers contact op te nemen nadat hij van het incident had gehoord (en dit gesprek nog tot de volgende week wilde uit stellen), als voor de leerkrachten van groep 5 en groep 8.

Met betrekking tot het tweede onderdeel van de klacht is de Commissie noch uit de stukken noch tijdens de zitting gebleken dat de (emotionele) uitspraak van de leerkracht tegenover klaagster door de interim-directeur is herroepen. Dit mocht naar het oordeel van de Commissie echter wel van hem

verwacht worden, te meer daar uit het hiervooroverwogene blijkt dat de betrokken leerkracht zelf haar fout onmiddellijk inzag en ook naar hem toe in een gesprek hierover al had aangegeven dat zij haar optreden niet erg tactisch vond. Ook is niet gebleken dat (op verzoek van de directie) een gesprek heeft plaatsgevonden tussen alle betrokkenen in een poging de problemen uit te praten.

Alhoewel de Commissie met betrekking tot het derde onderdeel van de klacht vindt dat klagers wel erg snel hun conclusie hebben getrokken om alle kinderen met onmiddellijke ingang van school te halen, deelt zij toch het standpunt van klagers dat hen als ouders door de school geen reële keuzemogelijkheid is geboden. Immers zowel van de zijde van het team, als van de zijde van de directie werd naar klagers toe op een gegeven moment met zoveel woorden aangegeven dat zij er beter aan zouden doen alle kinderen meteen van school te halen. De interim-directeur heeft in dit verband desgevraagd nog meegedeeld dat het draagvlak onder het personeel om met de kinderen verder te gaan niet groot was. Hij voorzag daarom dat het zeker voor de oudste moeilijk zou worden, ook omdat hij wegging en er weer een andere directeur zou komen. Ook op dit punt moet derhalve weer de conclusie worden getrokken dat het belang van de kinderen aan de problemen in de verhouding tussen klagers en de teamleden ondergeschikt is gemaakt.

Met betrekking tot het vierde onderdeel van de klacht is de Commissie van mening dat klagers de directie en het schoolbestuur terecht het verwijt maken dat zij hebben nagelaten om gedurende en na deze affaire tijdig contact met hen op te nemen voor uitleg of commentaar. Het feit dat de nieuwe directeur blijkens het verhandelde ter zitting uiteindelijk zes dagen voor de zitting van de Commissie contact heeft opgenomen met klagers kan hieraan naar het oordeel van de Commissie niet afdoen, omdat bij die gelegenheid is volstaan met de mededeling dat het standpunt van de school ongewijzigd bleef.

De Commissie overweegt tenslotte met betrekking tot hetgeen klagers hebben aangevoerd over de overdracht van de leerlingendossiers naar de nieuwe school nog het volgende. In dit verband heeft de vertegenwoordiger van het bevoegd gezag desgevraagd ter zitting meegedeeld dat haar bij navraag destijds door de school is meegedeeld dat de dossiers er waren en opgevraagd konden worden als de ouders daar schriftelijk toestemming voor gaven. Zij heeft inmiddels begrepen dat hetgeen naar de nieuwe school is gegaan ("het magere verslagje") een globale voortgangsrapportage van de kinderen betreft en dat de leerlingendossiers dus nog steeds op school aanwezig zijn omdat gewacht wordt op de schriftelijke toestemming van de ouders. De interim-directeur heeft daar ter zitting ter verklaring nog aan toegevoegd dat degene die op school over deze dossiers gaat destijds ziek thuis was. De Commissie is gelet op het voorgaande van oordeel dat de school ook met betrekking tot de overdracht van de leerlingendossiers in de communicatie naar klagers toe is te kort geschoten. Gezien vorenstaande overwegingen acht de Commissie de klacht op alle onderdelen gegrond.

VI. Het oordeel van de Commissie

De Commissie verklaart de klacht gegrond.

VII. Advies aan het bevoegd gezag

Naar het oordeel van de Commissie is het wellicht zinvol om onder leiding van een lid van het bevoegd gezag, die niet bij de zaak betrokken is geweest nog eens met alle partijen om de tafel te gaan zitten om het gebeurde in een open gesprek uit te praten.

Voorts adviseert de Commissie de organisatie van de leerlingendossiers en de communicatie daaromtrent naar de ouders toe te verbeteren.

Lichamelijke mishandeling door remedial teacher

Onvoldoende aannemelijk is gemaakt dat er sprake is van opzettelijk stelselmatige intimidatie en het slaan van klagers zoon door de leerkracht. Niet onaannemelijk is daarentegen dat het optreden van aangeklaagde intimiderend is overgekomen. Aangeklaagde is zich onvoldoende bewust geweest van de uitwerking van zijn gedrag op het kind. De moeder heeft het gesprek met aangeklaagde afgezegd. Dit gesprek had deescalerend kunnen werken. Het feit dat ten onrechte geen excuus is aangeboden acht de commissie dan ook ongegrond.

Advies aan

het bestuur van de Vereniging voor ***. (verder ook te noemen: het bestuur of het bevoegd gezag),

inzake de klacht van de heer en mevrouw van *** te *** (verder te noemen: klagers).

I Verloop van de klachtenprocedure.

Bij brief van 28 februari 2002, ontvangen op 7 maart 2002, hebben klagers zich tot de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) gewend met het verzoek om hun klacht te behandelen.

De Commissie heeft het bevoegd gezag en de aangeklaagden gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrief.

Desgevraagd heeft het bevoegd gezag op 8 februari 2002 laten weten dat het bestuur is aangesloten bij de Commissie, en de modelklachtenregeling van de Besturenraad PCO hanteert.

Bij schrijven van 2 april 2002 heeft ***, directeur CNS “****” gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 21 mei 2002 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, alwaar klagers in persoon zijn verschenen. Namens het bevoegd gezag is verschenen ***. Voorts zijn verschenen ***, directeur en J. ***, adjunct-directeur en remedial teacher.

II. Standpunt klagers.

Uit hetgeen schriftelijk en op de hoorzitting door klagers naar voren is gebracht, leidt de Commissie de - kort weergegeven - navolgende kernklacht af.

Op 21 januari 2002 heeft klagers zoon *** verteld dat meester *** , remedial teacher, hem tijdens de RT-lessen meerdere keren op zijn achterhoofd heeft geslagen en telkens heeft gezegd: “oelewapper kun je het nu nog niet, stommerd en je bent dom”. *** heeft in die weken ook in bed geplast, wat hij daarvoor nimmer deed. Er is door meester *** ten onrechte niet direct excuus aangeboden aan *** . De brief van 5 februari 2002 is niet als zodanig aan te merken. Daarin is geen excuus in opgenomen. De gehele gang van zaken heeft er uiteindelijk toe geleid dat *** naar een andere school is gegaan.

III Overwegingen van de Commissie.

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Commissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Besturenraad.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie als volgt.

Naar het oordeel van de commissie is onvoldoende aannemelijk geworden dat er sprake is van opzettelijke, stelselmatige (geestelijke) intimidatie en het slaan van klagers zoon *** door meester *** . In deze zin acht de commissie de klacht dan ook ongegrond.

De commissie acht het daarentegen niet onaannemelijk dat het optreden van aangeklaagde, *** , bij klagers zoon *** intimiderend is overgekomen. Althans *** heeft in redelijkheid het gedrag van aangeklaagde als intimiderend kunnen ervaren. Door aangeklaagde is onvoldoende erkend dat klagers zoon het gevoel heeft gehad, dan wel heeft kunnen hebben, dat de wijze van optreden van de aangeklaagde intimiderend uitwerkte op *** .

In deze zin acht de commissie de klacht dan ook gegrond. De commissie tekent hierbij aan dat zij van oordeel is dat de intenties van aangeklaagde niet verkeerd zijn. Hij heeft goede bedoelingen en probeert de RT-lessen leuk te maken. In dit kader wijst de commissie erop dat aangeklaagde op school ook bekend staat als de grapjes-meester. Echter in het onderhavige geval is aangeklaagde zich – kennelijk in zijn (over)enthousiasme welke hij tentoon spreidt- onvoldoende bewust geweest van de uitwerking van zijn gedrag op *** . De wijze van lesgeven en het gedrag van aangeklaagde brengt blijkbaar in de groepssituatie, hoewel het hetzelfde gedrag betreft, een ander effect op de leerlingen teweeg dan in een één-op-één-situatie.

De Commissie hecht er voorts aan op te merken dat zij het betreurt dat de moeder het door meester *** gevraagde gesprek niet heeft laten plaatsvinden. Naar het oordeel van de Commissie had een dergelijk gesprek deëscalerend kunnen werken. Het klacht dat ten onrechte geen excuus is aangeboden acht de commissie dan ook niet gegrond.

V. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

- verklaart de klacht deels, voor zover het betreft de beleving van *** , gegrond en voor wat betreft het overige ongegrond.

VI Advies

De Commissie adviseert het bevoegd gezag in samenspraak met de school na te gaan op welke wijze er enige vorm van intervisie kan worden uitgevoerd. In dat kader kan het proces, dat aangeklaagde heeft ontwikkeld gedurende zijn loopbaan, worden gezien en teruggekoppeld worden hoe aangeklaagde in de praktijk staat.

Onbehoorlijk optreden leerkracht en afhandeling klacht door school

Het belangenconflict van de leerling is begrijpelijk, maar aangeklaagde was niet op de hoogte dat leerling naar de schoolarts moest. Bovendien is het aan de leerkracht om te bepalen op welk moment een leerling het best de klas kan verlaten zodat dit het onderwijs en de rust in de klas zo min mogelijk verstoort. Dat klagers om hen moverende redenen niet aan een gezamenlijk gesprek wensten deel te nemen kan de directie niet verweten worden.

Advies aan:

het bestuur van de Vereniging *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van de heer *** en mevrouw *** (verder te noemen: klagers).

I. Verloop van de klachtprocedure.

Bij schrijven van 5 maart 2002 hebben klagers een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie). De klacht is gericht tegen de directie van de ***school te *** (verder te noemen: de school) alsmede tegen de groepsleerkracht van die school, mevrouw *** (verder te noemen: aangeklaagde).

Aangeklaagde heeft bij brief van 20 maart 2002 haar zienswijze op de door klagers tegen haar ingediende klacht uiteengezet. De adjunct-directeur van de school, mevrouw ***, heeft bij brief van 21 maart 2002 namens de directie gereageerd op de klachtbrief.

Het bevoegd gezag heeft bij brief van 28 maart 2002 aangegeven dat zij de (model)klachtenregeling hanteert zoals deze is vastgesteld door de Besturenraad PCO te Voorburg alsmede dat zij van mening is dat door inschakeling van de vertrouwenspersoon het alsnog mogelijk is de klacht van klagers in onderling overleg bevredigend af te handelen. De Commissie heeft klagers bij brief van 4 april 2002 verzocht of zij hiermee instemden. Bij brief van 14 april 2002 hebben klagers de Commissie meegedeeld dat zij het voorstel van het bevoegd gezag in overweging hebben genomen, doch dat zij de voorkeur geven aan een hoorzitting van de Commissie.

Op 4 juni 2002 heeft de Commissie vervolgens een hoorzitting gehouden te Utrecht. Klagers zijn aldaar in persoon verschenen. Voorts zijn aangeklaagde en de adjunct-directeur verschenen. Het bevoegd gezag heeft zich laten vertegenwoordigen door de heer ***, vice-voorzitter. Partijen zijn niet in elkaars aanwezigheid gehoord.

De Commissie heeft partijen bij brief van 6 juni 2002 bericht dat het de Commissie na afloop van voornoemde hoorzitting gebleken is dat het niet mogelijk is een schriftelijk motivering voor het advies van de Commissie nog voor de zomervakantie te doen toekomen. In het belang van alle betrokkenen heeft de Commissie het wel gewenst geacht haar beslissing reeds bij die brief kenbaar te maken.

II. Standpunt van klagers.

Gelet op de klachtbrief en het verhandelde ter zitting omvat de klacht tegen de school alsmede tegen aangeklaagde –kort samengevat- het navolgende.

Klagers verwijten aangeklaagde allereerst dat zij hun dochter *** zou hebben tegengewerkt bij het brengen van een gepland bezoek aan de schoolarts op 11 februari 2002. Door de opstelling van aangeklaagde is *** volgens klagers volledig overstuur geraakt.

Voorts nemen klagers het aangeklaagde in ernstige mate kwalijk dat zij zichzelf hierbij ten overstaan van de hele groep niet onder controle heeft weten te houden.

Tot slot betreuen klagers het dat aangeklaagde haar belofte om op 12 februari 2002 ten overstaan van de hele groep duidelijk te maken dat haar optreden niet juist is geweest, niet is nagekomen.

Ten aanzien van de school betreuen klagers het dat de gesprekken met de adjunct-directeur niet tot een aanvaardbaar resultaat hebben geleid. De school is volgens klagers ten onrechte van oordeel dat *** zelf verkeerd heeft gehandeld en dat aangeklaagde geen verwijt valt te maken.

III. Overwegingen van de Commissie.

De Commissie stelt vast dat de (model-)klachtenregeling primair en voortgezet onderwijs (verder te noemen: de Klachtenregeling) op het onderhavige geval van toepassing is.

Genoemde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb. 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten - waaronder de Wet op het primair onderwijs - de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij een klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel, waaronder discriminatie, dan wel het nalaten van gedragingen en het niet nemen van beslissingen door het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag is gehouden een regeling te treffen voor de behandeling van klachten.

Blijkens het bepaalde in artikel 4 van de Klachtenregeling is er een klachtencommissie voor alle scholen van het bevoegd gezag die de klacht onderzoekt en het bevoegd gezag hierover adviseert. Het bevoegd gezag kan zich ook aansluiten bij een regionale of landelijke commissie. Het onderhavige bevoegd gezag is aangesloten bij de Commissie.

De klachtencommissie geeft gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over:

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Op grond van artikel 2, derde lid, van het Reglement van Instelling van de Landelijke Klachtencommissie primair en voortgezet onderwijs verricht de Commissie haar werkzaamheden met inachtneming van de in de Klachtenregeling opgenomen voorschriften dan wel met inachtneming van de door een bij de Commissie aangesloten schoolbestuur vastgestelde klachtenregeling, mits die klachtenregeling voldoet aan het gestelde in artikel 2 lid 1 en 2 en 4 van dit reglement, alsmede aan het gestelde in het huishoudelijk reglement van de Commissie.

Ingevolge artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling dient een klacht binnen een jaar na de gedraging of beslissing te worden ingediend, tenzij de klachtencommissie anders beslist. Artikel 2, tweede lid, van het huishoudelijk reglement van de Commissie is hieraan gelijkkluidend.

Artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van het huishoudelijk reglement voegt hieraan toe: 'De klacht wordt niet-ontvankelijk verklaard indien de klacht is ingediend na afloop van de termijn, genoemd in artikel 2, tweede lid, dan wel na afloop van de door de Commissie bepaalde termijn.'

De Commissie stelt vast dat de klacht van klagers binnen genoemde termijn is ingediend en dat klagers derhalve ontvankelijk zijn in hun klacht.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

Aangeklaagde heeft in haar brief van 20 maar 2002 uitgebreid haar visie op hetgeen op 11 februari 2002 heeft plaatsgevonden, uiteengezet.

Kort samengevat is aangeklaagde van oordeel dat zij niet vooraf op de hoogte was van het feit dat *** die dag naar de schoolarts moest. Toen het aangeklaagde duidelijk was dat *** om 12.30 uur bij de schoolarts moest zijn, heeft zij *** bij het verlaten van de klas gezegd naar haar plaats terug te gaan aangezien zij nog genoeg tijd zou hebben als zij bij het einde van de les, te weten 12.00 uur, gelijk weg zou gaan. Hierop is *** terug naar haar plaats zijn gegaan en heeft zij naar de mening van aangeklaagde heel hard zitten huilen en roepen tegen haar vriendinnen. Aangeklaagde heeft hierop naar haar mening aangegeven haar les niet te kunnen voortzetten en *** (boos) te verstaan gegeven dat zij niet is gediend van een dergelijke reactie. Woorden als 'zwak' of 'zwakkeling' zijn, in tegenstelling tot hetgeen klagers hebben aangevoerd, volgens aangeklaagde niet zijn gevallen. Aangeklaagde heeft voorts aangevoerd dat zij wel degelijk, zoals met klaagster afgesproken, op 12 februari 2002 een gesprek met de klas heeft gevoerd over het voorval van 11 februari 2002. Aangeklaagde heeft in dit gesprek aan de groep uitgelegd dat zij niet zozeer boos werd over het feit dat zij niet van tevoren op de hoogte was van het feit dat *** de klas eerder diende te verlaten, doch door de reactie van *** toen zij haar verzocht terug naar haar plaats te gaan. Aangeklaagde heeft aangevoerd dat zij na afloop van dit gesprek aan *** heeft gevraagd of zij het begreep alsmede of er naar haar mening nog meer moest worden gezegd of gedaan. *** heeft hierop volgens aangeklaagde te kennen gegeven dat het zo goed was.

Namens de school heeft de adjunct-directeur aangevoerd dat zij op verzoek van de directeur van de school, tevens echtgenoot van aangeklaagde, met klagers op 15 februari 2002 een gesprek heeft gehad. In dit gesprek hebben klagers hun visie van het voorval uiteengezet en de adjunct-directeur de hare. Hierop heeft de adjunct-directeur voorgesteld een gesprek te arrangeren met alle betrokkenen, doch klagers wilden naar de mening van de school geen eindeloze gesprekken voeren. Vervolgens heeft de adjunct-directeur een gesprek gevoerd met aangeklaagde en met de directeur. In het gesprek met aangeklaagde zijn alle punten van het voorval nog eens uitgebreid besproken. De adjunct-directeur is na dit gesprek met aangeklaagde tot de conclusie gekomen dat zij, aangeklaagde, niet verwijtbaar heeft gehandeld.

Het bevoegd gezag heeft ter zitting nog aangevoerd dat zij pas in een later stadium bij de zaak betrokken is geraakt en dat zij dit betreurt. Het bevoegd gezag zou graag zien dat de vertrouwensrelatie wordt hersteld.

De Commissie is van oordeel dat de door klagers ingediende klacht ongegrond dient te worden verklaard. Zij overweegt hiertoe het volgende.

De Commissie sluit niet uit, alle partijen gehoord hebbende, dat *** op het moment dat zij door aangeklaagde naar haar plaats in de klas werd teruggewezen tussen twee vuren in heeft gestaan. Dit verklaart ook mogelijk haar hevige emotionele reactie op het voorval. Zij wist immers enerzijds dat haar moeder buiten op het schoolplein op haar en haar broertje stond te wachten, doch anderzijds heeft zij de opdracht van haar leerkracht niet naast zich neer kunnen leggen. Hoewel de Commissie het belangenconflict van *** begrijpelijk acht, is zij van oordeel dat niet is komen vast te staan dat aangeklaagde zich in dezen onjuist heeft opgesteld. Aangeklaagde was immers niet op de hoogte van het feit dat *** naar de schoolarts moest. Ook los hiervan is het aan de leerkracht om te bepalen op welk moment een leerling het beste de klas kan verlaten zodat dit het onderwijs en de rust in de klas zo min mogelijk verstoort. Vanzelfsprekend kan hierover van te voren overleg met de ouders plaatsvinden, maar dan moet de ouders hierover wel contact met de leerkracht opnemen.

Voorts is het de Commissie niet gebleken dat aangeklaagde haar toezegging met de klas over het voorval te praten niet is nagekomen. Integendeel juist. Dat zij geen excuses heeft aangeboden voor haar gedrag, nog los van de vraag of aangeklaagde aan klagers had toegezegd deze te zullen maken, ligt gezien het vorenoverwogene voor de hand. Zij heeft wel uitgelegd dat zij niet wist dat *** zou vertrekken en ook niet bedacht was op haar hevige emotionele reactie en waarom zij deze als storend heeft ervaren in het onderwijs. Overigens lijkt het de Commissie voor de hand liggen dat ook aangeklaagde de hevige emotionele reactie van *** niet heeft gewenst.

Tot slot betreurt ook de Commissie het dat het voorval niet met de directie op schoolniveau tot een aanvaardbare oplossing heeft geleid. De Commissie is echter niet van oordeel dat zulks aan de directie te wijten is. Zij heeft immers met alle direct betrokkenen gesproken alsmede een gezamenlijk gesprek voorgesteld. Dat klagers hieraan om hen moverende redenen niet wensten deel te nemen, kan de directie niet verweten worden. Het is de Commissie niet gebleken dat de directie niet in redelijkheid tot haar standpunt zoals zij dit heeft ingenomen, heeft kunnen komen.

IV. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

Verklaart de klacht ongegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag.

De Commissie heeft het bevoegd gezag bij haar brief van 6 juni 2002 reeds geadviseerd op korte termijn met de klagers een gesprek te arrangeren waarin, met inzet van alle betrokkenen, een begin gemaakt kan worden met het herstel van het wederzijds geschonden vertrouwen.

Schorsing vanwege diefstal

School heeft geen inzage willen verlenen in de verklaringen die door de leerlingen zijn afgelegd, volgens school ter bescherming van de leerlingen. De verklaringen hadden echter geanonimiseerd kunnen worden of uitsluitend aan de commissie ter beschikking gesteld kunnen worden. Op die manier was de reden voor de schorsing meer controleerbaar en was de privacy van de leerlingen toch beschermd geweest. De reden voor schorsing is onvoldoende gemotiveerd en op basis van de ter beschikking staande gegevens niet gerechtvaardigd.

Advies aan:

het bestuur van de Stichting Christelijk Voortgezet Onderwijs *** te *** (hierna: het bevoegd gezag),
inzake de klacht van Mevrouw *** te *** .

I. Verloop van de klachtprocedure

Bij brief, gedateerd 08 maart 2002 heeft de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (hierna: de Commissie) een klacht ontvangen van klagster over de schorsing van haar zoon *** door het *** College te *** .

Desgevraagd heeft het bevoegd gezag bij brief van 04 april 2002 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 28 mei 2002 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Rotterdam, waar klagster en haar zoon *** , vergezeld van hun raadsman, de heer *** , *** , sectordirecteur en *** , rector van het *** college zijn verschenen.

II. Feiten

*** , de zoon van klagster, was tijdens het schooljaar 2001-2002 leerling van het vierde leerjaar, afdeling Elektrotechniek, van de Christelijke Scholengemeenschap het *** college in *** .
Op 25 januari 2002 zijn op deze school tijdens de les elektrotechniek onderdelen gestolen uit een computer door een leerling, *** . Vaststaat dat *** tijdens de diefstal de aanwezige docent vragen heeft gesteld. Omdat *** door de school medeplichtig wordt geacht aan de diefstal is hem op 12 februari 2002 met onmiddellijke ingang en definitief de toegang tot de lessen op school ontzegd. Wel is hem de gelegenheid geboden om alle onderdelen van het examen af te leggen. De uitreiking van het diploma zal aan hem echter separaat geschieden.

II. Standpunt van klagster

Volgens klagster heeft *** niets verwijtbaars gedaan. Zij vindt het oneerlijk dat haar zoon is geschorst terwijl een andere leerling, die de gestolen onderdelen buiten het lokaal heeft gedragen, niet is gestraft. Naar haar mening is een andere leerling, *** , ook medeplichtig. *** heeft tijdens de hoorzitting het volgende verklaard.

Hij werd aangesproken door de dader met de vraag of hij de leraar even wilde afleiden. Hij heeft de dader daarna tot twee maal toe gevraagd waarom hij dat moest doen, maar toen hij geen antwoord kreeg heeft hij, om van de dader af te zijn, geantwoord dat hij zou zien wat hij kon doen. Hij wist op dat moment niet wat er gaande was. Tijdens de les heeft hij de leraar vragen gesteld over leerstof die hij niet begreep. Dit heeft hooguit vijf minuten geduurd. De dader heeft hem achteraf verteld dat hij tijdens de les computeronderdelen had ontvreemd. Thuisgekomen heeft hij dit aan klaagster verteld.

III. Standpunt van directie en bevoegd gezag.

Directie en bevoegd gezag hebben in de stukken en tijdens de hoorzitting – kort gezegd - het volgende aangevoerd.

Op 8 februari 2002 hebben zij de gang van zaken tijdens de diefstal gereconstrueerd op basis van getuigenverklaringen. Deze verklaringen zijn afgelegd tijdens individuele gesprekken met alle derde en vierde klassers die op het moment van de diefstal aanwezig waren.

Dit leverde de volgende reconstructie op:

Op 25 januari 2002 was elektrodocent K. niet aanwezig wegens een begrafenis. Zijn collega J. vervangt hem en begeleidt die morgen in totaal 11 derde en vierde klassers. *** vraagt aan *** of deze de heer J. in het montage gedeelte van het lokaal aan de praat wil houden. Ondertussen haalt *** aan de andere kant van het lokaal een computer leeg. Hij stopt de spullen in een linnen tasje en vraagt *** om dit tasje even naast de ingang van het lokaal neer te zetten. Van daar brengt *** het tasje later naar de kapstok buiten het lokaal en bergt de spullen op in zijn eigenschooltas.

Met deze reconstructie geconfronteerd hebben ***, *** en *** hun hierboven beschreven rol in de gebeurtenissen bekend. *** heeft vervolgens de gestolen goederen thuis opgehaald en op school afgeleverd.

Tijdens de aan de reconstructie voorafgaande gesprekken is door *** verklaard dat *** vooraf op de hoogte was van zijn voornemen om de onderdelen te stelen. *** was volgens zijn verklaring met enige pressie voor een karretje gespannen waarvan hij de lading niet kende.

*** en *** waren vrienden. Omdat *** vooraf op de hoogte was van de plannen en het mogelijk heeft gemaakt dat *** zijn plannen ook feitelijk kon uitvoeren achten zij *** medeplichtig en is hij geschorst.

IV. Overwegingen van de Commissie

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting stelt de Commissie vast dat *** niet ontkent dat *** hem een dienst heeft gevraagd en dat hij die dienst ook heeft verleend.

Hij heeft echter wel steeds ontkend dat hij op de hoogte was van de reden daarvoor.

De Commissie stelt voorts vast dat de school geen inzage heeft willen geven in de verklaringen die door de leerlingen op 8 februari j.l. zijn afgelegd, dit volgens de school ter bescherming van de leerlingen. Naar het oordeel van de Commissie had de school de verklaringen echter kunnen anonimiseren dan wel uitsluitend aan de Commissie ter beschikking kunnen stellen. Op die manier was de reden voor de schorsing meer controleerbaar en de privacy van de leerlingen toch beschermd geweest.

De Commissie moet derhalve constateren dat het oordeel van de school dat *** medeplichtig zou zijn aan de diefstal uitsluitend is gebaseerd op de verklaring van ***.

Gelet op het vorenstaande is naar het oordeel van de Commissie de medeplichtigheid van *** niet aangetoond. De Commissie acht de reden voor schorsing derhalve onvoldoende gemotiveerd en op basis van de ter beschikking staande gegevens niet gerechtvaardigd.

V. Het oordeel van de Commissie

De Commissie verklaart de klacht gegrond.

VII. Advies aan het bevoegd gezag

De Commissie ziet aanleiding om het bevoegd gezag te adviseren in voorkomende gevallen (getuigen)verklaringen op schrift te stellen zodat achteraf controleerbaar is waar een opgelegde maatregel op is gebaseerd.

Onvoldoende actie school in verband met oplossing diefstal

Het standpunt van klager dat de school veel te weinig heeft gedaan om de diefstal op te helderen kan naar het oordeel van de commissie niet worden gevolgd. Het bevoegd gezag heeft over de afwikkeling van de kwestie te veel tijd laten heengaan. Ondanks de trage afhandeling kan niet worden gezegd dat het bevoegd gezag de hele kwestie niet voldoende serieus heeft onderzocht.

Advies aan:

het bestuur van de Vereniging voor Protestants Christelijk Onderwijs *** te *** (hierna: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van de familie *** te *** (hierna: klagers).

I. Verloop van de klachtprocedure

Bij brief, gedateerd 20 maart 2002, is door klagers een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (hierna: de Commissie) over de handelwijze van het bevoegd gezag en de school(leiding) naar aanleiding van de diefstal van de mobiele telefoon van hun zoon *** op de *** te ***.

Desgevraagd hebben de directie en het bevoegd gezag van de *** bij brieven van 18 april en 24 april 2002 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 19 juni 2002 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, waar klagers, ***, en ***, groepsleerkracht en adjunct-directeurdirecteur van de ***, en ***, lid van het bevoegd gezag, zijn verschenen.

II. Standpunt van klagers

Twee weken voor het einde van het schooljaar 2000-2001 is de mobiele telefoon van ***, die toen in groep 8 zat van de ***, door een klasgenoot gestolen. Klagers vinden dat de school veel te weinig heeft gedaan om de diefstal op te helderen. Elke suggestie van klagers om te zorgen dat de telefoon boven water zou komen werd door de school van de hand gewezen. Zij nemen het de school in dit verband vooral kwalijk dat de klas niet méér onder druk is gezet om het mobieltje boven water te krijgen. Volgens klagers had de groepsleerkracht onmiddellijk na het gebeurde de hele groep op school moeten houden tot het telefoontje terecht was.

Ook verwijten zij de groepsleerkracht dat hij al na anderhalve dag heeft besloten in de groep weer tot de orde van de dag over te gaan en gewoon aan de afscheidsmusical te gaan werken. Klagers hebben daarop een klacht ingediend bij het bevoegd gezag. In september 2001 zijn twee heren van het bevoegd gezag, vaders van leerlingen van de ***, bij klagers geweest voor een gesprek. Daarna hebben klagers steeds zelf contact moeten zoeken. Er werd van alles beloofd, maar er gebeurde niets. Toen klagers tenslotte ervan werden beschuldigd dat zij niet op het eindgesprek d.d. 19 maart 2002 waren verschenen was voor hen de maat vol aangezien zij naar hun zeggen voor dit gesprek nooit een uitnodiging hadden ontvangen.

III. Overwegingen van de Commissie

Met betrekking tot de onderhavige klacht overweegt de Commissie als volgt.
Blijkens de klachtbrief en het verhandelde tijdens de hoorzitting heeft de klacht betrekking op:
de handelwijze van de school met betrekking tot de diefstal
de wijze waarop dit incident door het bevoegd gezag is afgehandeld.

Ad 1

Met betrekking tot de handelwijze van de school is de Commissie uit de stukken en het verhandelde ter zitting het volgende gebleken.

Op dinsdag 10 juli 2001 is om 13.50 uur de verdwijning van de telefoon van *** uit zijn eigen laatje gemeld aan de groepsleerkracht.

Om 14.00 uur heeft laatstgenoemde het nummer van de verdwenen telefoon gebeld, maar de telefoon bleek te zijn uitgezet. Vervolgens is door alle leerlingen de gehele klas afgezocht naar de telefoon, zonder resultaat. Daarna is gedurende de resterende schooltijd door de groepsleerkracht in een groepsgebesprek psychologische druk uitgeoefend op de leerlingen om de telefoon boven water te krijgen, wederom zonder resultaat.

Om 15.15 uur heeft de groepsleerkracht zonder zijn groep te verlaten via een andere leerkracht advies gevraagd aan de adjunct-directeur. Deze is om 15.25 uur in de groep gekomen. Aangezien de gehele klas was doorzocht, er niets was gevonden en er geen aanwijzingen waren dat de betreffende telefoon tevoorschijn zou komen, besloot de adjunct-directeur dat de leerlingen naar huis konden. Op zijn voorstel hebben de leerlingen daarna één voor één het lokaal verlaten. Daarbij zijn ze allemaal glo *** gefouilleerd en moesten ze zelf hun zakken en tassen leegmaken om te laten zien wat ze mee naar huis namen.

Nadat de leerlingen naar huis waren hebben de betrokken leerkrachten zelf nogmaals het hele lokaal doorzocht en vervolgens ook het schoolgebouw. Er werd niets gevonden. Diezelfde middag heeft de school over het voorval contact geweest met de wijkagente. Zij maakte duidelijk dat de school niet tot fouilleren had mogen overgaan en op dat moment al het mogelijke had gedaan.

Omdat er door verschillende leerlingen vermoedens waren geuit richting één van de klasgenoten is besloten om de ouders van de leerlingen door middel van een brief van de gebeurtenissen op de hoogte te stellen en om hun medewerking te vragen voor een bevredigende oplossing van het probleem.

De volgende dag, woensdag 11 juli, heeft de adjunct-directeur de bedoelde brief opgesteld. De groepsleerkracht heeft eerst met de gehele groep een indringend leergesprek gehad (elementen: normen, waarden vertrouwen en eerlijkheid) en vervolgens alle leerlingen van de groep afzonderlijk buiten de groep gevraagd of ze iets wisten over de verdwijning van de telefoon. De vragen werden door alle leerlingen negatief beantwoord.

Op het verzoek van klaagster om alle leerlingen van de groep deze woensdag net zo lang op school te houden totdat de dader zich zou melden, heeft de groepsleerkracht negatief gereageerd omdat hij het niet gepast vindt om leerlingen collectief te straffen voor iets waar zij niets mee te maken hebben.

Om 12.15 uur zijn alle leerlingen met de brief naar huis gegaan.

Die avond heeft de groepsleerkracht op zijn verzoek een gesprek gehad met de adjunct-directeur omdat hij zeer aangedaan was over de gebeurtenissen. De sfeer in de klas was volgens hem om te snijden en hij vroeg zich af of na acht jaar basisonderwijs in deze sfeer afscheid van elkaar genomen moest worden. Gezamenlijk hebben zij toen besloten om de aandacht in de groep weer te richten op het naderende afscheid en het instuderen van de afscheidsmusical.

De volgende ochtend zijn alle brieven ondertekend op school teruggekomen. Uit de reacties bleek dat vele ouders thuis met de kinderen erover gesproken hadden. Verder is niet gereageerd op het voorstel de telefoon anoniem op voorgestelde plaatsen achter te laten

Klagers hebben vervolgens aangifte gedaan bij de politie.

Op vrijdag 13 juli heeft de adjunct-directeur op school nogmaals een gesprek gehad met de wijkagente daarbij uiteengezet wat de school allemaal wel of niet had gedaan. Zij gaf aan dat de school niets meer kon doen. De adjunct-directeur heeft vervolgens aan klaagster meegedeeld dat de school geen verdere mogelijkheden zag om de zaak tot een bevredigende oplossing te brengen. Gezien het vorenstaande is de Commissie van oordeel dat de school er al het mogelijke aan heeft gedaan om tot een bevredigende oplossing van het probleem te komen. Mede gelet op het oordeel van de wijkagente konden klagers volgens de Commissie in redelijkheid niet verlangen dat de school nog meer deed..

Ook de beslissing van de school om de groep naar huis te laten gaan omdat het niet aangaat om een hele groep te laten nablijven voor iets waar de meeste leerlingen niets mee te maken hebben kan niet onredelijk worden geacht.

Het standpunt van klagers dat de school veel te weinig heeft gedaan om de diefstal op te helderen kan naar het oordeel van de Commissie dan ook niet worden gevolgd.

Ad 2

Met betrekking tot de handelwijze van het bevoegd gezag overweegt de Commissie het volgende.

Uit de stukken en het verhandelde ter zitting is de Commissie het volgende gebleken.

Klagers hebben op 17 juli 2001 schriftelijk een klacht ingediend bij het bevoegd gezag over de diefstal. De voorzitter van het bevoegd is daarop voor de zomervakantie met klagers overeengekomen om na de zomervakantie met hen contact op te nemen over de kwestie. Daarna hebben in de maanden september en oktober twee leden van het bevoegd gezag, de heren *** en ***, diverse gesprekken gevoerd met klagers, de groepsleerkracht en een lid van het managementteam van de school. Over de voortgang van de gesprekken is volgens het bevoegd gezag steeds mondeling met klagers gecommuniceerd. Vast staat dat in de maand november en gedurende de eerste helft van december in het geheel geen communicatie met klagers heeft plaatsgevonden.

Eind december hebben klagers en de heer *** elkaar vervolgens bij toeval getroffen in de kantine van de voetbalvereniging en aldaar over de kwestie gesproken.

Op 11 januari 2002 heeft het bevoegd gezag een brief ontvangen van klagers met de klacht dat zij nog steeds geen schriftelijke reactie van het bevoegd gezag hadden ontvangen.

Op 13 januari 2002 heeft het bevoegd gezag schriftelijk gereageerd op de klacht en daarbij ook excuses aangeboden voor de late schriftelijke reactie.

Bij schrijven van 2 februari 2002 heeft de heer *** op persoonlijke titel aan klagers zijn welgemeende excuses aangeboden voor het verlaat communiceren inzake hun klacht. Bijgevoegd heeft hij klagers een conceptdocument toegestuurd wat hij had geschreven op basis van het door het bevoegd gezag ingestelde onderzoek naar de klacht met het verzoek hierop te reageren.

Klagers hebben bij schrijven van 22 februari aan het bevoegd gezag aangegeven het op verschillend punten niet eens te zijn met het concept.

Bij aangetekende brief van 20 maart 2002 hebben klagers van het bevoegd gezag een reactie ontvangen naar aanleiding van hun afwezigheid bij het slotgesprek, dat op 19 maart op de *** had moeten plaatsvinden, met het verzoek alsnog inhoudelijk op het concept-document te reageren.

Volgens het bevoegd gezag is een schriftelijke uitnodiging voor dit slotgesprek met vermelding van datum, plaats en tijd, gedateerd 6 maart, naar klagers verstuurd. Klagers hebben ter zitting echter aangegeven dat de heer *** hen wel telefonisch heeft gevraagd of het de 19^e zou schikken, maar dat zij nooit een schriftelijke uitnodiging voor het gesprek hebben ontvangen.

Gelet op het vorenstaande is de Commissie allereerst van mening dat het bevoegd gezag over de afwikkeling van de hele kwestie te veel tijd heeft laten heengaan. Met name het feit dat klagers in januari 2002 nog geen enkele schriftelijke reactie van het bevoegd gezag hadden ontvangen op de door hen op 19 juli 2001 ingediende klacht acht de Commissie niet voldoende zorgvuldig. De

Commissie wijst er evenwel op dat voor de trage afhandeling zowel door het bevoegd gezag als door de heer *** op persoonlijke titel reeds excuses aan klagers zijn aangeboden.

Ondanks de trage afhandeling kan naar het oordeel van de Commissie echter, gelet op alle stukken, niet worden gezegd dat het bevoegd gezag de hele kwestie niet voldoende serieus heeft onderzocht.

De Commissie hecht er wel aan op te merken dat het naar haar oordeel geen voorkeur verdient om over serieuze kwesties als deze gesprekken te voeren op het voetbalveld.

Tenslotte heeft de Commissie de juiste toedracht rond het slotgesprek op 19 maart niet met zekerheid kunnen vaststellen. Klagers stellen geen schriftelijke uitnodiging te hebben ontvangen en aangeklaagden stellen deze wel aan klagers verstuurd te hebben.

Aangezien de verklaringen van klagers en aangeklaagden elkaar op dit punt tegenspreken, kan de Commissie hierover geen uitspraak doen.

Gezien het vorenstaande acht de Commissie ook dit onderdeel van de klacht ongegrond.

IV Het oordeel van de Commissie

De Commissie verklaart de klacht ongegrond.

V Advies aan het bevoegd gezag

De Commissie ziet geen aanleiding advies uit te brengen.

Handelen school inzake weggelopen leerling en niet geven van informatie

De commissie heeft geen aanleiding te veronderstellen dat de school de in goed overleg gemaakte afspraken niet is nagekomen. De school heeft niet verwijtbaar gehandeld en haar verantwoordelijkheid richting klagers genomen.

Advies aan:

het bestuur van de Stichting voor Voortgezet Onderwijs op Interconfessionele Grondslag te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van de heer en mevrouw *** , wonende te *** (verder te noemen: klagers).

I. Verloop van de klachtprocedure.

Bij faxbericht van 15 april 2002 hebben klagers een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie). De klacht is gericht tegen het *** College te *** (verder te noemen: de school).

Bij emailbericht van 26 april 2002 heeft de rector van de school, de heer *** , de Commissie meegedeeld dat de school naar aanleiding van de klacht een afspraak zal trachten te maken met klagers en dat zij ons nadien bericht.

Bij emailbericht van 28 mei 2002 heeft de rector, voornoemd, desgevraagd meegedeeld dat voornoemd gesprek op 13 mei 2002 heeft plaatsgevonden en dat een aantal zaken binnen school 'recht gezet zullen worden' waarna klagers hun klacht zullen intrekken.

Bij faxbericht van 8 juli 2002 hebben klagers desgevraagd meegedeeld dat zij de klacht niet intrekken. De afspraken die op 13 mei 2002 zijn gemaakt, zijn door de school volgens klagers in het geheel niet nagekomen.

Bij brief van 10 juli 2002 heeft de Commissie partijen meegedeeld dat de klacht medio september 2002 ter hoorzitting zal worden behandeld.

Klagers hebben bij faxbericht van 13 augustus 2002 de Commissie nog een aanvulling op hun faxbericht van 8 juli 2002 doen toekomen.

Op 11 september 2002 heeft de Commissie vervolgens een hoorzitting gehouden te Utrecht. Klagers zijn aldaar zonder bericht van verhindering niet verschenen. De school heeft zich laten vertegenwoordigen door de rector, voornoemd, en de heer H.H. Pit, conrector.

Op 13 september 2002 heeft klager de Commissie laten weten dat zij de uitnodiging voor de hoorzitting op 11 september 2002 nimmer hebben ontvangen. Klagers zijn naar aanleiding hiervan op 9 oktober 2002 in de gelegenheid gesteld hun klacht mondeling toe te lichten van welke gelegenheid klagers gebruik hebben gemaakt. De school is hiervan bij brief van 19 september 2002 op de hoogte gesteld.

Op 20 september 2002 hebben klagers de goede ontvangst van de uitnodiging voor de hoorzitting van 9 oktober 2002 bevestigd en om een verslag van de hoorzitting van 11 september 2002 verzocht. Hieraan is bij brief van 1 oktober 2002 gehoor gegeven. Ook het bevoegd gezag en de school hebben een exemplaar van dit verslag ontvangen.

II. Standpunt van klagers.

Gelet op de klachtbrief en het verhandelde ter zitting omvat de klacht tegen de school -kort samengevat- het navolgende.

De klacht van klagers tegen de school heeft betrekking op de periode vanaf zaterdag 9 maart 2002, de dag dat de minderjarige dochter van klagers, ***, voor het eerst van huis is weggelopen. Klagers verwijten de school onder meer dat zij *** ten onrechte en zonder de Inspecteur voor Onderwijs hiervan op de hoogte te stellen en zonder *** te straffen op woensdag 13 maart 2002 weer op school heeft toegelaten. Voorts verwijten zij dat de school dat zij buiten hen om contact heeft gehad met Bureau Jeugdzorg en hen –in de ruimste zin van het woord- onthoudt van allerlei belangrijke informatie en schriftelijke stukken omtrent de voortgang en profielkeuze van *** . Klagers zijn van mening dat door de handelwijze van de school de tweelingbroer van ***, ***, ernstig onder de situatie te lijden heeft.

III. Overwegingen van de Commissie.

De Commissie stelt vast dat de (model-)klachtenregeling primair en voortgezet onderwijs (verder te noemen: de Klachtenregeling) op het onderhavige geval van toepassing is.

Genoemde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb. 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten - waaronder de Wet op het voortgezet onderwijs - de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij een klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel, waaronder discriminatie, dan wel het nalaten van gedragingen en het niet nemen van beslissingen door het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag is gehouden een regeling te treffen voor de behandeling van klachten.

Blijkens het bepaalde in artikel 4 van de Klachtenregeling is er een klachtencommissie voor alle scholen van het bevoegd gezag die de klacht onderzoekt en het bevoegd gezag hierover adviseert. Het bevoegd gezag kan zich ook aansluiten bij een regionale of landelijke commissie. Het onderhavige bevoegd gezag is aangesloten bij de Commissie.

De klachtencommissie geeft gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over:

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Op grond van artikel 2, derde lid, van het Reglement van Instelling van de Landelijke Klachtencommissie primair en voortgezet onderwijs verricht de Commissie haar werkzaamheden met

inachtneming van de in de Klachtenregeling opgenomen voorschriften dan wel met inachtneming van de door een bij de Commissie aangesloten schoolbestuur vastgestelde klachtenregeling, mits die klachtenregeling voldoet aan het gestelde in artikel 2 lid 1 en 2 en 4 van dit reglement, alsmede aan het gestelde in het huishoudelijk reglement van de Commissie.

Ingevolge artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling dient een klacht binnen een jaar na de gedraging of beslissing te worden ingediend, tenzij de klachtencommissie anders beslist. Artikel 2, tweede lid, van het huishoudelijk reglement van de Commissie is hieraan gelijklopend.

Artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van het huishoudelijk reglement voegt hieraan toe: 'De klacht wordt niet-ontvankelijk verklaard indien de klacht is ingediend na afloop van de termijn, genoemd in artikel 2, tweede lid, dan wel na afloop van de door de Commissie bepaalde termijn.'

De Commissie stelt vast dat de klacht van klagers binnen genoemde termijn is ingediend en dat zij derhalve ontvankelijk zijn in hun klacht.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

Namens de school is in reactie op de klacht van klagers ter zitting van 11 september 2002 –kort samengevat- aangevoerd dat *** een heel prettige leerling is die ten tijde van het indienen van de klacht in 3 HAVO zat en goede cijfers haalt. De school is van oordeel dat er sprake lijkt te zijn van ouder/kindstrijd. Klagers zijn naar het oordeel van de school bijvoorbeeld op het punt van de profielkeuze van mening dat hun wensen voorop dienen te staan, terwijl de school wil aansluiten bij de standpunten hierover van ***. De school is van mening dat de afspraken die zij met klagers in een gezamenlijk gesprek op 13 mei 2002 hebben gemaakt, door hen zijn nagekomen.

Zoals hiervoor onder I weergegeven zijn klagers ter zitting van 9 oktober 2002 verschenen. Tijdens deze zitting zijn door hen een reeks nieuwe klachten tegen de school geuit. De Commissie benadrukt allereerst nog eens, zoals zij dit reeds ter zitting op 9 oktober 2002 heeft gedaan, dat zij zich slechts een oordeel zal vellen over de aanvankelijk door klagers ingediende klacht zoals hiervoor weergegeven onder punt II. De nieuwe, tijdens de zitting van 9 oktober 2002 te berde gebrachte klachten, vallen buiten het bestek van dit advies.

Vervolgens stelt de Commissie vast dat de school naar aanleiding van onderhavige klacht op 13 mei 2002 een gesprek met klagers heeft gehad. Aangezien de klacht van klagers in dat gesprek volledig aan de orde is geweest en school en klagers nadien gezamenlijk tot een aantal afspraken zijn gekomen, zal de Commissie zich beperken tot het uitbrengen van een advies over de gemaakte afspraken en de naleving daarvan.

Door de school is tijdens de hoorzitting van 11 september 2002 een gespreksverslag van voornoemd gesprek overgelegd. Hieruit maakt de Commissie op dat met klagers de navolgende afspraken zijn gemaakt.

de school zoekt contact met Jeugdzorg om te overleggen wat de beste opstelling richting *** zou moeten zijn;

de school overlegt met de mentor van *** over de afgelopen periode waarbij hem tevens duidelijk gemaakt zal worden dat er allerlei geruchten rondom klassenuitjes leven;

diverse papieren/formulieren worden in het vervolg eventueel aan *** meegegeven, maar in ieder geval ook rechtstreeks aan de ouders toegezonden;

er wordt een gesprek gearrangeerd tussen de heer *** en de ouders;

aan de mentor van tweelingbroer *** wordt gevraagd rustig met *** te praten teneinde te bezien hoe hij zich voelt/houdt onder de huidige omstandigheden;
voornoemde afspraken zullen de komende weken worden uitgevoerd. Indien klagers met de gang van zaken kunnen instemmen, zullen zij de klacht bij de Commissie intrekken.

Klagers hebben de Commissie desgevraagd meegedeeld dat voornoemde afspraken door de school in het geheel niet zijn nagekomen en dat zij om die reden hun klacht handhaven.

De Commissie heeft, ondanks hetgeen klagers op dit punt hebben aangevoerd, geen aanleiding te veronderstellen dat de school de in goed overleg met klagers op 13 mei 2002 gemaakte afspraken niet zijn nagekomen. Zij hebben ter zitting van 11 september 2002 afspraak voor afspraak aangegeven welke actie met welk resultaat tot gevolg door de hiervoor verantwoordelijken is ondernomen. Klagers hebben niet eerder dan nadat de Commissie hen hiernaar in relatie tot de ingediende klacht had gevraagd, aangegeven dat de afspraken door de school niet zijn nagekomen. Richting de school hebben klagers dit in het geheel niet laten weten hetgeen naar het oordeel van de Commissie vanuit klagers bezien dan wel in de rede had gelegen. De school heeft er naar het oordeel van de Commissie dan ook terecht vanuit mogen gaan dat ook klagers van oordeel waren dat de afspraken waren nagekomen en dat klagers tot intrekking van hun klacht bij de Commissie zouden overgaan.

De Commissie kan zich ten aanzien van de afspraken, gezien het faxbericht van 8 juli 2002 van klagers aan de Commissie, niet geheel aan de indruk onttrekken dat klagers van gedachten zijn dat de afspraken een ruimere strekking hebben dan zoals zij zijn afgesproken. Indien deze indruk juist is, dient deze interpretatie van de afspraken echter voor rekening van klagers te komen, nu het gespreksverslag van 14 mei 2002 helder en duidelijk is en weinig ruimte laat voor misverstanden.

De Commissie is al met al van oordeel, beide partijen gehoord hebben, dat de school in onderhavige situatie niet verwijtbaar heeft gehandeld en, voor zover aan de orde, haar verantwoordelijkheid jegens *** en jegens klagers heeft genomen. De klacht van klagers is dan ook op het juiste en goede niveau, namelijk op school, afgehandeld.

Het vorenstaande leidt er dan ook toe dat de door klagers ingediende klacht tegen het *** College ongegrond dient te worden verklaard.

IV. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

Verklaart de klacht ongegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag.

Gelet op het vorenoverwogene ziet de Commissie geen aanleiding aan het bevoegd gezag een advies uit te brengen.

Nalaten melding te maken van seksueel misbruik leerling met stiefzusje

De school heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat er onvoldoende aanwijzingen waren dat er zich in de thuissituatie ernstige zaken afspeelden tussen een broer en een jonger zusje, die beiden niet op de school zaten. Niet geconcludeerd kan worden dat de school de ouders niet heeft ingelicht over het seksueel getinte gedrag van de leerling.

Advies aan

het bestuur van de Christelijke Scholengemeenschap voor ***. (verder ook te noemen: het bestuur of het bevoegd gezag),

inzake de klacht van de heer en mevrouw van *** te ***.(verder te noemen: klagers).

I Verloop van de klachtenprocedure.

Bij brief van 3 april 2002, hebben klagers zich tot de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) gewend met het verzoek om hun klacht te behandelen.

De Commissie heeft het bevoegd gezag en de aangeklaagden gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrief.

Desgevraagd heeft het bevoegd gezag op 31 mei 2002 laten weten dat het bestuur (inmiddels) is aangesloten bij de Commissie.

Bij schrijven van 31 mei 2002, ontvangen op 3 juni 2002 heeft de heer ***, algemeen directeur van het *** college gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 17 juni 2002 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, alwaar klagers in persoon zijn verschenen. Namens het bevoegd gezag is verschenen ***, gemachtigde. Voorts zijn verschenen ***, algemeen directeur en ***, adjunct-directeur, ***, sector VMBO, ***, leerlingbegeleider en ***, mentrix.

II. Standpunt klagers.

Uit hetgeen schriftelijk en op de hoorzitting door klagers naar voren is gebracht, leidt de Commissie de - kort weergegeven - navolgende kernklacht af.

De heer van de *** en mevrouw *** hebben ten onrechte nagelaten klagers op de hoogte te stellen van de omstandigheid dat *** op school heeft verteld dat zijn stiefbroer *** seksuele spelletjes met zijn zus *** deed.

Klagers hebben aangegeven dat in een later stadium is vernomen dat *** op school “hard werd aangepakt” en ook seksueel gedrag vertoonde. Wanneer zij naar school belden werd door de school enkel gemeld dat *** een grote mond had gegeven of dat hij iemand had geslagen. Klagers hebben gesteld dat zij ondanks de verschillende telefonische contacten met school zij nimmer van de school informatie hebben verkregen omtrent ***'s seksueel getint gedrag. Eerst nadat klagers half maart een

gesprek hadden aangevraagd, vertelden mevrouw *** en mevrouw *** dat *** op school seksueel getint gedrag had vertoond en daarom straf had gekregen. Drie weken later ontdekten klagers dat *** zijn zusje *** regelmatig seksueel misbruikte en fysiek mishandelde.

Op 11 april 2001 belde klaagster mevrouw ***. Klaagster stelt dat uit de opmerkingen van mevrouw *** duidelijk werd dat zij op de hoogte was van de omstandigheid dat *** seksuele spelletjes met zijn zus heeft gedaan.

Klagers verwijten de school, dat de school klagers niet eerder heeft ingelicht omtrent hetgeen *** reeds in 2000 had verteld, dat de school hen niet heeft ingelicht over het seksuele gedrag van zoon *** en dat de school geen contact heeft opgenomen met het Advies en Meldpunt

Kindermishandelingen en/of de huisarts. Voorts verwijten klagers de school dat de school dochter *** een jaar te lang heeft laten misbruiken. Bovendien verwijten klagers de docenten, de directie en het bestuur dat zij de klacht niet serieus hebben genomen en dat de klacht is gebagatelliseerd. Op de hoorzitting is tot slot naar voren gebracht dat zij er problemen mee hebben dat de school geen ruimhartiger excuus heeft aangeboden dat de school de situatie niet onderkend heeft.

III. Standpunt van het bevoegd gezag en de directie van het *** College

Omdat *** een leerling met problemen was, is hij op initiatief van mevrouw *** in gesprek gekomen met de heer ***, leerlingbegeleider. Een aantal zaken had te maken met het stelen van geld door ***, onder andere van zijn broertje *** die toen nog niet op het *** College zat. Als er met *** werd gesproken, werden er door *** vaak allerlei zaken bijgehaald teneinde te bewerkstelligen dat het gesprek werd afgeleid van hetgeen waar het om ging. In mei 2000 heeft *** in een begeleidingsgesprek met de heer *** gezegd, toen het weer ging om stelen van geld, dat zijn broer *** wel eens aan zijn zusje - die evenmin een leerlinge van het *** College was - zat en dat hij daarom geld van zijn broer stal.

De heer *** heeft het verhaal verteld aan mevrouw *** en mevrouw ***. Het verhaal werd door de school als een afleidingsmanoeuvre van *** beoordeeld. De heer *** heeft wel tegen *** gezegd dat hij zijn verhaal aan Bureau Jeugdzorg moest vertellen, omdat het Bureau Jeugdzorg contacten heeft met *** en met de ouders. De heer *** heeft in een later gesprek gevraagd of *** het verhaal heeft verteld aan bureau Jeugdzorg en *** gaf toen aan dat inderdaad gedaan te hebben.

Het volgende schooljaar kwam *** op het *** College. *** werd in de loop van dat jaar uit huis geplaatst. *** maakte zich samen met twee klasgenoten schuldig aan puberaal gedrag waarin seks een rol speelde. Zo schreven ze op hun verlanglijstje voor de sinterklaasviering wensen op die met seks te maken hadden. Alle drie de ouders zijn hiervan telefonisch op de hoogte gesteld.

Nadat *** in maart een aantal uren straf had gehad, kwam klaagster op school. Mevrouw *** had les en mevrouw ***, die op de hoogte was van het gedrag van ***, heeft uitgelegd dat de straf is gegeven omdat er sprake was van herhaaldelijk agressief gedrag en omdat het flauwe pubergedrag van de drie jongens ook nog door ging.

Op 11 april belde klaagster zeer overstuur op naar mevrouw *** en vertelde dat er iets heel ernstigs was gebeurd. Mevrouw *** vroeg of er een ongeluk was gebeurd, maar dat was het niet. Meer kon klaagster niet zeggen. Toen vroeg mevrouw *** of het iets met haar dochter te maken had. Later in de maand werd mevrouw *** gebeld door een boze mevrouw *** dat zij alles al veel eerder wist omdat ze dat toen door de telefoon zei. Mevrouw *** heeft uitgelegd dat dat niet het geval was.

Op 2 november heeft een gesprek plaatsgevonden tussen de school en klagers. De school heeft toegegeven dat het beter was geweest als de heer *** bij Bureau Jeugdzorg had geverifieerd of *** de mededeling over het gedrag van zijn broer *** inderdaad had doorverteld. Overigens is gebleken dat *** bij Bureau Jeugdzorg melding heeft gemaakt van het gedrag van zijn broer. De school heeft toegegeven, dat het goed zou zijn geweest om de contactpersoon seksuele intimidatie van Bureau

Jeugdzorg te raadplegen wat er in het onderhavige geval gedaan zou moeten worden. Excuus is daarvoor aangeboden. Helaas konden klagers met deze excuses, volgens school, geen genoegen nemen. Zij wilden horen dat de school al die tijd van het misbruik van de dochter geweten zouden hebben. De school distantieert zich echter nadrukkelijk van het verwijt dat zij “ *** een jaar te lang hebben laten misbruiken.” Er waren voor de school geen aanwijzingen dat er zich in de thuissituatie ernstige zaken afspeelden tussen de jongen, die niet op school zat en zijn zusje evenmin. Achteraf valt misschien te verklaren dat het op seks getinte gedrag van *** te maken had met zijn gedrag ten opzichte van zusje. Op dat moment was dat niet in te schatten. Op school komt dit gedrag bij pubers vaker voor. Uit het feit dat mevrouw *** intuïtief opperde dat er iets met het zusje aan de hand was, kan niet de conclusie worden getrokken dat de school wist wat zich thuis afspeelde. Als dat wel het geval was of de school anderszins enig serieus vermoeden had gehad dat dit geval was, zou de school zeker actie hebben ondernomen.

IV Overwegingen van de Commissie.

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of het personeel.

De Commissie stelt vast dat het bevoegd gezag zich recentelijk heeft aangesloten bij de Landelijke Commissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Besturenraad. De modelklachtenregeling is (nog) niet overgenomen, maar de Provinciale Klachtenregeling wordt gehanteerd. De Commissie heeft de verschillen gezien tussen de beide klachtenregelingen en de waarborgen van alle betrokkenen in ogenschouw genomen. Nu de verschillen gering zijn en het bevoegd gezag zich heeft gesteld onder de Klachtencommissie, zal de Commissie de klacht behandelen op grond van de modelklachtenregeling.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Ten aanzien van de klacht van klagers, dat de school hen niet eerder heeft ingelicht omtrent hetgeen *** reeds in 2000 heeft verteld, overweegt de Commissie als volgt.

De heer *** heeft op de hoorzitting desgevraagd aangegeven dat hij leerlingbegeleider is en geen vertrouwenspersoon van de school. De heer *** is voor de begeleiding van de leerlingen aangewezen en heeft nimmer contact met klagers gehad. Omtrent hetgeen *** heeft verteld over het misbruik van zijn broer met zijn zusje heeft de heer *** overleg gehad met mevrouw *** en mevrouw ***. Vast staat dat *** en *** in het jaar dat *** kenbaar maakte, dat zijn broer zijn zusje seksueel intimideerde, niet op het *** College zaten. De school heeft het verhaal van *** - verteld in een gesprek dat ging over het stelen van geld van broer *** - als een afleidingsmanoeuvre beoordeeld. *** haalde er altijd veel zaken bij, met het oogmerk om de ander af te leiden van de probleemstelling. Klagers hebben in dit kader op de hoorzitting erkend dat ze zich kunnen voorstellen dat de school hetgeen *** vertelde als een afleidingsmanoeuvre zag, omdat hij goed kan liegen.

Naar het oordeel van de Commissie heeft de school zich, gegeven vorenstaande omstandigheden, in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat er voor de school op dat moment onvoldoende aanwijzingen waren dat er zich in de thuissituatie ernstige zaken afspeelden tussen een broer en zijn jonger zusje, die beiden niet op school zaten. In dit kader hecht de Commissie eraan op te merken dat de heer *** geadviseerd heeft het door hem vertelde verhaal te melden bij Bureau Jeugdzorg, hetgeen *** ook heeft gedaan. De school heeft in dit kader erkend en benadrukt dat het beter zou zijn geweest als in 2000 er contact was opgenomen met de contactpersoon seksuele intimidatie van Bureau Jeugdzorg. Op dit punt zijn de instructies intern aangescherpt. Bij de geringste twijfel moet thans contact worden opgenomen met Bureau Jeugdzorg.

Het vorenstaande overziend acht de Commissie dit onderdeel van de klacht ongegrond.

Ten aanzien van de klacht dat de school klagers niet heeft ingelicht omtrent het seksuele gedrag van zoon ***, overweegt de Commissie dat is gebleken dat het seksueel getint gedrag dat *** op school vertoonde is gemeld aan de ouders. Zo zijn klagers en de ouders van twee klasgenoten gebeld toen zij op hun verlanglijstje voor de sinterklaasviering op school wensen opschreven die met seks te maken hadden. In de maand maart kreeg *** straf. In het gesprek dat daarop volgde met mevrouw *** en klaagster is aangegeven dat die straf te maken had met het agressieve gedrag van ***. Tevens is op dat moment gemeld dat het flauwe pubergedrag van de drie jongens ook nog door ging. Van de zijde van de school is benadrukt dat het agressieve gedrag van *** door de school als het meest zorgwekkend is gezien en niet het seksueel getinte gedrag, dat als pubergedrag werd gekenschetst.

Gelet op vorengaande kan niet worden geconcludeerd dat de school klagers niet heeft ingelicht omtrent het seksueel getinte gedrag van zoon ***. Dit onderdeel van de klacht acht de Commissie dan ook ongegrond.

Met betrekking tot de klacht dat ten onrechte na de uitlatingen van *** in combinatie met het gedrag van *** geen contact is opgenomen met het Advies en Meldpunt Kindermishandeling en/of onze huisarts, stelt de Commissie vast dat het seksueel getinte gedrag dat *** op school vertoonde door de school op dat moment door mevrouw *** en mevrouw *** niet anders is gezien dan als puberaal gedrag, dat niet uitzonderlijk was. Het agressieve gedrag van *** was, zo is op de hoorzitting door de school verklaard, het gedrag dat het meest zorgwekkend was. Het gedrag van *** is niet in verband gebracht met de thuissituatie, waar zich ernstige zaken afspeelden. Het door *** gemelde in het voorgaande jaar was op dat moment uit beeld verdwenen.

Vastgesteld wordt dat mevrouw *** en mevrouw ***, ondanks de wetenschap van de thuissituatie middels het verhaal van ***, geen verband hebben gelegd tussen het gedrag van *** en de thuissituatie. In dit kader hecht de Commissie eraan te verwijzen naar hetgeen door klagers op de hoorzitting is aangegeven. Gesteld is door klagers dat het er klagers mede om gaat dat de school geen ruimhartiger excuus heeft aangeboden met betrekking tot de omstandigheid dat de school de problematische situatie ten onrechte niet heeft onderkend. De Commissie acht de klacht van klagers met betrekking tot dit aspect gegrond en is van mening dat een ruimhartiger excuus ten aanzien van dit aspect op zijn plaats zou zijn geweest. Naar het oordeel van de Commissie heeft de school zich in dit kader te formalistisch opgesteld. Echter dit betekent niet, dat de school zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen, dat zij niet wilden erkennen dat zij al die tijd van het misbruik van de dochter hebben geweten en dochter *** een jaar lang hebben laten misbruiken. Dit onderdeel van deze klacht acht de Commissie ongegrond.

Tot slot kan naar het oordeel van de Commissie niet worden gezegd dat, omdat de school niet wil erkennen dat de gang van zaken een reden van misbruik van klagers dochter is, de zaak door de school is gebagatelliseerd. De hierop ziende klacht acht de Commissie ongegrond.

V. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

- verklaart de klacht deels gegrond voor wat betreft het ten onrechte geen ruimhartiger excuus aanbieden ten aanzien van de omstandigheid dat de school, ondanks de wetenschap van de thuissituatie middels het verhaal van ***, ten onrechte geen verband heeft gelegd met het gedrag van *** naar die thuissituatie.
- verklaart de klacht voor wat betreft de overige onderdelen ongegrond.

VI Advies

De Commissie ziet geen aanleiding advies aan het bestuur uit te brengen.

Lichamelijke mishandeling

De Commissie onderschrijft de stelling van het bestuur dat, gelet op alle omstandigheden, een officiële waarschuwing de juiste maatregel is.

Advies aan:

Het bestuur van de stichting Confessioneel Primair Onderwijs *** te *** (hierna: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van de familie *** te *** (hierna: klagers).

I. Verloop van de klachtprocedure

Bij brief, gedateerd 26 april 2002, is door klagers een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (hierna: de Commissie) over het feit dat hun dochter *** is geslagen door ***, directeur van basisschool “***” (hierna: aangeklaagde), en over de wijze waarop deze situatie door de school is afgehandeld.

Desgevraagd hebben de directie en het bevoegd gezag bij brief van 20 mei 2002 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 13 juni 2002 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, waar klagers, vergezeld van hun raadvrouw, mw. mr. ***, aangeklaagde ***, en ***, directeur bevoegd gezag, zijn verschenen.

II. Standpunt van klagers

Op vrijdag 2 november 2001 is *** geslagen door aangeklaagde.

Klaagster werd daarover om 15.45 uur gebeld door aangeklaagde met het verzoek naar school te komen om er over te praten. Aangeklaagde heeft toen aan klaagster uitgelegd hoe het incident naar zijn mening heeft kunnen gebeuren. *** wilde daarna volgens klagers niet meer bij aangeklaagde in de groep.

Vervolgens hebben twee weken lang op school gesprekken plaatsgehad om tot een oplossing te komen. In overleg met klaagster is *** gedurende twee weken op de twee lesdagen van aangeklaagde in een andere groep geplaatst om de zaken tot rust te laten komen.

Na die twee weken was de school van mening dat *** weer helemaal naar haar eigen groep terug moest. Klagers waren het hier niet mee eens en besloten de keus aan *** te laten. *** wilde naar een andere school. Klagers hebben toen besloten dat het voor *** het beste zou zijn om na de kerstvakantie naar een andere school, **** te gaan, zodat zij het kerstfeest nog in haar eigen groep op haar oude school kon meemaken.

Twee dagen later werden klagers echter door de directeur van *** gebeld, dat hij van aangeklaagde had vernomen dat het niet meer ging met *** op school.

Klager is daarop naar school gegaan en heeft tegenover aangeklaagde zijn geduld verloren. *** heeft meteen die middag afscheid genomen op school en is voordat de kerstvakantie begon een week thuis geweest. Deze hele gang van zaken heeft voor *** zeer emotionele gevolgen gehad.

Klagers zijn van mening dat de school niet voldoende moeite heeft gedaan om een oplossing te vinden waarbij *** op school had kunnen blijven.

Klagers nemen het aangeklaagde in dit verband zeer kwalijk dat hij zonder hun medeweten telefonisch contact heeft opgenomen met de directeur van ***.

Desgevraagd hebben klagers ter zitting verklaard dat er voor de school maar één oplossing mogelijk was namelijk dat *** terugkwam in de groep bij aangeklaagde, hetgeen zij absoluut niet wilden. Zij vinden dat de school een andere oplossing had moeten zoeken, bijvoorbeeld door leerkrachten van groep te laten ruilen.

III. Overwegingen van de Commissie

Met betrekking tot de ontvankelijkheid van de klacht stelt de Commissie vast dat de (model-)klachtenregeling primair en voortgezet onderwijs (verder te noemen: de Klachtenregeling) op dit geval van toepassing is.

Met betrekking tot de inhoud van de klacht overweegt de Commissie als volgt.
Blijkens de klachtbrief en het verhandelde tijdens de hoorzitting heeft de klacht betrekking op het feit dat *** is geslagen door aangeklaagde de wijze waarop de school het incident heeft afgehandeld.

Met betrekking tot het eerste onderdeel van de klacht overweegt de Commissie het volgende.
Aangeklaagde heeft ter zitting desgevraagd verklaard dat hij het incident ten zeerste betreurt en dat hij daarvoor aan *** zijn excuses heeft aangeboden. Ook aan klagers heeft hij zijn excuses aangeboden. Ook het bevoegd gezag heeft verklaard dat zij betreurt dat dit incident heeft plaatsgevonden. Zij stelt er alles aan gedaan te hebben om met behulp van de vertrouwenspersoon naar een oplossing te zoeken. Het was echter klager die alle pogingen heeft gedwarsboemd.
Zij keurt de handelwijze van aangeklaagde af en heeft hem dienaangaande een officiële waarschuwing gegeven. Vanwege het feit dat aangeklaagde zelf zijn fout inziet alsook vanwege zijn onberispelijke staat van dienst in het onderwijs acht het bevoegd gezag verdere maatregelen echter niet nodig.
Klagers hebben ter zitting verklaard dat een waarschuwing hen niet ver genoeg gaat. Zij zijn van mening dat aangeklaagde ontslagen had moeten worden of zelf ontslag had moeten nemen, dan wel in ieder geval van de groep, waarin *** zat gehaald had moeten worden.
De Commissie kan de stelling van het bestuur dat een officiële waarschuwing, gelet op alle omstandigheden van dit geval, de juiste maatregel is, onderschrijven Dit betekent dat er onvoldoende aanleiding was om aangeklaagde te ontslaan, dan wel van de groep te halen door een wisseling van leerkrachten. Met betrekking tot dit laatste voorstel van klagers overweegt de Commissie voorts dat dit ook voor veel andere personen binnen de school ingrijpende gevolgen te weeg zou brengen, zodat het reeds daarom niet zo gemakkelijk uitvoerbaar is als klagers voorstellen.
De Commissie acht de klacht wat dit onderdeel betreft derhalve ongegrond.

Met betrekking tot het tweede onderdeel van de klacht overweegt de Commissie dat ter zitting is gebleken dat het klagers in dit verband vooral dwars zit dat aangeklaagde buiten hen om contact heeft opgenomen met de directeur van ***, Als gevolg hiervan vernamen zij van laatstgenoemde dat het op " ***" niet meer ging met ***.
De Commissie is van oordeel dat aangeklaagde niet zonder medeweten van klagers met de directeur van *** contact op had moeten nemen. Aangeklaagde had in eerste instantie aan klagers moeten meedelen dat het naar zijn mening met *** op school niet meer ging en in overleg met hen moeten bepalen wat op dat moment de beste oplossing was.
De Commissie acht dit onderdeel van de klacht derhalve gegrond.

Gezien het vorenstaande acht de Commissie het eerste onderdeel van de klacht ongegrond en het tweede onderdeel gegrond.

IV Het oordeel van de Commissie

De Commissie verklaart het eerste onderdeel van de klacht ongegrond en het tweede onderdeel gegrond.

V Advies aan het bevoegd gezag

De Commissie ziet geen aanleiding advies uit te brengen.

Verplicht stellen meerdaagse excursie

De commissie constateert dat gegeven de in de schoolgids gekozen bewoordingen, de school zich op het standpunt stelt dat een excursie "in principe verplicht" is voor de leerlingen. Hieruit concludeert de commissie dat de school met deze bewoordingen zelf kennelijk ruimte voor een ontheffing heeft willen laten. Het bevoegd gezag heeft in dit geval niet in redelijkheid kunnen besluiten de meerdaagse excursie verplicht te stellen.

Advies aan

het bestuur van Stichting Protestants-Christelijk Voortgezet Onderwijs in de gemeente *** en omstreken (verder te noemen: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van familie *** te *** (verder te noemen: klagers).

I. Verloop van de klachtenprocedure

Bij brief van 6 mei 2002 hebben klagers een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) tegen het bevoegd gezag in verband met het verplichten door het *** College van een meerdaagse excursie.

Desgevraagd heeft de heer B. *** , rector van het *** College, bij brief van 15 mei 2002 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 27 januari 2003 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, alwaar klagers in persoon zijn verschenen. Namens het bevoegd gezag zijn de heer B. *** , voornoemd, en de heer H. *** , conrector, verschenen.

II. Standpunt van klagers

De klacht houdt verband met klagers zoon *** , gedurende het schooljaar 2001/2002 leerling van het *** College te *** , klas 4-HAVO.

Klagers hebben bezwaren naar voren gebracht tegen het verplicht stellen van een meerdaagse excursie door de school. In dit verband hebben klagers aangevoerd dat zij gebruik wilden maken van de "uitwijkclausule", daar zij hun zoon niet wilden blootstellen aan pesterijen zoals eerder gebeurd tijdens een schoolkamp voor groep 8. Klagers stellen zich op het standpunt dat *** kan deelnemen aan een alternatief programma voor thuisblijvers. Ten slotte stellen klagers dat inzake excursies niets in de wet is geregeld en dat van een verplichting van een excursie derhalve geen sprake is.

III. Overwegingen van de Commissie

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE, in stand gehouden door de Besturenraad PCO te Voorburg.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over
(on)gegrondheid van de klacht;
het nemen van maatregelen;
overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Met betrekking tot het verplichten van de meerdaagse excursie overweegt de Commissie als volgt.

De Commissie constateert, gegeven de in de schoolgids gekozen bewoordingen, dat de school zich op het standpunt stelt dat een excursie “in principe verplicht” is voor de leerlingen. De Commissie concludeert dat de school met deze bewoordingen zelf kennelijk ruimte voor een ontheffing heeft willen laten.

Overigens is de Commissie van oordeel, dat, ook indien de verplichting tot deelname aan excursies stringenter was geformuleerd, dit de school niet van de verplichting zou ontslaan om in bijzondere gevallen een uitzondering op de geldende regels te maken.

De vraag is thans of het bevoegd gezag de door klagers gewenste ontheffing in redelijkheid heeft kunnen weigeren.

In aanmerking nemende de in dit geval door klagers aangevoerde, door hen als zeer zwaarwegend ervaren bezwaren is de Commissie van oordeel dat het bevoegd gezag niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten de meerdaagse excursie voor *** verplicht te stellen. De Commissie acht in dit verband ook van belang dat de school klagers zoon een alternatief schoolprogramma of eventueel een huiswerkprogramma had kunnen aanbieden. Klagers hebben deze mogelijkheid ook zelf aangedragen.

Tenslotte sluit de Commissie niet uit dat een escalatie als hier aan de orde mogelijkerwijs had kunnen worden voorkomen indien ter zake vroegtijdig en rechtstreeks met klagers was gecommuniceerd.

Gelet op het vorenstaande is de Commissie van oordeel dat de klacht gegrond dient te worden verklaard.

IV. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht

Verklaart de klacht gegrond;

V. Advies aan het bevoegd gezag

Gelet op het voorgaande adviseert de Commissie het bevoegd gezag dit oordeel omtrent de klacht door te geven aan de leerplichtambtenaar teneinde vermeend ongeoorloofd schoolverzuim op te heffen.

Verhoging overblijfgeld

De commissie is van oordeel dat niet alleen het voorgenomen bestuursbesluit aan de GMR voorgelegd had moeten worden, maar het bevoegd gezag had, zorgvuldigheidshalve, ook haar oor te luitster moeten leggen bij de overblijfcommissie. Het bevoegd gezag heeft klagers terecht verwezen naar het GMR.

Advies aan:

het bestuur van de Vereniging voor Protestants Christelijk Basisonderwijs te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van mevrouw ***, mevrouw ***, mevrouw *** en mevrouw ***, alle wonende te *** (verder te noemen: klaagsters).

I. Verloop van de klachtprocedure.

Bij schrijven van 26 mei 2002 hebben klaagsters een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie). De klacht is gericht tegen het bevoegd gezag en betreft de verhoging van het overblijfgeld van fl. 2,- naar fl. 3,- met ingang van 1 januari 2001.

Het bevoegd gezag heeft bij brief van 14 juni 2002 haar zienswijze op de door klaagsters tegen haar ingediende klacht uiteengezet.

Klaagsters hebben bij schrijven van 11 juli 2002 gereageerd op de brief van het bevoegd gezag van 14 juni 2002.

Op 24 september 2002 heeft de Commissie vervolgens een hoorzitting gehouden te Utrecht. Klaagsters zijn aldaar in persoon verschenen. Het bevoegd gezag heeft zich laten vertegenwoordigen door de heer ***, voorzitter, de heer ***, secretaris en de heer ***, algemeen bestuurslid. Partijen zijn in elkaars aanwezigheid gehoord.

II. Standpunt van klaagsters.

Gelet op de klachtbrief en het verhandelde ter zitting omvat de klacht tegen het bevoegd gezag -kort samengevat- het navolgende.

Klaagsters hebben aangevoerd dat zij reeds sedert anderhalf jaar in discussie zijn met het bevoegd gezag over de verhoging van het overblijfgeld van fl. 2,- naar fl. 3,- per kind per dag met ingang van 1 januari 2001. Zij zijn van mening dat zij geen gehoor vinden en met hun klacht ten onrechte zijn doorverwezen naar bijvoorbeeld de gemeenschappelijke medezeggenschapsraad (verder te noemen: GMR) en de overblijfcommissie.

Klaagsters zijn van mening dat de verhoging van het overblijfgeld voor de locatie waar hun kinderen overblijven niet kan worden gedragen door de door het bevoegd gezag hieraan gegeven motivering en om die reden dan ook niet is gerechtvaardigd. Naar de mening van klaagsters is er op de locatie

*** geen dreigend tekort, doch sterker nog, als gevolg van de verhoging is aldaar sprake van een enorme toename van de reserves. Klaagsters verwijten het bevoegd gezag alvorens tot de verhoging te hebben besloten, geen overleg te hebben gevoerd met de overblijfcommissie van de betreffende locatie.

III. Overwegingen van de Commissie.

De Commissie stelt vast dat de (model-)klachtenregeling primair en voortgezet onderwijs (verder te noemen: de Klachtenregeling) op het onderhavige geval van toepassing is.

Genoemde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb. 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten - waaronder de Wet op het primair onderwijs - de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij een klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel, waaronder discriminatie, dan wel het nalaten van gedragingen en het niet nemen van beslissingen door het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag is gehouden een regeling te treffen voor de behandeling van klachten.

Blijkens het bepaalde in artikel 4 van de Klachtenregeling is er een klachtencommissie voor alle scholen van het bevoegd gezag die de klacht onderzoekt en het bevoegd gezag hierover adviseert. Het bevoegd gezag kan zich ook aansluiten bij een regionale of landelijke commissie. Het onderhavige bevoegd gezag is aangesloten bij de Commissie.

De klachtencommissie geeft gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over:

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Op grond van artikel 2, derde lid, van het Reglement van Instelling van de Landelijke Klachtencommissie primair en voortgezet onderwijs verricht de Commissie haar werkzaamheden met inachtneming van de in de Klachtenregeling opgenomen voorschriften dan wel met inachtneming van de door een bij de Commissie aangesloten schoolbestuur vastgestelde klachtenregeling, mits die klachtenregeling voldoet aan het gestelde in artikel 2 lid 1 en 2 en 4 van dit reglement, alsmede aan het gestelde in het huishoudelijk reglement van de Commissie.

Ingevolge artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling dient een klacht binnen een jaar na de gedraging of beslissing te worden ingediend, tenzij de klachtencommissie anders beslist. Artikel 2, tweede lid, van het huishoudelijk reglement van de Commissie is hieraan gelijkkluidend.

Artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van het huishoudelijk reglement voegt hieraan toe: 'De klacht wordt niet-ontvankelijk verklaard indien de klacht is ingediend na afloop van de termijn, genoemd in artikel 2, tweede lid, dan wel na afloop van de door de Commissie bepaalde termijn.'

De Commissie stelt vast dat de klacht van klaagsters binnen genoemde termijn is ingediend en dat zij derhalve ontvankelijk zijn in hun klacht.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

Het bevoegd gezag heeft naar aanleiding van het gestelde in de klachtbrief aangevoerd dat zij intensief met klaagsters overleg hebben gevoerd en van gedachten hebben gewisseld om hun klacht serieus af te doen. Dat het bevoegd gezag hierin niet is geslaagd, is volgens haar te wijten aan het feit dat klaagsters slechts tevreden kunnen worden gesteld met een verlaging van de overblijfgelden. Het bevoegd gezag is er echter van overtuigd dat de verhoging destijds noodzakelijk was om de continuïteit in de overblijfactiviteiten te garanderen. Voorts is het bevoegd gezag van mening dat de GMR heeft ingestemd met haar besluit te komen tot een verhoging van het overblijfgeld en dat zij om die reden ook terecht klaagsters in eerste instantie heeft verwezen naar dit orgaan. Volgens het bevoegd gezag is het duidelijk dat zij geen winst maakt met het overblijfgeld. Indien het overblijfgeld meer dan kostendekkend is, blijft dit in de overblijfpot onder beheer van de penningmeester van de overblijfcommissie. De penningmeester heeft berekend, dat, indien er ook maar even sprake is van gewijzigde omstandigheden, zoals bijvoorbeeld minder kinderen, een overblijfouder meer dan wenselijk, er snel wordt ingeteerd op de reserve van de overblijfcommissie. Tot slot heeft het bevoegd gezag genoemd dat de overblijfcommissie van de locatie *** in vergelijking met de andere locatie van zeer weinig overblijfmoeders gebruik maakt.

De Commissie stelt allereerst vast dat de overblijfactiviteiten formeel onder verantwoordelijkheid van het bevoegd gezag vallen. Zij is dan ook het orgaan dat beslist over een eventuele benodigde verhoging van het overblijfgeld. De Commissie stelt vervolgens vast dat het bevoegd gezag, alvorens tot in casu een verhoging over te gaan, dat overleg heeft gevoerd dat zij hiertoe formeel juridisch verplicht is te voeren, namelijk het voorgenomen bestuursbesluit voorleggen aan de GMR, doch ook niet meer dan dat. Zo heeft het bevoegd gezag haar oor niet ten luister gelegd bij de overblijfcommissies. De Commissie is van oordeel dat, hoewel zij, zoals hiervoor reeds is weergegeven hiertoe formeel juridisch niet is verplicht, dit zorgvuldigheidshalve wel had behoren te doen. Dat de GMR is samengesteld uit een afvaardiging van ouders, zoals door het bevoegd gezag is aangevoerd, doet hieraan naar het oordeel van de Commissie niets af. Op dit punt dient de klacht van klaagsters dan ook ongegrond te worden verklaard.

Uit het feit dat het bevoegd gezag het orgaan is dat na instemming van de GMR beslist over een eventuele verhoging van het overblijfgeld, vloeit naar het oordeel van de Commissie wel voort dat het bevoegd gezag klaagsters in eerste instantie terecht heeft terugverwezen naar de GMR. Dit geldt te meer nu in de GMR een afvaardiging van ouders van de school zitting heeft. In zoverre dient de klacht van klaagsters dan ook ongegrond te worden verklaard. De Commissie betreurt het wel dat de reacties van het bevoegd gezag herhaaldelijk lang op zich hebben laten wachten. Het bevoegd gezag heeft echter ter zitting aangegeven deze gang van zaken te betreuren, zodat, voor zover mogelijk dan wel gewenst, de Commissie hieraan geen verdere consequenties zal verbinden. De Commissie kan zich overigens wel voorstellen dat klaagsters zich hierdoor niet altijd serieus genomen gevoeld hebben.

Voor wat betreft de verhoging van het overblijfgeld van fl. 2,- naar fl. 3,- is de Commissie van oordeel dat deze op zichzelf gezien niet kennelijk onredelijk is. De Commissie neemt hierbij in overweging dat haar ambtshalve bekend is dat een vergoeding voor het overblijven van fl. 3,- per kind per dag niet ongebruikelijk is. Ook op dit punt dient de klacht van klaagsters dan ook ongegrond te worden verklaard.

IV. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

Verklaart de klacht voor wat betreft de voorbereiding van het besluit omtrent de verhoging van het overblijfgeld gegrond;

Verklaart de klacht voor het overige ongegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag.

De Commissie adviseert het bevoegd in overweging te nemen, gelet op de reservevorming van de onderhavige locatie *** alsmede gezien de andere genoemde ontwikkelingen, alle onder haar gezag staande locaties aangaande de overblijfgelden van elkaar los te koppelen en in het vervolg per locatie te bezien of verhoging van het overblijfgeld is gerechtvaardigd. Voorts geeft de Commissie het bevoegd gezag in overweging, tezamen met de overblijfcommissie van de betreffende locatie, een passende bestemming te kiezen waaraan, eventueel een deel van de reservegelden kan worden besteed.

Pesten

De commissie acht ongegrond dat geen actie is ondernomen ter voorkoming van het pesten en mishandelen. De door de school ondernomen acties zijn niet schriftelijk vastgelegd en ook niet voldoende duidelijk naar klager gecommuniceerd.

Advies aan

het bestuur van Protestants Christelijk en Oecumenisch Onderwijs ***, (verder ook te noemen: het bestuur of het bevoegd gezag),

inzake de klacht van *** te *** (verder te noemen: klager).

I Verloop van de klachtenprocedure.

Bij brief van 29 mei 2002, ontvangen op 31 mei 2002, heeft klager zich tot de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) gewend met het verzoek de klacht betreffende de gang van zaken op basisschool "****" te behandelen.

De Commissie heeft het bevoegd gezag en de directie gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrief.

Bij schrijven van 10 juni 2002 heeft R.B.F. *** , namens het bestuur gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Bij schrijven van 11 juni 2002 hebben ***, adjunct-directeur, ***, groepsleerkracht en W. ***, intern begeleider, gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

De geplande hoorzitting d.d. 26 juni 2002 is op verzoek van het bestuur en de directie verplaatst naar 3 september 2002.

Op 22 augustus 2002 heeft er een gesprek tussen de heer R.B.F. *** , vertegenwoordiger van het bestuur, W. *** , directeur, E.M. *** , voormalig adjunct-directeur, en klager plaatsgevonden.

Op 3 september 2002 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Rotterdam. Klager is in persoon verschenen. Namens het bevoegd gezag is verschenen de heer R.B.F. *** . Voorts zijn verschenen W. *** , directeur, E.M. *** , voormalig adjunct-directeur, W. *** , intern begeleider en M. *** , groepsleerkracht.

II. Standpunt klager.

Uit hetgeen schriftelijk en op de hoorzitting door klager naar voren is gebracht, leidt de Commissie de navolgende (kern)klacht af.

Juf E. , juf M. en intern begeleider W. *** hebben laten gebeuren dat klager's zoon *** werd gepest en mishandeld op school door een aantal klasgenoten en met name door medeleerling *** . Ze

hebben ten onrechte geen actie ondernomen ter voorkoming van het pesten en het mishandelen. Ter ondersteuning van de klacht heeft klager de gebeurtenissen op schrift gesteld. Kort weergegeven betreft het de navolgende gebeurtenissen. In de periode 13 november 2000- 29 november 2000 is *** diverse malen geschopt en geslagen, terwijl door de leerkrachten en de school daartegen niets is ondernomen. Op 20 maart 2001 bracht een klasgenoot van *** , *** , een mes naar school. Bij het gymlokaal maakte hij een stekende beweging naar *** en sprak de woorden “ik steek je dood”. Juf E. en juf M. vertelden een dag later dat *** een grapje maakte en dat ze het mes hadden afgepakt. Het mes is echter later die week teruggegeven. Op 27 maart 2001 en 3 april 2001 hebben *** , *** en *** , tijdens het douchen na de gym-les, een handdoek over *** s hoofd gedaan en hem in zijn rug, buik en hoofd gestompt. Juf E. en juf M. hebben hiertegen niets willen ondernemen. Ze hebben geweigerd de ouders van de jongens op school te vragen om het uit te praten. Op 7 en 11 juni 2001 is *** geslagen door *** en *** heeft bedreigd *** met een schaar te doden. In het schooljaar september 2001 - juni 2002 heeft *** bij juf V. in de klas gezeten. Bij haar is het een tijd rustig geweest, maar op de dagen dat juf V. vrij had ontstaat er weer chaos en onrust. Op 17 mei 2002 heeft *** *** tijdens het voetballen voor de school een stomp met zijn vuist gegeven op zijn linker slaap. Dit is gebeurd bij juf M.. Juf M. heeft hierop niets ondernomen. Toen klager om 13.00 uur naar school ging wist juf E. niets van het voorval. Er is een woordenwisseling ontstaan tussen klager en juf E.. Uiteindelijk heeft klagers zoon aangifte gedaan bij de politie terzake mishandeling door *** , *** ,. *** heeft ruim twee en half jaar onder de stress geleefd vanwege de mishandelingen op school. Hij is niet meer het kind van vroeger. *** is onder behandeling bij een kinderarts en kinderpsycholoog.

III Standpunt van bestuur, directie en leerkrachten.

De laatste paar jaren hebben zich van tijd tot tijd ernstige incidenten voorgedaan tussen *** en enkele andere leerlingen. *** is in deze gevallen meer slachtoffer geweest dan dader. De school bestrijdt dat er sprake is geweest van een dagelijks pestgedrag van de leerlingen in de richting van *** . *** is nimmer door de school gezien als een jongen die werd gepest, wel als een jongen die niet voldoende weerbaar is. De klacht dat de leerkrachten aan de voorgevallen incidenten geen aandacht zouden hebben besteed bestrijdt de school.

De school heeft erkend dat een leerling van de school, *** , de verstorende factor in de klas is. Hij kan als het ware worden gekenschetst als een ongeleid projectiel. Hij treft wat hij tegenkomt. Niet alleen *** , maar ook andere klasgenoten, zijn het slachtoffer van hem. De school heeft aangegeven dat ze hem goed in de gaten houden. De school heeft, ter verklaring van de omstandigheid dat het in de periode september 2001-mei 2002 (schooljaar bij juf V.) rustig is gebleven en zich geen ernstige incidenten hebben voorgedaan, erop gewezen dat *** dat jaar niet bij *** in de klas zat.

Het mes waarmee *** op 20 maart 2001 heeft bedreigd betreft een bot kermismes en is afgepakt. De twee incidenten in de kleedkamer na de gymles (27 maart en 3 april 2001) zijn uitgebreid besproken met de kinderen van de klas en ook met het lerarenteam. Zowel met de “pesters” als met hun ouders is een groot aantal gesprekken gevoerd. De school heeft verder contact gezocht met het Jeugdzorg Advies Team (JAT) en daar leerlingen aangemeld, die thans door het JAT worden begeleid. Tevens is de maatregel genomen dat er altijd een leerkracht aanwezig is in de kleedkamer. Voorts is het lesprogramma “Beter leren omgaan met jezelf” gestart. Thans is ook een aanzet gegeven tot het opstellen van een pest-protocol.

Toen *** *** op 17 mei 2002 met voetballen op het schoolplein duwde heeft juf M. *** straf gegeven. Klager was het met de gegeven straf niet eens.

De school heeft aangegeven dat ze zich realiseert dat ze mogelijk wat actiever had kunnen zijn in de communicatie naar de ouders van *** toe, maar hierbij, zo heeft de school aangegeven, moet worden bedacht dat de school over het algemeen niet aan “vreemde ouders” uitgebreide informatie over

onderzoeks- en verwijstrajecten van andere kinderen kan geven. Wel erkent de school dat ze duidelijker had kunnen aangeven dat ze met verschillende zaken bezig waren en zijn.

Naar aanleiding van de aangifte van *** bij de politie is de kwestie naar het oordeel van de leerkrachten geëscaleerd door het feit dat de politie zonder aankondiging een aantal leerlingen van school heeft opgehaald en naar het bureau heeft meegenomen voor verhoor. Er is evenwel geen verdere actie ondernomen door de politie.

De situatie na de schoolvakantie, waarbij *** totaal werd genegeerd door zijn klasgenoten, was naar het oordeel van de school onhoudbaar geworden. Uiteindelijk is na het gesprek van 22 augustus 2002 besloten dat *** naar de hoofdvestiging in de *** overgeplaatst wordt.

IV Overwegingen van de Commissie.

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Commissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Besturenraad.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie als volgt.

Op de hoorzitting heeft de intern begeleider *** aangegeven dat hij geen gesprek heeft gehad met klager en ook geen toezeggingen heeft gedaan de situatie te bespreken met juf E. en M.. Daar de klacht zich met name richt op het nalaten te handelen van juf E. en juf M. zal de Commissie zich daartoe beperken. De klacht, gericht tegen de intern begeleider *** , verklaart de Commissie ongegrond.

Gebleken is dat E.M. *** , juf E., niet meer verbonden is aan de basisschool "****", maar dat zij wel werkzaam is onder het bevoegd gezag. Dit betekent dat de klacht, gericht tegen E.M. *** , door de Commissie in behandeling kan worden genomen.

De Commissie overweegt als volgt.

Vastgesteld wordt dat er in de afgelopen jaren twee tot drie ernstige incidenten hebben plaatsgevonden. Niet kan worden gezegd dat de school, en met name juf E., adjunct-directeur en juf M., hierop geen actie hebben ondernomen. De Commissie wijst er in dit kader op dat is gesteld dat het incident na de gymles uitgebreid in de klas en binnen het team van leerkrachten is besproken en dat er toezicht van een leerkracht in de kleedkamer is ingesteld. Voorts is gebleken dat naar aanleiding van de incidenten op het individuele (leerling)niveau het Jeugdzorg Advies Team is ingeschakeld,

teneinde de desbetreffende leerlingen, tevens veroorzakers van het probleem, te begeleiden. Bovendien is er een speciaal lesprogramma “Beter leren omgaan met jezelf” opgestart.

De klacht, dat E. *** en M. *** hebben toegestaan dat klager’s zoon *** werd gepest en mishandeld en dat zij ten onrechte geen actie hebben ondernomen ter voorkoming van het pesten en het mishandelen, acht de Commissie dan ook ongegrond.

De Commissie kan echter niet anders dan vaststellen dat de door de school ondernomen acties niet schriftelijk zijn vastgelegd en ook niet voldoende eenduidig naar klager zijn gecommuniceerd. Niet is vastgelegd, wat, wanneer en op welke wijze met klager is gecommuniceerd dat er maatregelen zijn genomen. Dit geldt met name ook voor de “kleinere” incidenten. Bij klager heeft hier dan ook terecht het gevoel kunnen ontstaan dat zijn zorg niet werd gedeeld en dat er geen gezamenlijk probleem was. De Commissie acht de klacht dan ook in zoverre gegrond.

De Commissie hecht eraan op te merken dat na het gesprek van 22 augustus 2002 *** in goed overleg naar de hoofdvestiging van de school is gegaan. De Commissie is overtuigd van de inzet en bereidwilligheid van de school om *** een veilige schoolomgeving te bieden en hem een optimale kans te geven zich op zijn verdere toekomst voor te bereiden.

V. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

- verklaart de klacht, gericht tegen E. *** , M. *** en W. *** , voorzover die ziet op het nalaten te handelen, waardoor klagers zoon gepest en mishandeld is, ongegrond.
- verklaart de klacht voorzover die ziet op de onvoldoende wijze van communicatie naar klager toe gegrond.

VI. Advies.

De Commissie adviseert het bevoegd gezag een schriftelijke vastlegging van contacten tussen ouders en leerkrachten naar aanleiding van incidenten en een duidelijke communicatie van de genomen maatregelen naar de ouders toe te bevorderen.

Kindonvriendelijk klimaat op school, ontbreken pestbeleid

Hoewel er volgens de commissie wel incidenten zijn geweest, is niet aangetoond dat aangeklaagde optreedt op een wijze die leidt tot een onveilig schoolklimaat. Niet aangetoond is dat aangeklaagde klachtwaardig heeft gehandeld.

Advies aan:

het bestuur van de VPCBO *** te *** (hierna: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van de heer en mevrouw *** , ouders van *** te *** (hierna: klagers).

I. Verloop van de klachtprocedure

Bij brief, gedateerd 29 mei 2002, is door klager een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (hierna: de Commissie) tegen Christelijke Basisschool **** te *** inzake de gedragingen van de locatiedirecteur jegens de kinderen op school.

Desgevraagd hebben de school en het bevoegd gezag bij brieven van resp. dhr. W. *** gedateerd 14 juni 2002 en dhr. W. *** gedateerd 13 juni 2002 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 05 september 2002 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Leeuwarden, waar verschenen zijn: de heer *** klager, Dhr. W. *** , directeur van de school en mede namens het bevoegd gezag, Dhr. *** , algemeen directeur.

Van het verhandelde ter zitting is een verslag gemaakt dat als bijlage bij dit advies is gevoegd.

II. Bevoegdheid van de Commissie en ontvankelijkheid van de klacht

De Commissie stelt vast dat het bevoegd gezag een klachtenregeling heeft vastgesteld ("Klachtenregeling *** "). Deze klachtenregeling is op de behandeling van de klacht van toepassing.

Het bevoegd gezag heeft zich op grond van artikel 2 van deze klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE. De Commissie is derhalve bevoegd om de klacht te behandelen.

III. Standpunt van klager

Ten eerste verwijt klager aangeklaagde, dat hij met zijn wijze van optreden een kindonvriendelijk klimaat op school creëert. Klager heeft erg veel moeite met de omgang van aangeklaagde met kinderen. Klager is het niet eens met de manier waarop aangeklaagde situaties die zich in de klas voordoen met de kinderen oplost.

Ten tweede verwijt klager de school dat er geen actief pestbeleid gehanteerd wordt.

De problemen zijn volgens klager al begonnen in groep drie. De groep waar klagers dochter in zit is een “moeilijke groep”, waar extra aandacht aan gegeven dient te worden. In de loop der jaren is er zo nu en dan iets aan de problemen gedaan, maar er is volgens klager geen structureel aandacht aan deze groep geschonken.

Klager schetst een aantal voorvallen die zich in deze groep, in de loop van de jaren hebben voorgedaan. Deze voorvallen lopen uiteen van ongewenste aanrakingen tot het schoppen van leerlingen. Voornoemde gebeurtenissen hebben niet slechts betrekking op de dochter van klager, maar merendeels op medeleerlingen.

In dat verband heeft klager aangegeven dat aangeklaagde een onbeheerste man is en dat er in de afgelopen jaren enkele incidenten heeft plaatsgevonden op de school, waarbij aangeklaagde meerdere leerlingen pedagogisch onverantwoord zou hebben aangepakt.

IV. Standpunt van school en bevoegd gezag

Het bevoegd gezag stelt via de inspecteur op 24 april 2002 twee klachten te hebben ontvangen met betrekking tot het schoppen van leerlingen en het door het haar strijken van een aantal meisjes, waaronder ***. Deze klachten zijn direct in behandeling genomen. Er is telefonisch contact opgenomen met klagers en vervolgens om uitleg gevraagd bij aangeklaagde. Deze heeft in beide gevallen een uitleg gegeven van het gebeurde. Met betrekking tot het schoppen heeft de directeur een genuanceerde verklaring gegeven. Met betrekking tot het door het haar strijken van de meisjes, betreurde aangeklaagde het zeer dat de meisjes dit als onplezierig hebben ervaren en heeft hen in het bijzijn van de intern begeleider toegezegd dat het niet meer zou voorkomen. Hij is vervolgens bereid om in het bijzijn van de algemeen directeur van het bevoegd gezag, de heer ***, een gesprek met klagers aan te gaan. De familie wijst dit af. Na een persoonlijk gesprek met klagers, laat de heer *** weten, dat hij, na wat hij heeft gehoord, geen aanleiding ziet om maatregelen te nemen tegen de directeur.

V. Overwegingen van de commissie

De Commissie stelt voorop dat één van de uitgangspunten van de Klachtenregeling is, dat klachten in eerste instantie op schoolniveau, in goed overleg tussen ouders, leerlingen, personeel, schoolleiding en bestuur worden afgehandeld. Niet alleen komt dit naar voren in de toelichting bij de Klachtenregeling, tevens is zulks verschillende malen uitgesproken tijdens de parlementaire behandeling van de zogeheten Kwaliteitswet.

De Commissie stelt vast dat in het onderhavige geval door de het bevoegd gezag in eerste instantie is gepoogd om de klacht op schoolniveau op te lossen door middel van een gesprek tussen klager en het bevoegd gezag. Vervolgens is aangeboden om een gesprek te hebben waar aangeklaagde ook bij aanwezig zou zijn.

Klager heeft echter geweigerd nog nader met het bevoegd gezag en aangeklaagde te spreken, daar klager vond dat “dat toch geen zin meer had, bovendien is aangeklaagde verbaal erg sterk en heeft klager gevoel tegen een muur aan te lopen”.

De Commissie overweegt het volgende:

Aangeklaagde heeft ter zitting voor alle door klager genoemde 'incidenten' een voor de Commissie overtuigende en genuanceerde verklaring gegeven. In twee gevallen, die uiteenvallen in het aanraken

van *** en haar klasgenootje ** en het schoppen van de jongens *** en ***, is er inderdaad door de familie *** een klacht ingediend bij het bestuur en de vertrouwensinspecteur.

In andere gevallen, die er op neer komen dat hij medeleerlingen geschopt en of gestompt zou hebben, om hun aandacht te krijgen en hen tot de orde te roepen, heeft de directeur de situatie ter plekke nauwkeurig geschetst.

Daargelaten of aangeklaagde er verstandig aan doet leerlingen tot de orde te roepen op de door klagers geschetste wijze, staat voor de Commissie vast dat er in de genoemde situaties geen sprake is van fysiek hardhandig aanpakken.

De commissie gaat ervan uit dat er een verschil van inzicht bestaat over de opvoedkundige aanpak tussen aangeklaagde en klager.

Daarbij neemt de Commissie in overweging dat geen van de genoemde 'incidenten' hebben geleid tot het indienen van klachten door de ouders van de betreffende leerlingen. De twee klachten ten aanzien van het aanraken en schoppen zijn door aangeklaagde en bestuur met klager besproken.

Aangeklaagde heeft de situatie met de meisjes besproken en aangegeven dat er geen opzet zijnerzijds in het spel was en in het bijzijn van de intern begeleider toegezegd dat het niet weer zou gebeuren.

Ter zitting heeft het bevoegd gezag verklaard dat zij als werkgever niets herkent in de verwijten van klager dat aangeklaagde een onbeheerst persoon is. Tevens heeft het bevoegd gezag geen signalen daaromtrent ontvangen van anderen.

Naar aanleiding van bovengenoemde en in de klachtbrief beschreven incidenten acht de commissie het zinvol om met het team van leerkrachten regelmatig aandacht te besteden aan de omgang met leerlingen c.q. het oplossen van probleemsituaties in de klas.

Op de vraag van de commissie waarom er niets is gedaan met betrekking tot de eerdere voorvallen waarvan klager melding maakt, verklaart het bevoegd gezag dat volgens hen deze zaak eerder dit jaar tot tevredenheid beider partijen is opgelost. Daarom is er geen vervolg aan deze kwestie gegeven.

De commissie merkt naar aanleiding van het ter zitting verklaarde op dat er op de school geen actief pestbeleid gevoerd wordt. Er wordt volgens de commissie zeker aandacht geschonken aan pesten, maar dit gebeurt op ad hoc basis. Er is geen structureel beleid op de school ten aanzien van pesten.

Hoewel er volgens de commissie naar aanleiding van de verklaringen van de kinderen wel incidenten zijn geweest is naar het oordeel van de commissie niet aangetoond dat aangeklaagde optreedt op een wijze die leidt tot een onveilig schoolklimaat. Er is volgens de commissie niet gebleken dat aangeklaagde klachtwaardig heeft gehandeld.

Dit betekent dat de klacht naar het oordeel van de Commissie ongegrond dient te worden verklaard.

VI. Het oordeel van de Commissie

- De Commissie verklaart de klacht ongegrond.

VII. Advies aan het bevoegd gezag

De Commissie ziet aanleiding het volgende advies uit te brengen aan het bevoegd gezag:

Er dient kritisch gekeken te worden naar het pestbeleid op de school. Het is van groot belang dat er niet ad hoc op problemen wordt gereageerd, maar dat een actief en structureel pestbeleid onderdeel gaat uitmaken van het schoolbeleid c.q. lesprogramma.

Tevens lijkt het de commissie zinvol dat er permanente aandacht is met betrekking tot de omgang van leerkrachten naar leerlingen, zodat problemen als onderhavige in de toekomst voorkomen kunnen worden.

Gebrekkige communicatie school

De communicatie met ouders is niet altijd optimaal geweest. Er valt geen direct oorzakelijk verband aan te wijzen voor de terugval. Vele factoren zijn van invloed op het gedrag van kinderen, zodat niet eenvoudig aan een factor in het bijzonder doorslaggevende betekenis kan worden toegekend.

Advies aan

het bestuur van Stichting Onderwijs *** te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van de heer *** en mevrouw *** , ouders van *** *** , te *** (verder te noemen: klagers).

I. Verloop van de klachtenprocedure

Bij brief van 7 juni 2002 hebben klagers een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) tegen de *** groep, in verband met hun zoon *** .

Desgevraagd heeft de heer *** , directeur Onderwijs *** , namens de *** te *** gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 18 september 2002 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Rotterdam, alwaar klagers in persoon zijn verschenen. De onderwijsinstelling heeft zich doen vertegenwoordigen door de heer *** , voornoemd. Voorts is verschenen de heer *** leerstroommanager leerstroom 2. Partijen zijn in elkaars aanwezigheid gehoord.

Ter zitting hebben klagers het handelingsplan voor *** aan de Commissie overhandigd.

II. Standpunt van klagers

De klacht houdt verband met klagers zoon *** , gedurende het schooljaar 2001/2002 leerling van *** groep te *** .

Klagers hebben ten eerste bezwaren naar voren gebracht met betrekking tot de, naar hun mening gebrekkige communicatie tussen ouders en onderwijsinstelling.

Klagers hebben in dit verband aangevoerd dat met de school duidelijk was afgesproken dat *** zijn oorhangers alleen in de klas en bij de logopediste zou dragen. Zonder hen daarvan op de hoogte te stellen en zonder enige mogelijkheid tot overleg liet de school *** zijn oorhangers ook bij het buitenspelen dragen met als resultaat dat *** zijn oorhangers in een put heeft gegooid. Klagers stellen dat dit “experiment” zonder hun toestemming is uitgevoerd en dat hieromtrent geen enkele communicatie heeft plaatsgevonden.

Tevens stellen klagers zich op het standpunt dat zij rond de kerst van de taxichauffeur moesten vernemen dat *** op school niet te handhaven was en dat zijn aanwezigheid de volgende dag op school niet gewenst was. Klagers stellen in dit verband dat niet rechtstreeks met hen is gecommuniceerd.

Ten tweede hebben klagers aangevoerd dat de terugval van *** voor een groot deel is te wijten aan “experimenten” van de school. In dit verband hebben klagers gesteld dat *** na het incident met de oorhangers steeds meer afgleed. Door de onwillige houding van de school om *** het kerstfeest niet bij te laten wonen ontspoorde hij uiteindelijk totaal.

III. Overwegingen van de Commissie

Met betrekking tot de vermeend gebrekkige communicatie tussen onderwijsinstelling en ouders overweegt de Commissie als volgt.

De Commissie stelt vast dat de tekst van het handelingsplan niet uitsluit dat de oorhangers ook buiten mogen worden gedragen. De Commissie is echter van oordeel dat het de voorkeur verdient dat dergelijke belangrijke maatregelen met de ouders worden besproken. De Commissie stelt vast dat nu dergelijke communicatie is uitgebleven, een misverstand omtrent dit “experiment” is opgetreden dat op eenvoudige wijze had kunnen worden voorkomen. Bovendien merkt de Commissie op dat de woordkeuze “experiment” wat ongelukkig is geweest, alhoewel niet zo bedoeld door de school. Dit heeft begrijpelijkerwijs tot irritatie bij de ouders geleid.

Partijen verschillen voorts van mening over de vraag of de taxichauffeur als intermediair heeft gefungeerd tussen school en ouders. De Commissie merkt op dat zij niet kan uitsluiten dat dit een voorbeeld van tekortschietende communicatie vanuit de onderwijsinstelling is geweest; deze vermeende nalatigheid is voor de Commissie echter onvoldoende komen vast te staan.

Gelet op het vorenstaande dient de onderhavige klacht in zoverre gegrond te worden verklaard. In dit verband heeft de Commissie kennis genomen van het feit dat ook de onderwijsinstelling heeft erkend dat de communicatie met klagers niet altijd optimaal is geweest.

Ten aanzien van het gestelde causaal verband tussen de terugval van *** en de door klagers aangevoerde incidenten overweegt de Commissie het volgende.

Anders dan klagers is de Commissie van oordeel dat er geen direct oorzakelijk verband valt aan te wijzen voor de terugval van *** en het feit dat *** rond de kerst zijn oorhangers op het schoolplein heeft gedragen en het kerstfeest niet op school heeft mogen meevieren. In het algemeen geldt immers dat vele factoren van invloed zijn op het gedrag van kinderen, zodat niet eenvoudig aan één factor in het bijzonder doorslaggevende betekenis kan worden toegekend.

Uit de voorgaande overwegingen is de Commissie van oordeel dat de onderhavige klacht in zoverre ongegrond dient te worden verklaard.

IV. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht

- Verklaart de klacht ten aanzien van het gestelde gebrek in de communicatie gegrond.
- Verklaart de klacht voor het overige ongegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag

Kennis nemende van het feit dat de ontwikkeling van *** op dit moment weer een stijgende lijn vertoont en mede in aanmerking nemende de vaststelling dat klagers nog steeds voldoende vertrouwen hebben in de onderwijsinstelling met betrekking tot de zorg voor hun kind, geeft de Commissie beide partijen in overweging, nu bij deze een oordeel is gegeven over de aanhangig gemaakte klacht, in het belang van *** een streep onder het verleden te zetten.

Handelen school omtrent sexueel getinte gedragingen kleuter

De commissie is van mening dat de klacht gegrond verklaard kan worden voor zover het het feit betreft dat de ouders niet terstond zijn geïnformeerd over het gesprek van de leerkracht met **. Ook werd op dat moment niet de vertrouwenspersoon ingeschakeld. Aan klagers is geweigerd om de namen van drie ouderparen mee te delen, terwijl niet is vast komen te staan dat deze mensen daar onoverkomelijke bezwaren tegen hadden.

De Commissie is van oordeel dat de wijze waarop deze avond is verlopen en de termen die ten aanzien van * zijn gebezigd als onjuist en ongelukkig kunnen worden betiteld.**

Advies aan:

het bestuur van de Vereniging voor Protestants-Christelijk Basisonderwijs *** te *** te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van de heer G.W. *** en mevrouw M.J. *** - *** , wonende te *** (verder te noemen: klagers).

I. Verloop van de klachtprocedure.

Bij schrijven van 8 juni 2002 heeft het bevoegd gezag een klachtbrief van 5 juni 2002 van klagers ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie). De klacht is gericht tegen directeur de heer *** (verder te noemen: aangeklaagde) van de ***school te *** (verder te noemen: de school) en betreft de wijze waarop hij is omgegaan met een klacht van drie anonieme ouderparen over klagers zoon *** .

Aangeklaagde heeft bij brief van 26 juni 2002 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Het bevoegd gezag heeft bij brief van 26 juni 2002 met betrekking tot de vraag welke mogelijkheden zij zien de klacht alsnog op schoolniveau af te handelen, de Commissie bericht dat klagers zeer stellig zijn in hun wens de klacht door de Commissie te laten beoordelen, zodat afhandeling op schoolniveau niet aan de orde is.

Bij brief van 9 juli 2002 heeft de Commissie partijen bericht dat de klacht medio september ter zitting zal worden behandeld.

Op 1 oktober heeft de Commissie vervolgens een hoorzitting gehouden te Utrecht. Klagers zijn aldaar in persoon verschenen bijgestaan door de heer *** , vader van klaagster. Voorts is aangeklaagde verschenen alsmede mevrouw *** , vertrouwenspersoon. Het bevoegd gezag heeft zich laten vertegenwoordigen door de heer *** , adviseur. Partijen zijn in elkaars aanwezigheid gehoord.

Bij brief van 14 november 2002 heeft de Commissie partijen bericht dat zij er door onvoorziene omstandigheden niet in slaagt het advies binnen de in artikel 12 van de Klachtenregeling genoemde termijn van vier weken af te ronden en heeft zij de termijn met nog eens vier weken verlengd.

II. Standpunt van klagers.

Gelet op de klachtbrief en het verhandelde ter zitting omvat de klacht tegen aangeklaagde - kort samengevat - het navolgende.

*** is naar het oordeel van klagers ten onrechte op 2 april 2002 ondervraagd door de leerkracht van groep 1 omtrent hetgeen de school op een later moment heeft omschreven als een zedenzaak. De leerkracht is hier volgens klagers niet toe bevoegd, heeft zonder toestemming van klagers gehandeld en heeft klagers niet op de hoogte gesteld van de ondervraging. Klagers zijn niet eerder dan 11 april 2002 door de Zeden- en Delictenpolitie op de hoogte gesteld van de kwestie.

Aangeklaagde heeft nagelaten de vertrouwenspersoon in te schakelen.

De namen van de drie ouderparen die een klacht jegens *** hebben ingediend, zijn, ondanks herhaald verzoek van klagers, niet vrijgegeven. Hierdoor hebben klagers wekenlang in het duister getast.

Het door aangeklaagde ingeschakelde Educatief Dienstverlenings Instituut Midden-Nederland (verder te noemen: EDI) heeft gefaald, nu zij heeft nagelaten gebruik te maken van de Informatiemap Preventie Kindermishandeling en zich heeft voorgedaan alsof zij bepaalde bevoegdheden heeft die zij formeel gezien in het geheel niet heeft. Door deze handelwijze heeft *** geestelijke schade opgelopen en dit heeft in huiselijke kring herhaaldelijk tot vele spanningen geleid.

De door aangeklaagde en het EDI georganiseerde ouderavond op 23 april 2002 is zonder toestemming van klagers gehouden.

Tijdens voornoemde ouderavond is *** ten onrechte als dader betiteld en zijn de woorden dader en zedenzaak ten onrechte tientallen malen gevallen. Voorts is "de dader" tijdens de ouderavond zo neergezet dat een ieder direct hierin *** heeft kunnen herkennen.

Klagers zijn van mening dat, nu het op geen enkele wijze bewezen is geacht dat *** zich schuldig heeft gemaakt aan onzedelijke handelingen, aangeklaagde dient over te gaan tot een volledige en publiekelijke rehabilitatie.

III. Overwegingen van de Commissie.

De Commissie stelt vast dat de (model-)klachtenregeling primair en voortgezet onderwijs (verder te noemen: de Klachtenregeling) op het onderhavige geval van toepassing is.

Genoemde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb. 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten - waaronder de Wet op het primair onderwijs - de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij een klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel, waaronder discriminatie, dan wel het nalaten van gedragingen en het niet nemen van beslissingen door het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag is gehouden een regeling te treffen voor de behandeling van klachten.

Blijkens het bepaalde in artikel 4 van de Klachtenregeling is er een klachtencommissie voor alle scholen van het bevoegd gezag die de klacht onderzoekt en het bevoegd gezag hierover adviseert. Het bevoegd gezag kan zich ook aansluiten bij een regionale of landelijke commissie. Het onderhavige bevoegd gezag is aangesloten bij de Commissie.

De klachtencommissie geeft gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over:

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Op grond van artikel 2, derde lid, van het Reglement van Instelling van de Landelijke Klachtencommissie primair en voortgezet onderwijs verricht de Commissie haar werkzaamheden met inachtneming van de in de Klachtenregeling opgenomen voorschriften dan wel met inachtneming van de door een bij de Commissie aangesloten schoolbestuur vastgestelde klachtenregeling, mits die klachtenregeling voldoet aan het gestelde in artikel 2, eerste, tweede en vierde lid, van dit reglement, alsmede aan het gestelde in het huishoudelijk reglement van de Commissie.

Ingevolge artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling dient een klacht binnen een jaar na de gedraging of beslissing te worden ingediend, tenzij de klachtencommissie anders beslist. Artikel 2, tweede lid, van het huishoudelijk reglement van de Commissie is hieraan gelijkkluidend.

Artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van het huishoudelijk reglement voegt hieraan toe:

'De klacht wordt niet-ontvankelijk verklaard indien de klacht is ingediend na afloop van de termijn, genoemd in artikel 2, tweede lid, dan wel na afloop van de door de Commissie bepaalde termijn.'

De Commissie stelt vast dat de klacht van klagers binnen genoemde termijn is ingediend en dat zij derhalve ontvankelijk zijn in hun klacht.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

Aangeklaagde heeft in reactie op de klachtbrief bij brief van 26 juni 2002 een schrijven van de heer H.B. Hekstra, GZ-psycholoog en werkzaam als onderwijskundige, gespecialiseerd in preventie machtsmisbruik en het omgaan met klachten, bij het EDI, overgelegd waarin chronologisch de gang van zaken vanaf het moment dat het EDI is ingeschakeld, is omschreven.

Ter zitting heeft aangeklaagde hieraan nog – kort samengevat en zakelijk weergegeven – het volgende toegevoegd.

De klacht over het vermeende gedrag van *** is aanvankelijk ingediend bij de leerkracht van groep 1 die te kennen heeft gegeven dat zij de kwestie met een collega leerkracht in principe zelf afkon. Nadat hij door de politie op de hoogte was gesteld, heeft aangeklaagde onmiddellijk het EDI, de schoolbegeleidingsdienst van de school, die reeds in de school aanwezig was, ingeschakeld. De heer Hekstra heeft vervolgens namens aangeklaagde als deskundige de hele kwestie behandeld. Aangeklaagde heeft aangegeven dat hij niet heeft overwogen contact op te nemen met klagers, nu zij, op het moment dat dit wellicht had gemoeten, reeds naar hem toe waren gekomen. De ouderparen die de klacht hadden ingediend, hebben niet aangegeven dan wel gevraagd hun namen anoniem te houden. Aangeklaagde heeft aangegeven dat hij er verstandig aan dacht te doen, de namen niet bekend te maken. De ouderavond is georganiseerd vanwege het onvermijdelijke, maar ongewenste, gegons op het schoolplein. Op deze ouderavond is in chronologische volgorde aan de ouders de gang van zaken geschetst. Deze ouderavond is door het EDI voorgezeten. Aangeklaagde heeft aangegeven dat tijdens de ouderavond in algemeenheden is gesproken. De enige lading die de ouderavond heeft gehad, is dat er gesproken is over “zedenzaak” en “dader”. Aangeklaagde heeft desgevraagd aangegeven dat het hem niet lijkt dat het onmiskenbaar over *** ging.

Namens het bevoegd gezag is ter zitting aangegeven dat zij door aangeklaagde zijn geïnformeerd en dat zij akkoord zijn gegaan met inschakeling van het EDI. De verantwoordelijkheden op dit punt zijn

gedelegeerd naar de directeurs van de scholen, zodat het bevoegd gezag geen contact heeft gezocht met klagers. Aangeklaagde heeft wel alle stappen teruggekoppeld aan het bevoegd gezag.

De vertrouwenspersoon heeft ter zitting aangevoerd dat zij eerst op 8 juni 2002 door een telefoontje van klager op de hoogte is geraakt van de kwestie. Er was, achteraf gezien, zeker een rol voor haar weggelegd geweest. Zij had als onafhankelijk persoon gesprekken met de betrokkenen kunnen voeren waardoor de gebrekkige communicatie voorkomen had kunnen worden.

De Commissie stelt allereerst vast dat voor haar niet te beoordelen valt wat er precies waar en wanneer is voorgevallen en welke rol *** daarin al dan niet heeft gespeeld. Zij zal zich dan ook niet uitlaten over de vraag of *** nu wel of niet broeken bij andere kinderen naar beneden heeft getrokken en of hij nu wel of geen aftrekbewegingen heeft gemaakt. De Commissie zal haar oordeel beperken tot de wijze waarop door aangeklaagde is omgegaan met deze kwestie en de wijze waarop hij deze heeft afgehandeld.

De Commissie kan niet tot het oordeel komen dat de leerkracht van *** onjuist dan wel onbevoegd heeft gehandeld door *** op 2 april 2002 te 'ondervragen'. Ook had zij hiervoor naar het oordeel van de Commissie geen toestemming van klagers behoeven te vragen.

De Commissie is wel van oordeel dat het betreuenswaardig is dat van de gesprekken die zij met zowel *** als ook de andere kinderen en hun ouders heeft gevoerd geen gespreksverslagen zijn gemaakt, nu deze gesprekken, zoals later is komen vast te staan, van groot belang zijn gebleken voor het verdere vervolg van de kwestie. Zo is onduidelijk gebleken waar de ouders bij de leerkracht precies mee zijn gekomen, ongerustheid dan wel een formele klacht, en is niet meer goed te achterhalen op welk punt de ouders zich miskend hebben gevoeld, waardoor zij alsnog hebben besloten aangifte te doen bij de zedenpolitie. Ook is niet meer vast te stellen op welke wijze het gesprek met *** , waarin hij een en ander zou hebben toegegeven, is gevoerd, terwijl *** onder meer op basis van dit gesprek het stempel 'dader' heeft opgeplakt gekregen.

Klagers zijn naar het oordeel van de Commissie wel terecht van oordeel dat zij ten onrechte niet op de hoogte zijn gebracht van het gesprek van de leerkracht met *** . Hierdoor heeft het kunnen gebeuren dat klagers eerst door het contact met de zedenpolitie bekend zijn geraakt met de kwestie. Het had naar het oordeel van de Commissie zeer wel voor de hand gelegen dat aangeklaagde die volgens hetgeen hij ter zitting heeft verklaard op de hoogte was van de klacht van de drie ouders, klagers direct op 2 april 2002 had geïnformeerd alsmede de vertrouwenspersoon had ingeschakeld. Er heeft naar de mening van de Commissie veel te veel tijd gezeten tussen de gesprekken van 2 april 2002 en de verdere vervolgactie van aangeklaagde op 11 april 2002, te weten het inschakelen van het EDI, met alle consequenties van dien.

Voorts is de Commissie van oordeel dat aangeklaagde onjuist heeft gehandeld door de namen van de ouders die de klacht hebben ingediend niet aan klagers bekend te willen maken. Deze ouders hadden hier, volgens hetgeen ter zitting is komen vast te staan, niet zelf om verzocht, terwijl klagers herhaaldelijk hebben aangegeven van de namen kennis te willen nemen. De Commissie kan tot op zekere hoogte enig begrip opbrengen voor de reden die aan de beslissing de namen niet prijs te geven ten grondslag heeft gelegen, maar het had vervolgens wel op de weg van aangeklaagde gelegen te onderzoeken op welke wijze hij klagers tegemoet had kunnen komen. Ook op dit punt wekt zich naar het oordeel van de Commissie het feit dat de vertrouwenspersoon niet is ingeschakeld.

Het inschakelen van een deskundige van het EDI is naar het oordeel van de Commissie in een kwestie als de onderhavige op zichzelf genomen niet onjuist, doch dit neemt niet weg dat de verantwoordelijkheid van aangeklaagde voor een correcte afhandeling van de klacht blijft bestaan. Het

had dan ook van aangeklaagde mogen worden verwacht dat hij een intensief contact met de heer Hekstra over de voortgang had onderhouden. Op dit punt kan aangeklaagde zich niet achter de deskundigheid van de heer Hekstra verschuilen. De Commissie is van oordeel dat de wijze waarop het EDI de kwestie heeft aangepakt en afgehandeld zeker geen schoonheidsprijs verdient. Klagers hebben zich door het EDI in ieder geval niet gehoord gevoeld.

Tot slot is de Commissie van oordeel dat het organiseren van de ouderavond teneinde de onrust die op en rond de school was ontstaan, weg te nemen, op zichzelf genomen geen onjuiste beslissing is geweest. De school had hiervoor naar de mening van de Commissie geen toestemming van klagers behoeven te vragen. De Commissie is wel van oordeel dat de wijze waarop deze avond is verlopen en de termen die ten aanzien van *** zijn gebezigd als onjuist en ongelukkig kunnen worden betiteld.

Het EDI en aangeklaagde hadden er beter aan gedaan zich deze avond in algemeenheden uit te drukken in plaats van de kwestie zo te presenteren als ware er daadwerkelijk sprake van een dader en een zedenzaak. Of het profiel van *** die avond zo is neergezet dat *** daar ook daadwerkelijk uit te halen is geweest, zoals klagers beweren, is naar het oordeel van de Commissie onvoldoende komen vast te staan. Aangeklaagde heeft op dit punt ter zitting aangegeven dat hem hiervan in ieder geval niets is gebleken, nu hij in gesprekken met ouders zo'n twee, drie weken na de ouderavond (de kwestie is toen wederom kortstondig aan de oppervlakte geweest), niet heeft bemerkt dat hen bekend was dat deze kwestie *** betrof.

De Commissie is alles overziende van oordeel dat de afhandeling van deze hele kwestie niet met de vereiste zorgvuldigheid is geschied. De klacht dient dan ook op een aantal onderdelen gegrond te worden verklaard. De Commissie hecht er evenwel aan hieraan toe te voegen dat dit niet betekent dat aangeklaagde een verwijt gemaakt kan worden van al die dingen die ter zitting door de gemachtigde van klagers als (in zijn visie) "vervolgschade" naar voren zijn gebracht .

IV. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

De Commissie verklaart de klacht gegrond voor zover het betreft:

het feit dat de ouders niet terstond zijn geïnformeerd over het gesprek van de leerkracht met *** op 2 april 2002;

het feit dat de vertrouwenspersoon niet op dat moment is ingeschakeld;

de weigering om klagers de namen van de drie ouderparen mee te delen, terwijl niet vast is komen te staan dat deze mensen daar onoverkomelijke bezwaren tegen hadden;

het feit dat aangeklaagde aan zijn verantwoordelijkheid om zich op de hoogte te stellen van de werkwijze en de voortgang van het onderzoek door de heer *** onvoldoende invulling heeft gegeven;

het bezigen van de termen "dader" en "zedenzaak" tijdens de ouderavond.

Op de overige onderdelen is de klacht ongegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag.

De Commissie adviseert het bevoegd gezag de vertrouwenspersoon alsnog in te schakelen teneinde de gesprekken tussen klagers en aangeklaagde weer vlot te trekken.

De Commissie vraagt zich ernstig af of de door klagers zo vurig gewenste openbare rehabilitatie van *** thans in zijn belang kan worden geacht, zodat zij dit expliciet niet in overweging wil geven. Nu de klacht op onderdelen gegrond is verklaard, adviseert zij het bevoegd gezag wel in overleg met de

vertrouwenspersoon na te gaan hoe zij tot een (andere) passende oplossing jegens met name klagers kan komen.

De Commissie adviseert voorts de schriftelijke verslaglegging omtrent de afhandeling van klachten als de onderhavige te bevorderen.

Pesten

Gelet op alle stukken en het verhandelde ter zitting heeft de school naar het oordeel van de commissie het pestgedrag geheel volgens het op school gehanteerde pestprotocol aangepakt en afgehandeld.

Klaagster heeft ter zitting aangegeven dat zij destijds geen enkele behoefte meer had om de zaak alsnog met school te bespreken. Dit kan het bevoegd gezag niet worden tegengeworpen.

Advies aan:

Het bestuur van de Stichting Onderwijs van het *** te *** (hierna: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van de familie *** te *** (hierna: klagers).

I. Verloop van de klachtprocedure

Bij brief, gedateerd 13 juni 2002, is door klagers een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (hierna: de Commissie) over het feit dat hun dochter *** gedurende het schooljaar 2001-2002 op CBS ' *** ' onvoldoende is beschermd tegen het pesten door medeleerlingen als gevolg waarvan zij haar in maart 2002 uiteindelijk van school hebben moeten halen.

Desgevraagd hebben de directie en het bevoegd gezag bij brief van 5 september 2002 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 6 november 2002 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, waar klagers, vergezeld van hun adviseur, mr. ***, R. ***, leerkracht van groep 6, en J.***, directeur van CBS ' *** ', zijn verschenen.

II. Standpunt van klagers

Klagers voeren – kort samen gevat – aan dat ' *** ' in de periode van september 2001 tot maart 2002, toen *** in groep 6 zat bij de heer R. ***, zodanig verwijtbaar te kort is geschoten in de bescherming van *** tegen het pesten van medeleerlingen dat zij geen andere keus meer hadden dan haar van school te halen.

*** werd volgens klagers met name door één meisje in de klas gepest, dat ook bij klagers in de straat woont. Het pesten is, aldus klagers, begonnen toen *** in september/oktober een speciaal kussen kreeg in verband met pijnklachten aan de heup en lies en op school vertelde dat zij bepaalde motorische bewegingen, zoals hardlopen en springen niet meer mocht.

Klagers verwijten de leerkracht dat hij, ondanks intensieve observaties, niet heeft waargenomen dat *** daarna stelselmatig en structureel werd gepest door klasgenoten.

Voorts zijn klagers van mening dat het vertrek van *** naar een andere school door ' *** ' niet op een fatsoenlijke wijze is afgehandeld.

Zij voeren daartoe onder meer aan dat zij naar aanleiding van het advies van zowel de huisarts als de door hen inmiddels ingeschakelde psycholoog in maart oriënterende gesprekken hadden aangevraagd met twee scholen. Toen zij de leerkracht van *** hierover inlichtten gaf die aan dat ze

*** dan maar meteen van school moesten halen omdat het hen kennelijk ontbrak aan vertrouwen in de school.

Uiteindelijk heeft de directeur hun verzoek om *** toch nog één laatste week op school te geven ingewilligd.

Toen *** op de laatste schooldag haar eigen spullen wilde meenemen heeft zij echter haar rapport en de spullen van haar bijlessen volgens klagers niet meegekregen. Hiernaar moest zij maar vragen op haar nieuwe school, aldus klagers.

III. Overwegingen van de Commissie

Blijkens de klachtbrief en het verhandelde tijdens de hoorzitting heeft de klacht betrekking op Het feit dat de school niet adequaat en alert genoeg heeft gereageerd op pest gedrag van medeleerlingen richting *** ;
de wijze waarop de school het vertrek van *** van school heeft afgehandeld.

Met betrekking tot het eerste onderdeel van de klacht overweegt de Commissie het volgende. Gelet op de stukken en het verhandelde ter zitting zijn klagers in januari 2002 voor het eerst geconfronteerd met pestgedrag richting *** dat mogelijk al eerder plaatsvond. Na een gesprek met *** hebben zij in een gesprek met de directeur van de school hun zorg over de pesterijen uitgesproken. Laatstgenoemde heeft klagers daarbij uitgelegd dat er bij erge pesterijen op school een 'pestprotocol' wordt gehanteerd. De volgende dag heeft de directeur hierover gesproken met de groepsleerkracht van *** . Ook met de klas is er vervolgens een gesprek geweest. Klagers gingen er daarna blijkens hun klachtbrief vanuit dat de school het pestprotocol toepaste en voelden zich in hun probleem door de school serieus genomen.

Vervolgens bleek in februari 2002 dat er onaangename briefjes uit naam van *** naar medeleerlingen werden verstuurd. Klagers hebben dit aan de directeur gemeld die conform het pestprotocol van de school direct een onderzoek heeft ingesteld. De briefjes bleken afkomstig van medeleerlingen en ook van een kind dat niet op ' *** ' zat, maar wel vaak in de wijk speelt waar *** woont. Via gesprekken met de ouders van alle daders, dus ook met de ouders van het kind dat niet op school zat, is de zaak door de school vervolgens afgehandeld.

Met *** is de afspraak gemaakt dat zij ieder pestgedrag onmiddellijk zou melden aan de directeur. Daarna is er door de groepsleerkracht geen pestgedrag richting *** meer waargenomen. *** heeft volgens de school ook geen melding meer gemaakt van door haar ervaren pestgedrag. Klagers hebben ter zitting verklaard dat deze affaire uiteindelijk door de school geheel naar hun tevredenheid is opgelost.

Tijdens de reguliere ouderavond op 22 maart 2002 deelden klagers de leerkracht echter mee dat *** nog steeds werd gepest.

Gelet op alle stukken en het verhandelde ter zitting hebben klagers hiervoor naar het oordeel van de Commissie echter geen concrete aanwijzingen aangedragen.

Gezien het vorenstaande heeft de school naar het oordeel van de Commissie het pestgedrag jegens *** geheel volgens het op school gehanteerde pestprotocol aangepakt en afgehandeld.

De Commissie acht dit onderdeel van de klacht derhalve ongegrond.

Met betrekking tot het tweede onderdeel van de klacht overweegt de Commissie het volgende. De groepsleerkracht heeft ter zitting verklaard dat de mededeling van klagers tijdens de reguliere ouderavond op 22 maart 2002 dat *** nog steeds werd gepest en dat zij op advies van de huisarts en psycholoog voor *** een andere school zouden gaan zoeken, voor hem en ook voor de directeur geheel onverwacht kwam, omdat zij in de veronderstelling verkeerden dat het probleem naar tevredenheid van klagers was opgelost.

In dit licht gezien acht de Commissie de reactie van de school naar klagers toe wel begrijpelijk dat samenwerking heel moeilijk wordt als er geen vertrouwen meer is.

De Commissie had zich voorts kunnen voorstellen dat het bevoegd gezag in de week daarna, de laatste week van *** op school, nog met klagers contact had opgenomen om de zaak alsnog te bespreken, maar nu klaagster ter zitting heeft aangegeven dat zij daar destijds geen enkele behoefte meer aan had, kan het bevoegd gezag naar het oordeel van de Commissie niet worden tegengeworpen dat zij dit niet heeft gedaan.

Gelet op het vorenstaande acht de Commissie de klacht ook wat dit onderdeel betreft ongegrond.

IV. Het oordeel van de Commissie

De Commissie verklaart de klacht ongegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag

De Commissie ziet geen aanleiding advies uit te brengen.

Discriminatie door leerkracht

Op basis van de stukken die in het geding zijn gebracht, alsmede op basis van hetgeen tijdens de mondelinge behandeling naar voren is gebracht, neemt de commissie als vaststaand aan dat gelijklopende opmerkingen, althans gelijksoortig aan de opmerkingen uit de klacht, door aangeklaagde gemaakt zijn.

Advies aan:

Het bestuur van de Vereniging voor Protestants Christelijk Basisonderwijs te *** , gevestigd te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag).

Inzake de klacht van de heer en mevrouw *** , wonende te *** , ouders van *** , gericht tegen de heer *** , wonende te ***.

1. Verloop van de klachtenprocedure

Bij brief van 2 juli 2002 hebben de heer en mevrouw *** een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie).

Bij brief van 23 augustus 2002 heeft de heer *** op de klacht gereageerd.

Mevrouw mr *** heeft namens het bevoegd gezag op de klacht gereageerd bij brief van 4 september 2002.

Enkele dagen voor de hoorzitting op 14 november 2002 heeft de familie *** nog enkele stukken aan de Commissie toegezonden (brief van 8 november 2002 van drs *** , een handgeschreven verklaring van 16 oktober van *** en een verklaring van 5 november 2002 van de heer of mevrouw ***). Deze stukken zijn tijdens de hoorzitting uitgereikt aan de andere partijen. Zij hebben tijdens de hoorzitting de gelegenheid gekregen daarvan kennis te nemen.

Op 14 november 2002 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden in Leeuwarden. Klagers zijn in persoon verschenen, vergezeld van de heer *** , coördinator bij het anti-discriminatiebureau Friesland. Het bevoegd gezag heeft zich laten vertegenwoordigen door mr *** (juridisch adviseur bij Metrium Onderwijsdienstverlening te Leeuwarden). Daarnaast waren namens het bevoegd gezag aanwezig de heren *** (voorzitter van het Dagelijks Bestuur) en *** (secretaris van het Dagelijks Bestuur). De heer *** , directeur van CBS *** was bij de hoorzitting aanwezig. Aangeklaagde was in persoon aanwezig, vergezeld van mevrouw *** (partner van de heer ***).

Alle betrokkenen zijn in elkaars aanwezigheid gehoord. Alle aanwezigen hebben tijdens de hoorzitting een toelichting gegeven en geantwoord op vragen van de Commissie.

2. Bevoegdheid van de Commissie en ontvankelijkheid van de klacht

De Commissie stelt vast dat het bevoegd gezag de Modelklachtenregeling van de Besturenraad voor het Protestants-Christelijk Onderwijs (verder te noemen: de klachtenregeling) heeft overgenomen. Deze klachtenregeling is gebaseerd op de zogeheten Kwaliteitswet (wet van 18 juni 1998 Stb.1998, 398). Deze klachtenregeling is op de behandeling van de klacht van toepassing.

Het bevoegd gezag heeft zich op grond van artikel 4 lid 2 van de klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE. De Commissie is dus bevoegd om de klacht te behandelen.

Ook overigens zijn er geen beletselen om de klacht in behandeling te nemen. De klacht is dan ook ontvankelijk.

3. De klacht

De klacht van de heer en mevrouw *** kan als volgt worden samengevat.

Klagers stellen dat de heer *** zich jegens hun dochter *** discriminerend heeft uitgelaten over haar huidskleur. *** komt uit India. De heer *** zou in de klas in augustus/september 2001 hebben gezegd dat *** een meisje is dat uit de bruinkool komt. Ook eerder zou de heer *** zich discriminerend hebben uitgelaten over *** . Hij zou haar “neger” hebben genoemd.

4. Overwegingen van de Commissie.

De heer *** heeft de klacht met klem ontkend. Opmerkingen als genoemd door klagers zou hij nooit hebben gemaakt. De heer *** distantieert zich ervan.

Op basis van de stukken die in het geding zijn gebracht, alsmede op basis van hetgeen tijdens de mondelinge behandeling naar voren is gebracht, neemt de Commissie als vaststaand aan dat de heer *** opmerkingen heeft gemaakt, gelijkloidend, althans gelijksoortig aan de opmerkingen uit de klacht.

De Commissie komt tot deze bewezenverklaring omdat drs *** in zijn brief van 16 oktober 2001 (inzake klachtnummer 01056) melding maakt van het feit dat verschillende kinderen tijdens het groepsgesprek dat drs *** op 16 oktober 2001 met hen voerde, hebben verklaard dat de heer *** over *** heeft gezegd: “jij hebt in de steenkool gelegen” en “ze is een neger”, alsmede meerdere opmerkingen van die strekking. *** zelf heeft dit op 30 oktober 2001 ook tegenover drs *** verklaard (zie de brief van 4 november 2001 van drs *** inzake klachtnummer 01056).

De heer ***, die bij het groepsgesprek op 16 oktober 2001 aanwezig was, heeft tijdens de hoorzitting op 14 november 2002 expliciet bevestigd dat verschillende kinderen tijdens dat groepsgesprek verklaarden dat de heer *** zou hebben gezegd: “jij hebt in de steenkool gelegen” en “ze is een neger”.

Drs *** heeft dit in zijn brief van 8 november 2002 nogmaals bevestigd. Tot slot leiden ook de verklaringen van ***, en *** tot het bewijs dat de heer *** tijdens het groepsgesprek jegens *** woorden als hiervoor vermeld heeft gebruikt.

Al deze verklaringen zowel afzonderlijk, maar zeker bezien in samenhang, brengen de Commissie tot de conclusie dat de heer *** tegenover *** heeft gezegd “jij hebt in de steenkool gelegen” en “ze is een neger”, althans woorden van gelijke strekking.

De Commissie acht dit klachtwaardig. De Commissie acht het bijzonder ongepast dat een onderwijzer dergelijke kleinerende en denigrerende opmerkingen maakt tegenover leerlingen die aan zijn zorg zijn toevertrouwd. De uitlatingen hebben tot gevolg gehad dat het *** “zeer” deed. Zij is daardoor emotioneel geraakt. Een groepsleerkracht behoort zich te allen tijde te onthouden van het maken van opmerkingen die dit effect bij leerlingen teweeg kunnen brengen. De heer *** wist, althans behoorde te weten dat zijn woorden een dergelijke invloed zouden kunnen hebben. Door desondanks kwetsende woorden te gebruiken, heeft de heer *** klachtwaardig gehandeld.

5. Conclusie en advies

De Commissie verklaart de klacht in zijn geheel gegrond.

Aangezien het bevoegd gezag en de heer *** momenteel bezig zijn met de afronding van een intensief begeleidings- en evaluatietraject, onthoudt de Commissie zich van het geven een advies. De Commissie gaat er vanuit dat het onderwerp van deze klacht, die overigens ook reeds bekend was uit de stukken van drs *** inzake klachtnummer 01056, wordt betrokken bij de evaluatie van het begeleidingstraject.

Sexuele intimidatie en seksueel misbruik door gymleraar

Voor alle betrokkenen is het van groot belang zo spoedig mogelijk uitsluitsel te krijgen over de vraag of er een strafrechtelijke vervolging zal worden ingezet. Op dit punt is geen rol voor de commissie weggelegd. Er was geen aanleiding om te vermoeden dat er meer aan de hand was dan een ordeprobleem. School heeft niet onjuist gehandeld door klagers hier niet afzonderlijk over te informeren.

Advies aan:

het bestuur van de Stichting Protestants Christelijk Primair Onderwijs *** te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van de heer en mevrouw W. *** , wonende te *** (verder te noemen: klagers).

I. Verloop van de klachtprocedure.

Bij schrijven van 10 juli 2002 heeft mevrouw J.M. *** , vertrouwenspersoon van het bevoegd gezag, namens klagers een klachtbrief ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) wegens seksuele intimidatie en seksueel misbruik door de vakleerkracht gymnastiek van *** en *** de heer J. *** (verder te noemen: aangeklaagde).

Bij brief van 5 september 2002 heeft de Commissie mevrouw *** , voornoemd, bevestigd dat zij de onderhavige klacht tot nader order zal aanhouden. Mevrouw *** heeft hierop bij brief van 6 september 2002 verzocht de klacht direct in behandeling te nemen en de daartoe geëigende procedure in werking te stellen.

Namens aangeklaagde is door de Koninklijke Vereniging van Leraren Lichamelijke Opvoeding bij brief van 19 september 2002 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Het bevoegd gezag heeft bij brief van 19 september 2002 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Bij brief van 23 september 2002 heeft mevrouw *** , voornoemd, namens klagers onder meer haar ontsteltenis over de door de Commissie gehanteerde werkwijze geuit.

De directie van Christelijke Basisschool “ *** ” heeft bij brief van 4 oktober 2002 aangegeven dat zij de reactie van het bevoegd gezag onderschrijft en dat zij geen aparte reactie aan de Commissie zal doen toekomen.

De Commissie heeft bij brief van 7 november 2002 haar telefoongesprek met mevrouw *** , voornoemd, bevestigd.

Bij brief van 2 december 2002 heeft de Commissie de gemachtigde van aangeklaagde bericht dat aangeklaagde vooralsnog niet voor een zitting zal worden uitgenodigd, nu het onderzoek van de Commissie zich in eerste instantie zal richten op het handelen van het bevoegd gezag in deze.

Op 3 december 2002 heeft de Commissie vervolgens een hoorzitting gehouden te Rotterdam. Klagers zijn aldaar in persoon verschenen bijgestaan door mevrouw ***, voornoemd. Het bevoegd gezag heeft zich laten vertegenwoordigen door de heer ***, voorzitter, de heer ***, bestuurslid en de heer M.P. ***, bestuursondersteuner, bijgestaan door mevrouw R. *** van de Besturenraad. Namens de school zijn verschenen de heer A.G. ***, directeur, en mevrouw ***, leerkracht. Partijen zijn niet in elkaars aanwezigheid gehoord.

Bij brief van 16 januari 2003 heeft de Commissie partijen bericht dat zij er niet in slaagt het advies binnen de in artikel 12 van de Klachtenregeling genoemde termijn van vier weken af te ronden en heeft zij de termijn met nog eens vier weken verlengd.

II. Standpunt van klagers.

Gelet op de klachtbrief en het verhandelde ter zitting omvat de klacht tegen aangeklaagde - kort samengevat - het navolgende.

De dochter van klagers, ***, is naar het oordeel van klagers over de periode 1996-2000 seksueel misbruikt door aangeklaagde. Tevens zou er sprake zijn geweest van psychische en fysieke intimidatie en mishandeling. *** is in groep 7 en 8 tot vijfmaal na het volgen van gymnastiekles van aangeklaagde onder doktersbehandeling gesteld met langdurige hyperventilatieklachten en zelfs tweemaal met de ambulance naar het ziekenhuis afgevoerd. *** heeft na de vijfde maal vrijstelling gekregen voor het volgen van gymnastiekonderwijs. Tevens is er voor zorggedragen dat *** onder begeleiding door de gangen liep. Naar de mening van klagers waren er destijds meer meisjes die problemen hadden met aangeklaagde en heeft mevrouw *** hiernaar onderzoek gedaan. Klagers zijn de in uitslag van dit onderzoek niet gekend en betreuren het dat er indertijd niet is gekozen voor een verdergaand professioneel onderzoek.

III. Overwegingen van de Commissie.

De Commissie stelt vast dat de (model-)klachtenregeling primair en voortgezet onderwijs (verder te noemen: de Klachtenregeling) op het onderhavige geval van toepassing is.

Genoemde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stbl. 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten - waaronder de Wet op het primair onderwijs - de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij een klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel, waaronder discriminatie, dan wel het nalaten van gedragingen en het niet nemen van beslissingen door het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag is gehouden een regeling te treffen voor de behandeling van klachten.

Blijkens het bepaalde in artikel 4 van de Klachtenregeling is er een klachtencommissie voor alle scholen van het bevoegd gezag die de klacht onderzoekt en het bevoegd gezag hierover adviseert. Het bevoegd gezag kan zich ook aansluiten bij een regionale of landelijke commissie. Het onderhavige bevoegd gezag is aangesloten bij de Commissie.

De klachtencommissie geeft gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over:

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Op grond van artikel 2, derde lid, van het Reglement van Instelling van de Landelijke Klachtencommissie primair en voortgezet onderwijs verricht de Commissie haar werkzaamheden met inachtneming van de in de Klachtenregeling opgenomen voorschriften dan wel met inachtneming van de door een bij de Commissie aangesloten schoolbestuur vastgestelde klachtenregeling, mits die klachtenregeling voldoet aan het gestelde in artikel 2 lid 1 en 2 en 4 van dit reglement, alsmede aan het gestelde in het huishoudelijk reglement van de Commissie.

Ingevolge artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling dient een klacht binnen een jaar na de gedraging of beslissing te worden ingediend, tenzij de klachtencommissie anders beslist. Artikel 2, tweede lid, van het huishoudelijk reglement van de Commissie is hieraan gelijkkluidend.

Artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van het huishoudelijk reglement voegt hieraan toe:

'De klacht wordt niet-ontvankelijk verklaard indien de klacht is ingediend na afloop van de termijn, genoemd in artikel 2, tweede lid, dan wel na afloop van de door de Commissie bepaalde termijn.'

De Commissie stelt vast dat de klacht van klagers ziet op gedragingen van aangeklaagde in de periode 1996-2000. Dit betekent dat in dit verband niet voldaan wordt aan de voorwaarde dat een klacht binnen een jaar na de gedraging moet worden ingediend. De Commissie is echter van oordeel dat in dit geval een uitzondering moet worden gemaakt op de termijn van artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling en de bijbehorende bepalingen van het huishoudelijk reglement.

In dat verband overweegt de Commissie het volgende.

De klacht heeft betrekking op (vermeend) seksueel misbruik door aangeklaagde. Het mag bekend worden verondersteld dat slachtoffers van seksueel misbruik vaak een lange periode nodig hebben om te komen tot het ondernemen van (juridische) stappen in verband met dergelijke traumatische ervaringen.

Voorts staat vast dat de dochter van klagers zich nog niet al te lang geleden onder behandeling heeft gesteld van het RIAGG in verband met onderhavige problematiek en klagers eerst dan bekend zijn geraakt met hetgeen zich in de periode 1996-2000 zou hebben afgespeeld.

De Commissie stelt verder vast dat klagers binnen een jaar na dit moment de onderhavige klacht hebben ingediend bij de Commissie waarbij zij aangeklaagde hebben aangeklaagd.

Gelet op de achterliggende problematiek is de Commissie van oordeel dat klagers de klacht hebben ingediend binnen een redelijke termijn nadat zij hiervan kennis hebben genomen.

Uit het vorenstaande volgt dat de klacht van klagers jegens aangeklaagde naar het oordeel van de Commissie ontvankelijk dient te worden verklaard.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

Zoals ter zitting naar voren gebracht hecht de Commissie eraan te benadrukken dat bij klachten als de onderhavige de uiterste zorgvuldigheid wat betreft de te volgen procedure dient te worden betracht.

Helaas moet worden vastgesteld dat er op enig moment tijdens de procedure toch misverstanden over het verdere verloop zijn ontstaan. De Commissie betreurt dat zeer en heeft voor zover mogelijk haar verontschuldigen hiervoor aangeboden.

De Commissie stelt tevens vast dat vanaf het moment van indiening van de klacht uit het geregeld contact met de vertrouwenspersoon naar voren is gekomen dat er tussen klagers en het bevoegd gezag geen verschil van inzicht bestaat met betrekking tot de vraag of het bevoegd gezag aan haar verantwoordelijkheid in deze kwestie op juiste wijze invulling heeft gegeven. In zoverre ligt hier voor de Commissie dan ook geen geschilpunt waar ze zich over uit dient te spreken.

Ter zitting is nogmaals benadrukt dat het voor alle betrokkenen van groot belang is zo spoedig mogelijk uitsluitel te verkrijgen over de vraag of er een strafrechtelijke vervolging zal worden ingezet. Op dit punt is evenmin een rol voor de Commissie weggelegd, aangezien het primair een zaak van betrokken partijen is om hiernaar bij de Officier van Justitie navraag te doen.

Gezien het bovenstaande zal de Commissie haar advies vooralsnog beperken tot de vraag die thans nog voorligt: namelijk of het bevoegd gezag destijds toen er al sprake leek te zijn van signalen omtrent problemen tussen aangeklaagde en zijn leerlingen op de juiste wijze daaraan gevolg heeft gegeven.

Klagers hebben met betrekking tot dit onderdeel gesteld dat er destijds meer meisjes problemen hadden met aangeklaagde. Mevrouw *** zou hiernaar onderzoek hebben gedaan, doch zij zijn nimmer in de uitslag van dit onderzoek gekend en de school heeft geen verdergaand professioneel onderzoek ingesteld, aldus klagers.

De school heeft ter zitting aan de Commissie hierover het volgende meegedeeld.

Er is een situatie geweest dat er in de lessen van aangeklaagde tijdens de periode dat de meisjes gescheiden van de jongens gymnastiekles kregen, sprake was van een ordeprobleem; de meisjes gingen eerder puberen dan de jongens en gingen dientengevolge als afzonderlijke meisjesgroep aan het gezag van aangeklaagde tornen. Deze situatie heeft twee jaar voortgeduurd. Nadien zijn de meisjes en de jongens weer gezamenlijk gaan gymmen en was het ordeprobleem opgelost. Het onderzoek waar klagers op doelen en dat mevrouw *** heeft uitgevoerd, zo heeft zij ter zitting aangevoerd, had dan ook betrekking op de houding van de meisjes jegens aangeklaagde in relatie tot het ordeprobleem.

Er is in die tijd aan mevrouw *** , noch aan een van de andere collega's, gebleken van een mogelijk probleem zoals thans door de dochter van klagers naar voren is gebracht.

De Commissie is, gezien vorenstaande uitleg van de school, van oordeel dat er destijds voor mevrouw *** , gegeven de redenen van het onderzoek, absoluut geen aanleiding was te vermoeden dat er meer aan de hand was dan een ordeprobleem. Derhalve kan ook niet aan het bevoegd gezag worden verweten dat er ten tijde hier van belang geen nader (professioneel) onderzoek is ingesteld.

Aangezien er niet meer aan de hand bleek te zijn dan een ordeprobleem dat vrij eenvoudig kon worden opgelost door het opheffen van het gescheiden gymmen, heeft de school naar het oordeel van de Commissie eveneens niet onjuist gehandeld door klagers hier niet afzonderlijk over te informeren.

De Commissie is dan ook van oordeel dat de klacht in zoverre ongegrond dient te worden verklaard.

IV. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

Verklaart de klacht voor zover gericht tegen de wijze waarop de school destijds met signalen van verscheidene meisjes is omgegaan, ongegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag.

Gelet op het vorenstaande ziet de Commissie geen aanleiding advies uit te brengen aan het bevoegd gezag.

Omgaan met hoogbegaafdheid en onveilig schoolklimaat

School heeft met haar ten dienste staande middelen gedaan wat zij had kunnen en moeten doen. Dat de inspanningsverplichting die op de school rust, niet tot dat resultaat heeft geleid dat klagers voor ogen stond valt de school niet te verwijten. Verder kan de commissie niet tot het oordeel komen dat de school het pestprotocol niet heeft gevolgd.

Advies aan:

het bestuur van de Vereniging voor Protestants Christelijk Primair Onderwijs *** te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van de heer *** en mevrouw ***; wonende te *** (verder te noemen: klagers).

I. Verloop van de klachtprocedure.

Bij schrijven van 18 juli 2002 hebben klagers een klachtbrief ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie). De klacht is gericht tegen de directie van de Christelijke Basisschool *** te *** (verder te noemen: de school) en betreft de wijze waarop de school is omgegaan met de hoogbegaafdheid van klagers' zoon *** alsmede het onveilige schoolklimaat dat hem is geboden.

Het bevoegd gezag heeft, mede namens de school, bij brief van 2 september 2002 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Bij brief van 11 september 2002 heeft de Commissie partijen bericht dat de klacht 9 oktober 2002 ter zitting zal worden behandeld.

Bij faxbericht van 1 oktober 2002 heeft mr. *** , advocaat te *** , zich als gemachtigde van klagers gesteld en wegens verhindering op 9 oktober 2002 verzocht een nieuwe datum voor een hoorzitting vast te stellen.

Bij brief van 4 oktober 2002 hebben klagers nog aanvullende stukken ingezonden.

De Commissie heeft vervolgens op 6 november 2002 een hoorzitting gehouden te Utrecht. Klagers zijn aldaar in persoon verschenen bijgestaan door de heer *** , voornoemd. Voorts is verschenen de heer J. *** , directeur van de school, en mevrouw F. *** , destijds waarnemend bovenscholstdirecteur. Het bevoegd gezag heeft zich laten vertegenwoordigen door de heer J. *** , algemeen directeur. Partijen zijn in elkaars aanwezigheid gehoord.

II. Standpunt van klagers.

Gelet op de klachtbrief en het verhandelde ter zitting omvat de klacht - kort samengevat - het navolgende.

Klagers zijn van oordeel dat hun zoon *** hoogbegaafd is en dat hij op de school niet werd gehoord. *** zou thuis hebben aangegeven dat hij niet serieus werd genomen op het moment dat hij aangeeft dat de leerstof te gemakkelijk is. *** heeft zich hierdoor niet aangesproken gevoeld op zijn mogelijkheden en heeft moeten werken beneden zijn niveau hetgeen naar het oordeel van klagers heeft geresulteerd in onderpresteren en faalangst. De school is naar de mening van klagers onprofessioneel met de hele problematiek omgegaan. Zo is *** , nadat hij met ingang van 18 februari 2002 (eindelijk) was overgeplaatst van groep 4 naar groep 5, teruggezet met lezen naar het niveau van groep 4. Verder bleek ook de leerkracht die al eerder een hoogbegaafde jongen in de klas zou hebben gehad, niet in staat *** adequaat te kunnen begeleiden. De leerkracht heeft zich op 11 juni 2002 ziek gemeld. Ook het optreden van de bovenschoolse directeur mevrouw F. *** heeft naar het oordeel van klagers geen heilzaam effect gehad op de situatie. Haar optreden heeft partijen eerder uit elkaar gedreven dan dat zij bemiddelend heeft gewerkt, met een uiteindelijke verwijdering van *** van de school tot gevolg. Klagers betreuren het ten eerste dat zij een andere school hebben moeten zoeken, omdat de school niet in staat was om hun kind te begeleiden. Verder zijn klagers van mening dat de school *** geen veilig schoolklimaat heeft geboden, hetgeen heeft geresulteerd in het feit dat *** structureel werd gepest. Ook met betrekking tot het pesten heeft de school niet adequaat gehandeld. Klagers hebben het pestgedrag van de klasgenootjes herhaaldelijk op school aan de kaak gesteld, doch vonden geen gehoor.

III. Overwegingen van de Commissie.

De Commissie stelt vast dat de (model-)klachtenregeling primair en voortgezet onderwijs (verder te noemen: de Klachtenregeling) op het onderhavige geval van toepassing is.

Genoemde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb. 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten - waaronder de Wet op het primair onderwijs - de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij een klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel, waaronder discriminatie, dan wel het nalaten van gedragingen en het niet nemen van beslissingen door het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag is gehouden een regeling te treffen voor de behandeling van klachten.

Blijkens het bepaalde in artikel 4 van de Klachtenregeling is er een klachtencommissie voor alle scholen van het bevoegd gezag die de klacht onderzoekt en het bevoegd gezag hierover adviseert. Het bevoegd gezag kan zich ook aansluiten bij een regionale of landelijke commissie. Het onderhavige bevoegd gezag is aangesloten bij de Commissie.

De klachtencommissie geeft gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over:

- a. (on)gegrondheid van de klacht;
- b. het nemen van maatregelen;
- c. overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Op grond van artikel 2, derde lid, van het Reglement van Instelling van de Landelijke Klachtencommissie primair en voortgezet onderwijs verricht de Commissie haar werkzaamheden met inachtneming van de in de Klachtenregeling opgenomen voorschriften dan wel met inachtneming van de door een bij de Commissie aangesloten schoolbestuur vastgestelde klachtenregeling, mits die

klachtenregeling voldoet aan het gestelde in artikel 2 lid 1 en 2 en 4 van dit reglement, alsmede aan het gestelde in het huishoudelijk reglement van de Commissie.

Ingevolge artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling dient een klacht binnen een jaar na de gedraging of beslissing te worden ingediend, tenzij de klachtencommissie anders beslist. Artikel 2, tweede lid, van het huishoudelijk reglement van de Commissie is hieraan gelijklopend.

Artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b, van het huishoudelijk reglement voegt hieraan toe:
'De klacht wordt niet-ontvankelijk verklaard indien de klacht is ingediend na afloop van de termijn, genoemd in artikel 2, tweede lid, dan wel na afloop van de door de Commissie bepaalde termijn.'

De Commissie stelt vast dat de klacht van klagers binnen genoemde termijn is ingediend en dat zij derhalve ontvankelijk zijn in hun klacht.

Ten aanzien van de inhoud van de klacht overweegt de Commissie het volgende.

Ter zitting is namens de school door zowel de heer *** als mevrouw *** – kort samengevat – het volgende aangevoerd.

Namens de school is aangevoerd dat zij nimmer heeft ontkend dat *** hoogbegaafd zou zijn. De school heeft in 2000 al aangeboden een zogenaamde Wisc-toets bij *** af te nemen. Klagers wilden dit toen om hen moverende redenen niet. Ook in groep 4 is aangeboden bij *** de Wisc-toets af te nemen. Dit bleek echter op dat moment niet meer mogelijk, omdat klagers *** zelf al hadden laten testen en een kind niet twee keer in één jaar mag worden getest. In de uitslag van de test die klagers hadden laten afnemen, heeft de school nimmer inzage gekregen waardoor zij maar moest aannemen dat *** hoogbegaafd is. Nadat op een gegeven moment de school verslag had gekregen van de resultaten van weer een andere test, stond haar voor ogen *** versneld doch wel naar niveau gedoseerd te laten overgaan van groep 4 naar groep 5. Klagers waren het met deze aanpak niet eens, waarna – onder druk van de dwingende mening van de ouders de overgang van groep 4 naar 5 ineens en geforceerd heeft plaats gevonden. Klagers hebben, omdat het oordeel van de school over het op juiste wijze behartigen van het (onderwijs-)belang van *** afweek van dat van de ouders, de ouders een schriftelijke verklaring laten ondertekenen. *** kwam in groep 5 bij de heer *** in de klas. De heer *** is volgens de school een deskundig en ervaren leerkracht die in zijn aanpak bij het mogelijk maken van het geven van het juiste onderwijsniveau aan *** in eerste instantie heeft geprobeerd structuur in het leren en werken bij *** aan te brengen. *** werd bij zijn aanpak herhaaldelijk en zonder ophouden geconfronteerd met de mening van de ouders die daarbij blijk gaven van gebrek in vertrouwen in de aanpak van ***. *** meldde zich op enig moment ziek omdat hij de onophoudelijke kritiek en inmenging van de ouders niet langer kon verdragen. *** heeft naar het oordeel van de school nooit echt een eerlijke kans gehad om met *** te werken op de door de school voorgestane wijze. De school bestrijdt het standpunt van de ouders en de door de ouders inge *** de mevrouw *** dat zij te weinig heeft gedaan om de overgang van groep 4 naar 5 voor *** tot een succes te maken.

Op 16 mei 2002 heeft het eerste gesprek tussen mevrouw *** en klagers plaatsgevonden. Klaagster heeft in dit gesprek aangegeven het niet op te geven op deze school, omdat er na *** een ander kind komt. Mevrouw *** heeft aangevoerd dat zij met klagers tot heldere werkafspraken wilde komen, doch dat dit – na herhaalde pogingen - wegens gebrek aan vertrouwen van de zijde van de ouders in de school uiteindelijk niet is gelukt. Het bevoegd gezag heeft vervolgens bij besluit van 26 juli 2002 klagers het voornemen aangezegd hun kinderen van de school te verwijderen.

Ten aanzien van het pesten is namens de school aangevoerd dat zij wel degelijk heeft signaleerd dat *** werd gepest. Actief is men vervolgens alle klassen afgegaan om hierover met de leerlingen te

praten met als resultaat dat *** niet langer werd gepest. Toen een ander kind het slachtoffer werd van pestgedrag, heeft de school een enquête gehouden. Uit deze enquête bleek dat alle ouders vertrouwen hadden in de aanpak van de school. *** werd in dit verband wel vaak genoemd, maar dit had ook te maken met het rondje dat destijds door de klassen is gemaakt. Er zijn voorts ook gesprekken geweest met de contactvertrouwenspersoon. Wat de school op dit punt heeft kunnen doen, heeft zij gedaan, aldus de school.

De Commissie is ten aanzien van het eerste onderdeel van de klacht van oordeel dat de school met de haar ten dienste staande middelen datgene voor *** heeft gedaan dat zij had kunnen en moeten doen, dan wel wat van de school – gegeven de grenzen van de middelen - mocht worden verwacht te doen. Klagers hebben onvoldoende aangetoond dat dit anders zou zijn. Dat de inspanningsverplichting die op de school rust, niet tot dat resultaat heeft geleid dat klagers voor ogen stond, valt de school niet euvel te duiden. De school behoeft namelijk niet te voldoen aan een resultaatverbintenis. Ouders mogen weliswaar van een school verwachten dat zij zich ten aanzien van hun kind optimaal inzet om te voldoen aan voornoemde inspanningsverplichting, maar het kan niet zo zijn dat ouders de school de regie uit handen nemen en de school gaan opleggen hoe te handelen ten aanzien van hun kind.

De Commissie kan zich niet aan de indruk onttrekken dat er bij klagers van het begin af aan sprake was van wantrouwen jegens de school als het gaat om de aanpak van **, waardoor er nooit enige vorm van constructieve samenwerking heeft kunnen ontstaan. Sterker nog, daar waar klagers de school verwijten dat zij *** niet professioneel heeft begeleid, hebben klagers naar het oordeel van de Commissie ook zelf (in ieder geval) in één opzicht de school een mogelijkheid ontnomen adequaat met de problematiek om te gaan, namelijk door geen inzage te geven in de uitslag van de op hun initiatief bij *** afgenomen test. Mevrouw *** die in dit kader toch als relatieve buitenstaander de zaak op enig moment heeft opgepakt, heeft hier helaas geen verandering meer in te weeg kunnen brengen.

Gelet op het vorenstaande verklaart de Commissie het eerste onderdeel van de klacht ongegrond.

Ten aanzien van het tweede onderdeel van de klacht overweegt de Commissie dat zij op dit punt niet tot het oordeel kan komen dat de school *** een onveilig schoolklimaat heeft geboden door niets tegen het pesten van *** te ondernemen. De door de school ter zitting gememoreerde inzet om te komen tot het beëindigen van het pestgedrag heeft onweersproken tot effect gehad dat het pestgedrag jegens *** is opgehouden. De Commissie kan dan ook niet tot de conclusie komen dat de school het pestprotocol niet heeft gevolgd.

Ook dit onderdeel van de klacht verklaart de Commissie dan ook ongegrond.

IV. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht.

Verklaart de klacht op beide onderdelen ongegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag.

De Commissie adviseert het bevoegd gezag nog wel, ondanks het feit dat de klacht ongegrond is verklaard, er in het vervolg in een situatie als de onderhavige op toe te zien dat zij niet te lang doorsuddert alvorens concrete maatregelen te treffen.

Onzorgvuldige gedragingen mentrix

De commissie is niet gebleken dat aangeklaagde onjuiste of onvolledige informatie aan klager heeft gegeven over het huiswerkbegeleidingsinstituut. Niet is gebleken dat eenduidige communicatie omtrent de droevige familieomstandigheden heeft plaatsgehad. De stelling dat de omstandigheden tijdig op school zijn gemeld is niet voldoende hard te maken, nu op de zitting tevens is gebleken dat andere docenten hiervan ook niet op de hoogte waren. Aangeklaagde is niet tekort geschoten in haar handelen jegens klager en zijn zoon.

Advies aan

het bestuur van Stichting Protestants-Christelijk Onderwijs *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van de heer ***, te *** (verder te noemen: klager).

I. Verloop van de klachtenprocedure

Bij brief van 5 augustus 2002 heeft klager een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) tegen mevrouw ***, leerkracht op het *** te Dordrecht (hierna: aangeklaagde), in verband met haar functioneren als mentrix van klas M3D.

Desgevraagd heeft de heer ***, directeur van bovengenoemde school, bij brief van 6 september 2002 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Bij schrijven van 9 september 2002 heeft aangeklaagde eveneens gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 2 oktober 2002 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, alwaar klager in persoon is verschenen. De school heeft zich doen vertegenwoordigen door de heer ***, voornoemd. Voorts is aangeklaagde verschenen. Partijen zijn in elkaars aanwezigheid gehoord.

II. Standpunt van klager

De klacht houdt verband met klagers zoon ***, gedurende het schooljaar 2001/2002 leerling van het *** te ***, klas M3D.

Klager heeft zijn ongenoegen geuit over onzorgvuldige gedragingen van aangeklaagde als mentrix van klas M3D. Klager heeft gesteld dat aangeklaagde het gewekte vertrouwen heeft geschonden door afspraken te maken en vervolgens deze afspraken niet na te komen. In dit verband heeft klager het volgende aangevoerd:

het cijfer Frans was niet gecorrigeerd ondanks vele verzoeken;

aangeklaagde zou alleen en uitsluitend met klager contact onderhouden: in de ogen van klager heeft aangeklaagde zich hier niet aan gehouden;

aangeklaagde heeft niet gereageerd op klagers schrijven van 24 april 2002.

Voorts heeft klager zich op het standpunt gesteld dat jegens hem onjuiste en onvolledige informatie over het huiswerkbegeleidingsinstituut *** is verstrekt.

Klager heeft ten slotte aangevoerd dat aangeklaagde ten onrechte geen enkele mededeling op school heeft gedaan van de uiterst droevige familieomstandigheden van *** , zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden.

III. Overwegingen van de Commissie

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Commissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Besturenraad.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over
(on)gegrondheid van de klacht;
het nemen van maatregelen;
overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

1. Met betrekking tot de onzorgvuldige gedragingen van aangeklaagde overweegt de Commissie als volgt.

De Commissie is van oordeel dat de administratieve afhandeling van de correctie van het cijfer Frans niet snel is gegaan, maar uiteindelijk wel is uitgevoerd. De Commissie ziet geen aanleiding hieraan verder consequenties te verbinden.

Voorts is er geen aanleiding te twijfelen aan het standpunt van aangeklaagde, dat zij regelmatig contact heeft gezocht met klager, daar zij via enkele telefoongesprekken klager reeds had benaderd en hem verwachtte op de ouderavond, waar klager uiteindelijk zelf niet is verschenen.

Verder is niet aangetoond dat aangeklaagde het schrijven van klager van 24 april 2002 heeft ontvangen. In dit verband merkt de Commissie nog op dat toen de heer *** aangeklaagde op de hoogte stelde van bovengenoemde brief aangeklaagde klager direct heeft opgebeld.

Gelet op het vorenoverwogene is de Commissie van oordeel dat aangeklaagde zich niet onzorgvuldig heeft gedragen jegens klager, zodat de klacht in zoverre ongegrond dient te worden verklaard.

2. Met betrekking tot de onjuiste en onvolledige informatie over het *** overweegt de Commissie het volgende.

De Commissie stelt vast dat aangeklaagde aan *** een folder heeft meegegeven over het *** . Hieruit blijkt dat de school onverplicht een suggestie heeft gedaan voor een huiswerkbegeleidingsinstituut in de omgeving. De Commissie is niet gebleken dat aangeklaagde

onjuiste of onvolledige informatie over het *** aan klager heeft gegeven. In dit verband heeft de Commissie kennis genomen van het feit dat, zoals klager zelf ter zitting heeft verklaard, niet is gebleken van een slecht functioneren van het ***.

Gelet op het vorenstaande dient de klacht in zoverre ongegrond te worden verklaard.

3. Ten aanzien van het bewust niet mededelen van de droevige familieomstandigheden door aangeklaagde wordt als volgt overwogen.

Partijen verschillen van mening over de vraag of klager aan aangeklaagde de droevige familieomstandigheden heeft medegedeeld. De Commissie is van oordeel dat niet is gebleken dat eenduidige communicatie omtrent deze ingrijpende gebeurtenis voor *** tussen klager en aangeklaagde heeft plaatsgehad. De Commissie stelt vast nu dergelijke eenduidige communicatie is uitgebleven, er kennelijk een misverstand is ontstaan. Ter zitting is naar voren gekomen dat aangeklaagde de verwijzing naar een jeugdtrauma van klager niet zo heeft begrepen, dat deze situatie ook op *** van toepassing was.

De stelling van aangeklaagde dat hij de ingrijpende familieomstandigheden voor *** tijdig op school heeft gemeld is niet voldoende hard gemaakt, nu op de zitting tevens is gebleken dat andere docenten op het *** hiervan ook niet op de hoogte waren.

In hetgeen overigens door klager is aangevoerd ziet de Commissie evenmin aanknopingspunten voor gegrondverklaring van de onderhavige klacht. Geconcludeerd wordt dan ook dat aangeklaagde niet tekort is geschoten in haar handelen jegens klager en zijn zoon ***.

IV. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht

Verklaart de klacht ongegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag

Gelet op het voorgaande ziet de Commissie geen aanleiding advies uit te brengen aan het bevoegd gezag.

Onvoldoende begeleiding leerling en niet- nakomen toezeggingen door school

De commissie is van oordeel dat school niet laakbaar tekort is geschoten in de begeleiding van de leerling en zich zorgvuldig heeft gedragen jegens klagers.

Advies aan

het bestuur van de Vereniging voor Protestants-Christelijk Primair Onderwijs *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van de heer R. *** en mevrouw I., ouders van E., te *** (verder te noemen: klagers).

I. Verloop van de klachtenprocedure

Klagers hebben bij brief van 14 maart 2002 een klacht ingediend bij het bevoegd gezag inzake de gang van zaken op de *** te *** (verder te noemen: de school) ten aanzien van E.

Het bevoegd gezag heeft hierin aanleiding gezien om de heer J. , coördinerend directeur, op te dragen een onderzoek in te stellen. Na diverse gespreksrondes heeft de heer *** namens het bevoegd gezag een aantal conclusies geformuleerd en deze ter kennis van klagers gebracht bij brief van 24 mei 2002.

Bij brief van 11 juli 2002 hebben klagers een tweede klacht ingediend bij het bevoegd gezag. Zij uiten daarin hun onvrede over het feit dat de gemaakte afspraken naar aanleiding van de bemiddeling van de heer J. niet of onvoldoende zijn nagekomen.

Het bevoegd gezag heeft hierin aanleiding gezien klagers te verwijzen naar de landelijke klachtencommissie.

Bij brief van 19 september 2002 hebben klagers een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) in verband met de afhandeling van hun klacht van 14 maart 2002.

Desgevraagd heeft de heer J. bij brief van 15 oktober 2002 gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Bij schrijven van 11 oktober 2002 heeft mevrouw E. , directeur van de school, eveneens gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 10 december 2002 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Rotterdam, alwaar mevrouw I. in persoon is verschenen. De school heeft zich doen vertegenwoordigen door mevrouw E., voornoemd. Voorts zijn de heer J. , voornoemd, en mevrouw A. namens het bevoegd gezag verschenen. Partijen zijn buiten elkaars aanwezigheid gehoord.

II. Standpunt van klagers en het bevoegd gezag

De klacht houdt verband met de begeleiding van klagers zoon E., gedurende het schooljaar 2001/2002 leerling in groep 4.

Klagers stellen zich op het standpunt dat de school niet (correct) heeft gereageerd op hun klacht van 14 maart 2002. Toezeggingen zijn wel gedaan, maar werden nooit nagekomen. Klagers voeren aan dat de school onvoldoende met hen heeft gecommuniceerd en laakbaar te kort is geschoten in de begeleiding van E.

Het bevoegd gezag heeft zich op het standpunt gesteld dat het de klacht naar behoren heeft afgehandeld. Helaas bleek al vanaf het begin dat er geen mogelijkheden waren om de klacht op schoolniveau af te handelen, daar klagers pertinent weigerden met de school te communiceren.

Derhalve heeft de heer J. de klacht verder afgehandeld. In het eerder genoemde schrijven van 24 mei 2002 zijn de volgende conclusies opgenomen:

Het bestuur heeft geconcludeerd dat er geen sprake is van onjuist handelen van de school, waardoor een substantiële leerachterstand is ontstaan. Het bestuur baseert zijn oordeel op de uitspraken van de orthopedagoge van de onderwijsbegeleidingsdienst.

Het bestuur concludeert dat de school in de denkstappen die zij gemaakt hebben ten aanzien van welke wegen er openstonden voor E., de ouders van E. te weinig hebben betrokken.

Het bestuur concludeert dat de school te weinig gecommuniceerd heeft met de ouders betreffende het advies van de PCL om de leerdruk van E. te verminderen.

Het is de ouders niet helder geworden welke procedure er gevolgd wordt bij aanmelding van hun zoon bij de PCL. Daarom adviseert het bestuur de school met klem in voorkomende gevallen een duidelijk communicatieplan met de ouders op te stellen inclusief het doornemen van de procedure.

De school zal in overleg met de orthopedagoge en de ***school een plan van aanpak opstellen betreffende de begeleiding van E. Deze begeleiding moet er voor zorgen dat de overgang naar de ***school goed verloopt.

Tevens is er voor de weken tot aan de zomervakantie een begeleidingsplan opgesteld.

Ter zitting heeft mevrouw E. erkend dat er inderdaad van de uitvoering van dit plan niet veel terecht is gekomen, omdat de communicatie tussen klagers en haarzelf E. ernstig tekort schoot. De reden hiervan was dat klagers zoals ook blijkt uit de bevindingen van de heer J. reeds vanaf het vroege voorjaar van 2002 met haar niets meer te maken wilden hebben.

III. Overwegingen van de Commissie

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Commissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Besturenraad.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over

(on)gegrondheid van de klacht;

het nemen van maatregelen;

overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Met betrekking tot de inhoud van de klacht overweegt de Commissie als volgt.

De Commissie is van oordeel dat het bevoegd gezag de klacht van klagers van 14 maart 2002 naar behoren heeft laten onderzoeken en dat de heer J. daarbij zorgvuldig te werk is gegaan. Het bevoegd gezag heeft de conclusies, zoals weergegeven in het schrijven van 24 mei 2002, voor zijn rekening genomen en daarmee toegegeven dat er op het gebied van de communicatie met klagers door de school fouten zijn gemaakt.

De Commissie heeft geen aanknopingspunten gevonden om te twifelen aan de juistheid van de eerste conclusie, die luidt dat er op grond van de uitspraken van de orthopedagoge van de onderwijsbegeleidingsdienst geen aanleiding is te veronderstellen dat door onjuist handelen van de school bij E. een substantiële leerachterstand zou zijn ontstaan.

Dat er vervolgens bij de uitvoering van de gemaakte afspraken en bij de uitvoering van het begeleidingsplan wederom communicatieproblemen zijn ontstaan is naar het oordeel van de Commissie in overwegende mate aan klagers toe te rekenen.

In dit verband merkt de Commissie op dat klagers de communicatie met de school zelf vanaf het begin van 2002 E. ernstig hebben bemoeilijkt zoals onder andere is gebleken tijdens de bespreking met de heer J. , op 5 april 2002 . Ook is het de school lange tijd niet duidelijk geweest voor welke instelling van speciaal onderwijs klagers hun zoon wilden aanmelden.

Gelet op het vorenoverwogene is de Commissie van oordeel dat de school niet laakbaar tekort is geschoten in de begeleiding van E. en zich zorgvuldig heeft gedragen jegens klagers, zodat de klacht ongegrond dient te worden verklaard.

IV. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht

Verklaart de klacht ongegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag

Het is de Commissie gebleken dat de positie van mevrouw *** als zowel voorzitter van de PCL als directeur van de basisschool, een “twee-pettenfunctie” oplevert die voor de ouders van leerlingen grote onduidelijkheid schept. De Commissie adviseert dan ook te bezien hoe de ouders hier in algemene zin over kunnen worden geïnformeerd zodat in voorkomende gevallen ook de schijn van een mogelijke belangenverstrengeling kan worden vermeden.

Doorverwijzing ZMOK onderwijs, slechte communicatie

De communicatie tussen ouders en school heeft te wensen overgelaten en de commissie kan zich voorstellen dat klagers zich door de schoolleiding onvoldoende serieus genomen voelden. Er was in groep 5 sprake van een escalerende situatie die ingrijpen van de schoolleiding noodzakelijk maakte.

Advies aan

het bestuur van de Stichting Protestants Christelijk Basisonderwijs *** (verder te noemen: het bevoegd gezag),

inzake de klacht van de mevrouw G.J. *** en de heer A. *** te *** (verder te noemen: klagers).

I. Verloop van de klachtenprocedure

Bij brief van 24 oktober 2002 hebben klagers een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) in verband met de, naar zij stellen, onterechte en overhaaste verwijzing van hun zoon *** van christelijke basisschool “ *** ” te *** naar het ZMOK-onderwijs.

Desgevraagd heeft de heer B.D. ***, directeur, namens het bevoegd gezag gereageerd op het gestelde in de klachtbrief.

Op 24 januari 2003 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, alwaar klaagster in persoon is verschenen. Het bevoegd gezag heeft zich doen vertegenwoordigen door de heer ***, voornoemd. Namens de school is tevens verschenen de heer B.H. ***, voormalig directeur. Voorts is verschenen de heer H. ***, vriend van klagers. Partijen zijn in elkaars aanwezigheid gehoord.

II. Standpunt van klagers

De klacht houdt verband met klagers zoon ***, gedurende het schooljaar 2001/2002 leerling van de christelijke basisschool “ *** ” te ***.

Klagers hebben aangevoerd dat hun zoon, naar aanleiding van een incident, onterecht en overhaast is doorverwezen naar het ZMOK-onderwijs. Klagers stellen in dit verband dat zij zijn overrompeld door deze beslissing van de school en dat niet eerder met hen hierover is gecommuniceerd. Klagers menen dat zij onvoldoende serieus zijn genomen door de school.

III. Overwegingen van de Commissie

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en Bve, zoals in stand gehouden door de Besturenraad PCO te Voorburg.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over
(on)gegrondheid van de klacht;
het nemen van maatregelen;
overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten.

Met betrekking tot de (on)gegrondheid van de onderhavige klacht overweegt de Commissie als volgt.

De Commissie stelt vast dat in het schooljaar 2001/2002 in groep 5 sprake was van een escalerende situatie, welke tot ingrijpen van de schoolleiding noopte. De Commissie overweegt in dit verband dat bedoelde noodzaak tijdens de hoorzitting voldoende naar voren is gekomen.

Daarnaast stelt de Commissie vast dat de toenmalige schoolleiding de problematiek dacht op te lossen door klagers te verzoeken een andere school voor hun zoon *** te zoeken. De Commissie stelt vast dat deze ingeslagen weg van de school onvoldoende gecommuniceerd is met de ouders. Vervolgens is ***, met tussenkomst van de PCL, verwezen naar het ZMOK-onderwijs. Dat, zoals klagers hebben gesteld, de PCL in dit verband een onzuivere rol zou hebben gespeeld, wordt op basis van de beschikbare gegevens niet voor aannemelijk gehouden.

Met betrekking tot de wijze waarop de schoolleiding hieromtrent met klagers heeft gecommuniceerd overweegt de Commissie als volgt.

De Commissie kan zich niet aan de indruk onttrekken dat klagers, nadat de schoolleiding een oplossingsrichting had gekozen, geheel onverwacht voor een voldongen feit zijn geplaagd. Voorts is de schoolleiding er kennelijk onvoldoende in geslaagd aan klagers duidelijk te maken dat er naar de opvatting van de directie geen (beter) alternatief voor handen was.

Daarnaast constateert de Commissie dat de communicatie met klagers in de hier aan de orde zijnde crisissituatie verschilde van de manier waarop de schoolleiding gewoon was met klagers om te gaan. Gegeven de tot dan toe goede en open verstandhouding tussen ouders en school, had het voor de hand gelegen wanneer ouders en school gezamenlijk waren toegegroeid naar een oplossing voor de problematische situatie waarin klagers' zoon een belangrijke rol speelde. Nu zulks niet is gebeurd kan de Commissie zich voorstellen dat klagers zich door de schoolleiding onvoldoende serieus genomen voelen.

Uit voorgaande overwegingen is de Commissie van oordeel dat de klacht, voor wat betreft het onderdeel communicatie, gegrond dient te worden verklaard.

IV. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht

Verklaart de klacht voor wat betreft het onderdeel communicatie gegrond.

V. Advies aan het bevoegd gezag

De Commissie ziet in dit geval geen aanleiding een concreet advies uit te brengen aan het bevoegd gezag.

Schoppen door leerkracht, afhandeling klacht door school

De commissie constateert dat de leerkracht te ver is gegaan en hiervoor zijn verontschuldiging had moeten aanbieden. Dit is evenwel eerst na het indienen van de klacht gebeurd. Klager kan niet verweten worden niet de juiste procedure gevolgd te hebben, nu niet is gebleken dat klager op de hoogte kon zijn van de aangescherpte regels ter zake.

Advies aan:

Het bestuur van de *** (verder te noemen: het bevoegd gezag)

Inzake de klacht van de heer G.I.B. *** te *** , vader van *** *** (verder te noemen: klager).

1. Verloop van de klachtenprocedure

Bij brief van 17 oktober 2002 heeft de heer *** een klachtbrief gestuurd aan het College van Bestuur van *** te *** , inzake een klacht gericht tegen de directie van het *** te *** , alsmede tegen de heer M. *** , docent aan dezelfde school.

Vanwege het feit dat *** niet bevoegd is klachten van het VMBO in behandeling te nemen hebben zij de klacht op 24 oktober doorgestuurd aan de *** . Deze stichting heeft de brief vervolgens op 08 november 2003 aan de Landelijke Klachtencommissie primair onderwijs, voortgezet onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie), doen toekomen.

De heer M. *** heeft op 13 november 2002 gereageerd op de klacht. De heer A.***, directeur van het *** heeft op 18 november 2002 een schriftelijke reactie toegezonden aan de Commissie. Het bevoegd gezag heeft op 04 december 2002 gereageerd.

Op 04 februari 2003 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden in Utrecht. Klager en zijn zoon *** zijn in persoon verschenen. Namens de school is verschenen de heer A. *** , directeur. Het bevoegd gezag heeft zich laten vertegenwoordigen door de heer A.*** , voornoemd. Ook de heer M. *** was bij de hoorzitting aanwezig. Alle betrokkenen hebben een toelichting gegeven op hun standpunt en geantwoord op vragen van de Commissie.

2. Feiten

Kort weergegeven heeft het volgende plaatsgevonden. Het incident vond plaats op 03 oktober 2002. De heer M.*** heeft volgens klager *** geschopt.

Volgens de heer M.*** probeerde hij een einde te maken aan het voetballen in de klas van een groepje jongens, waaronder *** . Hij heeft daarbij getracht een plastic blokje onder de voet van *** vandaan te schoppen. Hierbij heeft hij *** s been geraakt. Vervolgens werd *** boos en zei dat de heer M.*** van hem af moest blijven. De heer M.*** heeft *** de klas uit gestuurd en hem naar leerlingzaken verwezen.

*** is niet naar leerlingzaken gegaan, maar rechtstreeks naar huis. Een uur later zijn *** s ouders op school verschenen. Zij zijn door de heer O.*** , een docent, in de klas gelaten om met de heer *** te praten. De heer M.*** gaf te kennen, dat hij geen afspraak met klagers had en dat hij op het punt

stond te gaan lunchen. Klager heeft de heer M.*** te kennen gegeven dat hij het schoppen van zijn zoon onacceptabel vindt en dat hij een probleem met hem zou krijgen indien het weer zou gebeuren. Op 8 oktober heeft klager een gesprek gehad met de heer A.***. Volgens klager werd er volstrekt niet over het incident zelf gesproken, maar had de heer A.*** alleen aandacht voor het feit dat de heer M.*** zich door klager bedreigd voelde. Met de strekking van het verslag van dit gesprek dat op 10 oktober aan klager gezonden is, was klager het niet eens. Hij voelt zich niet serieus genomen in zijn klacht en had een excuus van de school en een terechtwijzing van aangeklaagde verwacht. Bovendien vindt hij dat zijn zoon in plaats van slachtoffer als dader neergezet wordt. Hierna heeft klager een klacht ingediend zoals onder 1. aangegeven en heeft verder geen contact met de school gehad, omdat hij daar geen heil meer in zag.

3. De klacht

De klacht bestaat uit twee onderdelen:

1. Het eerste onderdeel betreft de wijze waarop de heer M.*** *** heeft behandeld. Klager vindt het onacceptabel dat *** door de heer M.*** geschopt is.
2. Het tweede onderdeel betreft de opstelling van de directie en het bevoegd gezag, meer in het bijzonder de wijze waarop de directie de klacht heeft afgehandeld. Klager heeft daarbij onder meer het oog op het feit, dat er niet gekeken werd naar het incident met de heer M.***, maar meer naar het feit, dat de heer M.*** zich bedreigd voelde. Klager betreurt het dat er niet in een vroeg stadium een simpel excuus voor het gebeurde is uitgesproken.

De Commissie zal de hiervoor genoemde klachtonderdelen behandelen, daaruit haar conclusies trekken en afronden met een advies aan het bevoegde gezag.

4. Bevoegdheid van de Commissie en ontvankelijkheid van de klacht

De Commissie stelt vast dat het bevoegd gezag de Modelklachtenregeling van de Besturenraad voor het Protestants Christelijk Onderwijs heeft overgenomen. Deze Klachtenregeling is op de behandeling van deze klacht van toepassing. Deze Klachtenregeling is gebaseerd op de zogeheten Kwaliteitswet (Wet van 18 juni 1998, Stb. 1998, 398).

Het bevoegd gezag heeft zich met toepassing van artikel 4 lid 2 van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Commissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Vereniging Besturenraad Protestants-Christelijk Onderwijs. De Commissie is derhalve bevoegd om van deze klacht kennis te nemen.

Op grond van artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling dient een klacht in beginsel binnen een jaar na de gedraging of beslissing, waarover wordt geklaagd, te worden ingediend. De klacht van klagers is tijdig ingediend en daarom ontvankelijk.

5. Overwegingen van de Commissie

Ad 1: het incident op 03 oktober 2002.

De verklaringen van de heer M.*** en *** komen niet overeen. De heer M.*** verklaart dat *** bij het groepje voetballende jongens hoorde en *** verklaart dat hij slechts een blokje wilde oprapen. De heer M.*** geeft aan dat hij een einde wilde maken aan een onrustige situatie in de klas. Hij heeft daarvoor inbreuk gemaakt op een groepsgebeuren en begrijpt dat *** zich vernederd voelde. Hij heeft echter met zijn actie wel succes gehad, want het spelletje was afgelopen.

De Commissie stelt vast dat de ware toedracht van het gebeurde niet valt te achterhalen, doch dat voldoende vaststaat dat de heer M.*** door fysiek contact met een leerling een door hem als ongewenst ervaren situatie in de klas heeft willen beëindigen.

De Commissie constateert dat de heer M.*** en klager een andere mening hebben over het antwoord op de vraag of het aanraken van kinderen door docenten al dan niet geoorloofd is. Klager meent dat fysiek contact tussen docent en leerling altijd ongeoorloofd is wanneer dit bedoeld is om het gedrag van de leerling te corrigeren, immers daar zijn andere instrumenten voor.

De heer M.*** vindt dat aanrakingen niet altijd ongewenst zijn en dat lichamelijk contact kan passen binnen de pedagogische relatie. Hij reageert naar zijn eigen zeggen verschillend op verschillende leerlingen. De één vindt aanrakingen in de vorm van bijvoorbeeld stoeien geen probleem, maar andere leerlingen zijn daar niet van gediend. Daar houdt hij rekening mee.

De Commissie is van oordeel dat de heer M.*** in zijn afweging naar *** een misrekening gemaakt heeft. De Commissie merkt hierbij op dat de Commissie de overtuiging heeft, dat de heer M.*** niet de intentie heeft gehad *** pijn te doen. Echter de pedagogisch bedoelde aanraking, in de vorm van het blokje onder ***'s voet vandaan schoppen, heeft *** als vernederend en onprettig ervaren.

In het algemeen is de norm dat je als leerkracht te ver bent gegaan in lichamelijk contact, op het moment dat een leerling het als onprettig ervaart. Een docent dient altijd zeer nauwkeurig de door een leerling aangegeven grenzen te respecteren en deze niet te overschrijden.

De Commissie constateert dat, gezien de reactie van ***, de heer M.*** een stap te ver is gegaan en hiervoor zijn verontschuldiging had moeten aanbieden. Dit is evenwel eerst na het indienen van de klacht gebeurd.

Dit onderdeel van de klacht acht de Commissie daarom gegrond.

Ad 2: de behandeling van de klacht door de directie en bevoegd gezag

Met betrekking tot de afhandeling van het incident merkt de Commissie op dat het zeker *** te verwijten valt dat hij zich niet tot de afdeling leerlingzaken heeft gewend, doch naar huis is vertrokken om vervolgens direct met zijn ouders op school te verschijnen. Hierdoor is er van de gangbare procedure niets terechtgekomen en is verdere escalatie in de hand gewerkt. Het feit dat *** zoals hij ter zitting heeft verklaard onvoldoende vertrouwen heeft in de persoon die hij bij leerlingzaken zou aantreffen, kan uiteraard niet als excuus worden aanvaard.

De directie heeft klager uitgenodigd voor een gesprek op 7 oktober 2002. Van dit gesprek is een verslag gemaakt waar klager zich niet mee heeft kunnen verenigen. Vervolgens heeft de directie klager op 23 oktober 2002 een brief doen toekomen, waarin staat dat zij het betreurt dat klager direct een klacht heeft ingediend bij de Klachtencommissie en het bevoegd gezag niet de kans heeft geboden om te reageren op het commentaar van klager in zijn brief van 17 oktober 2002.

De Commissie constateert dat directie en klager ieder met een ander doel aan het gesprek op 8 oktober 2002 deelnamen. Klager was het te doen om een enkel excuus voor het gebeurde. De directie

had voornamelijk oog voor het feit dat de heer M.*** zich door klager bedreigd heeft gevoeld en wilde klager ervan doordringen dat hij niet de juiste procedure binnen de school heeft gevolgd. Hierdoor liep de communicatie van klager en directie volstrekt langs elkaar heen.

De heer M.*** is bij dit gesprek niet aanwezig geweest en een gelegenheid om de kwestie met de direct betrokkenen uit te praten is er dus niet geweest. Een dergelijk gesprek had naar het oordeel van de Commissie verdere escalatie kunnen voorkomen.

Hoewel de Commissie begrip heeft voor het standpunt van de directie dat de heer M.*** als docent de steun van het de directie toekomt, moet toch worden vastgesteld dat zoals hierboven is overwogen de heer M.*** ten opzichte van *** te ver was gegaan.

Voor zover de directie het gesprek heeft gebruikt om onder de aandacht te brengen dat klager niet rechtstreeks naar de docent had mogen gaan om hem over het incident aan te spreken, maar volgens de regels van de school een afspraak met de schoolleiding moeten maken, overweegt de Commissie als volgt.

De Commissie stelt vast dat klager door de heer O.*** de klas binnengelaten is en dat klager onweersproken heeft gesteld dat hij in het verleden ook altijd direct kon doorlopen. Aangezien ook overigens niet is gebleken dat klager op de hoogte kon zijn van de aangescherpte regels ter zake, kan klager niet verweten worden, dat hij de juiste procedure niet heeft gevolgd.

Derhalve acht de Commissie tevens dit klachtonderdeel gegrond.

6. Conclusie en advies

De Commissie verklaart de klacht gegrond.

De Commissie adviseert het bevoegd gezag om de procedureregels inzake de communicatie tussen school en ouders duidelijk bekend te maken en in de schoolgids op te nemen.

De Commissie adviseert tevens de discussie te bevorderen over de wenselijkheid van gedragsregels omtrent het fysieke contact tussen docenten en leerlingen.

Lichamelijke mishandeling en onveilig schoolklimaat

Aangeklaagde is met het toepassen van fysiek geweld over de grens gegaan. Niet kan worden gezegd dat school onvoldoende actie onderneemt op het door klagersesignaleerde probleem.

Advies aan

De Vereniging voor Protestants Christelijk basis- en speciaal onderwijs te *** (hierna ook te noemen: het bestuur of het bevoegd gezag)

Inzake

De klacht van de heer en mevrouw *** te *** (hierna te noemen: klagers).

I Verloop van de Klachtenprocedure

Bij brieven van 14 november 2002 en 1 januari 2003 hebben klagers zich tot de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie) gewend met het verzoek de klacht betreffende de handelwijze van J. *A*, leraar van *B* Haazen en het onveilige klimaat op het schoolplein "De ***" te behandelen.

De Commissie heeft het bevoegd gezag, de directie en aangeklaagde gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrief,

Bij schrijven van 12 februari 2003 heeft J. *A* gereageerd op het gestelde in de klachtbrief. Voorts heeft E. van de Beek, directeur van het verenigingsbureau, op 17 januari 2003 gereageerd namens het bestuur. Tevens is een verslag van de vertrouwenspersoon overgelegd.

Op 3 maart 2003 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Rotterdam. Klagers zijn in persoon verschenen. Namens het bevoegd gezag is verschenen E. van de Beek. Voorts zijn verschenen aangeklaagde, *A* en *K*, adjunct-directeur van "De ***".

II Standpunt klagers

Uit hetgeen schriftelijk en op de hoorzitting door klagers naar voren is gebracht, leidt de Commissie de navolgende (deel)klachten af. Op 23 oktober 2002 heeft *A* dochter *B* geslagen, toen haar stoel omviel. Enkele weken voor dit incident heeft aangeklaagde *B* in de armklem genomen. Na het incident op 23 oktober 2002 heeft *B* veertien dagen buiten de klas gezeten. Een plaats in de andere klas was eerst na tussenkomst van de vertrouwenspersoon mogelijk. Verder heeft de school ten onrechte niets ondernomen jegens de leerkracht.

De klacht van klagers richt zich voorts op het onveilige schoolklimaat op het schoolplein. De school onderneemt naar de mening van klagers onvoldoende actie om het schoolklimaat te verbeteren.

III Standpunt van aangeklaagde, bestuur en directie

Aangeklaagde heeft in zijn brief van 12 februari 2002 en op de hoorzitting erkend dat hij -op het moment dat *B* de stoel door de klas gooide- zijn geduld verloor en niet adequaat heeft gehandeld. Aangeklaagde heeft op de hoorzitting erkend dat hij te ver is gegaan door *B* een pak voor de broek te geven.

Op de hoorzitting heeft de vertegenwoordiger van het bestuur aangegeven dat er naar aanleiding van het incident op 23 oktober 2002 een gesprek tussen een vertegenwoordiger van het bestuur en aangeklaagde heeft plaatsgevonden. Op dat moment is *A* medegedeeld dat het gedrag van hem niet door de beugel kon. De vertegenwoordiger van het bestuur heeft op de hoorzitting aangegeven dat aangeklaagde een lang dienstverband heeft bij de “De ***” en dat het de eerste keer is dat *A* bij een incident als het onderhavige is betrokken. Naar aanleiding van het incident met *B* heeft *A* een officiële schriftelijke waarschuwing gekregen, welke waarschuwing in zijn personeelsdossier is vastgelegd. Als er in de toekomst nog een incident plaatsvindt dan zullen er vervolgstappen jegens *A* worden genomen.

Voorts heeft de vertegenwoordiger van het bestuur aangegeven dat hij een gesprek in de derde week van januari 2003 heeft gehad met klaagster. In dit gesprek zijn de zorgen van mevrouw betreffende het onveilige schoolklimaat aan de orde geweest. Daarna heeft er nog een gesprek met mevrouw en de directeur van de school plaatsgevonden.

In het kader van de klacht betreffende het onveilige schoolklimaat heeft de adjunct-directeur op de hoorzitting het navolgende aangegeven. In de schoolgids is er een stukje omtrent wangedrag opgenomen. Indien leerlingen van de school schelden gaat het stappenplan in werking.

Voorts is bij brief van 7 januari 2003 en in het schoolinfobulletin van februari 2003 aan de ouders medegedeeld dat er is waargenomen dat een kleine groep kinderen voor onrust zorgt op het schoolplein. De school heeft ervoor gewaarschuwd dat kan worden besloten om kinderen die daarvoor aanleiding geven voor een periode van drie weken tijdens de grote pauze binnen te laten blijven.

Voorts heeft de schoolraad op 17 december 2002, naar aanleiding van een brief van klagers besloten dat er een vertegenwoordiger van de schoolraad naar de teamvergadering van 28 januari 2003 zal gaan.

IV Overwegingen van de Commissie

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt zijn grondslag in de Wet van 18 juni 1998, de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten de regel wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Klachtencommissie een klacht kunnen indienen over gedraging en beslissingen van het bevoegd gezag of het personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Commissie Primair en Voortgezet Onderwijs, ingesteld door de Besturenraad.

De Klachtencommissie geeft blijkens artikel 7, tweede lid, van de Klachtenregeling gevraagd of ongevraagd advies aan het bevoegd gezag over (on) gegrondheid van de klacht

het nemen van maatregelen
overige door het bevoegd gezag te nemen besluiten

Ten aanzien van de inhoud van de klacht, gericht tegen de handelwijze van aangeklaagde *A*, overweegt de Commissie als volgt.

Naar het oordeel van de Commissie is aangeklaagde met het toepassen van fysiek geweld ten aanzien van *B* naar aanleiding van het incident met de stoel over de grens gegaan. Aangeklaagde heeft dit in zijn schrijven van 12 februari 2003 en op de hoorzitting dat ook erkend. In zoverre acht de Commissie de klacht gericht tegen de handelwijze van *A* jegens hun dochter *B* dan ook gegrond.

De Commissie is verder van oordeel dat het bevoegd gezag op een adequate wijze heeft gereageerd door een gesprek met aangeklaagde aan te gaan en hem duidelijk te maken dat een dergelijke handelwijze niet toelaatbaar is. Het bevoegd gezag, zo is op de hoorzitting gebleken, heeft voorts aangeklaagde een officiële waarschuwing gegeven, welke is opgenomen in zijn personeelsdossier. De stelling van klagers dat de school niets heeft ondernomen en dat de leerkracht ten onrechte niet is gestraft, wordt dan ook niet door de Commissie gevolgd. In zoverre is de klacht dan ook ongegrond.

De Commissie hecht er voorts aan op te merken dat het een juiste keuze van het bestuur van de school is geweest om te adviseren in het onderhavige geval de vertrouwenspersoon in te schakelen teneinde te zoeken naar een weg om de relatie en het vertrouwen tussen de leerkracht en *B* te herstellen.

Ten aanzien van het oordeel van de klacht inzake het onveilige klimaat op het schoolplein overweegt de Commissie, dat de school de signalen van de ouders met betrekking tot het onveilige schoolklimaat adequaat heeft opgepakt. Daartoe wordt gewezen op het, in de infobulletins van januari en februari, neergelegde beleid dat door de school is ingezet. In de infobulletins is aangegeven dat de kinderen die het onveilige klimaat op het schoolplein veroorzaken, voor een periode van drie weken in de grote pauze binnen moeten verblijven. Op de hoorzitting is aangegeven dat het beleid reeds in praktijk is gebracht. De Commissie is van oordeel dat de handelwijze van de school een stap in de goede richting is, teneinde het gesignaleerde probleem op te lossen. Naar het oordeel van de Commissie kan dan ook niet worden gezegd dat de school onvoldoende actie onderneemt op het door klagers gesignaleerde probleem. De deelklacht ten aanzien van het onveilige schoolklimaat op het schoolplein en het gebrek aan actie van de zijde van de school ter zake, acht de Commissie dan ook ongegrond.

V. Oordeel omtrent de gegrondheid van de klacht

De Commissie:

- verklaart de (deel)klacht, voorzover die is gericht tegen J. *A* gegrond;
- verklaart de (deel)klacht, voorzover die is gericht tegen het nalaten maatregelen jegens J. *A* te treffen, ongegrond;
- verklaart de (deel)klacht, voorzover die is gericht tegen het niet ondernemen van actie naar aanleiding van het onveilige schoolklimaat ongegrond.

VI. Advies

.

De Commissie ziet geen aanleiding een advies aan het bevoegd gezag uit te brengen

Schorsing, overtrokken reactie school/ onvoldoende begeleiding ADHD

De voorbereiding van het sanctiebesluit is niet onzorgvuldig geweest. De gekozen sanctie blijft binnen de beleidsruimte die het bevoegd gezag heeft. De commissie is van oordeel dat school onvoldoende en vanuit een onjuist uitgangspunt met klagers heeft gecommuniceerd over de gedragsproblemen van ***. Ook heeft school onvoldoende actie ondernomen met betrekking tot deze gedragsproblemen. De communicatie hierover binnen de school is niet vlekkeloos verlopen.

Advies aan:

Het bestuur van de Protestants-Christelijke en Rooms Katholieke Scholengemeenschap *** , gevestigd te *** (verder te noemen: het bevoegd gezag).

Inzake de klacht van mevrouw Y *** en de heer G.*** , moeder respectievelijk verzorger van *G* , *M* en *Z* .

1. Verloop van de klachtenprocedure

Op 17 november 2002 hebben de heer en mevrouw *** , verder: “klagers”, een klacht ingediend bij de klachtencommissie. De klacht is gericht tegen het *** college te *** .

Bij brief van 13 december 2002 heeft de heer *J* , rector, namens het bestuur op de klacht gereageerd.

Eveneens bij brief van 13 december 2002 heeft de heer *J* namens de directie en het midden-management een reactie gegeven op de klacht.

De klacht is mondeling behandeld op 20 maart 2003, tijdens een hoorzitting ten overstaan van de klachtencommissie. Daarbij waren klagers in persoon aanwezig, alsmede de heer *J* , de heer *K* (locatiedirecteur) en de heer *F* (coördinator). De aanwezigen hebben een toelichting gegeven op hun standpunt en geantwoord op vragen van de Commissie.

2. Bevoegdheid van de Commissie en ontvankelijkheid van de klacht

De Commissie stelt vast dat het bevoegd gezag een klachtenregeling heeft vastgesteld. Deze klachtenregeling is gebaseerd op de zogeheten Kwaliteitswet (Wet van 18 juni 1998 Stb. 1998, 398). Deze klachtenregeling is op de behandeling van de klacht van toepassing.

Het bevoegd gezag heeft zich aangesloten bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE.

Tijdens de hoorzitting heeft het bevoegd gezag ingestemd met behandeling van de klacht door de Commissie, zonder dat daaraan voorafgaand de interne klachtenprocedure (artikel 6 van de Algemene klachtenregeling) is gevolgd. Klagers hadden hierom verzocht. De Commissie is dus bevoegd om de klacht te behandelen.

De klacht is ontvankelijk met uitzondering van het klachtonderdeel dat betrekking heeft op *M* (zie hierna); derhalve zijn er voor het overige geen beletselen om de klacht in behandeling te nemen.

3. De klacht

De klacht bestaat uit twee onderdelen en kan als volgt worden samengevat.

Op 13 november 2002 heeft zich tijdens schooltijd een incident voorgedaan, waarbij *G* was betrokken. De schoolleiding heeft hier op overtrokken wijze op gereageerd, door *G* drie dagen te schorsen, terwijl volgens klagers met een minder zware maatregel had kunnen worden volstaan. Bovendien achten klagers het niet correct dat de straf is opgelegd voordat het onderzoek compleet was en voordat zij waren gehoord.

Er is door de opvolgende leraren van *M* en *Z* geen of onvoldoende aandacht geschonken aan het feit dat *M* en *Z* ADHD hebben, ondanks het feit dat klagers daarvoor bij herhaling aandacht hebben gevraagd en bovendien tips hebben gegeven hoe om te gaan met de gedragsproblemen van *M* en *Z*, die voortvloeien uit hun ADHD problematiek.

4 Overwegingen van de Commissie

*Het incident van 13 november 2002 en de schorsing van *G**

De Commissie ziet zich gesteld voor de vraag of de heer *J*, handelend namens het bevoegd gezag, op 14 november 2002 in redelijkheid kon besluiten om *G* voor de duur van drie dagen te schorsen. Daarnaast is de vraag aan de orde of het schorsingsbesluit voldoende zorgvuldig is voorbereid.

Bij het beantwoorden van die vragen stelt de Commissie het volgende voorop.

Met het bevoegd gezag is de Commissie van oordeel dat zich op 13 november 2002 tijdens schooltijd een zeer ernstig feit heeft voorgedaan. Met name het (gedeeltelijk) uitkleden en het vastgebonden achterlaten van het slachtoffer acht de Commissie vernederend en kwetsend. De Commissie kan het dan ook billijken dat de schoolleiding volstrekt helder wilde maken dat dergelijk gedrag onaanvaardbaar is en op school niet wordt getolereerd.

Verder neemt de Commissie in aanmerking dat ook vanwege de school is erkend dat *G* zeker geen probleemkind is, integendeel. De Commissie heeft uit de stukken en de hoorzitting de indruk gekregen dat *G* over het algemeen een plezierige leerling is met veel vrienden en zonder ernstige (gedrags)problemen. Tijdens de hoorzitting bleek dat zich op school ook nooit eerder incidenten hadden voorgedaan met betrekking tot *G*. Het was dus de eerste keer.

De Commissie heeft de indruk gekregen dat het incident op 13 november 2002 is begonnen als een onschuldige stoei- en dolpartij. Daarbij was ook *G* als “slachtoffer” betrokken.

De heer *B* (leraar) die langs kwam vond de situatie op dat moment kennelijk ook niet ernstig. Opvallend detail in dit verband vindt de Commissie dat de heer *B* de desbetreffende leerlingen niet heeft weggestuurd uit de portiek, terwijl het bevoegd gezag tijdens de hoorzitting liet weten dat de leerlingen zich daar helemaal niet mogen ophouden. Een escalatie had dus voorkomen kunnen

worden, indien de heer *B* correct had toegezien op de naleving van de schoolregels. Dit neemt echter de eigen verantwoordelijkheid van de leerlingen niet weg.

Bij het bepalen van een passende sanctie voor het gedrag, waarvan alle betrokkenen – ook klagers – vinden dat het onaanvaardbaar is, komt aan het bevoegd gezag een zekere beleidsvrijheid toe. Daarvan dient het bevoegd gezag zorgvuldig en goed gemotiveerd gebruik te maken.

Alles afwegende komt de Commissie – gelet op de ernst van het feit - tot het oordeel dat de gekozen sanctie (een schorsing van drie dagen) niet onredelijk is en blijft binnen de beleidsruimte die het bevoegd gezag heeft, al kan de Commissie zich zeer wel indenken dat in dit geval ook met een minder zware straf had kunnen worden volstaan.

De Commissie oordeelt daarnaast dat de voorbereiding van het sanctiebesluit niet onzorgvuldig is geweest. Gelet op de ontstane commotie en de emoties direct ná het incident acht de Commissie het niet onredelijk dat *G* – en de overige betrokkenen – op 13 november 2002 onmiddellijk naar huis zijn gestuurd. De school heeft daarna onmiddellijk telefonisch contact gezocht met de ouders, maar kon klagers eerst 's avonds bereiken. Er is toen onmiddellijk een afspraak gemaakt voor een gesprek met de ouders voor donderdagmiddag 14 november 2002. De school heeft op deze wijze naar het oordeel van de Commissie voldoende snel en voldoende zorgvuldig gehandeld. Dat klagers kennelijk niet eerder telefonisch bereikbaar waren en niet eerder beschikbaar waren voor een gesprek over het incident, kunnen zij niet aan de school tegenwerpen.

De Commissie verklaart dit klachtonderdeel ongegrond.

*De aanpak van de gedragsproblemen van *M* en *Z**

De Commissie stelt allereerst vast dat *M* in 2001 met een diploma de school heeft verlaten. Krachtens de klachtenregeling kan in beginsel niet meer worden geklaagd over feiten die zich langer dan een jaar geleden hebben voorgedaan. Klagers hebben gedurende de schoolperiode van *M* kennelijk ook geen aanleiding gezien om een klacht in te dienen.

Om deze redenen verklaart de Commissie de klacht, voor zover betrekking hebbend op *M*, niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot *Z* is de vraag aan de orde of voldoende aandacht is besteed aan de gedragsproblemen van *Z*, alsmede of daarover voldoende is gecommuniceerd met klagers.

De Commissie constateert dat een patstelling is ontstaan. Klagers stellen dat *Z* ADHD heeft en verzoeken de school, blijkbaar ieder cursusjaar opnieuw, om daarmee rekening te houden. Daarbij geven klagers tips over hoe met de gedragsproblemen van *Z* om te gaan.

Deze handreikingen worden naar de mening van klagers niet of onvoldoende aangenomen door de school, mede omdat de school meent dat *Z* geen ADHD heeft, althans daaraan twijfelt.

Tijdens de hoorzitting is gebleken dat tussen klagers en de school verschil van inzicht bestaat over de vraag of klagers nu wel of niet aan de school hebben verzocht om contact op te nemen met de GGZ, waar *Z* in behandeling is. Klagers stellen dat zij de school daarom hebben verzocht. De school, bij monde van de heer *K* (locatiedirecteur) is dit onbekend.

Bij gebreke van andere (schriftelijke) verklaringen hierover kan de Commissie niet vaststellen of dit verzoek van klagers nu wel of niet is gedaan. Voor een oordeel over de klacht is dat overigens niet doorslaggevend. Uit de schriftelijke stukken en de hoorzitting is de Commissie gebleken dat aan de zijde van de school sprake is van een gebrek aan interne en externe communicatie over de gedragsproblemen van *Z*. De school stelt zich op het standpunt dat zij pas concrete maatregelen zal nemen, nadat klagers een testrapport zouden hebben overhandigd. Het nemen van maatregelen ten aanzien van leerlingen, waarvan is vastgesteld dat zij gedragsproblemen vertonen, mag naar het oordeel van de Commissie echter niet afhankelijk zijn van diagnostische gegevens die ouders/verzorgers moeten overhandigen. In de relatie met de ouders dient de school de professionele partij te zijn. Het ligt dan ook primair op de weg van de school om in geval van gedragsproblemen actie te ondernemen, bijvoorbeeld door het inschakelen van een orthopedagoog, de schoolpsycholoog of de preventie-unit, uiteraard in overleg met de ouders.

Daar komt bij dat de school noch in de schriftelijke stukken, noch tijdens de mondelinge behandeling aan de Commissie duidelijk heeft kunnen maken wat er nu concreet is gedaan met de gedragsproblemen van *Z*, nog los van de vraag hoe een en ander diagnostisch geduid moet worden.

Alles afwegend oordeelt de Commissie dat de school onvoldoende en vanuit een onjuist uitgangspunt met klagers heeft gecommuniceerd over de gedragsproblemen van *Z*, alsmede dat de school onvoldoende actie heeft ondernomen met betrekking tot deze gedragsproblemen. Tot slot heeft de Commissie de stellige indruk dat ook de communicatie hierover binnen de school niet vlekkeloos is verlopen. Klagers dienden immers keer op keer aandacht te vragen voor de situatie van *Z*.

De Commissie oordeelt dit klachtonderdeel dan ook gegrond.

5. Conclusie en advies

De Commissie verklaart het klachtonderdeel, voor zover betrekking hebbend op *G*, ongegrond. Het klachtonderdeel, voorzover betrekking hebbend op *M*, is niet-ontvankelijk. Het klachtonderdeel met betrekking tot *Z* is gegrond.

De Commissie adviseert het bevoegd gezag om actief te handelen, indien ouders gedragsproblemen van hun kinderen onder de aandacht van de school brengen. Hierop te ondernemen acties van de school mogen niet afhankelijk worden gesteld van de vraag of ouders daaromtrent diagnostische gegevens kunnen aanleveren. Indien ouders gedragsproblemen signaleren, terwijl ook door de school in de schoolsituatie gedragsproblemen worden herkend, dan dient de school in overleg met of door tussenkomst van de ouders deskundige hulp in te schakelen, teneinde vast te stellen wat de aard van de problematiek is, alsmede welke concrete maatregelen c.q. aanpassingen getroffen zouden kunnen worden.

Overplaatsen gepeste leerling naar andere klas

Het bevoegd gezag heeft in redelijkheid voldoende gedaan om het pestgedrag te beëindigen. Over de aanpak van het pestgedrag is niet voldoende gecommuniceerd met klagers. Het besluit om naar aanleiding van het fysieke incident B naar een andere klas over te plaatsen, terwijl C in zijn eigen klas bleef, acht de commissie niet onredelijk.

Advies aan:

Het bestuur van de Vereniging voor Christelijk Onderwijs “ ***” te *** , bevoegd gezag van de Christelijke Scholengemeenschap *** (verder te noemen: het bevoegd gezag).

Inzake de klacht van de heer *** , vader van *A* *** en de heer *** , vader van *B* *** .

1. Verloop van de klachtenprocedure

Op 12 november 2002 hebben de heren H.A. *** en J.J. *** , verder: “klagers”, een klacht ingediend bij de klachtencommissie. De klacht is gericht tegen de Christelijke Scholengemeenschap te ***.

Bij brief van 19 december 2002 heeft de heer P.J.E. *** , voorzitter van de algemene directie, mede namens het bestuur van de Vereniging voor Christelijk Onderwijs “ ***” te *** , verder: “het bevoegd gezag” , gereageerd op de klacht.

De klacht is behandeld tijdens een hoorzitting ten overstaan van de klachtencommissie op 6 februari 2003. Daarbij waren klagers in persoon aanwezig, almede de heer *** en de heer *** , locatiedirecteur. Alle aanwezigen zijn in elkaars aanwezigheid gehoord. Zij hebben een toelichting gegeven op hun standpunt en geantwoord op vragen van de Commissie.

2. Bevoegdheid van de Commissie en ontvankelijkheid van de klacht

De Commissie stelt vast dat het bevoegd gezag een klachtenregeling heeft vastgesteld (“klachtenregeling VCO “ ***”). Deze klachtenregeling is gebaseerd op de zogeheten Kwaliteitswet (wet van 18 juni 1998 Stb.1998, 398). Deze klachtenregeling is op de behandeling van de klacht van toepassing.

Het bevoegd gezag heeft zich op grond van artikel 4 lid 2 van de klachtenregeling aangesloten bij de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE. De Commissie is dus bevoegd om de klacht te behandelen.

De klacht is bovendien ontvankelijk, nu er geen beletselen zijn om de klacht in behandeling te nemen.

3. De klacht

Klagers klagen erover dat *C*, een medeleerling van *A* en *B*, de zonen van klagers, hen en andere medeleerlingen gedurende meer dan een jaar heeft gepest terwijl het bevoegd gezag niets zou doen met klachten daarover.

Verder klagen klagers erover dat na een fysiek incident in oktober 2002, waarbij *B* *C* heeft geslagen, *B* is overgeplaatst naar een andere klas. In de visie van klagers was *B* het slachtoffer en *C* de agressor, reden waarom het volgens klagers beter was om *C* over te plaatsen naar een andere klas.

4. Overwegingen van de Commissie

De Commissie ziet zich in de eerste plaats gesteld voor de vraag of de school en het bevoegd gezag naar aanleiding van de klachten van klagers in redelijkheid voldoende hebben gedaan aan het – ook door de school en het bevoegd gezag erkende - pestgedrag van *C*.

De Commissie beantwoordt die vraag in zijn algemeenheid bevestigend. De Commissie neemt daarbij in aanmerking dat tijdens de hoorzitting is gebleken dat op de bewuste school, de *** een zorgstructuur aanwezig is, waaruit in zijn algemeenheid blijkt dat de school veel aandacht besteedt aan het gedrag van de leerlingen. Zo werd *C* regelmatig besproken in het “breed zorgoverleg”. Daarnaast werd *C* afzonderlijk begeleid in een VTV-traject (2 uur per dag), waarin werd getracht om *C* structuur en sociale vaardigheden bij te brengen. De andere leerlingen wisten dat *C* op deze wijze begeleid werd. Ook werden medeleerlingen, waaronder *A* , ingeschakeld bij het tegengaan van het pestgedrag van *C*. De heer *** heeft verklaard dat zijn zoon *A*, weliswaar in eigen tijd, het gedrag van *C* moest beschrijven. Dat had volgens de heer *** te maken met het feit dat *C* altijd alles ontkende, zodat de school over verklaringen van medeleerlingen moest beschikken om het pestgedrag adequaat te bestrijden.

Dit alles overziend brengt de Commissie tot het oordeel dat het bevoegd gezag in redelijkheid voldoende heeft gedaan om het pestgedrag van *C* te beëindigen. Dat dat niet tot het gewenste resultaat heeft geleid, valt te betreuren. Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat het bevoegd gezag zich onvoldoende heeft ingespannen.

Wel heeft de Commissie uit de stukken en met name tijdens de hoorzitting de stellige indruk gekregen dat over de aanpak van het pestgedrag niet voldoende werd gecommuniceerd met klagers. Het bleef klagers onduidelijk wat er met hun klachten gebeurde. Datzelfde geldt voor de schriftelijke verklaringen die *A* – en mogelijk ook andere leerlingen – in hun eigen tijd over *C* schreven. Noch aan *A* , noch aan zijn vader werd meegedeeld wat er met die verklaringen nu eigenlijk gebeurde. Dat is ook de Commissie niet duidelijk geworden. Juist omdat de heren *** en *** het pestgedrag van *C* regelmatig aan de orde stelden en omdat *A* bij de bestrijding ervan werd ingeschakeld, had het in de rede gelegen dat de school daarover met *A* en klagers duidelijk en regelmatig had gecommuniceerd. De Commissie meent dat de school hierin is tekort geschoten.

Vervolgens is de vraag aan de orde of het bevoegd gezag, in persoon van de heer ***, naar aanleiding van het fysieke incident op 2 oktober 2002 in redelijkheid mocht besluiten om *B* naar een andere klas over te plaatsen, terwijl *C* in zijn eigen klas bleef.

De Commissie acht dit besluit niet onredelijk. De heer *** en de heer *** hebben, met name tijdens de hoorzitting, duidelijk gemaakt dat de school als beleid hanteert dat degene die geweld gebruikt “de klos is”. Deze ongeschreven regel is bij de leerlingen bekend. Daaraan wordt tijdens de lessen aandacht besteed. De school wil de leerlingen bijbrengen dat zij met eventuele klachten, bijvoorbeeld over pesten, altijd terecht kunnen bij één van de mentoren of zorgcoördinatoren van de school, maar dat er onder geen beding fysiek geweld mag worden gebruikt. De Commissie acht deze ongeschreven regel duidelijk en niet onredelijk.

De Commissie deelt de mening van klagers dat onder omstandigheden psychisch geweld minstens zo kwetsend kan zijn als fysiek geweld. Dat neemt echter niet weg dat het bevoegd gezag in redelijkheid de grens mocht trekken bij fysiek geweld en in dit geval, nu die grens door *B* werd overschreden, mocht besluiten om *B* over te plaatsen naar een andere klas.

De Commissie is wel van oordeel dat het beter zou zijn geweest, indien de heer ***, voorafgaand aan het besluit, niet alleen met *C* en zijn ouders zou hebben gesproken, maar ook met *B* en zijn ouders. Het is de Commissie niet duidelijk geworden waarom de heer *** voorafgaand aan het overplaatsingsbesluit wel heeft gesproken met *C* en zijn ouders, onder meer over een alternatieve oplossing zoals een vrijwillige overplaatsing, maar in het geheel niet met *B* en zijn ouders, laat staan over alternatieve oplossingen.

Een gedwongen overplaatsing naar een andere klas is voor een leerling een zeer zware maatregel. Het is daarom belangrijk om de desbetreffende leerling voorafgaand aan het definitieve overplaatsingsbesluit over dat voornemen te informeren, zodat de leerling en/of zijn ouders daarover hun zienswijzen kunnen geven. Bovendien wordt daardoor mogelijk zo'n zware maatregel iets gemakkelijker geaccepteerd, dan wanneer het besluit rauwelijks wordt genomen.

5. Conclusie en advies

De Commissie verklaart de beide onderdelen van de klacht ongegrond, maar geeft tegelijkertijd de volgende adviezen.

Het verdient aanbeveling om ouders en leerlingen die klagen over pestgedrag van een medeleerling, adequaat en regelmatig te informeren over wat er met hun klachten en signalen wordt gedaan. Dat geldt temeer indien medeleerlingen worden ingeschakeld bij het bestrijden van het pestgedrag.

Verder adviseert de Commissie de school om haast te maken met het opstellen van een pestprotocol. Tijdens de hoorzitting liet de heer *** weten dat de school daarmee al bezig is. Het komt de Commissie wenselijk voor dat dit met de nodige voortvarendheid wordt aangepakt.

Voorts adviseert de Commissie aan het bevoegd gezag om, voorafgaand aan het nemen van besluiten die door leerlingen en hun ouders als belastend en kwetsend worden ervaren, daarover met de desbetreffende leerlingen en hun ouders overleg te plegen. Daarbij kan aan de orde komen of, op basis van vrijwilligheid, met minder zware maatregelen kan worden volstaan.

Tot slot adviseert de Commissie het bevoegd gezag om zich te beraden of *B*, indien hij dat wil, weer teruggeplaatst kan worden in zijn oude klas zodra er duidelijke aanwijzingen zijn dat *C* niet meer in die klas terugkomt.

LIJST VAN GEBRUIKTE AFKORTINGEN

AvB	Akte van benoeming
ABP	Algemeen Burgerlijk Pensioenfonds
ADV	Arbeidsduurverkorting
BAPO	Bevordering Arbeidsparticipatie Onderwijspersoneel
BBA	Buitengewoon Besluit Arbeidsverhoudingen 1945
BBRA	Bezoldigingsbesluit Burgerlijke Rijksambtenaren
BPCO	Besturenraad Protestants-Christelijk Onderwijs
BO	Basisonderwijs
BVE	Beroepsonderwijs volwasseneneducatie
BW	Burgerlijk Wetboek
BWOO	Besluit Werkloosheid Onderwijs- en Onderzoeks- personeel
BZA	Besluit Ziekte en Arbeidsongeschiktheid overheids- en onderwijspersoneel
CA	Centrale Administratie
CAO	Collectieve Arbeidsovereenkomst
Cie	Commissie
Conf.	Confessioneel
CvB BO/SO	Commissie van Beroep voor het Basis-, Speciaal en Voortgezet Speciaal Onderwijs
CvB VO/HBO	Commissie van Beroep voor het Voortgezet Onderwijs en Hoger Beroepsonderwijs
CvB CMBO	Commissie van Beroep voor het Confessioneel Middelbaar Beroepsonderwijs
CvG/A DGO	Commissie voor Geschillen en Arbitrage Decentraal Georganiseerd Overleg
CvG NPCS	Commissie voor Geschillen van de NPCS

CvG WMO	Commissie voor Geschillen Wet Medezeggenschap Onderwijs
CPS	Christelijk Pedagogisch Studiecentrum
DCO	Dienstverlening Christelijk Onderwijs
DGO	Decentraal Georganiseerd Overleg
FAO	Fonds Arbeidsongeschiktheidsverzekering Overheids- personeel
FBS	Formatiebudgetsysteem
FPU	Regeling voor flexibel pensioen en uittreden
FRE	Formatierekeneenheid
FTE	Full-time equivalent
HBO	Hoger Beroepsonderwijs
HEAO	Hoger Economisch en Administratief Onderwijs
HOS	Herziening onderwijssalarisstructuur
HR	Huishoudelijk Reglement
IGO	Instellings Georganiseerd Overleg
JWG	Jeugdwerkgarantieplan
KB	Koninklijk Besluit
LOM	Leer- en opvoedingsmoeilijkheden
MAVO	Middelbaar Algemeen Voortgezet Onderwijs
MLK	Moeilijk lerende kinderen
MR	Medezeggenschapsraad
MZ	Medezeggenschap
MZRegl.	Medezeggenschapsreglement
NPCS	Nederlandse Protestants Christelijke Schoolraad
OC&W	Onderwijs Cultuur en Wetenschappen (Departement)

OP	Onderwijzend personeel
OOP	Onderwijsondersteunend personeel
PABO	Pedagogische Academie Basisonderwijs
p.c.	protestants-christelijk
PO	Primair onderwijs
RBA	Regionaal Bureau Arbeidsvoorziening
RDDF	Risicodragend deel der formatie
r.k.	rooms-katholiek
ROC	Regionaal Onderwijscentrum
RpbO	Rechtspositiebesluit Onderwijspersoneel
SO	Speciaal Onderwijs
Stb.	Staatsblad
TOA	Technisch Onderwijsassistent
TWAO	Tijdelijke Wet Arbeidsbemiddeling Onderwijs
USZO	Uitvoering Sociale Zekerheid voor de Overheid
VAVO	Voortgezet Algemeen volwassenen Onderwijs
VO	Voortgezet Onderwijs
VSO	Voortgezet Speciaal Onderwijs
WBO	Wet op het Basisonderwijs
WEB	Wet Educatie en Beroepsonderwijs
WHW	Wet op het Hoger Onderwijs en Wetenschappelijk Onderzoek
WMO	Wet Medezeggenschap Onderwijs
WVO	Wet op het Voortgezet Onderwijs
WW	Werkloosheidswet

ZMLK Zeer moeilijk lerende kinderen